

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

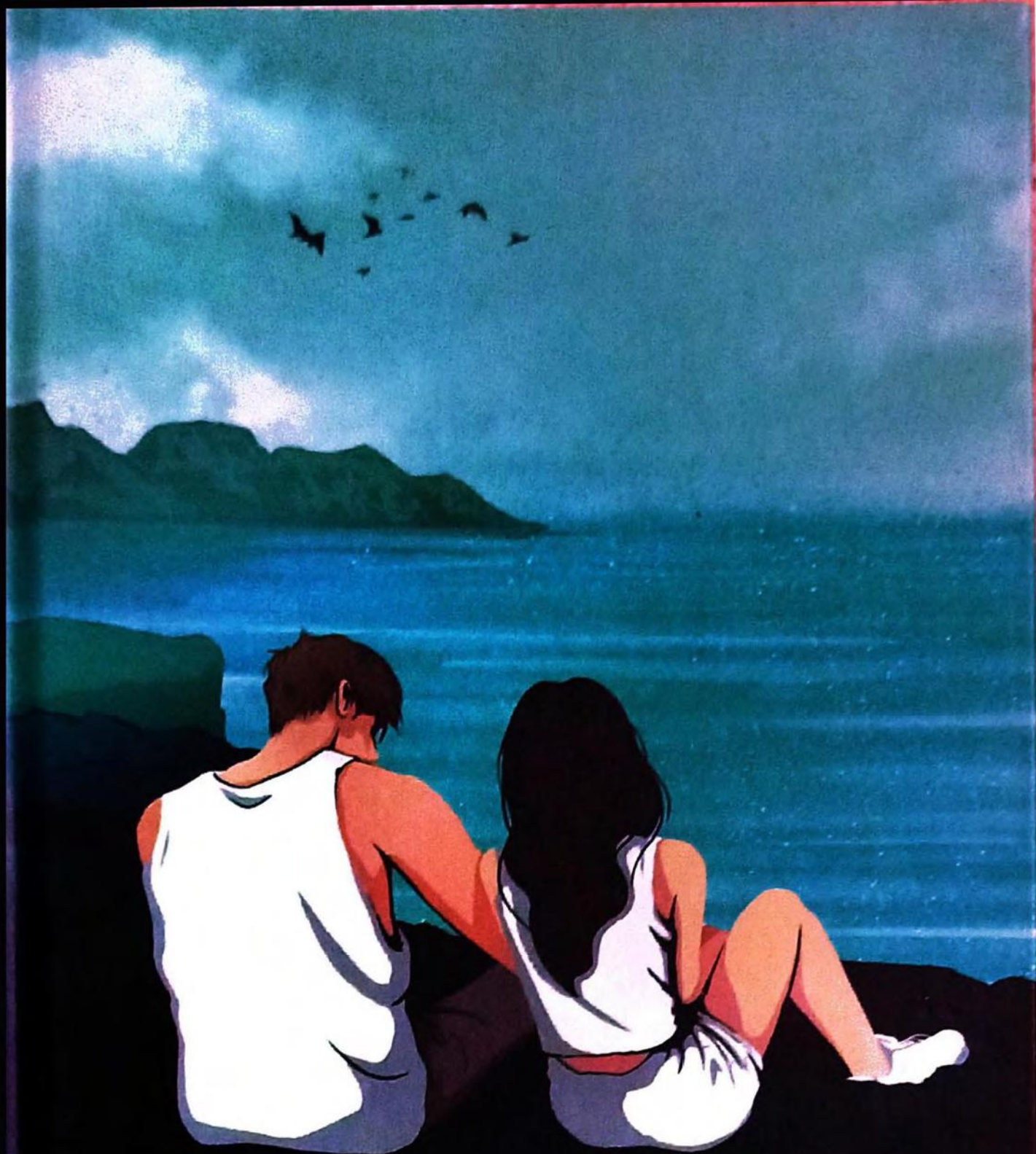
RESMİ WEB SİTEMİZ

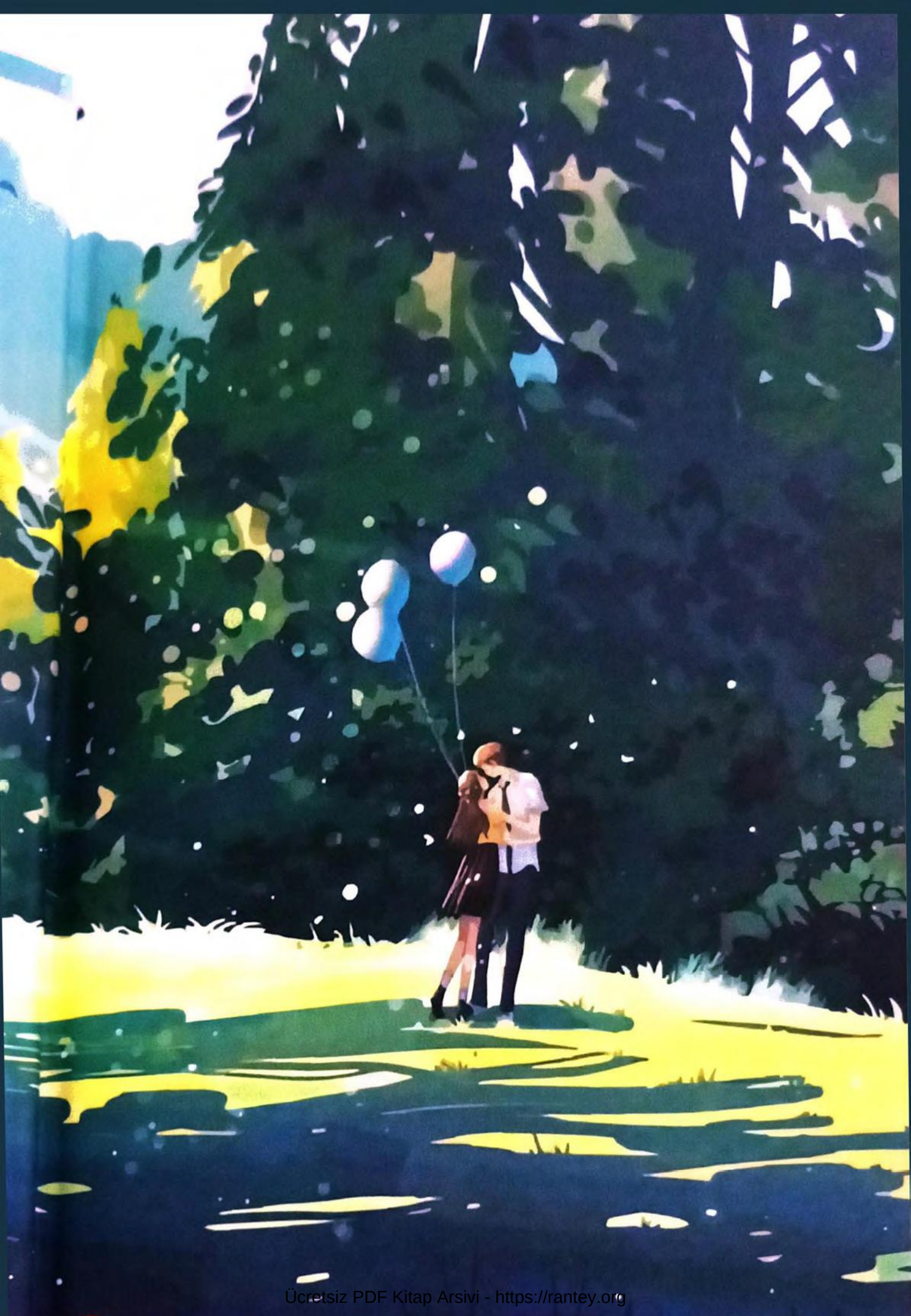
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEMAN VELİ

Yesili Görmek

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

LEMAN VELİ

Yeşili
Sevmek

Hâlâ aşka ve tesadüflere inananlara...

Spotify şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

Yıllar önce...

Işıklar gözlerimi kamaştırırken elimdeki meyve suyundan kocaman bir yudum aldım. Bu parti için annemi ikna etmek oldukça zor olmuştu. Endişelendiği için gitmemem gerektiğini söyleyip gün içerisinde beni defalarca vazgeçirmeye çalışmıştı ama başarılı olamamıştı. En yakın arkadaşlarımın doğum günü partisini kaçıramazdım sonuçta.

İkiz olan Erkan ve Serkan, DJ'in yanındaydı. Çalan şarkılar yüzünden sürekli birbirleriyle kavga ediyor, asla ortak nokta bulamıyorlardı. Onların kardeş olduğuna bazen gerçekten inanmıyordum. Tip olarak benziyorlardı, aralarında sadece biraz kilo ve boy fark vardı.

Partilerin aranan siması Defne ise ortalıkta koşturuyordu. Elindeki kokteyller her zamanki gibi partinin sahibi havalarındaydı. Masalara tek tek yaklaşıyor, insanlara bir eksiği olup olmadığını soruyor ve Serkan'a rapor veriyordu.

Gözlerim Metin'e kaydı. Kırmızı ışık tam da üzerinde duruyordu. Kalbim heyecanla kanat çırpıyordu. Çünkü Metin bana bakıyordu. Aylardır benim peşimden koştduğuna nasıl inanabilirdim? O herkesin hayali olan okulun popüler çocuklarındandı. Basketbol takımının en gözde isimlerindendi. Kızlar ona bayılıyor, o ise benden hoşlanıyordu. Fakat bir sebepten annem ondan asla hazzetmiyordu ve bu da durumu oldukça zorlaştırıyordu.

Gözlerimiz kesiştiği an bana gülümsedi. Ben de ona karşılık verirken buldum kendimi. Ve o an Defne kulağıma "Hemen yelkenleri suya indirme," dedi. Işınlanabildiğine dair şüphelerim vardı artık. Yanıma bir anda nasıl gelebiliyordu?

“Çok fazla naz yapmadım mı sence?”

“Metin’e hemen güvenme,” dedi kaşlarını havalandırarak.

“Çok tatlı bir çocuk. Hem senin aile dostun değil mi?”

İkizlerin, Defne’nin ve Metin’in aileleri çok yakındı. Neden sürekli bana Metin’i kötülediğini asla anlayamıyordum.

“Tehlikelidir,” dedi kulağıma doğru. “Uzak dur. Kapılma.”

Tekrar Metin’in olduğu tarafa doğru baktığımda, onu masasında göremedim. Omuzlarım düşerken tepkisizliğimi sürdürdüm ve gözlerimle etrafı taradım. Tam o anda “Polis baskını!” diye bağırdı Metin. Salona doğru inen merdivenlerden atladı. “Her şeyi yok edin! Tuvalet sağ koridorda!”

Büyük bir kargaşa başladığında dudaklarım aralandı. Defne anında Serkan’ın yanına koşarken Erkan da soluğu benim yanımda aldı. Erkan “Ben demiştim böyle bir partiye gerek yok diye,” diyerek homurdandı. “Ne vardı bir tabak makarnayla meyve suyu içseydik?”

Makarna... Erkan için vazgeçilmez olan tek şeydi sanırım.

O homurdanırken, birinin varlığını hissedince arkamı döndüm. O an Metin’le göz göze geldik. Parmağını dudağına götürüp bana sus işareti yaptığında gözlerim yerinden çıkacak gibiydi.

Metin elindeki küçük paketi Erkan’ın ceketinin cebine tıkarak yanımda durdu. Erkan’a “Gül’ü bir dakikalığına alıyorum,” dedi ve beni çekiştirerek boş bir odaya doğru götürdü.

Odaya girer girmez “Ne yaptın sen?” diye bağırdım. “Tuvalete de dönebilirdin o hapları. Çocuğun cebinden al hemen! Böyle şaka olur mu? Polisler geliyor üstelik!”

Parmağını dudağıma değdirdi.

“Bu bizim aramızda bir sır olarak kalacak.”

Ağlayarak göğsüne vurdum.

“Alacağım o hapları cebinden!”

Her iki omzumdan tuttu.

“Bana güven. Bir şey olmayacak ona.”

“Bu yanlış!”

Metin beni sakinleştirmeye çalışarak birkaç kere sarstı. “Gül, bir şey olmayacak diyorum,” dedi. “Bana güvenmiyor musun?”

Dudaklarımı ıslatarak dizlerimin üstüne çöktüm. Başımı ellerimin arasına alarak hıçkırmaya başladığımda Metin kollarını küçük bedenime doladı.

“Sakin beni ifşa edeyim deme.”

Sesindeki emir veren tınıya karşılık yüzümü buruşturup ondan ayrıldım. Sorarcasına baktığımda kaşlarını çatarak gözlerini kısmıştı.

“Elimdeki önemli görüntülerden haberin var mı? Babanın arabayla birini öldürdüğünü biliyor muydun mesela? Beni sinirlendirme yoksa baban hapislerde çürür.”

Ne?

Ağzım açık ona baktığımda “Susacaksın ve sana ettiğim tek-lifi kabul edeceksin,” dedi. “Fazla naz âşık usandırır.”

Gözlerimi belerterek ona baktım.

“Anlamadım.”

“Anlamayacak bir şey yok. Bundan sonra sevgilimsin.”

Elim havalandı, ardından onun yanağına sertçe indi. Attığım tokatın sesi kulaklarımı tırmalarken bunu beklemediği için başı yana doğru düştü ama yüzünde ilk defa gördüğüm psiko-pat gülüşle saniyeler içerisinde başını kaldırıp bana baktı.

“Bu ilk ve son olsun. İkinci kez olursa baban biter.”

Ve ben Erkan’ın üzerinde madde bulunmasına, şaşkınca etrafı bakarken, kelepçelenip götürülmesine karşılık sadece ağladım. Ciğerlerim sökülene kadar ağlayıp sesimi bile çıkaramadım.

BÖLÜM 1

Günümler...

Gökyüzü çok parlaktı. Güneşin pervasız ışıkları saçlarıma dokunarak kahverengi saç tellerimi kumrala yakın göstermeye çalışıyor ve yüzümü yakıyordu. Gözlerim güneş ışığının rahatsız edici etkisinden çıkmak için aşağı doğru kaydığında ayağıma kadar gelen dalgalara dikkat ettim. İtinayla birbirini kovalayan dalgalar geri çekilip yeniden ilerliyor ve çıplak ayaklarıma çarpıyordu. Akdeniz'in serin sularının etkisinde kalan ayaklarım sayesinde bedenim, kendimi suya atmam için mantığıma baskılar yapsa da yine de başarılı olamadı.

Gözlerimi yumup açarak, gelen dalgaya küçük bir tekme atıp suyun öne doğru sıçramasını sağladım. Birkaç kere bu hareketi tekrarlayarak bilmediğim bir plaja doğru ilerlediğimde bakışlarım etrafta gezindi. İnsanların yoğun olduğu yerden oldukça uzaklaşmış olmalıydım. Nitekim şu an bulunduğum yerde denize doğru büyük kayalıklar uzanıyordu ve burası insanların denize girmek için tercih ettiği bir yer değildi.

Elimdeki ayakkabıları sallayarak, kayalığa doğru emin adımlar atarken gözlerim kamaşıyordu. Yıllardır yaz tatilinde geldiğim Kumluca¹ ilk kez tuhaftı. Sahillerini ezbere bildiğim bu civarda, böylesine güzel bir yeri keşfetmenin verdiği heyecanla atan kalbim eşliğinde, denize doğru giden yolda birkaç adım attım.

Her adımda kayalık yukarı doğru kalkıp denizin üzerinde yükselir gibi görünüyordu. Rüyada olup olmadığımı anlamak

¹Kumluca, Antalya iline bağlı bir ilçedir.

adına gözlerimi yumup açtım. Fakat rüya değildi. Bulunduğum konum, gözlerimi kapatmadan öncesiyle aynıydı.

Kayalığın uç kısmına geldiğimde içimdeki huzursuzluğa rağmen yavaşça aşağıya baktım. Hırçın dalgalar sanki bana ulaşmak istercesine kayalığa çarpıp yukarı doğru geliyordu ve kayalık âdeta bariyer rolünü oynayıp buna engel oluyordu. Suyun bana temas etmesine izin vermeyen kayalığa istemsizce kaşlarımı çattım ve yavaşça ıslak kayanın üzerine oturup ayaklarımı aşağıya sarkıttım. Şortum bacaklarımın çıplak kısmına su değmesi için gayet müsaitti.

Kendimi bir kitabın huzurlu betimlemelerinin içinde sanırken aniden gelen sesle ve sırtıma çarpan şeyle kayalıktan suya doğru düşmem tamamen kitaptan bağımsız bir paragraf olmalıydı.

Kendimi bir anda denizin içinde ağzıma su dolarken buldum. Ellerimi ve ayaklarımı çırparak suyun yüzeyine çıktığımda saçlarım gözümün önüne dökülüyordu. Nefes nefese gözümün önündeki saçları çekip suyun üstünde kalmak için ayaklarımı kıpırdatmaya devam ettim.

Başımı kaldırdığımda kayalıktan bana mahcup bir tavırla bakan esmer oğlana ters bir şekilde bakıp, ayakkabılarımı alarak karaya doğru yüzdüm. Yüzmeye başladığımda içimde başkaldıran bir duygu, benimle beraber denize düşen başka birinin daha olduğunu söylüyordu. Sırtımdaki ağrı da bunu kanıtlar nitelikteydi sanki. Doğrulamak adına arkamı döndüğümde kumral bir oğlanla karşı karşıya gelmiştim. Bana çarpan ve benimle birlikte denizi boylayan o olmalıydı.

Karaya doğru hızla yüzüp kendimi ıslak kumun üzerine attım. Giydiğim şort ve bol, krem rengi tişört üzerime yapışmış, daha yeni aldığım spor ayakkabılarım sırılsıklam olmuştu. Derin bir soluk alıp bana doğru gelen esmer ve kumral oğlana sinirle baktım ve tüm sakinliğimi yitirdim.

Esmer oğlana “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye bağırdım. Kavalıktan çoktan zıplamış, bana doğru büyük adımlarla yaklaşıyordu. Ancak bağırdığım an yerinde kalakaldı. “Onu üzerime itmek ne demek? Şakalaşacak yer mi yok?”

Mahcup şekilde başını eğdiğinde bir an için aşırı tepki verdiğimi düşündüm. Çakır mavisini gözlerini üzerime dikerek “Özür dilerim. Biz gerçekten senin orada olduğunu fark edemedik,” dedi sakın bir sesle.

Kaşlarımı çatarak omuzlarımı düşürdüğümde kumral olan oğlan da sudan çıkmıştı. Üstünden sular akarak bize doğru ilerliyordu. Üzerinde krem rengi şort, beyaz tişört vardı ve doğal olarak benim gibi sıırıslıklardı.

Yutkundum. Gerçekten benim orada olduğumu fark etmemiş olmalılardı. Kasten böyle bir şey yapacak gibi durmuyorlardı çünkü. Burnumdan sert bir soluk vererek “Tamam, sorun değil,” diyebildim. Ağırlaşan kıyafetlerim eşliğinde ıslak kumun üzerinden kalktığımda esmer oğlan başını kaldırıp bana baktı.

Maviyle gri karışımı, daha çok çakır mavisini tonunda olan gözleri rahatsız edici biçimde yüzümde dolaştıktan sonra alnımda durdu.

“Alnın mı kanıyor?”

Gözlerim irileşmiş şekilde elimi kaşımın üzerine getirip sızlayan yere değdirdim. Parmağım değdiği an sızlayan yer yaranmış olmalıydı. Ağzım açık şekilde “Kanıyor mu gerçekten?” diye sordum.

Esmer olan birkaç adım atıp bana yaklaştı. Telaşla “Pek değil,” dedi. “Annemle babam doktor. Yarayı temizleyebilirim.”

Yarama dokunmak istediğinde geri çekildim.

“Annenle baban doktorsa bundan sana ne? Onların yerine ameliyata falan mı giriyorsun? Yarayı nasıl temizleyeceksin?”

Elini göğsüne getirerek “Onlardan bir şeyler öğrenmiş olmam normal değil mi sence de?” dedi. “Yazlığımız hemen şurada. Bizimle gel.”

Başıyla sağ tarafı göstermişti. Kaşlarımı hayretle kaldırdım.

“Sizinle gelmek mi? Sizi tanımıyorum bile.”

Cümlelerime devam etmeme izin vermeyen o sesi duyduğumda başım benden bağımsız bir şekilde sesin sahibine döndü.

“Satsak bile bu çeneyle kimse almaz seni.”

Kaşlarım iyice çatılırken “O zaman yürü git!” diyerek tersledim onu.

Esmer olan yatıştırıcı bir tonla “Abi, uğraşma,” dedi. “Yaptığımızı telafi etmemiz gerekli.”

Kumral, kemikli yüzündeki bariz çıkıntılarını sıkarak dişlerinin arasından “Küçücük bir yarayı büyüten biri için hiçbir şeyi telafi etmem gerekmiyor. Ne yaparsanız yapın,” dedikten sonra kestirip atarmış gibi yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Gözlerimi kısarak ona doğru ilerledim.

“Ne dedin sen?”

Başını çevirerek kahverengi gözlerini bana inat kıstı.

“Duydun. Tekrarlamayı sevmem.”

“Neyi sevip sevmediğin umurumda değil, geri zekâlı! Şu an durumumun farkında mısın? Islandım ve yaralandım!”

Kollarını göğsünde kavuşturarak alaycı bir ifadeyle beni süzdü. “Ee, ne olmuş?” diye sordu. “Genelde insanlar sahile ıslanmak için geliyor. Abartma.”

“Ama kıyafetleriyle değil!”

Esmer oğlan araya girerek kumralın önüne geçtiğinde derin bir soluk aldım. Suçlu olmasına rağmen kendinden ödün veremeyişine sinirlenmiştim. Dik bakışları bir an için gözlerimden ayrılmıyor, aksine ben günahkârmışım gibi aşağılayıcı bakıyordu.

Esmer oğlan yanıma geldi ve işaretparmağıyla ön tarafı gösterip “Bak, hemen şurada kalıyoruz,” dedi. “Birkaç dakikaya halledeceğim. Hadi, gel.”

Başımı sallayıp, kumrala da gözlerimi süzerek peşlerine takıldım ve kaldıkları eve doğru ilerledim. Islak kıyafetlerim oldukça rahatsız ediciydi. Aynı zamanda ağırlaşan ayakkabılarım yüzünden yürümekte zorlanıyordum. Bir de her şeyin suçlusu sanki benmişim gibi davranan oğlan hiçbir şeyi umursamadan ellerini ıslak pantolonunun cebine sokmuş, istifini bozmadan arkamdan geliyordu.

Esmer çocuğun dediği gibi evleri yakındı. Ön bahçeden içeri girdiğimizde, bahçede gördüğüm masa ve sandalyeler rahatlamamı sağladı. Seri adımlarla ilerleyip kendimi sandalyeye attığımda her ikisi de tuhaf bakışlarla bana bakıyordu. Omuz silktim.

“Sizinle eve gireceğimi mi düşündünüz? Tanımıyorum sizi!”

Kumral alayla “Lütfen bizi tanı,” dediğinde yüzümü buruşturarak ona baktım. Esmer anında araya girdi.

“İki dakika sakın olup oturur musunuz? Hemen geleceğim.”

Tekrar omuz silktiğimde koşar adım eve doğru ilerledi ve arkasında birbirine ters ters bakan iki kişi bıraktı. Biz böyle birbirimize bakarken, yakından gelen havlama sesiyle irkilip arkamı döndüm. Aynı anda ağzımdan küçük bir korku nidası çıktı. Çünkü arkamda kocaman, kahverengi bir köpek duruyordu ve ben köpeklerden ölesiye tırsan biri idim.

Kumral “Gel buraya oğlum,” diyerek çağırdığında, kahverengi köpek ona doğru koştu. Bedenim taş kesilerek normal şekline döndü. Köpek onun kucağına binince korkuyla yerime sindim.

Halime bakarak “Ne?” diye sordu. “Korkuyor musun?”

“Evet.”

“Adı Kahve. Bizim yanımızdaki kişilere zarar vermez.”

İsminin Kahve olduğunu öğrendiğim köpek, kumral oğlanın kucağından indikten sonra onun ayaklarına sürtünmeye başladı.

Kumral çocuk Kahve’nin başını okşarken halinden gayet memnun gibi duruyordu. Aralarında güçlü bir bağ olduğu ortadaydı. Açıkçası böyle güzel olan insan ve hayvan dostluklarına imreniyordum. Ne de olsa insanlar kendi aralarında pek bağ kurmayı becerebilen varlıklar değildi.

Onlara bakarken, telaşla yanıma gelip masaya gerekli malzemeleri koyan esmer oğlanın farkına biraz geç vardım. Elindeki pamuğu yarama bastırduğunda kısık sesle inledim.

İçten bir sesle “Özür dilerim,” dedi. “Az kaldı.”

Dediği gibi birkaç dakika sonra yarayı temizlemiş ve küçük bir bant yapıştırmıştı. Derin bir nefes alarak başımı kaldırdım. Gözlerimi kırıştırdıktan sonra ayağa kalktım. Esmer oğlan elini bana uzatıp tek nefeste “Ne kadar özür dilersem az. Benim hatamdı,” dedi. “Ben Yusuf.”

Hafifçe elini sıkarken “Ben de Gül,” diye mırıldandım.

Yusuf gülümseyerek başıyla kumral oğlanı gösterdi.

“O da Nart.”

Aynı onun gibi başımı çevirdiğimde Nart bana bakarak ağır ağır başını salladı ve sonrasında eve doğru ilerledi.

Nart... Bu ismi ilk defa duyduğum için yüzümde oluşan şaşkınlık ifadesine engel olamadım. Kulağa oldukça yabancı fakat bir o kadar da hoş geliyordu.

Yusuf “Annesi Çerkes olduğu için ismini koyarken Nart destanlarından ilham almışlar. Bu arada onu takma. Tavrı sana değil, bugün çok gergin,” diye açıklama yaptı.

Kendimden emin bir tebessümle “Taktığımı kim söyledi?” dedim.

“Nerede kalıyorsun? Otelde mi?” diye sordu merakla.

“Buralarda yazlığımız var.”

Başını aşağı yukarı sallayıp “Seni arabayla bırakayım mı?” diye sordu.

“Hayır,” diye mırıldandım. “Kendim giderim. Sana kötü davrandıysam kusura bakma.”

“Asıl sen kusura bakma. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Yusuf’la vedalaştıktan sonra paytak adımlarla bahçeden çıkıp sahile doğru ilerledim. Sahil boyunca on beş dakika ilerledikten sonra anayoldan geçerek müstakil evlerin olduğu caddeye geçtim. Hızımı artırarak, büyük çınar ağacının yanından dönüp eve doğru giden caddede ilerlemeye başladım. Tanıdık evleri geçtikten sonra nihayet kendi yazlığımıza ulaştım.

Verandaya vardığımda ıslanan şortumun cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtım ve eve girdim. Eve girmemle içeride ısrarla çalan telefonumun sesini duymam bir oldu. Telefonu yanıma almadığım için sevindikten sonra gördüğüm kişi gülüşümü soldurdu. Somurtarak telefonu açtığımda hayattaki en nefret ettiğim ses bana “Sevgilim?” diye seslendi.

İç çekerek “Ne var?” diye sordum.

“Birkaç güne geliyorum.”

Kısaca “İyi,” diyerek kestirip attım.

Pişkin bir ses tonuyla “Beni çok özlemişsin sen,” dedi. “Çocukların yanında böyle davranırsan diline biber sürerim. Biliyorsun, değil mi?”

Sinirden birkaç defa derin nefes aldım ve dişlerimin arasından “Kapatıyorum,” dedim.

Dolan gözlerim eşliğinde telefonu kapatınca hayatımdan bir kez daha nefret ettim. Bu pisliğe mecbur olduğumu bilmek,

kendimden dahi nefret etmeme sebep oluyordu. Ondan uzaklaşacağımı sanmıştım ancak yine dibime kadar girebilecek bir yol bulmuştu.

Ağzımdan kaçan hıçkırıkla beraber yere çöktüm. Bir müddet kıpırdamadan ağlamaya devam ettim. Elim kolumu bağlamasından ve beni bu şekilde kapana kısıtirmasından nefret ediyordum.

Telefonum tekrar çaldığında irkilerek arkamı döndüm ve fırlatmış olduğum yere doğru uzandım. Onun aradığını düşünsem de gördüğüm isim rahatlamama sebep oldu.

Telefonu açarak kulağıma götürdüğümde “Efendim Şebnem Sultan,” dedim hemen.

“*Ciao, ragazza.*”

İstemsizce “Ha?” diye tepki verdim.

“Anneye ha denilmez. İtalyanca konuştum, cahil kız. Havalıydım ama değil mi? Hem hani sen dil kursuna gidiyordun? Boşuna mı döktük onca parayı?”

Ruh halimi terk ederek, sesli şekilde gülüp dudağımı yaladım.

“Çok havalıydın anne. Ve ayrıca ben İngilizce kursuna gidiyordum.”

Cırlayarak “Ayy, sen bana cevap mı veriyorsun bir de?” dedi. “Dilin çok uzamış. Ne yapıyorsun? Kim var yanında?”

“Yalnızım anne. Günlük raporu daha sonra geçerim sana, olur mu? Babamı ver bakayım.”

Homurdanarak telefona babamı verdi. Âşık olduğum ses “Prencesim, sen annene bakma. Çok özledi seni. Kuduruyor hasretinden. Nasıl gidiyor?” dediğinde gözlerim doldu.

Annem ve babam dünyadaki en farklı ebeveynlerdi. Annem kıskanç, korumacı, konuşkan biriydi. Babam ise hiç kıskanç değildi ve her defasında hayatımı yaşamam gerektiğini belirtiyordu. Onların tek kavgası bendim. Annem beni neredeyse

evden çıkarmak istemezken babam sürekli arkadaşlarımla vakit geçirmem konusunda ısrarcıydı. Şimdi ise ilk defa her ikisi de benden uzaktaydı. Annemin çocukluğundan beri gitmek istediği İtalya'daydılar ve birkaç ay boyunca orada kalıp uzun bir tatil yapacak gibiydiler. Her ne kadar annem beni yalnız bırakmaya gönüllü olmasa da babam ikna konusunda uzman bir adamdı.

Boğazımda oluşan yumruya rağmen yutkunup “Sizi özledim,” dedim.

Babam “Arkadaşların ne zaman gelecek? Otelde mi kalacaklar?” diye sorduğunda iç çektim.

“Yarın gelecekler. Nerede kalacaklarını bilmiyorum.”

“Ev büyük. Sığarsınız bence.”

“Evet, bence de.”

Biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattık ve etrafımı saran yalnızlıkla tekrar baş başa kaldım. Merdivenleri düşünceli bir halde çıkararak, üzerimi değiştirip kendimi yatağa attım.

Uyku benim yegâne kaçış yolumdu. Her zaman ve her yerde uyuyabilecek potansiyele sahip biri olduğum için üzgün olduğum an kendimi yorganın altına atıp uykuya dalmak, benim için oldukça kolay bir yöntemle dönüşmüştü.

Bu yüzden uyudum.

Uyandığımda hiçbir şey geçmeyecek olsa bile uyudum.

Gözlerimi açmaya çalışırken, yüzüme çarpıp düşüncelerime ışık tutmaya çalışan Akdeniz rüzgârına karşı istifimi bozmamaya çalıştım. Yumuşak meltemler tenime dokunurken içim gıdıklanır gibi olmuştu. Sarıldığım battaniyeyi iyice üzerime çekerken, ayaklarımı rahatça uzatıp geceye rağmen parlayan gökyüzüne

odaklandım. İhtişamlı görünüyordu. Üzerini örttüğü insanlara rağmen kendinden ödün vermeyip ışığını saçıyordu. Mum gibi eriyip giden bizlere aldırımıyordu bile.

Oysa benim onun ışığına ihtiyacım vardı. Yolumu bulmak için ve bataklıktan çıkmak için kesinlikle ışığa ihtiyacım vardı.

Kendi kendime var ettiğim düşünceler bıçak gibi kalbime saplanırken gözlerim ateşte kavruluyormuş gibi cayır cayır yanıyordu. Kirpiğime kadar gelen yaşlar firar edip yüzümde özgürlük kazanmak için doğru anı kovaladığında, boğazımda oluşan yumru kendimi toparlamama yardımcı olmuyordu.

Gözlerimi sıkıca yumup yutkundum ve silkinerek kendime gelmeye çalıştım. Sonrasında telefonum da sanki bana yardım etmek ister gibi hunharca çalıp dikkatimi dağıttı.

“Efendim Defne.”

Defne benim çakma sarışın ve çakma mavi gözlü arkadaşım. Her ne kadar bu konuyla dalga geçsek de sebebi biraz trajikti.

Cıvıldayarak “Kız ne yapıyorsun?” diye sorduğunda gözlerimi yorgun şekilde yumup açtım.

“Oturuyorum işte.”

Coşkulu sesiyle “Senin şimdi kulüplerde deli gibi dans etmen gerekiyordu,” diye şakıdı.

Görmediğini bilsem de yüzümü buruşturup “Ne diye aradın sarışın?” diye sordum.

“Biz yarın geliyoruz. Sana bir liste atacağım. Onların hepsini alıp dolaba koy.”

Bir homurtu sesi çıkarıp alayla “Oldu canım. Başka?” diye sordum.

Ciddileşen sesiyle “Listedekiler yeterli,” dedi. “Eğer hepsini şimdi gidip almazsan fotoğraflarını herkese ifşa eder hatta Instagram’a atarım.”

Kaşlarım havalandı. Onun telefonunda onlarca farklı fotoğrafım vardı ve hepsinde çok çirkin çıkmıştım.

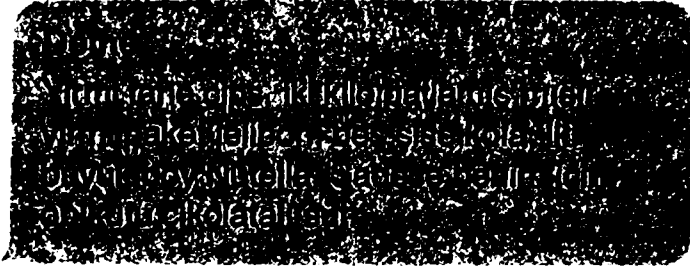
Tükürürcesine “Allah senin belanı vermesin. Hadi gönder listeyi hemen,” deyip, üzerimdeki battaniyeyi fırlatarak verandadan eve geçtim. Telefonu yüzüne kapattıktan sonra koridordaki aynanın karşısına geçip saçlarımı yukarıdan topladım. Üzerimde rahat bir eşofman altı ve gri, bol bir tişört vardı. Tişörtümle aynı renkteki spor ayakkabılarımı giyerek telefonla cüzdanımı cebime attım ve sonrasında kapıyı kilitleyerek bahçe kapısına yöneldim.

Bahçe kapısını rastgele kapatıp, on dakikalık mesafede olan markete doğru yürürken sahil tarafından değil de cadde tarafından yürümeyi tercih ettim. Sahille aramızda sadece iki yol vardı ancak geçip de o taraftan gidesim yoktu.

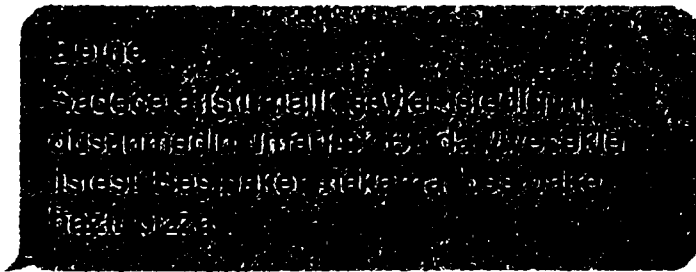
Telefonum mesaj sesiyle titrediğinde mesajın Defne’den geldiğine emindim. Defne’yi bu kadar inatlaşsak da aslında çok severdim. Yaşadıklarına rağmen hayata inatla gülen ve aynı zamanda yaşadıklarına sadık bir kızdı. Annesi Peyker teyze, sarışın ve mavi gözlü çok güzel bir kadındı. Onunla ilgili hatırladığım en önemli şey antika düşkününü olduğuydu. Evlerine gittiğimde Defne, antika çay bardaklarını çıkarması için Peyker teyzeye ısrar etmemi isterdi. Peyker teyze de mutfağın üst dolabına uzanıp bizim için çay bardaklarını çıkarırdı. Ondan başka kimsenin onlara dokunmasına izin vermezdi. Kendisi onları özenle yıkar, kurular ve tekrar yerlerine koyardı. Şahane bir kadındı.

Peyker teyze, geçen sene akciğer kanserinden mavi gözlerini hayata yumduğu için Defne ve babası da sanki onunla beraber ölmüştü. Bir süre sonra annesinin eksikliğini az da olsa hissetmemek için Defne saçlarını sarıya boyatıp gözlerine mavi lens takmaya başladı. Babası Hamit amca, şimdi ona her baktığında annesini görüyordu. Bana göre bu tamamen yanlıştı. Defne ve Hamit amca acıların üzerini örtmek yerine yaralarına her gün tuz basıyorlardı.

Markete ulaştığım sırada telefonuma yeni bir mesaj daha geldi. Kapıdan geçip, alışveriş arabasını aldıktan sonra telefonumu açıp listeyi kontrol ettim.

İlk yazdığı listeyi gözlerimi devirerek okuyup bir diğer mesaja geçtim.

Defne'nin beslenme anlayışına istemsizce gülerek başımı iki yana salladım. Bu kadar şeyi nasıl alıp taşıyacaktım, bilmiyordum. Yine de o ifşalardan aşırı derecede korktuğum için sesimi çıkaramazdım.

Market arabasını en başa sürüp, reyonlar arasında gezinirken Defne'nin istediği çikolatalı süt markasının oldukça yukarıda olduğunu gördüm ve parmaklarımın ucunda yükseldim. Öndeki iki kutu sütü alsam da geride kalanlara yetişemiyordum. Derin bir nefes alarak kendimi tekrar yukarı doğru itmeye çalıştım. Soluğum kesilene kadar elimi geride kalan kutulara uzatmaya çalışsam da bu son derece nafile bir girişimdi.

Geriye doğru bir adım atmamla arkamdaki canlı varlığa çarpmam bir olmuştu. Ensemde hissettiğim sıcak nefes, bedenimdeki tüm görünmez tüylerin şaha kalkmasına neden olunca, öne doğru adım atıp döndüm.

Nart tam karşımda, oldukça ifadesiz simasıyla dimdik duruyordu. Kahverengi gözleri önce gözlerime dokundu. Ardından da hiçbir ifadenin bulunmadığı soğuk gözleri, deminden beri uzandığım reyona kadar ilerledi.

Başını oldukça ağır biçimde sağ tarafa eğince yaptığı harekete karşılık dediği tarafa geçtim. Tek adımda reyonun önünde belirdi ve hiç zorlanmadan, elini gerideki kutulara uzatıp birkaç tane aldı ve sorarcasına bana döndü.

Başımı sallayarak aldığı süt kutularını arabaya atmasını izledim. Yutkunarak “Teşekkürler,” dedim. Boğazım nedensizce düğümlendi.

Az önceki hareketini tekrarlayarak ağır biçimde başını salladı ve gözden kayboldu. Gözlerim irileşmiş şekilde ardından bakarken, reyonlar arasında çoktan kaybolduğunu fark edip silkindim.

Arabaya birkaç şey daha doldurduktan sonra listeyi tamamlamış olmanın verdiği rahatlamayla kasaya yöneldim. Arabayı boşaltmama yardım eden on sekiz yaşlarındaki çocuğa gülümseyerek kenara çekildim ve beş dakika kadar sonra aldıklarım poşetlere yerleştirilmişti. Ücreti ödedikten sonra poşetleri almaya çalıştığımda, kollarıma sığmayan ağırlıkla hepsini yere bırakıp derin bir nefes aldım ve tekrar denedim. İlk birkaç adımı atıp otomatik kapıdan çıktım ama dengemin bozulması sonucunda sendeleyip poşetleri yere düşürdüm.

Sıkıntıyla iç çektikten sonra yüzüme düşen saç tutamını geriye atıp dizimi kırdım. Düştüğümde etrafa yayılan jelibon paketlerine biri daha uzanmıştı. Başımı kaldırdığımda yüzünde kocaman gülümsemesi olan Yusuf’la karşılaştım.

“Sanırım yardım gerekli?”

Onaylayarak başımı salladım.

“Sanırım.”

Kendi poşetlerine rağmen benimkileri de alıp “Arabasız geldik,” dedi pişman olmuş bir tonla. “Onları da Nart alır.”

“Benim adıma mı konuşuyorsun?” dediğinde ses tonu alaylıydı. Arkamdan gelerek önümdeki poşetleri aldı ve tek kelime etmeden ilerlemeye başladığında peşine takıldım. Göz ucuyla bana baktı. Dümdüz bir sesle “Bu sana ikinci yardımım,” dedi.

“Teşekkürler,” dediğimde yüzünde belli belirsiz bir gülümseme görür gibi oldum. Ve sanki ona baktığımı fark etmiş gibi anında istifini bozmamaya çalışarak kaşlarını çattı.

Gözlerimi ondan çektiğim esnada Yusuf “Evde kaç kişi var? Parti mi yapacaksınız?” diye sordu.

“Şu an yalnızım. Ve hayır, parti yapmayacağım.”

Yusuf “Bunları tek başına mı yiyeceksin?” dediğinde Nart onun ensesine vurdu.

“Sana ne la?”

Şiveli konuşmuştu. Büyük ihtimalle Ankaralı olmalıydı.

Yusuf kahkahalar atmaya başladı. Tebessüm ettim. Yusuf’un enerjisi, Erkan’ın enerjisiyle aynıydı. İkisi de insanın yüzünde tebessüm yaratıyordu.

“Arkadaşlarım yarın gelecek.”

Yusuf “Seni hiç görmemiştim buralarda,” dedi. “Oysaki kaç yıldır yazları buraya geliriz.”

Onaylayan mırıltı eşliğinde “Ailemle geldiğim için daha çok ailevi mekânlara giderdik,” dedim. “İlk defa arkadaşlarımla tatile çıkıyorum.”

Yusuf parlayan mavi gözleriyle bana bakıp “Bizim çocuklar çok kafadır,” dedi. “Gerçek tatili bu yaz yaşayacaksın o zaman.” Nart’a göz ucuyla bakarak tekrar bana döndü. “O hariç herkes kafadır.”

Ben gülerken Nart “Seni duydum,” dedi.

Birlikte dükkânların olduğu caddede ilerledik. Akşam olduğu için rüzgâra kapılan dalgalar kayalık alana sertçe çarpıp ıslatırken aniden onun da benim gibi sol tarafa baktığını fark ettim. Gözlerim kayalıklardan ayrılarak orayı izleyen Nart'a yöneldiğinde bir an için içim karıncalanır gibi oldu. Profilden kendini daha iyi belli eden çehresi sertti. Çenesinden başlayan kemikli yüzü onu olduğundan daha zayıf gösteriyordu. Kumral tonlarındaki saçları dağınık şekilde alnına dökülmüş olsa da hoş durduğu inkâr edilemezdi.

Müstakil evlerin olduğu sokağa döndüğümüzde ayağım görmediğim bir taşa çarpınca öne doğru sendeledim. Tam dizlerimin üstüne düşeceğim sırada bir el beni tişörtümden kavrayıp geriye çekti.

Ağızımdan nefes vererek başımı çevirdiğimde "Üçüncü yardımım," diye mırıldandı.

"Neden sayıyorsun?"

"Bilmem."

Dudak bükerek "Yine de teşekkür ederim," dedim. Kahverengi gözlerini kısarak bana döndüğünde ifademi görüp dondu. Bakışları yavaşça dudaklarımdan gözlerime doğru yol alırken tekrar gözlerini kıstı.

"Fazla teşekkür ediyorsun."

"Sen de yardımlarını gözüme sokuyorsun."

Kaşlarını çattı. "Öylesine saydım, teşekkür beklemiyordum."

Onunla laf dalaşına devam edecekken Yusuf "İki dakika susun ya!" diye sitem etti. Onun uyarısıyla etrafa bakıp yazlığa ulaştığımızı fark ettim ve elimle evi gösterip "İşte burası," dedim.

Nart ve Yusuf gösterdiğim yere doğru ilerlerken, onlardan önce koşup bahçe kapısını açtım. Her ikisi de ellerini dolduran poşetlerle bahçe boyunca ilerleyip verandaya vardıklarında cebimden anahtarları çıkarıp kapıyı açtım. Poşetleri kapının

önüne bırakıp geri çekildiklerinde gülümseyerek “Teşekkür ederim,” dedim.

Yusuf “Önemli değil Gül. İyi geceler,” derken, Nart başını sallayıp verandadan indi.

“İyi geceler.”

Yusuf verandadan zıplayıp Nart’ın ensesine vurduğunda Nart “La sen öldün!” diyerek peşinden koştu ve görüş açımdan hızla çıktı. Arkalarından baktıktan sonra elime alabildiğim kadar poşet alıp evin sol kanadına taşıdım.

Zorlukla mutfağa getirdiğim poşetleri masaya bırakıp ışığı açtıktan sonra teker teker boşaltmaya başladım. Kenardaki iki poşetten çıkan bira, sigara ve abur cuburlara bakarak kaşlarımı çattım. Bunlar bana ait değildi ki.

Aynı anda Yusuf’un elinde kendilerine ait olan poşetlerin olduğu ve giderken ellerinin boş olduğu aklıma geldi.

Poşetleri alarak dışarı çıktım ve sahile doğru inen sokakta ilerlemeye başladım. Çınar ağacının yanından bir diğer sokağa döneceğim sırada gördüğüm kişiyle yerime mihlandım. Elleri cebinde ilerlerken, beni görüp duraksadı ve kaşlarını çattı.

“Ben gelip alırdım.”

Omuz silkerek “Olsun,” dedim ve poşetleri ona uzattım. Kolunu uzatıp elimdekileri tek harekette aldığı anda “İyi geceler,” diyerek sokağa döndüm. Beni takip eden ayak seslerini duyduğumda omzumun üzerinden geriye baktım. Nart arkamdan geliyordu. Gözlerim irileşmiş şekilde tamamen ona döndüm.

“Neden geliyorsun?”

“Yalnız mı döneceksin bu saatte?”

“Buraya kadar yalnız geldim.”

Gözlerini kıstı.

“Yanlış yapmışsın.”

“Neden?”

Çenesiyle ileriye göstererek “Sen köpeklerden korkmuyor muydun?” diye sordu. Söylediklerine bir anlam veremeyerek ona baktığımda “Şu an yanına gelen bir köpek var,” dedi sakın bir sesle.

Gözlerimi kocaman açarak zıpladım ve gösterdiği tarafa baktım. Bir köpeğin neredeyse tam dibimde durmuş beni koklamaya çalıştığını görünce Nart’ın koluna ve omzuna tutunarak arkasına geçtim. Bıyık altından gülümsediğini fark ettiğimde yavaşça omzuna bir yumruk geçirdim.

Nart benim aksime oldukça sakın şekilde köpeği gönderdi ve sonra adımlarına güç vererek ilerlemeye başladı. Peşinden koşarken, bir taraftan da köpeğin gelip gelmediğini kontrol ediyordum.

“Hey! Bekle beni.”

“Bu sana dördüncü yardımım Yeşil,” dedi. Bana bakmaya gerek duymuyordu. Yanında ilerlemeye devam ettim. Bir dakika... O bana ne demişti? Yeşil mi? Gözlerimin rengiyle mi hitap etmişti bana?

Doğrudan yüzüne bakarak “Sen çok gıcık birisin,” dedim. Ama o bana dönmediği için sadece profilden kemikli yüz hatları ve boynu görünüyordu. “Aynı zamanda bencil, egoist, kendini beğenmiş...”

Kendinden emin bir sesle “Ve yardımsever,” diye ekledi.

Ona dikkatle baktığımda yüzünde silik bir gülümseme olduğunu gördüm. Başımı yukarı doğru kaldırmaya çalışıp gülümsedim.

Burnumu kırıştırarak “Hımm, evet, olabilir,” dedim. “Ne yazık ki yardımseverliğinden çok az insan faydalanacak. Çok yaşamayacaksın ne de olsa. Sigara öldürür. Bilgin olsun diye söylüyorum.”

“Sigara kullanmıyorum. Daha önce hiç kullanmadım.”

“Hımm.”

Bu defa çekinmeden güldü. Başka hiçbir şey söylemediği için sessiz kalıp eve doğru yürüdük. Bahçe kapısının önünde durduğunda bundan öteye gitmeyeceğini anladım.

Aynı anda “Teşekkür ederim,” dedikten sonra bir anda gülmeye başladık. Başını öne eğerek güldü ve hafifçe iki yana salladı. Nedensizce o an gözüme oldukça sempatik göründü.

Bahçe kapısını açacağım sırada çalan telefonumun sesi, her ikimizin de kulaklarını doldurdu. Elimi cebime atarak telefonu aldığımda gördüğüm isim donmama sebep oldu. Nart ifademe bakarken, başımı eğip telefonu cevapladım.

“Ne?”

Tepkime karşılık pişkin pişkin “Nasılsın hayatım?” diye sordu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bana böyle hitap etmesi midemi bulandırıyordu. Onun gibi birinin tehditlerine maruz kalmak oldukça zordu. Bir de sevgilisi gibi davranmak ölüm gibiydi. Ve ben yıllardır buna katlanıyordum.

Nart’a belli etmemek adına başımı olabildiği kadar eğip “Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Düşündüm de babanın ifşalarının yerini sana söyleyebilirim. Orijinal kayıtlar ve kopyaları yok,” dedi. “Bizim yazlığa git. Posta kutusunun şifresi 1144 ve kutuda anahtarlar var. Onları alıp üst kata çık. Benim odamda, dolabın içinde bir kasa var. Şifresi 1003 hayatım. Sevgili olduğumuz tarih. Çok romantik bir adam olduğumu söylemiş miydin? Neyse, orada kayıtlar var. Masadaki bilgisayar kullanabilirsin. Görüntüleri izledikten sonra benimle bu şekilde konuştuğuna pişman olursun umarım sevgilim.”

Telefonu yüzüme kapattığında ağzım açık kalakaldım. Gözümden birkaç damla yaş firar ettiğinde Nart fark etmiş gibi parmağını çeneme getirip başımı kaldırdı. Endişeli bir halde “Ne oldu?” diye sordu.

“Yok bir şey,” dedim etrafa bakarak. “Benim taksi bulmam lazım.”

“Nereye gideceksin bu saatte?”

Etrafa bakarak elimi ağzıma götürdüm.

“Kemer.² Kemer’de bir yazlık evine.”

Derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım. Nart beni omuzlarımdan tutup sarstı.

“Kendine gel. Ben halledeceğim.”

Ben yaşlı gözlerle etrafa bakarken Nart çoktan anayola doğru ilerlemişti. O taksi ararken ben yere çöktüm ve başımı ellerimin arasına alarak beklemeye koyuldum. Göğsüm sanki cam kırıkları batıyormuş gibi sancıdığında beni bu duruma mahkûm eden yazgının insafsızlığını çıplak gözlerle bir kez daha gördüm.

Nart’ı kaç dakika beklediğimi bilmiyorum. Sokağın köşesinde, halının altına süpürülen tozlar kadar görünmezliğimi korurken yanı başımda bir araba durdu. Başımı kaldırmadım. Ta ki o, arabadan inip omzuma dokunana kadar. “Gel,” diyen sesi ilahi bir fısıltı gibi kulağıma dolduğunda kalbim tekledi. Sanki karanlığıma mum ışığı olmuştu.

Yaşlı kirpiklerin bulanıklaştırdığı gözlerimle ona baktım. Yüzü artık aşına olduğum kadar ifadesizdi. Fakat gözlerinin kuytularında gördüğüm duygunun adı kesinlikle endişeydi. Bana uzattığı elini tutarak ayağa kalktım. Gözlerim siyah BMW’ye iliştiğinde bile hiçbir şey sormadım. O, sürücü koltuğuna geçerken ben kendimi çoktan arabaya atmıştım.

Tekerlekler kulak zarımı yırtmak istercesine çığlık atarken, camdan uzaklaştığım evime bakıp iç çektim. Hayatımı cehennemine çevirmeye geleceğini bilmek, bugün ağlamaktan gözlerimin şişeceğinden emin olmaktı.

Sessizlik...

²Kemer, Antalya iline bağlı bir ilçedir.

Aramızdaki çığlık, sessizlik maskesini takınırken bu oyuna ayak uydurdum. Çünkü oyunda sadece bir figürandım. Ben, Berika Gül Özdemir. Kendi hayatında figüran olmak mecburiyetinde bırakılmış, on yedi yaşından beri hayatını görünmez bir kafeste geçirmek zorunda kalan kızdım.

Beş yıldır babamın yaptığı kazayı ifşa etmemesi için Metin’le sevgiliydim.

Beş yıldır en yakın arkadaşım Erkan’ın adına sürülen lekenin sebebi bendim.

Ben ruhumun her tarafına çivilenmiş günahların boyunduruğu altına girmiş, beyazlığımı yıllar önce susarak kirletmişim.

Kızarmış gözlerimle neredeyse boş olan yolda arabayı hızla süren Nart’a baktım. Sabahın aksine bana daha iyi davranıyordu ancak şu an bunu umursamamıştım. Sadece soru sormadığı için ona minnettardım. Beni sorgulamadan götürdüğü için içten içe seviniyordum. Ama sevincim birkaç saniye sürdü. Çünkü göreceklerim beni korkutuyordu.

Bir saat sonra Nart “Nereden döneceğim?” dediğinde Kermer’de olduğumuzu fark ederek etrafa baktım. Gözlerimi kısarak karanlığa rağmen etrafı inceledim. Sonrasında “Öndeki otelin yanından sola,” dedim nefes nefese.

Tepkisiz kalarak arabayı sürmeye devam etti. Manevra yapıp müstakil evlerin olduğu sokağa girdi. Birkaç dakika kadar ilerledikten sonra “Sağa dön,” dedim kısık bir sesle. Direksiyonu sağa kırdığında çok geçmeden elimle durmasını işaret ettim. O, arabayı saniyesinde durdururken ben hemen inmiş ve titreyen bacaklarımla bahçe kapısının önüne gelmişim. Kapının yanındaki posta kutusunun şifresini yazarak içindeki anahtarları aldım ve en büyüğüyle bahçe kapısının kilidini açtım.

Nart hemen arkamdaydı. Soru sormadan, yargılamadan, umursamadan sadece arkamda duruyordu.

Neredeyse koşar adımlarla taşlık yolda ilerleyip kapıya vardım. Bir diğer anahtarı deliğe yerleştirdim ama açılmayınca ötekini denedim. Kapı açılınca hemen ışıkları yaktım ve merdivenleri tırmandım.

Odasının nerede olduğunu biliyordum. Işığı açmadan önce kendimi dolabın önüne attım. Dizlerimi tozlu ahşap zemine koyduğumda ışığın açılmasıyla irkilip sağ tarafa döndüm. Nart tüm heybetiyle duvara yaslanırken gözlerini benden ayırmıyordu.

Yutkundum. Çekinerek “Masadaki bilgisayarı verir misin?” diye sordum.

Başını sallayarak büyük adımlarla masaya ulaştığında, ben de dolabın içindeki kasanın şifresini yazmakla meşguldüm. Kasa sessiz bir şekilde açıldığında titreyen elimi uzatarak kapağını açtım. Yaşaran gözlerim görüşümü iyice bulanıklaştırırken kasanın içinde bulunan kırmızı flaş belleğe baktım. Onu elime alarak arkamı döndüğümde Nart bilgisayarı çoktan açmıştı.

Temkinli bir sesle “Şarjı bitmek üzere,” dedi. Elimde tutmakta zorlandığım flaş belleği takması için ona uzattım. Büyük elleriyle flaş belleği aldığı anda sıcak parmak uçları terleyen avuç içime temas etti. Ellerimi yavaşça bilgisayara uzatmak istediğim sırada Nart “Ben hallederim. İyi görünmüyorsun,” diyerek bilgisayarı kendisine çevirdi.

Hiçbir şey söylemeden yaşlı gözlerle ona baktım. Desteği sayesinde az da olsa iyi hissediyordum. Gözlerimi yumup açarak Nart’ın flaş belleğin içindeki dosyalara ulaşmasını bekledim. Fakat kaşlarını çatarak, flaş belleği birkaç kere çıkarıp tekrar yerine taktı.

Kaşlarımı çattım ve titreyen sesimle “Ne oldu?” diye sordum.

“Flaş bellek boş.”

Elimi ağzıma götürerek hıçkırdım.

“Benimle oynuyor.”

Bilgisayarı elime alarak hırsla duvara fırlattım. Kulakları sağır eden bir ses çıktıktan sonra parçaları etrafa saçılan bilgisayar yeri boylarken Nart yanıma yaklaştı. Başımı kaldırarak ona baktım. Gözleri gözlerime değdiği an tüm gardımı indirerek gözyaşlarımın hızla akmasına izin verdim.

“Beni kandırdı.”

Tekrar hıçkırıldığımda hiç beklemediğim bir şey yaptı. Elini omzuma koydu ve destek verircesine sıktı.

“Sakin ol Yeşil. Geçti.”

“Ben ne yapacağımı bilmiyorum artık.”

Yatıştırıcı bir tonla “Şşt,” dedi. “Sakin ol.”

Elini omzumdan çekerek cebine attı ve katlanmış bir mendili açarak bana uzattı. Soru sorarcasına ona baktığımda yüzünü buruşturdu.

“Sümüğün akıyor.”

Mendille anında yüzümü kapatıp burnumu sildiğimde “Mendilimi yıkayıp geri verirsen sevinirim,” dedi sahte bir sinirle.

Başımı sallayarak mendilin temiz tarafıyla yüzümü sildim. Nart ayağa kalkarak bana elini uzattı. Önce ele, daha sonra sahibine bakarak yutkundum. Olayın şokuyla titremekte olan elimi avucuna bıraktığımda, elim avucunun içinde âdeta kaybolmuştu.

Hiç zorluk çekmeden tek hareketiyle beni kaldırdığında elimi çektim. Nart yere fırlattığım anahtarları almak için eğildiğinde onu durdurdum. Kapıyı açık bırakarak çıkmak şu an umursayacağım en son şeydi.

Nart kapıya yöneldiğinde paytak adımlarla peşine takıldım. Merdivenleri ikişer ikişer inerek dış kapıya vardığında ben oldukça geride kalmıştım.

Sesli bir nefes vererek “Şu yaşımda hırsız damgası yemek istemiyorum. Biraz acele et,” dedi.

Başımı ağır ağır sallayıp aceleyle ona yetiştim ve evden çıktık. Kapıyı sonuna kadar açık bırakıp, arabaya doğru ilerlerken Nart arabayı uzaktan kumandayla açtı. Kendimi ön koltuğa attığımda Nart arabayı çalıştırdı.

Derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Nart arabayı oldukça hızlı bir şekilde sürerken, camı açıp rüzgârın sertçe yüzüme çarpmasına müsaade ettim. Beni kandırdığı gerçeği acıyla içime otururken gözlerim uyku için âdeta can çekişiyor ve düşünmem gereken şeyleri engelliyordu. Düşüncelerim yorgun bir şekilde zihnimin köşelerinde uyumak isterken, gözlerim de ona itaat ederek kapanıyordu.

BÖLÜM 2

Gözleri kör eden karanlığın içinde attığım her adımla birlikte içimdeki umut ışığı biraz daha sönüyordu. Endişeliydim. Korkuyordum. Ve sanırım ağlıyordum.

Neredeydim?

Gözlerimi aniden açıp doğrulduğumda aydınlığın verdiği rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum. Gözlerimi kırptıştırırken, birkaç derin nefes alıp etrafa bakındım.

Evimde, odamdaydım.

Saç diplerimi kaşırken önceki gün olanları anımsadım. En son Nart'ın arabasına binmiş ve düşüncelerimin beni tutsak etmesine müsaade etmiştim. Sonrası yoktu. Uyumuş olmalıydım. Demek ki beni buraya kadar taşımıştı.

Bu teorim kaşlarımın iyice çatılmasına neden oldu. Ayağa kalkıp zemine bastım. Üzerimde önceki gün giydiğim eşofman ve tişört vardı. Ayakkabılarım ve çoraplarım yatağın kenarına rastgele fırlatılmıştı. En garibiyse muhtemelen beni buraya getirmiş olan Nart klimayı da açmıştı.

Bu durumu daha fazla kurcalamadan kendimi duşa attım. Yarım saat kadar duşta kaldıktan sonra seri hareketlerle giyindim. Ardından saçlarımı kurulayıp topladım, telefonumu elime alarak aşağıya indim. Kahvaltı yapacak kadar keyifli hissetmiyordum kendimi. Bu yüzden bir dilim ekmeğe Nutella sürüp yiyerek dışarı çıktım. Sabahın erken saatleri olduğu için hava biraz serin sayılırdı.

Yavaş adımlarla ilerlediğim sokağı bitirip anayola geldiğimde, en kısa sürede sahile vardım. Kumluca gerçekten de güzel

bir yerdi. Buram buram yaz kokan, her tarafa gülümseyen kişilerin olduğu bir yerdi. Her yaz Antalya'ya gelmeme rağmen ailemle gittiğim yerler haricinde pek tanıımıyordum burayı. Genelde kumsala, restoranlara giderdik. Fakat Antalya'nın gece hayatıyla henüz tanışmamıştım. Çünkü bu zamana kadar annem gece hiçbir yere çıkmama izin vermemişti. Sadece bir yer dışında tabii. Babamın patronu Taner amcanın ve aynı zamanda Erkan'la Serkan'ın babasının otellerindeki bara giderdik ara sıra. Bunun için günlerce annemi ikna etmem gerekirdi tabii. Yoksa kesinlikle izin vermezdi.

Annem, babamın aksine geri kafalı bir insandı. Bu zamana kadar her şeye karışmış, beni yönlendirmişti. Aslında Metin'den önce de ben bir kafeste yaşıyordum. Metin kafesimin kilidini daha da sağlamlaştırmıştı sadece.

Sahildeki boş banka oturdum. Bakışlarım etrafta gezinirken bir grup dışında pek insan çarpmamıştı gözüme. Voleybol oynayanlara dikkat kesildiğimde iki kişinin tanıdık olduğunu fark ettim.

Nart ve Yusuf.

Nart yanındaki Yusuf'a pas attığında, Yusuf da topu manşetle karşı takıma attı. Sonrasında esmer bir kız topu parmak uçlarında arkadaşına göndererek takımının smaçla öne geçmesini sağladı. Kulaklarıma kadar gelen kahkahalar, grubun samimiye-ti dudaklarımin kıvrılmasına neden olurken o sırada Defne'den mesaj geldi.

Ona voleybol oynayan grubun fotoğrafını çekip hızlıca yolladım. Ardından çektiğim fotoğrafı incelemeye başladım. Nart ifadesiz yüzüyle sağ tarafına bakarken, Yusuf başını geriye atarak kahkaha atıyordu. Yüzlerini bilmediğim kişilerin kimi gülmüşüyor, kimi de yarım ağız gülüyordu.

“Yakışıklı çıktım, değil mi?”

İrkilerek başımı kaldırdığımda karşımda dizlerine kadar gelen siyah şortla, gri bol tişört giyen ve başında yazlık şapka olan Nart vardı. Elleri cebinin içinde, tüm heybetiyle ayakta dikilirken yüzünde her zamanki gibi kendinden emin bir ifade vardı.

“Yakışıklı değilsin ki.”

Dudağını yukarı doğru kıvrarak, birkaç adım atıp bana doğru eğildi.

“Çarpılacaksın.”

Gözlerimi kısarak “Gerçekler,” diye mırıldandım.

Kaşlarını inanamıyormuş gibi havaya kaldırdı.

“Yani yakışıklı değilim? Emin misin?”

“Onu, bunu bırak,” dedim seri şekilde. “Ben dün gece odama nasıl gittim?”

Bu sefer muzip bir şekilde gülmüştü.

“Kucağımda.”

“Neden beni uyandırmadın?”

Umursamaz bir şekilde omuz silkerek beni deli etmeye çalışınca ayağımı öfkeyle yere vurdum. Beni uyandırabilirdi. Kimse ona beni taşımasını söylememişti ki! İki gündür tanıdığım birinin kucağında yatağıma taşındığım annemin kulağına giderse beni keserdi. Tabii ondan önce ben kendimi kesmemişsem!

Kollarını göğsünde birleştirdi.

“Uyandırmak istemedim. Uyanıp yine zırlayacaktın. İnan bana sümüğünün akması hiç güzel bir görüntü değildi.”

Kaşlarım iyice çatılırken “Uyandırmalıydın beni,” dedim.

“Böyle mi teşekkür ediyorsun?”

Dediği şeyle bir anlığına donarken aklıma önceki gün bana gerçekten yardımcı oluşu geldi. İsteseydi yoldan bir taksi çevirip beni gönderebilirdi. Ya da hiç uğraşmadan evine gidebilirdi. Ancak o, hiç bilmediği bir eve benimle beraber girmiş, üstelik yanımdan ayrılmamıştı. Ağladığımda beni sakinleştirmek için çabalamıştı.

Aklıma hücum eden anılar eşliğinde ne zaman yumduğumu bilmediğim gözlerimi açarak ona baktım. Uzun kirpiklerinin altındaki kahverengi gözleri gözlerime kilitlendiğinde, boğazımda oluşan yumruya rağmen yutkunmaya çalıştım.

Bakışları sanki insanı hipnoz ediyormuş gibiydi. Gözlerine baktığım an dünyadan kopuyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi kaçırdım.

“Teşekkür ederim.”

Alayla “Çok yaratıcı bir teşekkürdü,” diye mırıldandı. “Ben de buna karşılık yaratıcı bir cevap vereceğim.” Gözlerini kısarak başını bana doğru eğdi. “Önemli değil.”

Ve sonra hiçbir şey demeden, arkasını dönüp gitti. O giderken kendimi arkasından bakar halde bulmuştum. Voleybol oynadıkları sahaya doğru ilerlerken arkadaşları dikkatlice Nart’ı izliyordu. Nart yanlarına gelip tişörtünü çıkardığında bir süre ben de onu izledim. Tişörtünü yere atıp, denize doğru giderken herkes ağzı açık ona bakıyordu. Nart denize girdikten sonra da bakışların yeni hedefi ben olmuştum. Yusuf’un topu yere atıp, ağır adımlarla bana doğru geldiğini gördüğümde ayaklanarak banktan uzaklaşmaya başladım.

Yusuf arkamdan “Gül!” diye seslendiğinde yavaşça ona doğru döndüm.

Nefes nefese yanıma vardığında ellerini dizlerinin üzerine koyarak soluklandı. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Terden parlayan yüzüne bakıp kaba bir sesle “Ne?” diye sordum.

“Nart’ı nasıl delirttin?”

Kaşlarımı çattım. “Nart’ı mı delirttim?”

Nefes nefese “Evet,” dedi. “Döndüğünde gözlerindeki ifadenin resmen tırtım.”

Omuz silktim.

“Bana ne bundan?”

“Onu öfkeliendirdin,” dedi tekrar. “Bunu neden yaptın? Dün birlikteydiniz değil mi? Hiçbir şey anlatmadı, sadece seninle olduğunu biliyorum. Dün ve bugün ne oldu?”

Kendimden emin bir sesle “Sorularına cevap vermek zorunda değilim,” dedim ve arkamı döndüm.

“Akşam burada toplanacağız. Arkadaşlarınla gel. Hem Nart’la arayı düzeltmiş olursun.”

“Daha ne olup bittiğini bile bilmiyorsun!”

Omuz silkti.

“Haksız olduğun, arkamı bu şekilde dönüp kaçmandan bile belli.”

Hayretle ona bakakaldım. Dilim tutulmuştu. Hiçbir şey bilmemesine rağmen oldukça doğru bir çıkarım yapmıştı. Ben haksızdım. Onu kırmıştım belki de. Teşekkür etmem gerekirken hesap sormuştum adama. Buna hakkım yoktu ki. Hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen bana yardım eden birine böyle davranamazdım.

Etrafa bakarak “Denizden çıkmasını bekleyeyim mi?” diye sordum.

Başını iki yana sallayıp “Şimdi kesinlikle gözüne görünme,” dedi. “Öfkesi tazeyken herkesi kırabilir. Akşam saat dokuz gibi buraya gel.”

Onaylayan bir mırıltıyla onunla vedalaştım. Eve doğru giderken cebimdeki telefon titredi. Elimi telefona götürdüğümde annemin aradığını görüp istemsizce gülümsedim ve telefonu açtım.

“Şebnem Sultan?”

“Şebnem Sultan’ın kızı?”

“Nasılsın anne?”

Coşkulu sesiyle “İyiyim,” dedi. “Sen nasılsın? Geldi mi çocuklar?”

“Hayır,” dedim boğuk bir sesle. “Akşama kadar gelirler herhalde.”

Boğazını temizleyerek ciddi bir tona bürünen sesiyle “Gül,” dedi. Derin bir nefes aldım. Annemin her zamanki nutkunu dinlemeye sayılı saniyeler kalmıştı. “Öyle barlara falan gitmek yok. Tamam mı? Erkanların dibinden ayrılmayacaksınız.”

Annem sözlerine devam etmek isterken her zaman olduğu gibi babam elinden telefonu aldı.

“Prenses?”

Boğazımda oluşan yumruyla beraber “Baba?” dedim. Ona hitap etmemle gözlerimin dolması bir oldu. Yaşadıklarımın haberdar olduğunda işlerin çığırından çıkacağını bilmesem belki ona anlatabilirdim. Fakat bu mümkün değildi.

“Prenses, sen annene bakma. Bol bol gez. Erkanlar yanında olacak zaten.”

Çatlayan sesimle “Tamam baba,” dedim. “Konuşuruz sonra. Sizi seviyorum!”

“Biz de seni seviyoruz.”

Telefonu kapatarak evin olduğu sokağa döndüğümde ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Çünkü ağladığımda gözlerim hemen kıpkırmızı oluyordu ve çocukların bunu görmesini istemiyordum. Bu yüzden eve girerek salondaki klimayı açtım ve yukarı çıkarak odalara göz gezdirdim. Yukarı katta klima sadece benim odamda, annemle babamın odasında ve bir de misafir odasında vardı. Kalan iki odada ise büyük pencereler mevcuttu. Fakat çocukların pencereden gelen havayla yetineceklerini sanmıyordum. Bu yüzden odamı kızlarla paylaşma kararı almış ve ikişer yatak koydurmuştum. Annemle babamın odasını Serkan ve sevgilisi Aslı için ayırmıştım. Diğer odayı ise Erkan ve Metin için düzenlemiştim. Birbirinden nefret eden bu ikiliyi aynı odada tutma fikri her ne kadar cazip olmasa da diğer odalardan birini beğeneceklerini sanmıyordum.

Aşağıya inerek buz gibi olan salona girdim ve kanepeye kıvrıldım. Onlar gelene kadar kestirmek cazip bir fikir gibi geliyordu. Hem ben her an, her yerde uyuyabilen bir insandım. Uykum gelmese bile kendimi uykum varmış gibi bir psikolojiye sokup sanki günlerdir uyumayan bir insan gibi uyuyabilirdim. Bu kesinlikle çocuk oyuncağıydı benim için.

Kapı gürültülü bir şekilde çaldığında ardındaki kişiyi çoktan tahmin edebiliyordum. Uyku mahmurluğuyla gözlerimi kırptırıp kıvrıldığım yerde doğruldum. Ayağa kalktığımda kapı bu sefer daha şiddetli çalıyordu. Defne'nin kapıyı çalışı bile farklıydı.

Salondan çıkıp kapıya doğru gittiğimde beynim neredeyse çatlayacak gibiydi. Anahtarı çevirip kapıyı açtığımda Defne beni görür görmez çığlık attı.

“Gül'üm!”

Boynumu kırmak istercesine bana sarıldığında uyku sersemliği yüzünden doğru dürüst karşılık bile veremedim. Benden ayrılıp yüzümü inceledi.

“İyi misin sen?”

“Yeni uyandım,” dedim kısaca. Defne uzatmadan, ayakkabılarını çıkarırken bu sefer de Aslı’yla Şeyma sıkıca sarılmışlardı bana. Aynı şekilde karşılık verip gözlerimi valizleri arabadan çıkaran Erkan ve Serkan kardeşlere diktim. İkizler yine didişerek geliyorlardı.

“Lan defol!”

Erkan “Asıl sen defol!” diyerek Serkan’ı ittirdi.

Beni görünce, valizleri bırakıp koştu ve bana sarıldı. Valizler verandada Serkan’ın ayağına düşünce bağıırışı kulaklarımı doldurdu. Aslı koşup dışarı çıktı ve sinirle “Erkan, sevgilimle derdin ne?” diye bağırdı.

“Yenge, çocuk kaşınıyor.”

“Sus, yengene cevap verme lan.”

“Yeter be! Ömrümü yedin. Şeyma, kız neredesin?”

Kahkahalar atıp, eve girişlerini izlerken bu tatilde onların olacağına seviniyordum. En azından Metin’in aksine beni güldürebiliyorlardı.

Erkan kendini Şeyma’nın yanına, kanepeye attığında Serkan ve Aslı onlara kaşlarını çatarak bakmış ve valizleri taşımak için işe koyulmuşlardı. Defne, Şeyma ve Erkan’ın aksine ben onlara yardım ettim ve valizleri hazır olan misafir odalarına taşıdık.

Serkan gülümseyerek Aslı’ya baktı. Muzip bir şekilde “Hayatım?” dedi. Aslı ona döndüğünde gülümsemesi genişledi. “Aynı odada kalacağız, ha?”

Aslı kocaman gözlerle ona bakarken, Serkan yanağından makas alarak bana döndü.

“Siz neden Metin’le aynı odada kalmıyorsunuz?”

PekALA, bu soruyu beklemiyordum. Ensemi kaşıyarak “O zaman oda kalmaz. Defne ve Şeyma’nın Erkan’la kalmak isteyeceğini sanmam,” dedim.

Serkan cevabımla tatmin oldu sanırım. Başını anlayışla sallayıp kolunu Aslı’nın omzuna attı ve odanın çıkışına yöneldi. Derin bir nefes vererek peşlerine takıldım ve birlikte aşağı inip salona geçtik. Orada karşılaştığım manzara hiç de yabancı değildi. Defne çoktan onun için aldığım cips paketlerinden birini açmış, ayaklarını uzatarak televizyon izliyor, Şeyma da telefonuyla uğraşıyordu. Erkan ise başını telefonuna sokarak onu sinir ediyordu.

“Ben sana şu herifi çıkar demedim mi Gamzeli? Bu herif resmen sana yazıyor!”

Şeyma kızıl saçlarını savurarak “Sana ne be? Sana ne?” dedi. Evet, onlar birbirini delice seven ve arkadaş adı altında ilişkilerine devam eden iki tuhaf kişiydi.

Erkan “Ne demek sana ne kızım?” diye sordu. “İstediğinle arkadaş ol ama şu herif açık açık sana yazıyor ve onunla konuşmanı bile umut olarak algılıyor. Geçenlerde de aynı şeyi yaşamadık mı? Ben Beril’i çıkardım ya takipten!”

Şeyma yardım dilercesine tavana bakarak iç çekti.

“Tamam be!”

Defne onlara bakarak gözlerini devirdi.

“Taş devrinden mi kaldınız siz? Takipten çıkmak ne demek? Ne alaka yani? Çocuk gelip Şeyma’ya açılmadı bile. Açılırsa Şeyma da istemediğini söyler ama takipten çıkmasına ne gerek var?”

Erkan “Ona umut veriyor,” diyerek düşüncesini savundu.

“Takibi umut olarak algılaması çocuğun problemi.”

“Defne!”

“Ne Defne? Siz daha sevgili bile değilsiniz, nesiniz anlamıyorum ki. Hem sevgili de olsanız birbirinizin sosyal medyasına karışamazsınız.”

“Lan saçmalama!” diye yükseldi Erkan. “996 takipçisi var Şeyma’nın. Karışan biri gibi mi görünüyorum? Sadece bu çocuğu istemedim.”

Defne ağzına bir cips daha atarken “Hakkın yok,” dedi. “Neyi olursan ol, asla ona karışmaya hakkın yok.”

“Konuyu kapatalım mı çocuklar?”

Evet, her tartışmayı bitiren barış elçisi o arkadaş bendim.

Defne omuz silkerek başını televizyona doğru çevirdi ve aynı anda cıyaklayarak ağzındaki cipsi tükürdü.

“Ya şu adam, bu kadın için nasıl talip olabilir? Nasıl?”

Yüzümü buruşturarak ona baktığımda ayaklarını sehpanın üzerine vurmaya başlamıştı. Defne sabahtan akşama kadar evlilik programları izleyen bir bağımlıydı.

“Nasıl ya?!”

Serkan “Delirdi bu,” diyerek Aslı’ya iyice sokuldu. “Sana mı talip olsaydı?”

Defne ona bakarak mavi gözlerini kıstı ve her daim yaptığı hareketi yaparak saçlarını geriye savurdu.

“Tabii ki.” Dudağını yukarı doğru kıvrarak eline aldığı cipsi ucundan ısırdı. “Ben o programa çıksaydım program boyunca talip görürdüm bir kere.”

Şeyma “Tabii siz çaya çıkmaktan ileri gidemezsiniz,” diye atıldı.

Defne neredeyse ringe çıkmaya hazır olan dövüşçü gibi ona dönüp dişlerinin arasından “Neden?” diye sordu.

Şeyma bilmiş şekilde tebessüm edip “Birincisi çocuğu çay yerine kesin McDonalds’a götürürdün,” dedi. “Ve tabii sonra cips aldırıp yüzüne tüküre tüküre konuşurdun.”

Ellerini beline koyarak “Ben tükürmem!” dedi ve bunu söylerken Şeyma’nın yüzüne tükürdü.

Ben dudaklarımı birbirine kenetleyerek, gülmemek için kendimi zor tutarken Erkan Şeyma’yla yerini değiştirip onun önüne geçti.

“Ona tükürme, bana tükür. Gamzeli’me kıyma Defne!”

Serkan her ikisine yastık fırlatıp “Yeter!” dedi gülerek. Her ne kadar ciddi olmaya çalışsa da Aslı onu gıdıklayarak buna hiç yardımcı olmuyordu. Defne önüne dönüp, cips yemeye devam ederken Erkan da Şeyma’ya sırnaşmak istemişti fakat Şeyma yerinden kalkıp da yanıma gelince planları suya düşmüştü.

Aradaki sakinlikten yararlanan Serkan “Metin’in uçağı yarın,” dedi. Onun ismini duymam bile sinirlerimi âdeta şaha kaldırıyordu. “Siz bir şeyler yapmak ister misiniz?”

“Aslında bir arkadaş bizi sahile çağırdı bugün.”

Konuşmamla beraber hepsinin bakışları bana döndü.

Defne cırlayıp “Hangi arkadaş?” diye sordu. “Ortam mı yaptın sen burada? Erkekler mi? Yakışıklılar mı? Sevgilileri var mı?”

Serkan ona gözlerini kısarak baktı ve masum bir ifadeyle gü-lüp sustu.

“Tanıyor musun onları? Yani her ortama girmenizi istemem.”

Şeyma sevecen bir şekilde gülümseyip “Bizi de düşünür-müş,” dediğinde Erkan anında ona bir yastık fırlattı.

“Aynısını deseydim beni terslerdin!”

Şeyma ona gözlerini devirerek tekrar Serkan’a döndü. Serkan ona, Aslı’ya ve Defne’ye baktıktan sonra en son bana döndü.

Başımı onaylaması için salladığımda ayağa kalkarak Aslı'yı da beraberinde kaldırdı.

“En fazla on dakikanız var kızlar.”

Herkes koşar adım yukarı çıkınca, ben de hemen gidip üzerimi değiştirmiş ve saçlarımı yandan örgü yapmıştım.

Şeyma ve ben sekiz dakika kadar sonra hazır bir şekilde aşağıya indiğimizde Aslı çoktan Serkan'ın yanındaki yerini almıştı. Ayakkabı dolabına yöneldim. Beyaz spor ayakkabılarımı giyerken, Şeyma da krem rengindeki ayakkabılarımı göstererek “Bunu giyebilir miyim? Çok uyuyor üstüme,” diye sordu.

Göz kırptım.

“Sormana gerek yok Kızıl.”

İçten bir tebessümle ayakkabılarımı giydiğinde on dakika çoktan bitmişti. Serkan “Defne!” diye bağırınca Defne de “Beş dakika daha,” diye seslendi.

Ve sonuç olarak Defne bizi yarım saat bekletmiş, Serkan çıldırıp onu kolundan nazikçe tutarak dışarı çıkarmıştı. Hep beraber evden çıkıp, sokaktan aşağı doğru inerken Erkan bir şeyler anlatıyor, Defne ve Aslı kahkahalar atıyordu. Serkan ara sıra başını iki yana sallayarak gülüyordu. Şeyma ise gamzelerini kapatarak gülüşünü gizliyordu. Ben mi? Yarın onun geleceğini öğrendiğim için huzursuzdum. Çocukların yanında gerçek bir sevgili gibi davranmak oldukça zordu.

Anayoldan geçerek sahilde ilerlemeye başladığımızda uzakta parlayan ateşi gören Defne yerinde zıpladı.

“Çılgın yaz tatilimiz başlıyor!”

Şeyma “Şu an heyecanlandım,” dedi. “İlk defa bağımsız şekilde tatile çıkıyorum.”

Onaylayarak başımı salladım. Grupta ailesinden bağımsız ilk tatili olan sadece bizdik. Defne kafasına estiği an yurtdışına çıkıp tatil ve sevgili yapardı kendine. Her ülkede ve şehirde bir

aşk yaşar, kendi rüzgârını estirip geri dönerdi. Diğerlerinin ise Defne kadar olmasa da yalnız başına yurtdışı tatilleri vardı.

Erkan kolunu Şeyma'nın omzuna atarak "Ben sana bağ olurum Gamzeli. Sen merak etme. Bağımsız olmayacaksın," deyince, Şeyma onun kolunu ittirerek benim tarafıma geçti. Erkan dudak bükerek bana baktığında hafifçe gülümseyip kolunun altına girdim.

Saçlarımdan öperek "Gül'üm benim," diye mırıldandı. "Şu kızı bana ayarlasana."

"Salak."

Ateşin etrafına vardığımızda Yusuf ve diğer çocuklar ayaklanıp bizi karşıladı. Sabah voleybol oynayan grup vardı burada da ama isimlerini şu an öğreniyordum: Umay, Gonca ve Emir.

Herkes selamlaştıktan ve tanıştıktan sonra Yusuf bize oturmamız için yerler gösterdi. Kendimi mavi minderin üzerine, attığımda Defne kulağıma eğildi ve heyecanlı sesiyle "Kızım, ben bu çocuğa bayıldım," dedi. Yusuf'u kastediyordu.

Aynı anda gözlerim Nart'ı buldu ve onun da bana bakıyor olduğunu gördüm. Gözlerimiz kesiştiğinde yüzündeki ifade sertleşti. İfadesine karşılık başımı yavaşça aşağı eğdim. Göğsüm sıkışır gibi oldu sanki. Ondan özür dilemem gerekiyordu. Ve bunu kesinlikle bu gece yapacaktım.

Koyu bir muhabbete başladılar. Daha çok Erkan, Şeyma ve Defne'nin katıldığı sohbetlere benim pek katıldığım söylenemezdi. Serkan ve Aslı ise kendi hallerinde takılıyordu. Onlara bakıp istemsizce gülümsedim.

"Sevgililer değil mi?"

Kulağıma doğru eğilen Yusuf'a döndüm. Döndüğümü görünce geri çekildi.

"Evet."

"Yakşıyorlar."

“Çok...” dedim iç geçirerek. Serkan’ın saçları ve gözleri kahverengiydi. Yüzü zayıf ve uzundu ancak bu uzun boyuna yakışıyordu. Aslı ise kestane renginde uzun saçları ve Serkan’inki gibi kahverengi gözleri olan kısa boylu bir kızdı.

Erkan da Serkan gibi kahverengi gözlere ve saçlara sahip olsa da yapı ve görünüş olarak farklıydılar. Erkan daha kısa ve biraz kiloluydu.

Şeyma ise kızıl saç tonuyla ve beyaz teniyle hepimizden daha güzel görünüyordu. Gözlerinin rengi elaydı ve yüzündeki iki gamzesi onu olduğundan daha eşsiz gösteriyordu.

Gözlerim bir anda onlardan ayrılıp bana baktığını hissettiğim gözlere çevrildi. Ona baksam bile inatla gözlerini benden çekmedi. O sırada duyduğum müzik sesiyle sağa döndüm. Emir gitarı eline almıştı ve muhtemelen şarkı söyleyecekti. Biraz sonra gitar sesi kulaklarıma dolduğunda diğer tüm sesler keşildi. Gözlerimi kapatıp kendimi şarkıya bıraktım.

“Başka gözlerle insanlara dokunsam?

Ben görünmez miyim?

Aynı dillerde konuşsam yetmez mi?

Kendi hikâyemi yazmaya çalışsam?

Ben yenilmez miyim?

Hiç değilse korkmam yalnızlıktan.”

Emir’in sesi o kadar güzeldi ki sesinin içime işlediğini hissediyordum. Kelimenin tam anlamıyla müthişti.

Nakarat kısmına geldiğinde gözlerimi çaprazımda oturup bana bakan Nart’a diktim. O da hiç çekinmeden gözlerimin içine baktığında kalbim tekledi. Gözümü kırpmamaya çalışarak

‘Soner Arıcı’nun seslendirdiği “Yalnızlıklar” şarkısı,

ona bakmayı sürdürdüğümde onun da gözünü kırpmadığını fark ettim. Saniyeler sonra gözüm sulandığında gözümü kapatmak zorunda kaldım. Açtığımda ise karşımda zafer sırtışıyla yarım ağız gülümseyen bir Nart duruyordu. Yüzüne yakışan gülümsemesiyle bana bakarken kaşlarını iki kere yukarı doğru kaldırdı. Gözleriyle âdeta kazandığını haykırıyordu.

Dudaklarımı kıpırdatarak “Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Orada kimse duymadı beni. Sadece Nart duydu. Bana anlayışlı bir şekilde bakarak, her iki gözünü de saniyelik kapatıp açtı. O an bir şeyler oldu sanki. Bu kadar insanın içinde biz sessizce konuştuk, anlaştık. Nart benim sessiz çığlıklarımı duydu ve beni anladı.

Ve ben de o saniyeden itibaren onunla konuşmaya ihtiyacım olduğunu anladım.

Evet, daha iki gündür tanıdığım bir adamla konuşmaya ihtiyacım vardı. Çünkü o anlayacaktı, biliyordum. Hissediyordum.

O beni anlayacaktı.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda ilk önce sol tarafa baktım. Defne ve Şeyma tek kişilik yataklarında rahatça uyurken beni pek de uyku tutmamıştı. Düşünceli olduğumda kimi zaman uyur, kimi zaman şafağın sökmesini izleyebilecek kadar uyanık kalırdım. Tuhaftı.

Defne ağzı açık bir şekilde uyurken pike ayaklarında duruyordu. Gece boyunca üzerini örtsem de birkaç dakika sonra hemen pikeyi fırlatıyordu. Oda soğuktu. Klimayı en soğuk derecesine ayarlamış ve hepimizi dondurmıştı.

Defne dünyada görebileceğim en garip insandı. Annesinden sonra acısını farklı boyutlarda yaşamış, hepimizi şaşırtmıştı. Hiç ağlamamıştı bizim yanımızda. Tek başınayken ağlayıp

ağlamadığını merak ediyordum ama gördüğüm kadarıyla o içine ağlıyordu.

Gözlerimi ondan alarak yorganı boğazına kadar çeken Şeyma'ya baktım. Sadece kızıl saçlarıyla yüzü açıktaydı. Üşüdüğü her halinden belliydi.

Şeyma aramıza en son katılan kişiydi. Hepimiz uzun yıllardır birlikteydik ancak onunla iki sene önce tanışmıştık. Üniversitede ürkek ürkek dolaşıp etrafına korkak bakışlar atıyordu. Özel üniversiteyi oldukça yüksek bir puanla burslu kazanmıştı. Ve üniversiteye adım attığı an düştüğü muhite korkarak bakmıştı. Sonrasında kantine kadar gelmiş ve kahkahalarla gülen bir gruba rastlamıştı. Yanımıza gelip birkaç şey sormuştu çekinerek. O anı asla unutamazdım.

Sesini duyduğu an içtiği çayından başını kaldıran Erkan, onu görür görmez âşık olmuştu. Ağzı açık Şeyma'ya bakan Erkan şoka girmiş gibiydi. Şeyma, Aslı'ya ve Defne'ye bakarak konuşurken Erkan ayaklanmıştı.

"Ben yardımcı olayım?"

Şeyma ürkek bakışlarıyla Erkan'a dönerken çantasını sıkıyordu. Başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır," dedi tek nefese. "Teşekkür ederim."

Neredeyse koşar adım uzaklaşmak isterken, Erkan önüne geçerek yüzünde gördüğümüz nadir bir ciddiyetle "Galiba sana âşık oldum," dedi kalbini tutarak.

Sonrası malumdu tabii. Şeyma irileşen ela gözleriyle koşar adım kaçarken Erkan eli kalbinde bize dönmüş ve kahkaha atmıştı.

"Makarnalar aşkına! Âşık oldum lan!"

İstemsizce gülümseyip Şeyma'yı izledim. Bu tatil için ailesini annem zorlukla ikna etmişti. Ve küçük bir yalan söylemek zorunda kalmışlardı. Şeyma'nın ailesine tatilin kızlar arasında geçeceği söylenmişti. Ben de bu yalan için annemi zor ikna etmiştim tabii.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve klimayı kapattıktan sonra banyoya girdim. Sonrasında sessiz hareketlerle aşağıya indim. Mutfığa girdiğimde pencereleri sonuna kadar açıp kahvaltılıkları çıkardım. Bir taraftan da krep için kâse çıkardım ve malzemeleri hazırladım. Un, süt ve suyu ekleyip çırpmaya başladığım sırada mutfığa âdeta dalarak giren Serkan'dan irkilip kapıya döndüm.

Cıvıldaayan sesiyle “Günaydın!” dedi.

Tebessüm ettim. “Günaydın.”

“Yardım lazım mı?”

Ona bakarak başımı salladım. “Ekmek yok.”

Çenesiyle işaret edip “Krep yapmıyor musun ki?” diye sorduğunda hâlâ topak kalan hamura baktım.

Bilmiş bilmiş “Defne krep yemez,” dedim. Serkan hatırlamış gibi bana baktı. Bir an için dudaklarının titrediğini görür gibi olmuştum. Çünkü Peyker teyzenin yaptığı şahane krepleri ve ölümünden sonra Defne'nin diline krep sürmediğini o da hatırlamıştı.

Düğümlenen boğazıma rağmen “Tezgâhta bozuk para var,” dedim.

Gözlerini yumup açarak parayı alıp dışarı çıktığında hamuru topak kalmayana kadar çırpıttım ve sonrasında yumurtaları ekledim. Geri kalan malzemeleri de ekledikten sonra tavayı ısıtıp karışımı kepçeyle eklemeye başladım. Tamamını pişirdikten sonra ocağı kapatarak krepleri masaya koydum ve sonrasında çay demlemeye koyuldum.

Eski demi çöpe dökerken Serkan'ın içeri girmesiyle başımı kaldırıp ona baktım. Çok fazla terli görünüyordu.

“Ne oldu?”

Soluk soluğa “Kayboldum anasını satayım,” diyerek aldığı ekmeği masaya bıraktı. “Hazır mı kahvaltı?”

Onaylayan bir mırıltıyla “Çocukları uyandıracağım,” dedim. “Sen bir duş alsan iyi olur.”

“Aklını okudun güzellik. En fazla on dakikaya masada olurum.”

Göz kırpıp koşar adım yukarı çıktığında ben de peşinden giderek Erkan’ın uyuduğu odaya girdim. O da aynı Şeyma gibi yorgana sıkıca sarılıp uyuyan birisiydi. Yorganı gözlerine gelecek şekilde örtmüştü. Sadece burnu ve ağzı açıkta kalmıştı. Komodinin üzerindeki telefonuyla fotoğrafını çekerken kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Erkan’ın yatağına çıkarak zıplamaya başladığımda bedeni istemsizce yukarı kalkıp iniyordu. Bağırarak “Asker, kalk!” dediğimde yorganı gözlerinden çekerek bağırdı.

“Makarnalar aşkına! Ne oluyor?”

Bana baktıktan sonra gözlerini kıstı. Yüzünde aniden vahşi bir ifade belirince, yataktan zıplayıp koşmak istedim. Fakat üzerime zıplayıp beni alıkoyduğunda bağırmaya başladım. Umursamadan beni gıdıklamaya başladığında kahkaha atarak ondan uzaklaşmaya çalışıyordum.

Ağlamaklı sesimle “Erkan, yapma!” dediğimde umursamadı. Beni yere yatırarak gıdıklamaya devam etti.

“Bunu sen istedin Gül’üm!”

Birkaç dakika beni bağırarak gıdıkladıktan sonra zorlukla odadan kendimi dışarı atabilmişim. Derin nefes alarak gözlerimden gelen yaşları sildim ve bu sefer kendi odama geçerek hâlâ uyumakta olan kızlara baktım.

Ellerimi çırparak var gücümle “Asker, kalk!” diye bağırdım. Şeyma anında uyanmıştı ama Defne bedenini sol tarafa çevirdi. Gözlerimi kısarak, yanına gidip kulağına eğildim.

“Asker!”

Defne elleriyle bana vurup uyandı ve yerinde doğrulup bana öldürücü bakışlar attı. “Ulan ben seni,” diyerek devam edecekken

Şeyma “Küfür yok!” diyerek ona engel oldu. Defne öldürücü bakışlarını ona yönelttiğinde ikisi de aniden kaşlarını çatı ve “Banyo benim!” diye bağırıp koşar adım dışarı koştular. Onların peşinden çıktığımda Şeyma’yı kapıyı yumruklarken buldum.

“Defne, bu haksızlık! Beni düşürdün!”

Defne ise içeriden “Savaşta her şey mubahtır bebeğim. Aşağıdakine gir!” diye cevap verdi.

Şeyma aşağı inmek istediğinde elimle onu durdurdum. “Serkan duş alıyor.”

Şeyma gözlerini devirip, odaya geçerken Erkan odadan çıktı. “Şeyma nerede?” diye sordu.

“Şu an aşırı sinirli. Bence aşağı inip beklemelisin.”

Memnun olmadığını belli eden ifadeyle kolunu omzuma attı. Erkan’la birlikte kahvaltıya indikten on dakika kadar sonra kızlar da inmişti. Serkan da yukarı çıkıp Aslı’yı uyandırdığında hep beraber sofraya geçtik. Erkan krepleri nefes almadan yerken, Defne birkaç dakika duraksayıp sonrasında elini ekmeye uzattı. Serkan’la pürdikkat onu izlerken, bunu hissediyormuş gibi başını kaldırıp bize gülümsedi.

“Metin ne zaman geliyor?”

Aslı “Demin konuştuk. En fazla yarım saate burada olur,” diyerek yanıtladı onu.

Boğazımdaki düğümün geçmesi için çayımdan küçük yudumlar almaya başladım.

Serkan “O gelir gelmez sahile gideriz,” dediğinde Defne coşkulu bir şekilde bu fikri onayladı. Bu kadar üzgünken dünyanın en mutlu insanı gibi davranmasına karşılık tepkisiz kalmaya çalıştım. Onun gibi umursamaz olmak için elimden geleni yapardım sanırım. Çektiği acıları çok iyi saklayıp, muhafaza ederken etrafına gülücükler saçıyordu.

Yarım saat sonrasında kızlarla kahvaltıyı toparlayıp bulaşıkları makineye dizdik. Erkan artık bilmem kaçınıcı kez mutfığa girip “Bana makarna yapın,” dediğinde Şeyma onu yukarıya götürdü. Onlar birlikte film izlerken biz de Serkan’ın yanına, salona geçtik.

En son Defne elinde büyük bir kâseyle içeri girdiğinde içinde cips olduğunu onu tanıyan herkes söyleyebilirdi. İçeri girdiğinde “Bu klimaya bayıldım,” diyerek gülümsedi ve kendini koltuğa attı. Eline kumandayı aldıktan sonra ayaklarını sehpaye uzattı.

Serkan alaycı bir tonla “Defne hanımın keyfi yerinde,” diye dalga geçti. Kolunu sevgilisinin omzuna atmış, onu kendine yaslamıştı.

Ağızına bir cips atarak “Aslında bir sevgili bulsam daha iyi olacak,” dedi Defne. Evet, o oldukça çapkın bir kızdı. Ve en uzun ilişkisi birkaç ay kadar sürüyordu. Çünkü kimseye bağlı kalmak istemeyen, âşık olmadan iletişimi kesen biriydi.

Dişlerini sıkarak “Ben arkadaşlara haber vereyim istersen? Hatta hepsine fotoğrafını yollarım, ha?” dedi Serkan. Aslı gülümseyerek koluna dokunduğunda gözlerini Defne’den çekip sevgilisine baktı ve sonra tekrar Defne’ye döndü.

“Harika olur Serkan. Hatta ben sana uygun fotoğraflarımı atıyorum,” diyerek telefonunu çıkardığında Serkan ona kanepe-
nin yastığını fırlattı.

“Kızım dalga mı geçiyorsun sen benimle? Otur oturduğun yerde. Sevgili diye diye öleceksin.”

Defne onu hiç umursamadan, cips kâsesini elleriyle koruyup okşadı.

“İyi misiniz bebeklerim? Siz bu öküzün kusuruna bakmayın lütfen.”

“Allah’ım, sabır ver bana,” diyerek göğe baktı Serkan. Biz Aslı’yla kahkahalar atarken Defne’yle Serkan birbirlerine sert bir şekilde bakıyordu. “Gülmeyin siz de.”

Her ikimiz de susmuştuk. Çalan kapıyla beraber herkes ayaklandı. Serkan başıyla kapıyı işaret edip “Sen aç,” dediğinde paytak adımlarla kapıya ilerleyip anahtarı çevirdim ve kapıyı açtım. Karşımda gördüğüm kişiyle nefesimi tuttum. Metin sırttan yüzüyle karşımda dikilirken, beni görür görmez sarıldı.

“Sevgilim!”

Yıllardır yaptığım gibi sarılmasına karşılık verdim.

Çocuklar anlamasın diye sanki gerçekten sevgilimmiş gibi sahte bir endişeyle “Nerede kaldın?” diye sordum.

Benden ayrılıp yanağımı öptüğünde bir kez daha kendimden tiksindim.

“Araba almak için yazlığa uğramam gerekti canım. Özledin mi beni?”

Başımı salladım ve önünden çekilerek geçmesi için yol açtım. Serkan sıkıca Metin’e sarılırken, Aslı onu ittirip Metin’in kolları arasına girdi. Metin’le arası en iyi olan Serkan ve Aslı’ydı. Aslı, Metin’e gerçekten çok fazla değer veriyordu ve onu kendi kardeşi gibi görüyordu. İkisi anaokuluna ve ortaokula beraber gitmişlerdi. Aileleri de çok yakındı. Lise ikinci sınıftan sonra Aslı bizim koleje geldiği zaman grubumuza dahil olmuş ve lise son sınıfta Serkan’la ilişkiye başlamıştı.

Defne, Metin’e sarıldıktan sonra Serkan’a dönüp “Çıkıyor muyuz?” dedi.

Serkan başını sallayarak “Allah aşkına çabuk hazırlanın,” diyerek başıyla yukarıya çıkmamızı işaret ettiğinde Metin gülerek başını iki yana salladı.

“Kardeşim, yarım saatten erken çıkamayız biz bu evden.”

Serkan “Bence bir saate ancak çıkarız,” dedi. “En akıllıca sen davranmışsın. Uçakla gelip yazlıktan araba aldın ha? Bizim otelden de araba alabilirdik aslında, aptallık ettik.”

Metin onun başına şaplak attı. “Lan, pederin de yazlıkta iki arabası var ya,” diye sitem etti.

Serkan başını ovdu. “Ben tamamen unuttum onu.” Durup onları dinlediğimi fark eden Serkan “Sen yukarı çıkıp hazırlanmayacak mısın?” diye sordu.

“Ha, evet,” diye mırıldanıp yukarı çıkmak için kıpırdandığımda Serkan güldü. “Sevgilini fazla özlemişsin sen. Yanından ayrılmıyorsun.”

Metin “Uğraşma lan kızla,” diyerek bana döndü gülümseyerek. “Hadi sen çık canım. Geliyorum birazdan.”

Dolan gözlerimle beraber merdivene doğru ilerlerken onlar da salona geçti. Duvara sinerek dinlemeye koyulduğumda Serkan “Sizin evde mi kalsak biz?” diye sordu.

Metin “Burası iyi işte,” diye itiraz etti. “Hem ben Gül olmadan kalamam, sen de Aslı olmadan kalamazsın.”

Serkan “Aslı da benimle gelir,” dedi. “Zaten Gül’le beraber kalmıyorsunuz ki. Akşamları ayrılırsınız işte. Ne olacak?”

“Orası belli olmaz kardeşim. Bakarsın birlikte kalırız.”

Çılgılık atmamak için elimi ağzıma götürüp sessiz adımlarla yukarı çıktım. Bu kadarı fazlaydı. Bunu yapmayacağımı biliyordu. En fazla sarılmasına, elimden tutmasına izin verdiğim için bile kendimi oldukça berbat hissederken bunu yapamazdı bana.

Sessizce merdivenleri tırmanıp odaya geçtim. Defne bikini-sini, Şeyma ise mayosunu çoktan giymiş, üzerine de kıyafet bakınırken Defne dolaptan aldığı elbiseyi Şeyma’ya uzattı.

“Bence bunu giy.”

Şeyma irileşmiş gözleriyle “Bununla ben asla dışarı çıkmam!” diye itiraz etti.

“Gayet hoş ve seksi bence. Saçlarını da açık bırakırsan hiçbir erkek senden gözlerini alamaz.”

Defne’nin dişil enerjisi her zaman çok yüksekti. Birkaç yıl önce ona özenirdim ama sonrasında bunun ona has olduğunu ve ona gerçekten yakıştığını anladım. Kendimi olduğum gibi kabullendim.

“İyi de ben erkeklerin bana bakmasını istemiyorum ki!”

Şeyma sadece erkeklerden değil, herkesten çekinen biriydi. Onunla arkadaş olabilmemiz bile mucizeydi çünkü ilk birkaç ay ağzını bıçak açmamıştı. Gözümüzün içine bakıp konuşmuyordu bile.

Araya girerek “Defne, kızla uğraşma,” dedim. Ve ardından dolaptan aldığım şortla tişörtü Şeyma’ya uzattım. “Bu daha iyi.”

Şeyma onaylayarak, mayonun üzerine şortla tişörtü giyerken Defne elbiseyi kendi giymişti. Dediği gibi gerçekten güzel ve çekici görünüyordu.

Kızlar çantalarını hazırlayıp çıkarken ben de giyindim. Bugün hiç denize giresim yoktu. O yüzden uzun bir elbise giydikten sonra başıma yazlık şapka takmış ve güneş gözlüğümü yakama asarak çantamla beraber odadan çıkmıştım. Odamın önünde beni bekleyen Metin sıkıca sarılırken bu sefer ona karşılık vermedim.

“Seni çok özledim.” Ellerimi karnına getirerek onu itmeye çalıştığımda buna izin vermedi. “Beni hiç mi özlemedin?”

Katı bir sesle “Hayır!” dedim.

Kulağıma eğildi. Öfkeyle “Demek öyle,” diye fısıldadı. “Şimdiden uyarıyorum seni. Bana iyi davransan iyi olur. Yoksa geçen seferki gibi pişman olursun.”

Yüzümü buruşturduğumda benden uzaklaşıp merdivenleri indi. Titreyen dudaklarımı dişlerimin arasına alarak birkaç dakika kendime gelmeye çalıştım. Ardından Serkan'ın "Bu kıyafetle çıkamazsın!" diyen sesini duyup merdivenlere yöneldim.

Defne "Zaten çıkaracağım orada. Abartma. Hem sen bana karışamazsın. Kimse kimseye karışamaz!" derken bir taraftan da Metin'e döndü. "Metin, bir şey söyle şu kıt beyinliye! Güzel görünüyorum diye delirdi!"

"Nezih bir mekâna gidiyoruz Serkan. Hem arabadan inip direkt çıkaracak kıyafeti. Uzatma da gidelim."

"Aslansın sen Metin!" Defne, Metin'e sarılarak onunla kafa tokuşturdu. "Taş devrinden kalma insanlarla nasıl muhatap oluyoruz biz?"

"Geri zekâlı, çok dikkat çekici görünüyorsun!"

"Yani güzel görünüyorum?"

Defne gözlerini devirerek saçlarını savurdu ve onu umursamadan dışarı çıktı. Herkes kapıda dizilmiş beni beklerken çantamı Erkan'a uzattım. O sırada Erkan, Şeyma'ya baktığı için beni fark etmedi. O fark etmeden Metin çantayı kavrayıp aldı ve bana gülümsedi.

İfadesiz yüzümle ayakkabılarımı giyerken Erkan ve Serkan dışarı çıkarak çantaları arabalara yerleştirmeye başlamışlardı.

Metin "Arabayı yıkamaları için gönderdim. Akşama alacağım. Sorun olur mu senin için?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp ayakkabılarımı bağladım.

"Ben Erkanlarla giderim."

"Ben de Serkanlarla gideyim o zaman."

Onaylayarak kendimi dışarı attığımda Metin de peşimden çıktı. O Serkan'ın Range Rower'ına doğru ilerlerken ben evin ve bahçenin kapılarını kilitleyip Erkan'ın Nissan'ına doğru ilerledim. Metin'den çantamı almadan doğruca arabaya

bindiğimde Şeyma ön koltukta oturuyordu. Defne de muhtemelen Serkanlarla birlikteydi.

Erkan arabayı oldukça dikkatli sürerken Serkan geriden gelmesine rağmen bizi geçti. Erkan gaza basarak ona yetişmeye kalkışacağı sırada Şeyma onu kolundan tutarak itiraz etti.

“Yapma.”

On dakikalık bir yolculuğun ardından vardığımız plajdaki mekâna daha önce ailemle de defalarca gelmiştim. Oldukça nezih bir aile işletmesiydi. Sağ kanadında çocuklar için park, sol kanadında ise sahil partileri için konser sahnesi uzanıyordu. Ayrıca iki büyük havuzu, üç katlı restoranı vardı. Giriş ücretini Serkan çoktan ödemiş ve bizi plajdaki masalardan birine yönlendirmişti. Garson geldiğinde serin içkiler ve hafif atıştırmalıklar sipariş ederek kızları giyinecekleri yere götürmüştü.

Erkan restorana bakarak “Öğle yemeğini burada yeriz herhalde,” diye mırıldandı. Bir yandan da üzerinden tişörtünü sıyırıyordu.

Onaylayarak “Fena bir yer değil,” dedim.

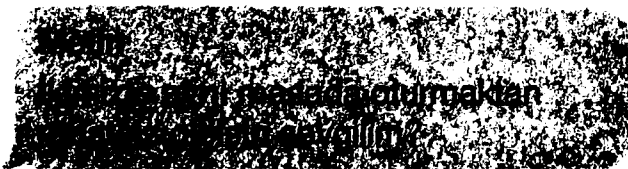
Metin “Yemeğe başka yere gidebiliriz,” dedi.

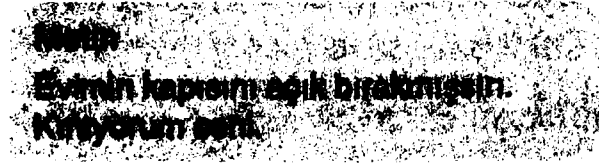
Erkan tepki vermeden sustuğunda “Ben burada yemek istiyorum,” diye direttim.

Metin önce kaşlarını çatırsa da sonrasında gülümsedi.

“Sen nasıl istersen canım.”

Garson siparişleri getirdiğinde kızlar soğuk içeceklerini içip Serkan’la beraber denize girmişlerdi. Masada sadece Erkan ve Metin’le kalmış olmanın verdiği rahatsızlıkla yerimde kıpırdandığımda gelen mesaj sesiyle telefonu elime aldım.

Dudağımı kemirdiğim sırada Erkan'ın konuşmasıyla başımı kaldırdım. Karpuzundan yerken bir taraftan da "Serkan beni kışkanıyor harbiden," diye homurdandı.

İstemsizce "Neden?" diye sordum.

"Ben daha yakışıklıyım. Ve küçük olduğum için ondan daha tatlıyım."

Telefonu bir kenara bırakarak, onun varlığının verdiği rahatsızlıktan kurtulup alayla "Sadece birkaç dakika sonra doğdun Erkan," dedim.

"O birkaç dakika önce doğdu diye abim oluyor ama," diye küçük bir çocuk edasıyla mızızlandığında gülmeye başladım. Erkan ayağa kalktığı anda hızla "Nereye?" dedim.

Metin'le yalnız kalmak en son isteyeceğim şeylerden biriydi.

"Şeyma'yı denizde öyle bırakacak halim yok."

Şaşkınca ona baktım. "Deniz kim?"

"İyi misin kanka sen?" diyerek asil bir prens gibi yürümeye başladı. Dudaklarımı dişledim. Erkan'ı yanımızda tutmayı becerememiştim. Tırnaklarımla avucumu kazmaya başladığımda gözüm çocuklardaydı. Serkan ve Aslı denizde sarmaş dolaştı. Serkan, Aslı'nın ıslak saçlarını yüzünden çekerken bir yandan da kollarını sıkıca ona doluyordu. Onlardan biraz uzakta Şeyma ve Erkan vardı. Erkan, Şeyma'yı kucağına alıp denize atıyordu ve sonra tekrar sudan çıkarıyordu. Defne ise her zamanki gibi gözleriyle birilerini kesiyordu.

Metin'in üzerimdeki bakışlarının verdiği rahatsızlık eşliğinde sandviçlerden birini alıp yemeğe koyuldum. Ara sıra vişne suyundan içerek ona baktığımda pürdikkat beni izliyordu.

Dayanamayarak “Neden bana bakıyorsun?” diye tısladım.

Oldukça sakın bir şekilde “Çünkü seni seviyorum,” dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. Burnumdan nefes vererek acıyla gülümsediğimdir dirseğini masaya yaslayarak bana yaklaştı.

Gözlerimi gözlerine dikerek “Saçmalama,” dedim. “Sen beni sevemezsin. Sen hastasın. Suçlusun.”

Dudaklarını kıpırdatarak fısıltıyla “Bunlar sevmeme engel değil,” dedi. “Hastayım ama seviyorum. Tüm yaptıklarım, elimden kayıp gitmemen için. İnan bana tehditlerle değil, kendi isteğiyle yanımda durmanı isterdim. Lisede bana hayran gözlerle bakan kız olmanı çok isterdim.”

“Doğru, sana hayrandım. Belki de hoşlanıyordum senden. Hatta âşık bile olabilirdim. Ama tüm güzel duygularımı öldürdün o gece. Herkes seni kötülerken ben yine de senin hakkında olumlu düşünüyordum.” Dolu gözlerimle “Beni seviyor musun gerçekten?” diye sordum. Başını aşağı yukarı salladığında gözlerimi yumup açtım. “O zaman bırak beni artık. Lütfen. Ben bu şekilde devam etmekten çok yoruldum Metin.”

Bu sefer başını iki yana salladı. “Sensiz yapamam.” Elimi tutarak sıktı. “Sen benim her şeyimsin. Beni neden anlamıyorsun? Hayatımdaki tek güzel şey sensin, seni kaybedersem ne yaparım?”

Yüzümü buruşturup, elimi elinden çekerek ayağa kalktığımda kolumu sıktı. Yüzümü olabildiği kadar buruşturup ona baktığımda kolumu sıkmaya devam ediyordu. İnleme isteğini bir kenara bırakıp acıya katlandım. Ona istediğini vermeyecektim.

İki dakika kadar sonra bırakıp, kolumda bıraktığı ize bakarak gülümsedi.

“Çok uzaklaşma.”

Akmak isteyen gözyaşlarına izin verip, çocuk parkına doğru ilerlerken kendimi bir yerlerden atmak istiyordum.

Yine yapacağını yapmıştı. Ona ters bir şey söylediğim an bana zarar vermekten çekinmiyordu. Fiziksel olarak daha az zarar veriyordu çünkü ruhumu katletmek daha cazipti onun için. Bunun bilincinde olduğu için fiziksel olarak pek zararı yoktu. Ancak şimdi kolumu sıkmıştı ve moraracağına emindim.

Çocuk parkına geldiğimde etrafta koşuşanlara çarpmamaya özen göstererek salıncağa doğru ilerledim. Sırtı bana dönük olan biri salıncakta hafifçe sallanıyordu. Yüzüne bakmadan gidip yanına oturdum.

Omuzlarım sarsılırken, ağzımdan bir hıçkırık kaçınca yanımdaki kişi “İyi misin?” diye sordu. Fakat bu ses...

Bulanıklaşan gözlerle ona döndüğümde ıslak saçlarının döküldüğü alnı ve birbirine yapışan kirpikleriyle tam karşımdaydı. Gözleri kahverenginin en şahane tonuydu sanki. İnsan baktıkça bakmak istiyordu. Fakat yüzü o kadar katıydı ki insan onu gördüğünde koşar adım uzaklaşabilirdi. Çenesi kasılmış, gerginliğini koruyan yüzüyle doğrudan bana doğru eğilirken nefesimi tuttum.

“Hayır.”

Nart’ın yutkunma sesini duydum. “O sevgilin mi?”

Hayır. Yutkundum.

“Evet.”

Alayla “Dürüst bir cevap oldu,” diyen sesi kulaklarımda yankı etkisi yarattığında bir soluk aldım. Her ne kadar ona açıklama yapmak zorunda olmasam da buna gerek varmış gibi “Sandığın gibi değil,” dedim.

Bana baktı. Gözlerindeki boş ifade bedenimden bir soğuk dalganın geçmesine sebep olmuştu. “Bunu zaten tahmin edebiliyorum.”

“Nasıl?” diye sorup ellerimi kucağımda birleştirdiğimde gözleri aşağıya kayd. Koluma dikkatlice bakıp çatık olan kaşlarını iyice çatı.

“Bunu o mu yaptı?” Her ne kadar buna cevap vermemem gerekse de başımı sallamıştım. “Nasıl izin verirsin?”

Omuz silktim. “İzin alıp yapmadı ki.”

“O ev, ona aitti. Seni oraya gönderdi. Mecburiyetini hatırlatmak istedi. Seninle oynadığını bir kez daha kanıtladı.”

Gözlerim irileşmiş şekilde ona bakarken parçaları birleştirme şekline hayran kaldım. Oldukça iyi bir mantık yürütüyor ve tutturuyordu. Dudaklarımı ıslatarak başımı öne eğdim.

Nedensizce onunla dertleşmek istiyordum. Defne’ye bile anlatamadığım şeyler vardı. Hani en yakınına bile anlattırsan seni kınayacağını düşündüğün şeyleri bir yabancıya anlatma isteği duygusu vardı ya, işte tam da bunu yaşıyordum.

Boğazımı temizledim. “Ben mecburum.”

Gözlerini kısarak ciddi bir ifadeyle “Bir yolu var mı?” diye sordu.

Bunları biriyle -yabancıyla- konuşuyor olmanın verdiği tuhaf his eşliğinde başımı salladım. “Bir yolu var sanırım.”

Nart bedenini bana döndürerek “Yardım etmemi ister misin?” diye sordu kararlı gözlerle.

Hayretle “Bunu neden yapasın ki?” diye sordum. “Daha beni tanımıyorsun. Neler olduğunu bile bilmiyorsun.”

Omuz silkti.

“Öğrenirim.”

“Ya anlatmazsam?”

Tekrar omuz silkti.

“Yine de öğrenirim.”

“Bir umut olduğunu düşünmüyorum.”

Sakin bir sesle “Umut her zaman vardır Yeşil,” dedi.

Yaşlı kirpiklerimin üzerinden ona bakıp “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum. İstifini bozmadı. Bunu beklediği belliydi. Ama gerçekten merak ediyordum. Daha üç gündür tanıdığı birine nasıl yardım etmek isteyebilirdi? Üstelik yaptığı yardımdan sonra ona kötü davranan birine neden yine el uzatıyordu ki?

“Bilmiyorum.”

Dudaklarımı kemirerek “Birkaç kayıt var. Onları nerede sakladığını bilmiyorum. Ama almam gerek,” dedim tek nefeste.

“İçinde nasıl şeyler var?” diye sorduğunda derin bir nefes aldım.

“Bir araba kazası kaydı.”

“Bunlar kime ait peki?”

Başımı utançla eğdim.

“Babama ait.”

Beklediğimin aksine hiç şaşırmadan “Baban arabayla birine çarptı anladığım kadarıyla. Ne zaman ve nerede?” dediğinde gözlerimi yukarı kaldırarak zamanı hatırlamaya çalıştım.

“2011 senesinde. Haziran ayında. Ankara’da.”

Nart ilgiyle “Ankara mı?” diye sordu. “Net bir adres biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Ankara’da açılan bir otelin kutlamasıydı. Onun çıkışında babam alkol almıştı. Kızılay civarında birine çarptı ve onu hastaneye götürdü. Başhekim bizzat müdahale etti ama adam öldü.”

Nart kaşlarını çatı.

“Başhekim mi? Hastane özel miydi?”

“Evet,” diye mırıldandım. “Oranın en iyi hastanesiymiş.”

Nart düşünceli bir tavırla kendini sallarken, ona bakarak iç çektim. Profilden daha da kemikli görünen çehresine düşen gün ışığı sayesinde âdeta parlıyordu. Dudakları gerginliğini belli edercesine düz çizgi halini alırken gözleri uzaklara dalıp gitmişti sanki.

Gözlerimi silerek boğazımı temizledim.

“Ne düşünüyorsun?”

“Neler yapabileceğimi.”

Verdiği cevaba karşılık “Ne yapabilirsin ki?” diye sordum.

Kendinden emin bir şekilde “Birçok şey,” diye yanıtladı. “Bana numaranı ver. Seninle en kısa zamanda iletişime geçeceğim.”

Kısa bir tereddüt sonrasında uzattığı telefonu alıp numaramı yazdım. Numaramı kaydettikten sonra bana dönerek “Babanın adı ne?” diye sordu.

“Ahmet Özdemir.”

Başını ağır ağır sallayıp ayağa kalktı. “Artık gitmem gerek. Biraz daha sabretsen iyi olur.” Gözleri koluma indi. Morarmaya yüz tutan kızarıklığa baktı. “Bunun da hesabını verecek. Merak etme.”

Kendinden emin cümleler sarf edip giderken gözlerimi ondan alamadım. Elleri ceplerinde sahilden uzaklaşırken dünyanın kralıymış gibi bir hali vardı. Yürüyüşü, bakışı, sözleri... Bende hiçbir kötü izlenim yaratmamasına şaşıırıyordum. Çünkü egoist insanları sevmezdim. Fakat o başkaydı. İtici görünmüyordu, aksine bu ona gayet yakışıyordu. Yapmacık değildi. Samimiydi. Tuhaftı. Ve bunları ilk anlattığım kişiydi. O gittikten sonra anlatınca rahatladığımı anlamıştım.

Tabii esas konulara pek değinmemiş olsam da üzerimden yine de büyük bir yük kalkmıştı sanki. Nedensizce ona güvenmek, bir şeyler yapacağına inanmak istiyordum. Beni bu dipsiz kuyudan çıkarmasını diliyordum hunharca.

Umut...

Ruhumun yaralarına dikiş atmaya çalışan bu duygu içimi ferahlattı.

O benim umudum oluvermişti bir anda. Ve ben uçurumdan atladıktan sonra tutunduğum dala iki elle sıkıca sarıldım. Dalın gücü beni tutmaya ne kadar yeterdi? Meçhuldü bu. Fakat o en kısa zamanda gelip bana elini uzatacak ve beni yukarı çekecekti.

Zorla itildiğim uçurumdan, güçlü bir şekilde kurtulup geriye dönecektim. Gittiğim karanlık yollardan parlayarak geçecektim. Güzel günlere inanacaktım. Çünkü artık bir umudum vardı.

Nart vardı...

BÖLÜM 3

İlk kez umudum vardı. İçimde çoktan kurumuş olan umut ağacım onu görünce büktüğü boynunu nedensizce kaldırmaya başlamıştı. Dalları yeşeren umut ağacım benden bağımsız şekilde kurtulacağına delice inanıyordu.

Nart gittikten sonra paytak adımlarla çocukların yanına geri döndüm. Döndüğümde Metin yoktu. Yokluğunu sorgulamaya gerek duymadım.

Aslı sıcak havaya rağmen Serkan'a yapışmış şekilde otururken, bana bakıp gülümsedi. Gülümsemesine zoraki şekilde karşılık vererek Defne'ye döndüm. Sipariş ettiği sosisli sandviçi yerken, bana bakıp "Gül'üm, bu şahane bir şey," diyerek ortadaki tabaktan aldığı sosisliyi bana uzattı. "Ye hemen. Erkan gelip bitirir yoksa."

Başımı sallayarak sosisliyi ilgisizce tabağıma bıraktım. Defne kaşlarını çatarak bana bakınca omuz silktim ve denizden çıkıp bize doğru gelen Erkan'la Şeyma'yı izledim. Erkan koşar adım gelerek Şeyma'nın havlusunu açtığı anda Şeyma önce afalladı fakat sonra ona doğru ilerledi. Erkan havluyu Şeyma'nın bedeni-ne sararken ona sarılmayı da ihmal etmedi. Şeyma ise kızaran yanaklarıyla onun kolları arasından çıkıp kendini sandalyeye attı.

Defne bir anda "Sen kızlara mı bakıyorsun?" diye sordu. Serkan irkilip ona döndüğünde gözlerinde çok az bir korku ifadesi görür gibi oldum.

Defne'nin suçlamasından sonra Aslı, Serkan'dan uzaklaşıp "Kızları mı dikizliyorsun sen?" diye tısladığında sesi kulaklarına tırmaladı.

Serkan başını şiddetle iki yana salladı.

"Hayatım olur mu öyle şey? Sen varken hem de."

Aslı gözlerini tri tri açıp parmağıyla kendini gösterdi.

"Yani ben olmasam rahatça bakacaksın?"

Serkan nefesini sıkıntıyla dışarı verip, Defne'ye ölümcül bakışlar atmaya başlayınca Aslı ayağa kalktı. Bir anda üstüne sardığı sarı havluyu çıkarıp siyah bikinisiyle kaldı. Seri şekilde gri plaj elbisesini üzerine geçirip çantasını toparlamaya koyuldu. Serkan ona neredeyse yalvarmaya başladığında umursamaz surat ifadesiyle "Ben gideyim. Siz de rahatça o oyacağım gözlerinizi etrafta gezdirin. Sakın arkamdan gelmeyin Serkan Bey," deyip uzaklaşmaya başladığında Defne ve Erkan kıkırdıyordu.

Serkan hızla ayağa kalkıp, üzerine tişörtünü geçirerek havlusunu sandalyenin üzerine bıraktı. "Ulan Defne," diyerek ayakkabılarını giymeye başladı. Bir taraftan da sırt çantasında bir şeyler arıyordu. "Uslu duramadın iki dakika. Gitti işte kız." Homurdanarak cüzdanını Erkan'a uzattı. Sırt çantasını da aldıktan sonra Aslı'nın peşinden koştu.

Defne ve Erkan kahkahalar eşliğinde gülmeye başladığında Şeyma da onlara katıldı.

Suratlarına dümdüz bir ifadeyle bakıp "Komik değil," dedim. Bana gülerek bakmaya devam ettiklerinde dayanamayıp aynı şekilde ben de kahkaha attım.

Onların yanında somurtmak pek mümkün değildi. Öyle güzellerdi ki tüm düşüncelerimi alıp götürüyorlardı. Dostluğun tanımını bu olmalıydı sanırım. Mutluluk aşılایıcı bir duyguydu. Güven vericiydi. Tertemizdi. Sadece benim kirimle kirlenmeyecek kadar beyazdı.

Erkan'a bakarak iç çektim. Şeyma'ya karpuz uzatırken bir taraftan da ona derin bir şekilde bakıyordu. Bu hali gözlerimin dolmasına neden oluyordu. Bir erkeğin olamayacağı kadar masumdu. Ona baktığımda kendimden utanıyordum. Üzerine atılan günahların bedelini hâlâ çekerken günahsız olduğunu kendine dahi söylemekten âcizdi. Tıpkı gerçeklerin altında ezilen, günahlara boğulan benim kadar âcizdi o da.

Ona baktığımda sivilceli, kilolu, kısa boylu, liseli bir oğlan görüyordum. O benim masum olduğum son zamanların hatırasıydı. O benim dostumdu. Fakat ben onun dostu olamayacak kadar suçluydum.

İç çekerek etrafa bakmaya başladığımda çaprazımızdaki masada oturanlar dikkatimi çekti. Ateşin etrafında tanıştığımız grup sesli sohbetler eşliğinde otururken gözüm bana el sallayan Yusuf'a ilişti. Elimi kaldırıp ona selam verirken önceki gün tanıştığım gitar çalan Emir de başını sallayarak selam vermiş, Umay ve Gonca da el sallamıştı. Gülümseyerek başımı salladım ve önüme dönmek için hareketlendim. Ancak tam o anda ileride telefonla konuşan Nart'a değdi yeşilliklerim. Oldukça ciddi bir şekilde konuştuğu çatılan kaşlarından belliydi. Onu izlemeye devam ederken uzakta olmasına rağmen gözleri gözlerime değdi. O an içimde bir şeyler kopar gibi oldu. Bedenimden titreme dalgası geçerken Nart gözlerini üzerimden çekip başını eğdi ve konuşmaya devam etti.

Onu öylece kaç dakika izledim, bilmiyordum. En son telefonu sinirle kapatarak oturdukları masaya doğru ilerledi ve Emir'in yanına oturdu. Elindeki soğuk kokteylin pipetiyle oynarken yüzüne ciddi bir ifade hâkimdi. Gözlerim onda takılı kaldıktan birkaç dakika sonra silkinip kendime geldim.

Umay, Emir'e bakıp, yüksek sesle gülerken diğerleri gülümüyor, Nart ise somurtuyordu. Buradan Emir'in anlattıkları duyulmasa da Umay'ın gülüşü tüm plajdan duyuluyordu. Masada somurtan sadece Nart ve Gonca'ydı. Gonca'nın gözleri Emir'le

Umay arasında gıdıp geliyordu. Öfkesini uzaktan bile görmek mümkünlüdü.

Nart aniden başını kaldırıp keskin bakışlarını Umay'a çevirdi ve bir şey söyledi. Dudaklarını okumakta başarısız olduğum için ne söylediğini anlayamamıştım ancak ondan sonra Umay gülmeyi kesti ve hatta somurtmaya başladı.

Nart onu umursamadan pipetiyle oynamaya devam etti. Ara sıra birkaç yudum alıyor, daha sonra tekrar tüm ciddiyetiyle devam ediyordu. Ben onu izlerken, Defne'nin kolumu dürtmesiyle irkilip başımı çevirdim.

"Çocuğu mu dikizliyorsun? Eh, ayıp ama. Sevgilisiz olan benim. Senin şu an bana yakışıklı sevgili adaylarını teker teker gösterip 'Bunlar eniştem olabilir,' demen lazım."

Yüzümü buruşturarak ona baktım. Ayğa kalkıp üzerine giydiği pareosunu çıkardı ve oldukça çekici olan bikinisini yine göz önüne serdi. Defne denize girmek için el sallayarak uzaklaştığında başımı yine onların masasına çevirdim. Ben onlara bakarken Yusuf da başka bir tarafa bakıyordu. Baktığı yere dönerken denize giren Defne'yi izlediğini gördüm. Tekrar Yusuf'a döndüğümde tişörtünü çıkarıp, Umay'a fırlatarak Defne'nin olduğu yöne doğru koştuğunu fark ettim.

Onları izlediğim sırada Erkan "Şeyma," diyerek boğuk sesıyla yüzümü buruşturmama sebep oldu. "Kız ben çok seviyorum seni! Vallahi!"

Şeyma kızarmaya yüz tutmuş yanaklarını eliyle gizlemeye çalışarak utançla bana döndü. "Bir dalıp çıksam iyi olacak," dedi. Hızla ayğa kalkıp havluyu bıraktı ve uzaklaştı.

Erkan "Tabii, sıcak bastı benim Gamzeli'mi," diyerek sandalyeye yayıldı. Aniden aklına bir şey gelmiş gibi irkildi ve doğruldu. "Lan, yalnız gitti kız!"

Koşarak Şeyma'ya doğru gittiğinde gülmeye başladım. Yalnız kaldığımda başımı sola çevirip onların masasına baktım

ancak masada sadece Umay, Emir ve Gonca vardı. Üçü de oldukça gergin görünüyordu. Kaşlarımı çatıp önüme döndüğümde yüzüm hafif düştü. Nart neredeydi?

“Buradayım.”

Gelen sesle aniden arkamı döndüm. Nart ellerini şortunun cebine sıkıştırmış, yüzüne yayılan serseri gülüşüyle karşımdaydı. Saçları dağılmış, alnına doğru dökülmüştü.

“Anlamadım?” dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

Dudağını sağ tarafa doğru kıvrıp yanıma oturdu. Gözlerimin içine bakıp, gülümseyerek “Beni arıyordun ya,” dedi. “Boşuna bakma oralara Yeşil. Buradayım.”

Dedikleriyle afallasam da belli etmemeye çalıştım.

“Bana neden Yeşil diyorsun?”

“Gözlerin yeterli bir neden değil mi? Rahatsız değilsen böyle hitap edeceğim.”

Başımı iki yana salladım. Rahatsız olduğum söylenemezdi, aksine ilk kez böyle hitap ediliyordu bana ve bu sanırım hoşuma gitmişti.

Bir anda “Hastaneyi buldum,” dedi. Hızla ona döndüm. Kaşlarını kaldırdı. “Adamın adını bilmediğimiz için bulmak zor olacak. Sen kazanın hangi gün olduğunu bulabilir misin?”

Gerilen yüz ifadem eşliğinde “Babama soramam,” diye mırıldandım. “Ama başka birilerine sorabilirim.”

Nart elini gergince yeni çıkan sakallarında gezdirerek bana baktı.

“Şüphe çekmeyeceğinden emin misin?”

Omuz silkerek “Başka şansım yok,” dedim. Gerginliğini belli edercesine bana baktı. Sırtını sandalyeye yaslayıp dik pozisyonda oturdu. Boyu bu şekilde çok daha uzun görünüyordu. Ona bakmak için başımı kaldırmam gerekecekti. “Bunu neden yapıyorsun?”

Boğuk bir sesle “Sebebini ben de bilmiyorum,” dedi. Başını kaldırıp düşünceli bir şekilde denize doğru baktı. “İçimden bir ses yardım etmem gerektiğini söyleyip duruyor.”

“Başına bir şey gelmesinden korkmuyor musun?”

“Hayır.” Başını bana çevirip gözlerini kıstı. “Korkularınla yüzleş. Onları yok et. Onların üzerindeki hâkimiyetlerine sadece sen son verebilirsin.”

Omuzlarımı düşürdüm.

“Kendimi en son ne zaman güçlü hissettiğimi bilmiyorum.”

“Güçlü dur. Korkma. Bir gün bunların hepsi küçük bir anı olarak kalacak.”

Gözlerim bulanıklaştıkça “Sen güçlüsün, değil mi?” diye sordum. “Sanki dünya sarsılsa sen dimdik duracaktıydın gibi görünüyorsun.”

Tebessüm etti. Tebessümü dudağına hayali bir kelebek kondururken etrafımızda çiçekler açmış gibiydi. Dudaklarının etrafı çok az kırışırken gözlerinin kenarları katlandı. Kaşları boşalmış, sert ifadesi yenilgiye uğramıştı sanki. Gülümsüyordu. Ve farkında olmadan güzel görünüyordu.

Yutkunarak “Dünya sarsılsa bile ben ayakta durabilirim,” dedi kendinden emin oluşundan taviz vermeyerek. “Çünkü ben dünyaya bağlı değilim. Gücümün kaynağı dünya değil. Kendimim. Bu yüzden dünya yıkılsa da ben etkilenmem. Bunu mecaz anlamda söylüyorum. Yani neredeyse hiçbir şey beni üzmez. Seni de üzmesin. Buna izin verme.”

Tam bir şey söylemek için ağzımı açacakken gelen seslerle başımı kaldırdım. Nart da aynı benim gibi sesin geldiği yöne dönerken gördüğümüz manzara biraz tuhaftı. Yusuf ve Defne kahkahalar atarak masaya doğru geliyordu. Hiçbir şeyi umursamadıkları her hallerinden belliydi. Oldukça samimi görünüyor, sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi şakalaşıyorlardı. Defne Yusuf’u ittirerek kendi sandalyesine oturduğunda Yusuf, Erkan’a

dönerek izin almış gibi baktı. Erkan ise onun omzuna dokunarak oturmasını işaret etti. Herkes masaya oturduğunda Erkan sorarcasına bana ve Nart'a bakıyordu. Nart onu hiç umursamadan, önümdeki soğuk vişne suyunu alıp içti.

Yusuf "Daha önce gelir miydiniz buralara?" diye sordu.

Erkan "Genelde ailelerle tatile çıkardık," diye yanıtladı soruyu. "Babam Kemer'de otel inşa ettiriyor. O hazır olunca her yaz buraya geleceğiz muhtemelen."

Yusuf "Ne zamandan beri tanışıyorsunuz?" diye bir soru yönelttiğinde bu sefer Defne atılmıştı.

"Erkan ve Serkan ikiz. Ben aralarına ortaokulda, Gül lisede, Şeyma ise üniversitede katıldı. Metin'le de Aslı anaokulundan arkadaş. Her ikisiyle lisede tanıştık."

Yusuf başını salladı. "İyiymiş," dedi ve Nart'a bakarak sırtıttı. "Biz doğduğumuzdan beri birlikteyiz."

Şeyma heyecanla "Yaaa! Nasıl?" diye sordu. İnsanların tanışma hikâyeleri onda her zaman merak uyandırırды.

Yusuf "Annelerimiz ve babalarımız, hatta benim ablam ve onun abisi doktor. Annem babamla, onun da annesi babasıyla üniversitede tanışmış ve evlenmişler. Hepsi çok yakın dostlar. Aynı zamanda kapı komşusuyuz," diye açıklama yapınca Defne dudak büktü.

"Keşke biz de yakın otursaydık ya!"

Erkan ellerini iki yana sallayıp "Senin gibi komşuyu çekeceğimi sanmıyorum Def," dedi.

Aklıma gelen şeyle beraber Erkan'a dönüp "Düşündüm de Ankara'ya ne zamandır gitmiyoruz," dedim. "Sizin oradaki otelin yıldönümü partisi ne zaman?"

Erkan kaşlarını çatarak düşünür gibi yaptı.

"Yazın başlarında olması gerekiyordu diye hatırlıyorum."

Defne'ye döndüm. "Hatırlıyor musun sen?"

Defne tükürerek "Hatırlıyorum tabii ki!" dedi. "Doğum gününden bir gün sonra açıldı otel. 20 Haziran."

Defne tükürüğünü peçeteyle silerken, yüzümü buruşturarak başka bir sohbetin açılmasıyla Nart'a döndüm. Telefonunu alıp ayaklanırken kimse ona dikkat etmedi. Nart masadan olabildiği kadar uzaklaştığında Şeyma'nın kulağına eğilerek "Tuvalete gidiyorum," dedim.

Başını salladığında ayağa kalkarak Nart'ın gittiği yoldan restoranın arka kısmına doğru ilerledim. Arka duvara ulaştığımda gözlerim sırtını duvara yaslayarak telefonla konuşan Nart'ı buldu.

Boğuk bir sesle "20 Haziran kayıtlarına baksınlar. Evet, o civarda olmuş kaza," dedi ve ardından duraksayarak karşı tarafı dinledi. "Başımı belaya soktuğum yok. Yardım edecek misin? Biliyorsun, istersem zaten bulurum. Uğraştırma beni hemşirelerle şimdi. Yakamdan düşmüyorlar sonra." Tekrar susup dinlerken nefesimi tuttum. Görünmeden onu dinliyordum. "Bekliyorum."

On beş dakika kadar öylece durdum. Nart duvarın dibine çöküp otururken ben ayakta bekledim. Her ikimiz de gelecek olan telefonu beklerken nefeslerimizi tutmuş vaziyetteydik. O da en az benim kadar gergin olduğu için ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Benim için uğraş vermesi o kadar tuhaftı ki elim ayağıma dolanıyordu sanki. Daha yeni tanışmamıza rağmen hiçbir sebep olmadan, ışığım olarak beni karanlıktan çıkarmayı kendine görev edinmişti âdeta. Kendinden emin tavırlarıyla itici görünmüyor, aksine insanı mıknatıs gibi kendine çekmeyi başarıyordu.

Sessizlik aramızda mekik dokurken kalp ritmim bozulmaya devam ediyordu. Sesini duyurmak istercesine atarken, elimi yavaşça kalbimin üzerine getirip ritimlerini kontrol altına almaya çalıştım.

Tabii bu nafile bir girişimdi.

İkimizin heyecanı her saniye artarken, Nart ayağa kalkıp kendi etrafında yürümeye başladı. Yaptığı hareketle eşzamanlı olarak beni görmemesi için duvara iyice sindim. Sonra telefonu çaldı. İrkildi, irkildim. Nart heyecanla telefonu kulağına götürürken ben de elimi kalbime götürdüm. Çünkü kalbimin çıkması olası bir durum gibi görünüyordu.

Nefesimi tutarken Nart “Evet, ne buldun?” diye sordu. Sesindeki heyecan tınısı kalbimi titretti. Uğraşı gözlerimi doldurdu. Varlığı bir an için bana iyi geldi.

“Nasıl?!” Sesindeki şaşkınlık tınısıyla başımı duvarın arkasından çıkardım. “Yaşıyor mu yani?”

Gözlerim şokla aralanırken ağzım açık kaldı. Birçok gerçek tarafından kanatılan benliğim, şu an can çekişiyordu. Tuttuğum nefesim dudaklarımın arasından istemsizce firar ederken ağzımdan kaçan nidaya engel olamadım.

Nart elindeki telefonu indirerek bana döndü. Gözleri ilk defa şaşkınlıktan kocaman olurken bana doğru bir adım attı. O an gözlerime hücum eden yaşlara engel olamadım. Bedenim sanki onun kolları arasına girmemek için yaşlara komut vermiş ve ondan yardım istemişti.

Gözleri gözlerime kilitlenirken “Sakin ol,” dedi. Fakat sesi oldukça heyecanlıydı. Göz bebeklerime kadar etki eden titreme dalgasıyla birkaç adım geriye gittim. Nart yaklaşmaya devam etti. “Dur.”

Titreyen sesimle “Bunca sene bir yalan uğruna mı yaşadım tüm bunları?” diye sordum. “Ölmemiş ki adam. Babam katil değilmiş!”

Nart üzerime doğru ilerlerken tekrar geriye doğru bir adım attım ve sonrasında sandalye yığınınına çarparak yere düştüm. Üst üste dizilmiş sandalyeler üzerime düşecekken, Nart refleks-

le koşup onları tuttu ve geriye koydu. Sonrasında tek dizinin üzerinde eğilip yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdi.

Başımı yavaşça kaldırdım. Bana baktı. Yeşilliklerimin en derin kuytularına dahi inebileceğini belli eden bakışlarıyla “Her şeyi çözeceğiz,” dedi. “Sakin olman gerekiyor.”

Titreyen kirpiklerimin üstünden ona bakıp “Babam katil değil mi?” diye sordum.

Çenesini kaldırdı. “Değil.”

“Ne yapacağım?”

“Birlikte o adamı bulacağız. Yanında olacağım. Merak etme.”

İnanmayarak küçük çocuk hevesiyle “Gerçekten mi?” diye sordum. İnandırıcı şekilde gülümsedi.

“Gerçekten.”

Ertesi gün, perdenin engelleyemediği güneş ışıkları odaya dolarken gökyüzünün parlaklığı göz okşuyordu. Bilgisayardan ayarladığım şarkılar eşliğinde yerleri silmeye devam ederken bir yandan da alnımdan akan teri siliyordum.

Dizlerimin üstünde doğrulup derin bir soluk aldım. Çocukları evden göndermiştik. Kızlarla köşe bucak temizlik yaparken onların bu havada dışarıda ne yaptıklarını merak ediyordum. Üstelik Metin dünden beri ortalarda yoktu. Serkan’a babasının birkaç işini halledeceğini söylemiş ve kaybolmuştu. Yokluğu işime geldiği için bu durumu sorgulamıyordum.

Yatağın etrafını iyice sildikten sonra elimdeki bezi kovaya attım ve ayağa kalkıp kovayla birlikte banyoya yöneldim. Kirli suyu boşaltıp kovayı yıkadıktan sonra neredeyse işim bitmiş sayılırdı. Ellerimi ve yüzümü yıkadığım sırada aynadan, arkamda

dikilen Defne'yi fark ettim. Yüzümü kuruladıktan sonra dönüp açıklama isteyen bakışlarımla onu inceledim.

"Ne?"

"Yusuf'la aranızda ne var?"

"Yarın akşam yemeğe çıkıyoruz."

Şoke olmuş bir ifadeyle ona bakakaldığımda omuz silktilti.

"Bu," diyerek istemsiz bir şekilde kekeleydim. "Biraz ani olmadı mı?"

Tekrar omuz silkip, kendinden emin bir şekilde gülümseyerek "Bir yaz aşkı olmazsa ben ona yaz demem," dedi.

Ona inanamayan gözlerle bakıp, yanından geçerek içeri geçtim. Bir saat kadar sonra öylece evde dolanıp denizde kirlenen çamaşırları makineden çıkardım ve sonrasında kahvaltıda makineye attığımız bulaşıkları yerlerine dizdim.

Şeyma "Ya, şunun tadına bir baksana," dedikten sonra elindeki kaşığı ağzıma doğru uzattı.

Ağzıma attığım makarnayı çiğneyip kaşlarımı çattım.

"Tadı biraz acı mı?"

Yüzü düştü.

"Mayonezi fazla oldu sanırım."

"Erkan zehir olsa yer zaten."

Yüzüne düşen saçlarının bir tutamını alıp geriye attı.

"Ben yaparsam yer tabii."

"Aslında sen yaptığın için değil de makarnanın her türlü sünnü yemeye hazır olduğu için..."

Suratını yeniden düşürüp fırına doğru döndü. Gülerek dışarı çıktığımda zil sesiyle kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Erkan ve Serkan tam karşımdaydı. Hepsinin alnından terler aktığı için onları görür görmez yüzümü buruşturdum.

Serkan “Bu sıcakta bizi sokaklara saldınız,” diyerek içeri daldı. “Malum yerlerimden bile terler akıyor.”

Ayakkabılarını koridora fırlatırken, bir anda Aslı’nın çığlığını duyup irkildik. Ağır adımlarla bize doğru gelirken yüzünü daha önce hiç bu kadar ciddi görmediğimi düşündüm. Ellerini beline koyarak çocukların tam karşısına geçti. Bir Şebnem Sultan edasıyla “Biz kaç saattir temizlik yaptık,” dedi. “Sizin kirli donlarınızı, o kokan çoraplarınızı topladık ama siz daha gelir gelmez ortalığı dağıtın. Gebertirim sizi ben! Haddinizi bilin!”

Serkan gözleri irileşmiş şekilde Aslı’ya baktığında, Aslı onu hiç umursamadan gözlerini ikizlerin üzerinde gezdirdi. “Hayatım,” deyip cümlesine devam etmek isteyen Serkan’ı eliyle durdurdu.

“Kes sesini! Torpil yok. Hele sana hiç yok! Unutmadım sahilde yaptığını,” deyip gözlerini kıstı. “Ayakkabılarınızı yerine bırakıp doğruca banyoya geçiyorsunuz ve ellerinizi, yüzünüzü yıkayıp masaya geliyorsunuz. Masayı siz kuracaksınız. Çabuk olun!”

Ben kıkırdarken, ikizler başlarını sallayıp ayakkabılarını dolaba koymuş ve banyoya geçmişlerdi. Onlar içeri girer girmez Aslı tüm ciddiyetini bozarak gülmeye başladı. Mutfak kapısına yaslanan Şeyma da bize katıldığında gülmekten yere atmıştım kendimi.

Şeyma “Böyle devam,” diyerek yanımıza geldi.

Aslı burun kıvrarak “Kimin sevgilisiyim?” dedi. “Olacak o kadar.”

Ayağa kalkıp “Doğru dürüst trip bile atamıyorsun kızım,” diyerek kafasına bir şaplak indirdim. Kaşlarımı çatarak ona bakmaya başladığımda küçük çocuklar gibi dudak büktü.

“Ya ben ona kıyamam ki!”

Şeyma yüzünü buruşturup “Ya bir git be!” dedikten sonra mutfaka geçti.

Elimi kaldırıp, başparmağımla işaretparmağımla birleştirip aralarında çok az bir mesafe bıraktım. “Şu kadar akıl yok sende,” diyerek gözlerimi kısıtım. “Azıcık trip at.”

Düşünmeye başladığında koluna girip onunla beraber mutfağa geçtim. Birlikte masaya oturduğumuzda “Trip atayım değil mi?” diye sordu. Şeyma’yla aynı anda onayladığımızda başını salladı. Aynı anda Defne’nin sesiyle ona döndük. İçeriye dalıp ellerini şiddetle iki yana salladı.

“Manyak mısınız siz? Bulmuş gül gibi çocuğu bir de trip atıp kaçıracak mı?” Soluk alıp, sarı saçlarını savurarak sandalyeye oturdu. Ellerini masada birleştirip bize alayla baktıktan sonra “Bak canım, sen bunlara bakma,” dedi. “Biri desen ne arkadaş kalabiliyor ne de sevgili olabiliyor. Ötekinin de ilişki durumu siyasi meselelerden daha karışık. Uyma bunlara. Huyuna git çocuğun yahu.” Şok olmuş bir vaziyette Şeyma’yla birbirimize döndüğümüzde Defne bizi umursamadan devam ediyordu. “İlişkilerde uzman biri olduğum için söylüyorum bunları. Trip atarsın birkaç kez tamam. Ama tadını kaçıırırsan onu bunaltırsın.”

Aslı dudak büküp elleriyle yüzüne yelpaze yaptı.

“Ayy, şimdi benden bunaldı mı Serkan?”

Ellerini sallamaya devam edip, nefes almaya çalıştığında gözlerimi devirip kollarımı göğsümde birleştirdim. Aslı’yı sakinleştirmeye çalışan Defne’ye onaylamayan bir ifadeyle bakarken ikizler içeri girdi.

Serkan yüzü kıpkırmızı olan Aslı’yı görüp, önünde dizlerinin üzerine çökerken “Lan, ne yaptınız sevgilime?” dedi. “Demin gestapo gibiydi.”

Serkan endişeli halde onun ellerini tutarken diğerleri de başında dikiliyordu. Birkaç dakika sonra her şey normale döndüğünde Aslı kendine gelerek sofrayı ikizlere kurdurtmuştu. Ardından öğle yemeğimizi yiyerek salona geçtik. Defne bir elinde

dondurma, diğesinde ise cips tabağı tutarken hepimiz ona iğrenen bakışlar atmakla meşguldük.

Erkan ve Şeyma erik yerken ben de ağzıma birkaç tane attım. Aslı'nın komedi filmi açıp hepimizi gülmekten öldürmeye niyetlendiği saatlerden sonra herkes odalarına çekilmiş ve dinlenmişti. Böylece akşama kadar vaktin nasıl geçtiğini anlayamamıştık. Akşam mutfakta çay içerken, kahkahalar atıp eğlenen arkadaşlarıma bakıyordum. Aslı başını Serkan'ın omzuna yaslamış gülerken, Serkan elini tutup öptü ve alnına götürdü. Onlara bakarak gülümsedim. Gerçekten de çok güzel görünüyorlardı.

Telefonum çalana kadar onları öylece izlemiş ve sonrasında kalkıp salona geçmiştim.

“Annem?”

“Kızım, nasılsın? Ne yapıyorsun?”

Belli etmemeye çalışsa bile sesindeki özlem tınısı barizdi. Buruk bir şekilde gülümsedim.

“Yemek yiyeceğiz birazdan. Siz ne yapıyorsunuz?”

“Biz de odada dinleniyoruz. Sen ye yemeğini. Afiyet olsun. Sonra beni görüntülü ara. Zayıfladın mı diye kontrol edeceğim.”

Gülerek vedalaştık. Telefonu kapatıp döndüğümde arkamda duran Metin'le burun buruna geldim ve bir kâbustan irkilmiş çesine hızla geri çekildim.

Ne zaman gelmişti? Dahası bu hali de neydi? Yüzü, gözü mosmordu.

“Ne oldu sana?”

“Beni affet,” dedikten sonra başını önüne eğdi. Uzanıp her iki elimi tuttuktan sonra morarttığı koluma dokundu. Morluğu hafifçe okşayınca kolumdaki birkaç ince tüyün şaha kalktığını hissettim. Geri çekilmek için ayaklarıma kuvvet versem de

ellerimi sıkıca kavradığı için başarılı olamadım. Gözlerini gözlerime dikerek bir müddet öylece durdu.

“Özür dilerim sevgilim.”

Gözlerine bakmaya korksam bile istemsizce kendimi tekrar onunla göz göze buldum. Gördüğüm şey bedenimi şokla sarsacak bir niteliğe sahipti. Metin’in gözyaşları kirpiklerine kadar ulaşmış, yüzüne düşmeye hazırlanıyordu.

Onu asla çözemeyecektim. Bazen sadist görünümlü bir manyak oluverirken bazen de duygusal bir çocuktan farksız duruyordu.

“Ne oldu sana?”

Birisi yüzünde gerçekten iyi çalışmıştı. Tam o an Nart’ın cümlesi zihnimde yankılandı.

“Bunun da hesabını verecek. Merak etme.”

Ellerimi geri çekip sinirle “Ben bıktım artık,” dedim. “İstemiyorum seni. Anlamıyor musun? Sevmiyorum!”

Metin’in gözleri dolmaya devam ederken tüm gardını indirmiş şekilde karşımda duruyordu.

“Beni biraz olsun sevemez misin?”

Başımı iki yana salladım.

“Sen bana yıllarca psikolojik şiddet uyguladın. Koluma bak! Bu da fiziksel olanı! Bu mu aşk? Hastalıklı aşkını istemiyorum, sahiplenici tavırlarından iğreniyorum! Sana zorla temas ettiğim her ana lanet olsun!”

“Nefret mi ediyorsun yani benden?”

Kolumu kaldırarak morluğu gösterdim.

“Bu ve bundan öncekiler, tehditler... Bunlar senden nefret etmem için gayet yeterli sebepler değil mi? Sana kaç kere yalvardım ben? Rahat bırakman, yakamdan düşmen için defalarca ağladım. Umursamadın. Bu mu senin sevgin?”

Metin soluklanırken gözünden birkaç damla yaş firar etti. Yaşlar hızla akarken yüzü sırılsıklam oluvermişti. Dudaklarını ıslattı ve başını salladı.

“Seni rahat bırakmamı istiyorsun demek, öyle mi? Pekâlâ, biraz zaman vereceğim sana.”

Kapıyı çarpıp koridora geçti ve ayakkabılarını giyerek kendini dışarı attı. Hiçbir şeye anlam veremeyen Erkan ve Serkan da peşinden gidince kızlar soran gözlerle beni incelemeye başlamışlardı.

“Hadi hazırlan,” dedikten sonra göz kırptı Defne. “Dışarı çıkıyoruz.”

Yüzümü buruşturup başımı hızla iki yana salladım. “Benim hiç halim yok,” dediğimde Aslı ve Şeyma aynı anda kollarımdan tutup beni merdivene doğru yönelttiler. Her ne kadar ısrar etsem de çocukların çıktığını ve bizim evde kalmamamız gerektiğini söyleyip durdular. En son kendimi giyinmiş ve saçları salaş bir örgü yapılmış halde, kapının önünde bulmuştum. Bana yaptıkları makyaj da cabasıydı. Makyaj yapmayı severdim tabii fakat bu sıcak gecede pek de hoşuma gittiği söylemezdi. Üzerimde lacivert, bordo ve krem renklerinin karışımından ibaret, arkasında ipli sırt dekoltesi olan bir yaz elbisesi vardı. Elbisenin önü neredeyse dizlerimin üzerinde bitiyordu. Arkası ise ondan daha uzundu. Krem rengi topuklu ve önü açık bir yaz ayakkabısı giymiştim. Beklediğimden daha güzel görünüyordum.

Kızlar merdivenlerden birer birer inmeye başladıklarında, onların da gayet iyi göründüklerini fark ettim. Defne sarı saçlarına oldukça yakın tonlarda kısa bir elbise giymişti. Elbise boldu ancak göğüs dekoltesi vardı. Dekoltenin üzerinden sırt kısmına kadar mor işlemeler süslüyordu kıyafetini. Aslı ise dar bir beyaz pantolonun üzerine, siyah bol tül den yapılmış bir gömlek giymişti. Saçlarını maşayla yapmış ve yandan açık bırakmıştı. Aslı’nın bana sinirli olması gerekirken tepkisiz kalması

garibime gitmişti. Metin onun için benden daha üstündü ve nedeni ne olursa olsun onun tarafında olmasını bekliyordum. Fakat beni yanıltmıştı.

En son Şeyma indiğinde ise hepimiz ağzı açık ona bakıyorduk. Mini kırmızı şortu ve içine sıkıştırdığı beyaz gömleğiyle müthiş görünüyordu. Göz kırpıp dışarı çıktığında, Defne'yle Aslı da peşinden çıkmıştı. Kapıyı kilitleyip anahtarı Defne'nin çantasına koyarak ilerlemeye devam ettim. Antalya'ya daha önce hep ailemle geldiğim için sadece aileye hitap eden yerleri biliyordum. Bu yüzden gideceğimiz yere Defne karar vermişti. Taksiyle on dakika kadar sonra Defne'nin bulduğu kulübe geldik. Kulübe giriş ücretini ödeyip içeri girdiğimizde müthiş bir kalabalıkla karşılaştık. Açık hava olan kulüpte locaya doğru ilerlemeye başladık.

İnsanların arasından geçerken oldukça rahatsız olduğum için yüzümü buruşturuyordum. Sonunda locaya ulaştığımızda derin bir soluk alıp oturdum.

Aslı "Ayıp ettik çocuklara. Haber bile vermedik," dediğinde Şeyma kaşlarını çatarak ona baktı.

"Kızım boş ver ya. Onlar bize haber verdi mi? Eşitlik nerede kaldı? Hem Erkan bana kim olarak karışabilir?"

Defne yanımıza gelen garsona siparişlerini verdikten sonra Şeyma'ya dönerek "Hadi ama," dedi. "Birbirinizi seviyorsunuz, kıskanıyorsunuz, sürekli birliktesiniz ama sevgili değilsiniz. Bal gibi de sevgilisiniz efendim."

Şeyma bir şey söylemek için hareketlendiğinde, o sırada Defne'nin ağzı kocaman açıldı. Aslı onun surat ifadesine bakıp ağlamaklı sesiyle "Ayy, ne oldu? Serkan mı geldi yoksa?" deyince hızla arkamı döndüm. Yusuf'un bize doğru geldiğini görünce kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Gözlerimi hızla etrafta gezdirdiğimde Nart'ı göremedim. Etrafı taramaya devam edecekken Nart yerine görüş açıma garson

girmişti. Defne'nin sipariş ettiği içkileri ve çerezleri masaya dizip giderken Yusuf da masaya varmıştı.

Defne'ye bakıp "Vay, kimler varmış burada," deyip gülümsemi. Ardından bana döndü. "N'aber Gül?"

Gülümsemeye çalıştım. Duyacağı sesle "İyiyim," dedim. Etrafa bakındım. "Sen yalnız mısınız?"

Alaylı kahkahası kulaklarımı doldurduğunda yüzümü buruşturdum. "Sen Nart'ı soruyorsun. O, evde yalnız. Gidip kendin bakabilirsin," deyince öfkeyle kaşlarımı çattım ve içki mi başıma diktim. Yusuf "Hey prenses, sinirlenme," dediğinde gözlerimi kısarak ona döndüm ve ironi yaparak gülümsemi.

Tekrar içkiyi kafama dikerken Defne'nin "O benim içkimdi!" diyen çığlığını duydum.

Yusuf "Gel, ben sana yenisini ısmarlayayım," dedikten sonra yüzündeki çapkın gülümsemeye elini Defne'ye uzattı. Defne anında elinden tutup kalktığına gözlerim irileşti. Onlar uzaklaşırken, masadaki içkilerden birini daha alıp içtim.

Aslı "Yeter be kızım!" diyerek elime vurdu. Omuz silkip garsona daha ağır bir şeyler sipariş verdim. Unutana kadar içmem, kendimi daha iyi hissetmeme neden olabilirdi belki.

Kızların itirazlarını yok sayarak içmeye devam ettim. Biraz sonra başımın döndüğünü hissetmeye başlamıştım. Defne yanımıza geldiğinde "Bunun hali ne?" diye bağırdı.

Gülmeye başladığımda yerimde sallanıyordum. DJ'in çaldığı hareketli parçalara eşlik ederken bir yandan da kendimce dans ediyordum.

"Serkan arıyor!" deyip telefonu masaya doğru fırlatan Aslı'ya baktım. "Korkak!" diyerek güldüm. Beni umursamadan, telefona korku dolu bakışlarla bakarken ben gülmeye devam ediyordum. Gerçi Serkan da ondan bu şekilde çekiniyordu ama yine de bu çok saçmaydı.

Defne telefonu aldığında yüksek sestten dolayı duymakta zorlanıyordu sanırım. Bağıra bağıra konuştuğu için kahkaha attım. Bana ölümcül bakışlar atarken gülmeye devam ediyordum. Defne telefonu kapattığında “Gitsek iyi olacak,” dedi.

Şeyma anında reddedince ben de omuz silktim.

“Yaa, ben gitmeyeceğim.”

Aslı kolumu kavrayıp “Gül, sarhoşsun!” dedi. Dudaklarımı bükerek kolumu elinden kurtardım. Omuz silkip “Siz gidin. Ben gelmiyorum,” dedim.

“Yalnız mı kalacaksın kızım?”

Gözlerimi etrafta gezdirip bizden oldukça uzakta olan Yusuf’un masasını işaret ettim. “O var. Söz, yanından ayrılmam,” diyerek gözlerimi yaşlarla doldurdum. Defne bir bana, bir de Yusuf’a bakıp iç çekti. “Sadece bir kere rahat rahat içmek istiyorum. Buna ihtiyacım var.”

Zorlukla ikna olduktan sonra Defne hesabı ödemiş ve kızları eve götürmüştü. Yalpaladığım için Yusuf’a doğru ilerlerken birkaç kişiye çarptım. Yürüyecek durumda olduğumu sanmıyordum. Birkaç adım daha attığımda yere yığılacakmış gibi oldum. Bir kızla oğlan düşmemem için beni tutunca tüm kalabalık bana döndü.

Bir dakika bile geçmeden tanıdık o sesi duydum. Yusuf “Sen yalnız mısın? Ve bu kadar içmek için geçerli bir sebebin var mı?” diyerek, beni tutanlara teşekkür edip kolumu boynuna doladı ve ona tutunmamı sağladı.

Elimi havada sallayarak “Ohoo, çok sebep var. Sebepler birikmiş benim içimde,” deyip güldüğümde bana yüzünü buruşturarak baktı.

“Şu an içinde sadece alkol var prenses,” diyerek iç çekti. “Seni evine götüreyim.”

Beni mekânın çıkışına doğru götürdü. Üstü açık arabasına binene kadar sesimi çıkarmadım ama bindiğimde yüzüme çarpan rüzgâr eşliğinde “Araban havalıymış,” dedim. Saçma bir şekilde sürekli gülüyordum.

“Beğenmene sevindim.”

Dudak büktüm, gülüşüm soldu. “Ben eve gitmek istemiyorum,” dedim. Sesimin ağlamaklı çıktığına emindim. “Onu görmek istiyorum.”

“Kimi?”

“Onu işte!” diye bağırdım. Neden bunu istediğimi dahi bilmezken bir de adını söylemem mümkün değildi.

Alayla “Ulan Nart, yine yapmışsın yapacağını,” diye mırıldandı. Cevap verecek gücü kendimde bulamadığım için gözlerimi kapattım. Gözlerimi her yumduğumda, zihnimde onun yüzü canlanıyordu. Gözlerim bile onu talep ediyordu âdeta. Bu da neydi böyle? Neden iliklerime bile onu görme arzusu doluyordu?

Yusuf arabayı durdurduğunda gözlerimi kırpıştırarak açtım. Hızla benim tarafıma geçerek kapımı açtı ve beni kaldırmaya çalıştı. Ayağa kalkarak ona yardım ettiğimde derin bir soluk alıp beni kendine yasladı. Birlikte bahçenin taşlı yolunu geçip zorlukla evin önüne gelebilmiştik.

Yusuf kapıya vurmaya başladığında içeriden gelen bir homurtu duydum. Bu onun sesiydi. Kalbim varlığını belli etmek adına çarpmaya başladığında kapı da açıldı. Gözlerimi kaldırıp koyu gözleriyle birleştirdim. Bana şok olmuş bir ifadeyle bakmaya başladığında gülümsedim.

Yusuf birkaç bir şey söyleyip kollarımı omzundan indirdi ve beni Nart’a doğru ittirdikten sonra içeri geçti. Nart dengemi sağlamam için beni omuzlarımdan tuttu.

“Bu halin ne?”

Sesindeki sinirli tınıya bir kahkaha patlatıp “Sanırım içkiyi fazla kaçırdım,” dedim. Halime inanamıyormuş gibi bakıp yüzünü buruşturdu ve beni sıkıca tutarak bahçeye yönlendirdi. Bahçedeki masanın yanına geldiğimizde kendimi sandalyeye attım. Tam karşıma geçip oturduğu an yüzü tam olarak benimkiyle aynı hizadaydı.

“Sen mi dövdün Metin’i?”

Gözlerini gözlerime kenetledi.

“Bizzat dövmek isterdim ama hayır. Dövdürdüm. Bu işler yoluna girdikten sonra onunla kendim ayrıca ilgileneceğim.”

“Neden?”

“Bir kadının kolunu morarttığı, onu kendisinden daha zayıf gördüğü ve yıllarca bir yalanda esiri yaptığı için.”

“Teşekkür ederim Nart.” Gözlerim dolmaya başladı. “Bugün kavga ettik, bir süre yakamdan düşecek sanırım.”

Kaşlarını çatıp “Teşekkür etme,” dedi.

“Ama bu bana kaçınıcı yardımın?”

“Artık saymıyorum, bereketi kaçmasın.”

Gülümsedi, gülümsedim. Bulanıklaşan bakış açıma rağmen ona bakarak “Gözlerin çok güzel,” dediğimde yüzündeki gülümseme büyüdü.

“Seninkiler kadar değil Yeşil.”

“Yeşil güzel bir renk.”

Yutkundu.

“Benim için güzel bir renk sayılmaz ama senin gözlerine yakışıyor.”

Söylediği cümleyi anlayamayacak kadar başım dönüyordu.

“Ben seni görmek istedim Nart.”

Sandalyesini bana doğru çekti. Başımı kaldırdı ve gözlerine bakmamı sağladı.

“Niye?”

Ağlamaklı sesimle “Bilmiyorum,” dedim. “Sen biliyorsan söyler misin bana?”

“Küçük bir kız çocuğu gibisin.”

Bu tavırlarım onu kızdırmış mıydı?

“Ben... Ben kendimi tuhaf hissediyorum Nart.” İç çektim. “Bu arada ismin çok hoş gelmeye başladı kulağıma. Sürekli kullanabilir miyim?”

“Kullanabilirsin Yeşil.”

“Sen bana adımı hiç söyleme. Hep Yeşil de. Tamam mı?”

Gülerek “Tamam Yeşil,” dedi. “İsmini unuttum çoktan.”

Yüzüme hücum eden gözyaşları başka bir şey söylememe müsaade etmedi. Nart beni kendine doğru çektiğinde derin bir nefes aldım. Başımı omzuna yaslayıp ağlamaya başladığımda elini saçlarıma götürdü ve beni sakinleştirmek adına bir şeyler söyledi. Söylediklerini bile duyacak durumda olmadığım için ağlamaya devam ettim.

En son “Ağlama Yeşil,” dedi ve başımı omzundan uzaklaştırdı. Gözlerimi kendi gözlerinin ateşiyle yakmak istercesine bana bakmaya başladığında kalbim yerine sığmıyordu. Bir kıvılcım düşmüş de yanıyordu sanki yüreğim.

“Ben yanındayım. Yarın bunları unutacağız. Söz.”

Hıçkırdım.

“Unutmak istiyorum. Geçmiş, her şeyi... Unutmak istiyorum.”

Benden ayrılarak başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Sildikçe yenileri eklenen yaşlar ona inat akmaya devam ederken, iç çekerek “Unutmak istemeyeceğin anılar kazanacağın günler de gelecek,” dedi.

Burnumu çektim.

“Gelmeyecek. Öldüğümde bu berbat yaşamdan kurtulduğum için mutlu olacağım.”

Kendinden emin bir sesle “Hayır, şahane hayatından koptuğun için üzüleceksin,” dediğinde gözümden bir damla yaş daha aktı ancak Nart onu kirpiğimden düşmeden yakaladı.

Omuzlarım sarsılırken başımı iki yana salladım.

“Ben bu hayatı bir kere daha yaşamak istemem, biliyor musun?”

Onaylamayan bir mırıltıyla “Sen hayatını milyonlarca kez yaşamak isteyeceksin Yeşil,” dedi.

Başım dönerken duyduğum son şey buydu. Gerisi rüya görüyormuşum gibi gerçekleşti. Nart beni arabaya taşıdı, ardından eve getirdi. Çantamı aldığı anda kahkaha atarak ona engel oldum.

“Bir kadının çantasına bakamazsın!”

Nart alayla “Çok meraklıydım zaten senin çantana,” derken bir taraftan da çantamı karıştırmaya devam ediyordu.

Eline vurup “Dokunma çantama, aptal!” dedim.

“La,” diyerek homurdandı. “İyilik de yaramıyor sana. Şu çakma sarışını arayacağım. Gelip alsın seni başımdan.”

“La mı? Ahahahahaha! Ankaralısın sen! Gardaş da desene bir kere!” Gözlerini devirerek bana baktı. Ben de akan burnumu çekerek yüzümü buruşturdum. “Nart.” Parmağımı burnuma götürdüm. “Sanırım sümüğüm akıyor,” dedikten sonra büyük bir kahkaha patlattım.

Nart “Salak,” diyerek çantamdan aldığı peçeteyi bana uzattı. Sesli şekilde gülüp burnumu silerken Nart sanırım Defne’yi arıyordu. Biraz sonra telefon açıldığında “Çakma sarışın,” dedi ciddi bir sesle. “Kapının önüne gelip arkadaşını al.”

Ve telefonu Defne'nin yüzüne kapattı. Tekrar kahkaha atarken Nart avucunu dudaklarımın üstüne bastırıyordu çünkü kahkaham gecenin bu saatinde herkesi derin uykusundan uyandırabilirdi.

Defne gelene kadar avucu dudaklarımdan ayrılmadı. Temasıyla ateş basan bedenimi hareket ettirmesem bile gözlerimi ona çevirdim ve titreyen kirpiklerimin üzerinden kusursuz yüzüne baktım. Biçimli kaşlarının altındaki gözleri koyuluğuna rağmen parlıyordu. Gözlerindeki parıltı gözlerimi kamaştıracak nitelikteydi. Kusursuz burnu, dolgun dudakları, kemikli suratıyla oldukça yakınımıdaydı. Ve daha da yakınımda olmasını istiyordum. Ona titreyen gözlerle bakarken ne ara yaşardığını bilmediğim gözlerimden birkaç damla yaş düştü. Nart parmağını kaldırıp yüzümü yaşlardan arındırmak istediği an bir ses buna engel oldu.

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?”

İkimiz de irkildik. Defne'ye dönüp, gülerek “Def! N'aber?” dedim.

Açık olan camdan kafasını içeriye sokup “Sana göstereceğim Def'i. Gel sen benimle bakalım,” diyerek arabanın kapısını açtı ve kolumdan tutarak beni dışarıya çıkardı.

Nart da arabadan inerken çantamı Defne'ye uzattı ve bana doğru eğildi.

“Kendine iyi bak.”

Göz kırpıp doğrulduğunda ağzım açık ona bakıyordum.

Bana göz kırpmıştı.

Kalbim tekledi.

Ben o anın büyüüne kapılmıştım ama Defne beni zorlukla eve sokarken, sesimi çıkarmamam gerektiğini söyleyerek bilmem kaçınıcı kez uyarıda bulunmuştu. Beni odaya soktuktan sonra yatağa fırlatıp üzerimi örttü.

En son “Uyu bakalım. Yarın zaten hiçbir şey hatırlamayacaksın,” dediğini duymuş ve sonrasında uykunun şefkatli kollarına teslim olmuştum.

Ertesi sabah uyandığımda başım kazan gibiydi.

Başımı kaldırıp saate baktığımda gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. Saat üç buçuktu ve ben daha yeni kalkmıştım! Battaniyeyi üzerimden atıp, odanın soğukluğunun tenime temas etmesine müsaade ederek ayağa kalktım ve klimayı kapattım. Üzerimde yeşil şort ve tişört vardı. Bunları bana Defne mi giydirmişti?

Kendimi odadan dışarı attıktan sonra banyoya girip, rutin işleri hallederek dışarı çıktığımda çocukların sesi aşağıdan geliyordu. Merdivenleri yavaşça indiğimde Metin’in de orada olup olmadığını merak ediyordum.

Başıma tekrar giren sancıyla kendimi mutfakta buldum. Salonun kapısı kapalıydı. Muhtemelen klimayı açıp serinledikleri için kapatmışlardı. Mutfığa girdiğimde kahve olmasını umarak dolapları karıştırdım. Hiçbirimiz kahve içmeyi sevmezdik ancak arada tercih edebiliyorduk. Özellikle finallere bir gün kaldığında, notlar eşliğinde kahve vazgeçilmez içeceğimiz oluyordu. Buzdolabının yanındaki erzak dolabında kahve bulunca yüzümde bir gülümseme doğdu.

Kendime sessizce acı bir kahve yaptıktan sonra oturup içtim. Bir müddet öylece mutfığı inceledikten sonra ayağa kalkıp salona geçmeye karar vermiştim. Salonun kapısını açtığımda buz gibi hava çarptı yüzüme. İçeri girdiğim an bana yönelen bakışlara “Günaydın,” dedim. Hepsi aynı şekilde karşılık verirken Metin’in burada olmadığını fark ettim.

Gözlerim Serkan'ın gözleriyle birleştğinde, bana öfkeli bir şekilde baktığını görüp dudaklarımı ıslattım ve tekli koltuğa kadar onunla göz temasını ayırmadım. Koltuğa oturduğumda Defne "Nasılsın?" diye sordu.

"Başım ağrıyor."

Serkan alay eder gibi gülünce ona döndüm.

"Sen o kadar iç, gece bilmem kaçta yalnız başına orada burada gez, daha sonra başım ağrıyor diye ağla."

Söyledikleriyle gözlerim irileşti. Bakışlarım diğerlerinin üzerinde geziyordu. Aslı kınayıcı bakışlarını Serkan'ın üzerine dikse bile Serkan onu umursamıyordu. Aralarında belirli bir mesafe vardı ve sanırım bozuklardı. Şeyma'yla Erkan yan yana oturmuştu, endişeli bakışları üzerimdeydi. Defne ise arafta kalmıştı sanki.

"Çok mu geç geldim?" diye sordum. Geldiğimde saate bakmamıştım ki. Bir kahkaha patlattı bu sefer.

"Bir de hatırlamıyor. Allah bilir neler oldu?!"

Erkan anında "Kes sesini," diyerek beni savundu. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktığımda boğazım kurudu, gözlerim doldu.

"Laflarına dikkat et! Ayrıca ne oluyor ya? Ne bu tavırlar?"

Serkan ayağa kalkıp tam karşımda dikildiğinde ne yapacağımı bilemedim. Yüzüme doğru "Metin'den nasıl ayrılırsın sen? Kaç yıllık ilişkini nasıl bir anda bitirip kendini barlara atarsın?" diye bağırdı. Alt dudağım titrediğinde sinirden gözlerine bakmadım. "Bara gidip içtiğinizi hatırlıyor musun? Hadi buraya kadar eyvallah da ben sizi çağırdığımda gelmediğini, onun yerine yalnız başına gezip tozduğunu hatırlıyor musun?"

Kirpiklerimden akmak isteyen yaşlara engel olmaya çalışarak başımı kaldırdım ve gözlerindeki keskin ifadeye baktım. Beni yargılayıp Metin'in tarafını tutması ona göre doğru olabilirdi. Ama benim gayet geçerli sebeplerim vardı. Yutkunarak "Bana

bir kere bile mutlu musun diye sormadın,” dedim. “Bir sorun olup olmadığını sorduğunda bile gerçeği merak etmedin. Ona âşık değilim, anlıyor musun? Değilim!”

Yüzünü bana yaklaştırıp acımasız sesiyle “Yeni birini mi buldun yoksa?” dediğinde tokadı anında yüzüne yapıştırdım. Serkan gözü dönmüş bir şekilde bana bakmaya başladığında Aslı araya girdi. Serkan’ın kolundan tutup “Yukarıya çıkalım mı?” dediğinde Serkan kolunu ittirdi. Başını çevirip ona baktığında bakışlarının keskinliğinden dolayı Aslı birkaç adım geri çekildi.

“Sen bana yaklaşma bile Aslı. Dünü unutmadım. Gözüme görünmesen iyi olur.”

Serkan çekip giderken Erkan önce benim, ardından Aslı’yla Şeyma’nın başından öperek Serkan’ın peşinden gitti. Muhtemelen Serkan’a ağzına geleni söylemek için deminden beri bekliyordu.

Şeyma bağırarak “Lan manyak herif, beni neden öpüyorsun?” dedi ve yastığı salonun kapısına doğru fırlattı.

Erkan yastıktan kaçmayı başarıp “Canım çekti,” dedikten sonra yok olduğunda Şeyma yüzünü buruşturdu.

Defne “Aslında benim yeni birini bulduğumu öğrense çıldırırdı,” dedi.

Aslı da yüzündeki yaşları silerken “İyi yaptın,” dedi. “Deliye dönmesin iyice.”

Şeyma kaşlarını çatıp “Pardon da ona ne?” diye sordu. “Bizim özel hayatımız sadece bizi ilgilendirir.”

“Ayy, onu dinleyen mi var sanki?” dedi Defne. “Ben sürekli sevgili değiştiriyorum. Önce esip gürlüyor, daha sonra da sakinleşiyor zaten.” Aslı iç çekerek kanepeye çöktüğünde “Pişman olacaktır Aslı. Umursamamaya çalış,” diyerek onu teselli etti.

Tekrar ağlamaya başladığında Şeyma gözyaşlarını sildi.

“Düzelecektir. Serkan sensiz yapamaz ki.”

Onlara bakıp nefesimi sesli bir şekilde dışarı verdim. Hepsi benim yüzümden perişan görünüyordu. Metin gitmişti, Serkan gidecekti. Erkan'ın da kalıp kalmayacağı belli değildi. Güya tatile gelmişlerdi ama gelir gelmez ben hepsini üzmüştüm.

Bir müddet sonra Aslı yukarıya çıktı ve salonda sadece üçümüz kaldık. Deminden beri aklımda dönüp duran soruyu sormanın tam zamanı gibi görünüyordu.

“Bana birisi dünü anlatabilir mi? Yani gelip direkt uyumadım mı ben?”

“Nart getirdi seni eve, sarhoştun. Şarkılar söyleye söyleye içeriye girdin, Serkan o yüzden delirdi. Metin dün çok kötü olmuş çünkü. Seni eğlenirken gördüğü için Serkan da kızdı.”

Kaşlarımı çattım.

“Nart sana ne söyledi?”

“Hiçbir şey ama arabada oldukça yakın duruyordunuz.”

Ensemi kaşıyarak ona baktığımda alt dudağını büküp arkasına yaslandı.

“Sizden ne kadar sonra geldim eve?”

“Yarım saatten fazlaydı herhalde.”

Ayağa kalktığımda Defne “Nereye?” diye sordu. Ona Nartların yazlığına gideceğimi söyleyip yukarı çıktım. O da peşimden gelince umursamadım. Yusuf’la çıktıklarını varsayıyordum artık. Ne de olsa bu akşam yemeğe gideceklerdi.

Üzerime kot şort geçirip beyaz üzerine mavi deniz kabuğu olan tişörtümü giydim. Defne saçlarımı hızla ördü. Üzerinde kısa, sarı bir şort ve kırmızı bol bir tişört vardı.

Defne’yle odadan çıkarken her ikimizin gözleri de Aslı ve Serkan’ın odasına yöneldi. Muhtemelen Aslı şu an içeride ağlıyordu. Aramızda en duygusal karaktere sahip kişi oydu. Defne’yle bakışlarımız birleştğinde çelişkili mavi gözlerine doğru

“Yalnız kalması daha iyi olur,” dedim. Bunu o da onaylayınca birlikte evden çıktık.

Defne, sanırım bozuk olan moralimi düzeltmek için yol boyu saçma sapan şakalar yaptı. Birkaç dakika sonra büyük çınar ağacının yanından döndüğümüzde aklıma gelen anıyla yüzümde bir gülümseme peyda oldu. Tanıştığımız ilk günün akşamında onların poşetlerini getirmek için bu ağacın yanından dönmüştüm ve burada karşı karşıya gelmiştik. Beni eve kadar bırakmıştı. Bana burada ilk kez “Yeşil!” diye hitap etmişti.

“Gül!” Defne’nin adımı seslenmesiyle ona döndüm. Telefonu gözüme sokarak “Kızım şuna bak ya,” deyip telefona bakmamı sağladı. Fotoğrafa baktığımda tanıdık ama bir o kadar da uzak bir yüzle karşı karşıya geldim. “Tanımadın mı? Lisede Metin’e âşık olan Jale vardı ya, sürekli peşinden koşuyordu. Bu daha İstanbul’dan dışarı çıkmadı. Biyografisine Londra falan yazmış. Güya Londra’da üniversite okuyor. Hah!”

Ona inanamayarak baktığımda “Ne?” diye sordu. Jale’den bana neydi ki? Başımı iki yana sallayıp yaklaştığımız yazlığa baktım. Yazlığın önüne geldiğimizde Defne “Ayy, benimki burada mı kalıyor yani? Evde midir ki? Beni görünce ne yapacak acaba?” diye şakımaya başladığında elimle onu susturdum. Bahçe kapısını açıp içeri girdiğimde üzerime hücum eden Kahve yüzünden tekrar kapıyı kapatıp dışarı çıkmaya mecbur kaldım. Kalbim ağzımda atmaya başladığında Kahve bahçe kapısının önünde havlamaya devam ediyordu. Defne eliyle kapıyı sıkıca kavrayıp, açılmasını önlerken ben geri çekildim.

Sarı boyalı evin kapısı açıldığında Yusuf’u görüp rahatladım. Kahve’yi sakinleştirip bize kapıyı açtığında hâlâ korktuğum için içeri girip girmemek arasında tereddüt ediyordum.

Yusuf “Bu ne güzel sürpriz,” diyerek elini Defne’nin omuz hizasına getirdi ve içeri girmesini sağladı. Bana döndüğünde yutkundum. Gözlerimiz kesiştiğinde eliyle geçmemi işaret etti. “Gül, geçsene.”

Gözlerim etrafta gezindikten sonra “O gitti mi?” diye sordum.

Başını sallayarak gülümsedi. “Korkma prenses. Hadi gel.”

Yusuf’un güven veren tavrından sonra içeri girdim. Bizi başım yaralandığında oturduğumuz yere getirdiğinde anılar tekrar beynime hücum ediyordu.

“Nart nerede?”

“Kayalık alanda.”

“Ben ona bir şey soracaktım da.”

Defne ve Yusuf sinsi sinsi güldüler.

“Tabii tabii. Git sen.”

Kaşlarımı çatarak “Dalga geçmeyin,” diye homurdandım. Ardından Yusuf’a “Dün gece için sağ ol,” deyip seri adımlarla dışarı çıktım ve kayalık alana doğru yürüdüm.

Kayalık alan tüm ihtişamıyla denize doğru uzanırken buraya ilk defa geldiğim gün, Yusuf’un Nart’ı itmesiyle Nart’ın bana çarpması ve birlikte suyu boylamamız aklıma geldi. O günü berbat ve lanetli olarak adlandırmıştım ancak öyle olmadığını yeni fark ediyordum.

Kayalığa ulaştığımda hızla tırmanmaya başladım. Ve onu gördüm. Kalbim, yerinden memnun değilmiş gibi çırpınıp yerini değiştirmek istediğinde ayakkabılarımı çıkardım ve elime aldım. Yanına doğru ilerlemeye başladığımda düşmemek için mücadele ediyordum.

Geldiğimi fark etmiş olsa bile çaktırmıyordu. Ayakkabılarımı bıraktıktan sonra yanına oturup ayaklarımı denize doğru sarkıttığımda bana döndü. Yüzünü görür görmez nefesimin kesildiğini hissettim. Ne yapacağımı dahi bilemezken karşısına çıkmam büyük bir aptallık göstergesi olmalıydı. Ona bir şey söylemeliydim.

“Merhaba.”

Çok yaratıcıydım.

Ağır biçimde başını salladı.

“Merhaba.”

“Dün tam konuşamadık şu meseleyi. Adamın kim olduğunu bulabildin mi?”

Tekrar başını sallayıp “Buldum,” dedi ve gözlerini gözlerime dikti. “Şansımıza adam Antalya’da, bir otelde şu an.”

Şaşkınlıkla “Neresinde?” diye sordum.

“Taner Yılmaz’ın yakında açılacak olan otelinde keyif sürüyor. Sence de bu biraz tuhaf değil mi?”

Kaşlarımı çattım.

“Nasıl yani?”

“Taner Yılmaz’ın baş mimarı baban. Ankara’da kaza yapıyor ama adam ölmüyor. Öldü olarak gösteriliyor. Şimdi de adam Taner Bey’in daha açılışı bile yapılmamış otelinde sefa sürüyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Taner Yılmaz bunu yaparak babanı kendisine mecbur bırakmış olabilir.”

Dudaklarım aralandı. Erkan ve Serkan’ın babası... Gördüğüm an kollarına atladığım, amca yerine koyduğum adam bu kadarını yapar mıydı?

“Bu arada, Taner Yılmaz pek de tekin biri değil. Tanışmıştık zamanında.”

“Nasıl?”

“Kalp krizi geçirdiğinde ameliyatını annem yapmıştı. Babam da aynı hastanenin sahibi ve başhekimisi.”

“O ünlü cerrah mı annen? Adı neydi?”

“Asemin.”

“Evet!” Sanırım gidip adamla konuşmamız gerekiyordu. Derin bir nefes alarak ona baktım. “Yardım edecek misin?”

Başıyla onaylayarak “Canım sıkılıyor diye,” dedi. “Yapacak işim yok. Hem macera olur bana da.”

Sırıtarak “Diyorsun?” diye mırıldandım.

Gülümseyerek “Diyorum,” dedi. Sesi yine kendinden emindi. “Hatta seninle beraber hemen şimdi otele geçiyoruz.”

Kirpiklerimin altından ona bakarak gözlerimi kırptırdım. Kendine has konuşma tarzıyla insanı etkisi altına almak konusunda âdeta uzmandı. Birkaç dakika pürdikkat ona bakarken Nart da ifademi izliyordu. İkimiz de kıpırdamadan birbirimize bakarken gelen bir dalga kayalığa sertçe çarpmış ve sarkıttığımız ayaklarımıza değmişti. Suyun tenimize temas etmesiyle eşzamanlı olarak her ikimiz de irkildik. Nart ayağa kalkarak kaygan kayalıkta dimdik durdu ve elini bana uzattı. Tebessüm ederek elimi avucunun içine koydum. Aynı anda avucunun sıcaklığının verdiği etkiyle bedenim titrer gibi olmuştu. İçimden sıcak bir gıdıklanma dalgası geçerken, iç çekip ayağa kalktım ve elimi avucundan çektim.

Ayakkabılarımızı aldıktan sonra dalgaların çarpıp, kayganlaştırdığı kayalıkta ilerlerken bir an düşer gibi oldum. Fakat aynı anda Nart belimi tutarak tekrar dengemi sağlamama yardımcı oldu. Kalbim teklerken omzumun üzerinden geriye baktım. Serseri gülüşünü göstererek göz kırptığında kalbim sanki durdu. Gözlerimi kırptırtarak dikkatlice ilerledim. Nart bu sefer de her iki elini, belime temas etmeyecek şekilde iki yanımda tutuyordu. Bu hareketi nefesimin kesilmesine sebep olduğunda başımı eğdim. Nart kayalıktan zıplayarak inerken, kollarını açıp benim de inmemi işaret etti. Tereddüt ederek kollarına doğru kendimi attığımda beni sıkıca tuttu.

Kapattığım gözlerimi açtığımda oldukça yakın olduğumuzu yeni idrak edebilmişim. Yüzlerimiz arasında varla yok arası bir mesafe kalırken gözlerimiz bir süre birbirine kenetlendi. O an

dünya yansa umursamadan bu şekilde sonsuza kadar kalabilecek gibiydik sanki.

İçimde varlığından haberdar dahi olmadığım duygular çatışmaya başladığında, sesli şekilde yutkunup ayaklarımın da yere değdiğinden emin olduktan sonra kendimi geri çektim. Nart beni tuttuğu kollarını iki yanına getirerek ifadesiz yüzüyle sol tarafı işaret etti ve önden ilerlemeye başladı. Ayakkabılarım elimde yazlığa doğru ilerlerken soluklarımı düzene sokmak için büyük bir çaba gösteriyordum. Birkaç dakika sonra yazlığın önüne geldiğimizde Nart kapının önüne park ettiği BMW'yi uzaktan kumandayla açtı.

“O kumlu ayaklarla arabaya bineceğini düşünmüyorsundur umarım.”

“Yoo, gayet de düşünüyorum.”

Aslında asla öyle bir düşüncem yoktu ama sırf inadına kumlu ve çıplak ayaklarımla ön koltuğa geçtim. Önce bana, daha sonra başını kaldırıp sabır dilenircesine göğe baktı.

“Hortum getiriyorum, bekle.”

Birkaç dakika sonra bahçe hortumuyla geri döndü. Ayaklarımı dışarıya sarkıttığımda hortumu ayaklarıma tuttu.

“Hanımefendiye bak ya! Ayak yıkatıyor bir de!”

Tatlı gülümsememle ona baktım.

“Havlu da verir misin lütfen?”

“Başka arzunuz?”

“Olursa söylerim.”

Sinirle güldü, ardından hortumla kendi ayaklarını da yıkayıp direkt terliklerini giydi. Sonrasında içeri girip bana havlu getirdi. Havluyla ayaklarımı kuruladım, ardından ince çoraplarımla spor ayakkabımı giydim. Nart havluyu bagaja attı, ardından sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. Kısa süre sonra yola koyulmuştuk.

Sıcaktan bunaldığımda pencereyi açmak için hareketlenmiştim ki “Klimayı açıyorum,” diyerek beni durdurdu. Başımı tamam anlamında sallayarak tekrar önüme döndüm. Bu sefer ise gözümü rahatsız eden gün ışığıyla yüzümü buruşturdum. Nart ise sanki devamlı benim surat ifademi kontrol ediyormuş gibi hemen “Torpidoya bak,” diyerek beni yönlendirdi. Dedliğini yaparak torpidoyu açtığımda oradaki güneş gözlüğünü hemen taktım ve rahatça arkama yaslandım.

Nart alayla “Rahat ettirebildim mi sizi hanımefendi?” diye sorduğunda dudağımı büktüm.

“Eh.” Ona dönerek gülümsedim. “İdare eder.”

İçten şekilde gülüp, yola odaklanırken “Şarkı açabilir miyim?” diye sordum. Başını salladığında elimi uzatarak radyoyu açtım. Birkaç yabancı şarkıyı es geçtikten sonra üçüncüde durdum ve sırtımı koltuğa yaslayıp bildiğim şarkıyı dinlemeye koyuldum.

*“Gül renginde gün doğarken,
Boğazdan gemiler usulca geçerken
Gel çıkalım bu şehirden,
Ağaçlar gökyüzü ve toprak uyurken...”*

Bu şarkı gerçekten iyi hissettiriyordu.

*“Dolaşalım kumsallarda
Çılgın kalabalık artık uzaklarda,
Yorulursan yaslan bana
Sarılıp uyuyalım gün batımında...”*

Bu şarkıda aklıma onu getirmemeliydim! Ama neden kendime engel olamıyordum?

*Belki üstümüzden bir kuş geçer
Kanadından bir tüy düşer,
İner döne döne gökyüzünden
Hiçbir yüz güzel değil senin yüzünden.”⁴*

Gözümün ucuyla ona baktım.

O da bana bakıyordu ve gözlerimiz kesiştiği an suçlu gibi gözlerini çekip tekrar yola odaklandı.

Derin bir nefes alarak önüme baktım ve otele kadar sessizliğimi korudum. Nart da benim gibi sesini çıkarmadan arabayı sürüyordu. Gerginlikten tırnaklarımı avucuma batırıyordum.

Bir anda “Senin yüzünden derken sence hangi manada söylüyor?” diye sordu. “*More than you face* anlamında mı yoksa *because of you* anlamında mı?”

Daha önce bu şarkıyı defalarca dinlesem de bu iki ihtimali de hiç düşünmemiştim.

“Bilmem. Sence?”

More than you face bence. Çünkü âşık olduğun yüz, en güzeldir. Gözler de aynı şekilde.”

Bedenimden bir titreme dalgası geçerken “Haklı olabilirsin,” diye mırıldandım. “Daha önce âşık olmadığım için bilemem.”

“Kitaplarda anlatıldığı kadarını biliyorum ben de,” dedi yavaşça. “Yoksa ayaklarım yerden kesilmedi daha önce.”

“Lise zamanı bile mi?”

“Basit hoşlantılar oldu elbette ama aşk çok iddialı bir tanım.”

“Ben de bir zamanlar âşık olduğumu sanıyordum ama meğerse beğendiğim bir yüze, hayal ettiğim bir ruhu düşlemişim. O yüz de maskeymiş, gerçek yüzünü gördüğümde fark ettim.”

⁴Yüksek Sadakat grubunun 2005 yılında çıkan “Belki Üstümüzden Bir Kuş Geçer” şarkısı.

“Geçti Yeşil. Her şey çok güzel olacak. Buna inan.”

Gülümsedim.

“Umarım.”

En sonunda otele varmıştık. Nart arabayı girişe doğru sürerken bir an cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. Kimin aradığını tahmin etmek hiç de zor değildi. Arayanın annem olduğuna emin olduğum için isme bile bakmadan açıp “Efendim Şebnem Sultan,” dedim.

Babam “Bu sefer arayan Sultan Ahmet,” diyerek kahkaha atınca bir an nefesim kesilir gibi oldu. Onun gibi hayat dolu bir adamın başına ne çoraplar örmüştü Taner amca? Cinayetle mi tehdit etmişti onu aylarca?

Gözlerimi kapatıp açarak “Nasılsın baba?” diye sordum.

“İyiyim prenses. Dün görüntülü konuşacaktık hani? Aramadın. Annen delirdi.”

Başıma şaplak atarak “Kusura bakmayın,” dedim mahcup bir tonla. “Unutmuşum.”

“Sorun değil. Keyfine bak sen. Öpüyorum seni.”

“Ben de öpüyorum baba.”

Telefonu kapattıktan sonra iç çekerek kucağıma bıraktım. Nart “Babana düşkünsün, ha?” diye sordu.

Başımı sallayıp “Evet,” dedim.

“Bunca yıl nasıl içinde tuttun bu kadar şeyi? Anlamış değilim doğrusu.”

“Kaç kere bağıra bağıra haykırmak istediğimi bilemezsin. Ama korktum. Babamın cinayet işlediğini söyledi bana. Salak gibi inandım.”

Boğuk bir sesle “Çok güçlü bir kızsın sen,” dedi. “Samimi söylüyorum. Bunlar o yaşta bir kızın kaldırabileceği şeyler değil fakat sen yıllarca içinde tutmayı çok güzel başarmışsın.”

Başımı iki yana sallayıp “Ben güçlü biri değilim,” dedim. “Yanlış yorumluyorsun.”

Kendinden emin bir şekilde “Gayet güçlüsün,” dedi. “Kendini âciz gibi tanımlama sakın. Öyle olmadığını görebiliyorum.”

“Gerçekten görebiliyor musun?”

Başını evet anlamında salladı.

“Herkes sana bakıyor. Ama ben görüyorum Yeşil. Gözbebeklerin titriyor. Gözlerinde nice depremler var. Ve en büyük enkazı da sensin.”

Cümleleri kalbimin ritmiyle oynarken, bakışlarımı ondan kaçırıp cama döndüm. Ve o anda otele vardığımızı anladım. Nart sahile inen yoldan devam edip sonrasında otelin önüne park etti. Birlikte arabadan çıkıp, araba anahtarlarını valeye teslim ederek otele giriş yaptık. İhtişamlı otelin içinde nedense kendimi oldukça küçük hissetmiştim. Bu zamana kadar gördüğüm en büyük otel olmalıydı. Babam bu işi gerçekten iyi beceriyordu.

Nart resepsiyona giderken peşinden ilerledim. Kendinden emin şekilde resepsiyondaki kıza “Samet Bey’le görüşeceğim,” dediğinde kız âdeta donup kaldı.

“Nasıl?”

“Samet Bey’le görüşeceğim.”

“Kendisinin haberi var mı?”

“Yok. Arayın, olsun. Bekliyoruz.”

Esmer kız tereddüt ederek, telefonla odayı arayıp Nart’ın dediklerini tekrar etti ve sonrasında “Beyefendi, sizi restoran bölümüne almamızı belirtti. Kendisi de iniyor,” dedi. Nart başını sallayarak restoran bölümüne ilerlerken, büyük adımlarına ayak uydurmak için verdiğim çabalar sonucunda neredeyse dengemi kaybedip yere kapaklanacaktım.

Otelin restoranına geçtiğimizde cam kenarındaki yerlerden birine oturduk. Garson geldiğinde Nart bana dönerek ne istediğimi sorarcasına baktı. Başımı iki yana salladığımda garsona bakıp “İki dondurma,” dedi. Garson not alıp yanımızdan uzaklaştığı sırada restoran kapısından içeri orta yaşlarda bir adam girdi.

Samet Bey, dizlerine kadar gelen çiçekli şortu ve beyaz tişörtüyle karşımızdaydı. Yüzünde tedirgin bir ifade vardı ve gözleri sorgu doluydu.

Gelip masanın önünde durduğunda Nart ayağa kalktı. Adama elini uzatıp “Nart Hakyemez,” dedi. Samet Bey onu baştan aşağı inceleyip dudağını yukarı doğru kıvrırdı.

“Memnun oldum.”

Ardından bana dönünce “Berika Gül Özdemir,” diyerek elimi uzattım. Elimi sıktıktan sonra düşünceli bir halde “Özdemir?” diye sordu. Yutkundum.

“Ahmet Özdemir’in kızı.”

Adam babamın adını duyduğu an kaskatı kesildi.

“Beni nasıl buldunuz?”

Nart’ın yüzünde kendinden emin bir ifade belirdi.

“On beş dakika sürdü.”

“Sizin ölü olmanız gerekmiyor mu Samet Bey?”

Sorumla beraber bana döndü. Korkuyla “Bunu babana söyleyemezsin,” dedi.

“Neden?” Tek kaşım havalandı. “Yoksa babamın sizi öldürdüğünü sanması birilerinin işine mi geliyor?”

Nart “Mesela Taner Yılmaz’ın. Ha?” dediği an Samet Bey’in rengi attı. “Taner Yılmaz’ın daha açılışı bile yapılmayan otelinde ne işiniz var? Ya da şöyle sorsam daha iyi olacak. Tam o kazadan sonra hesabınıza yatan yüklü miktar parayı, adınıza alınan

mülkleri ve daha açılışı dahi yapılmayan bu oteldeki tatili nasıl açıklıyorsunuz?”

Nart'ın kurduğu cümleleri Samet Bey'le beraber ağzı açık dinledim.

Başını iki yana sallayarak “Bu bildiklerinizi kendinize saklayın,” dedi. “Taner Bey'le kötü olmak istemezsiniz. Özellikle sen,” diyerek bana baktı. “Yoksa her şey bozulur. Tüm dengeler bozulur.”

Nart “Elimde sizi hapse gönderecek kadar çok kanıt var. Gerektiėinde şahitlik yapmazsanız işte o zaman dengeler bozulur,” diyerek adamı alenen tehdit etti. “Ayrıca biz isteyene kadar Taner Bey'e hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Yoksa... Anladınız bence.”

“Hapse giremem. On beş yıl sonra ilk kez bir bebeğim oldu. Onu bırakamam.”

Nart “Ben de öyle düşünmüştüm;” dedi sakın bir ses tonuyla. “Numaranızı buldum, gerektiğinde size ulaşacağım. Görüşmek zere.”

Samet Bey neredeyse koşar adımlarla yanımızdan ayrıldı. O sırada garson dondurmalarımızı getiriyordu. Nart bana baktığında pek de iştahlı olmadığım için başımı iki yana salladım. Hesabı ödemek için cüzdanını çıkarınca “Borcum olsun,” diye mırıldandım. “zerimde para yok.”

“Saçmalama.”

“Yoksa sen de hesabı erkeğin ödemesi gerektiğini düşünenlerden misin?”

“Eğer yanımda böylesine güzel biri varsa evet.”

Gözlerimi devirip “İyi, git başka güzellere hesap de,” dedim. “Ben istemem, bunu da borç olarak kabul ediyorum.”

Çoğu zaman Erkan ve Serkan'la bu yüzden tartışırdık. Fakat bu sefer aile evimizi onlara açtığım için benim hiçbir şey demeyeceėime dair söz almışlardı benden. Ben de sırf gelip bizde kalsınlar diye kabul etmiştım.

Nart kaşlarını kaldırarak yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı ve ayaklandı. Peşinden ilerlerken otelden çıktık. Vale arabayı getirmek için hareketlendiğinde yan yana durarak arabayı bekledik.

Nart “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu.

“Artık hiçbir zorunluluğum olmadığına göre Metin’i hayatımdan tamamen çıkaracağım elbette.”

Başını eğerek “Bilmediğim başka bir şeyin olduğundan adım gibi eminim,” dediğinde tepkisiz kalmak için büyük çaba gösterdim. Çünkü ona daha fazlasını anlatmam ne kadar doğru olurdu, bilmiyordum. Araba geldiğinde “Her neyse,” diyerek geçiştirdi. “Anlatmak zorunda değilsin.”

“Nasıl böylesine cesur davranıyorsun? Seni tehlikeye atabilirdim, başına başka şeyler gelebilirdi. Tereddüt dahi etmeden bana yardım etmeye çalışıyorsun ve zerre kadar korkmuyorsun. Çok imreniyorum sana. Bakışların kendinden çok emin, duruşun dimdik.”

“Yeşil,” diyerek bana baktı. Gözlerinden tuhaf bir ifade geçti. Hayranlık? Beğeni? “Sen yıllar önce neler yaşadığının farkında mısın? Psikolojik olarak şiddete maruz kalmışsın, bastırılmışsın, susmuşsun. Üstelik bunların hepsini de baban için yapmışsın. Cesur olan sensin, ben sadece ufak dokunuşlarla sana yardım ettim ve gerçeğe ulaştık. Bunca sene dimdik duran sensin. Kendinin farkına var. Çok güçlüsün. Tamam mı?”

Başımınla onayladım. Cümleleri yıllardır aç kalan ruhumu besliyordu sanki.

“Tamam.”

Arabaya binip oldukça sessiz bir yolculuk yaptık. Evin önüne geldiğimizde Nart’a dönerek “Teşekkür ederim. Gerçekten. Sen olmasaydın ben hâlâ aynı durumda kalacaktım,” dedim.

Nart gülümsedi.

“Yani seni kurtardım, öyle mi?”

“Evet.”

“Yani kahramanın sayılırım. Ha?”

“Hayır.”

Cevabıma gülerek başını iki yana salladı. “Pekâlâ. Önemli değil,” dedi. “Dediğim gibi canım sıkılıyor diye yardım ettim.”

Yine eski haline dönmüş olması beni sevindirdi yoksa biraz daha beni överse duygusallıktan ağlayabilirdim.

“Yine de teşekkürler.”

Göz kırparak “Önemli değil Yeşil,” dediğinde yanaklarıma bir alev topu hücum etmeden hemen önce kendimi arabadan attım. Böyle hissetmem ne kadar doğrudu ki?

Sıcaklığını almak için elimi yanaklarıma götürüp derin bir nefes aldığım sırada Nart arabadan indi.

“Yeşil?” Sanki ismim buymuş gibi anında arkamı döndüm. Nart sağlam adımlarla yanıma yaklaşırken attığı her adımda kalbim biraz daha fazla tekliliyordu. “Artık hiçbir zorunluluğun kalmadığına göre neden kaçıyorsun?”

Gözlerimi aşağı indirerek “Ne kaçmasından bahsediyorsun?” diye sordum yavaşça.

“Benden kaçıyorsun. Özgürlüğüne yeni kavuştuğun için mi?”

“Kafesimden yeni çıktığım için.”

“Ama sen yaralısın. Kanatlarından kan damlıyor.”

Başımı kaldırarak ona baktım.

“Kendimi iyileştireceğim ben.”

Bir adım atarak tam önümde durdu.

“Ben kanatlarını sarsam olmaz mı? Ya da seni kendi kanatlarıma altına alsam? İnan bana, çıkmak istemezsin hiç.”

Dağınık saçlarına bakarken parmaklarımı onun saç tutamlarında dolaştırma isteği zihnime yerleşti. Bu düşünceyi kovmak için ne kadar çalışsam da kalbim ve zihnim buna izin vermiyordu. Başımı eğdim. Titreyen bacaklarımla nasıl ayakta durduğumu dahi bilmiyordum.

Gözkapaklarımın üzerinden bana baktığını bilmek bile bedenimden sağlam bir titreme dalgasının geçmesine sebep olurken Nart sanki halimi anlamış gibi “İçeri geç. Senin için zor bir gün oldu,” deyip önümden çekildi.

O an kalbim tuhaf bir duyguyla çırpındı, sanırım bin kitap da okusam bu duyguyu tanımlayamazdım.

BÖLÜM 4

Bu kadar çok şey yaşayıp hepsinin bitiminde kendimi bambaşka bir duygu yoğunluğunun içinde bulmam kadar ironik bir durum daha olamazdı sanırım. Kalbim varlığını her hissettiğinde göğüs kafesimi yırtarcasına çarpmaktan hiç çekinmiyordu.

Boğazımın düğümlenmesine, kalbime sivri uçlu kemiklerimin saplanması neden olan bu duyguya aşk diyebilir miydim? Sahi, aşk neydi? Yıllarca onun varlığından habersiz sürdürdüğüm hayatıma böyle ansızın girebilecek kuvvette bir duygu muydu aşk?

Bu kadar yıkımın altından tek parça halinde çıkmamı sağlayan adama neredeyse tüm hayatımı borçluydum. Şu an gerçekten nefes aldığımı hissedebiliyordum.

Bahçe kapısını itip içeri girdim. Çakıl taşlarının olduğu yolda ilerlerken Aslı'yı fark etmem sadece birkaç saniye sürmüştü. Bahçedeki çiçekleri ve ağaçları sularken daldığı her halinden belliydi. Öyle ki alnından damlayan terlerin farkında bile değildi.

Yavaşça yanına yaklaştım. "Aslı?" diye seslenip koluna dokunduğumda irkilip geri çekildi.

"Ha?"

Yüzündeki üzgün ifadeye bakarak iç çektim. Serkan'ın ona karşı olan tavrı büyük ihtimalle etkisini hâlâ devam ettiriyordu.

"İyi misin?"

Dolan gözlerini gözlerime kilitlediğinde "Değilim," dedi. "Metin'in evine geçmişler. Erkan haber verdi."

Aniden sinirlenip dişlerimi sıktım. Bunu Metin'in istediğini biliyordum. Resmen aramızı bozuyordu ve bundan zevk alıyordu. Onunla yakında yüzleşecektim ama daha zamanı değildi.

Aslı'ya başka hiçbir şey demeden içeri geçtim. Serkan'la kavgaya ettiklerinde ona dokunulmasını istemezdi. Hepimiz buna saygı duyardık ve onlar barışana kadar onu kendi haline bıraktık. Şimdi olduğu gibi...

Eve girdiğimde burnuma gelen kokular eşliğinde ayakkabılarımı çıkardım. Çıplak ayakla mutfığa girdiğimde Şeyma yine iş başındaydı. Beni gördüğünde eğilmiş olduğu fırından gözlerini ayırıp doğruldu. "Gelsene," dedikten sonra sandalyeye oturdu. Yanına oturduğumda ellerini birleştirdi. "Erkan'la konuştum. Kemer'e gitmişler."

Alayla "Kimin fikriymiş?" diye sorduğumda dudak büktü.

"Erkan'ın gönülsüz olduğunu biliyorum sadece. Serkan bırakmıyor yakasını yoksa anında buraya ısınlanır."

Başımı salladım. Fırına bakıp "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Lazanya."

Gülümseyerek onu öptüğümde bana şaşkınca bakıyordu. Eliyle yanağını silerken "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Açlıktan ölmeyeceğim için."

Ayağa kalkıp üstümü değiştirmek için yukarıya çıktığımda gelen şarkı sesiyle yüzümü buruşturdum. Odamın kapısı kapalıydı. Kapıyı yavaşça açıp içeri girdiğimde Defne'nin deliler gibi dans ettiğini gördüm. Benim geldiğimi hissederek arkaya döndüğünde sarı saçları savruldu. Gülerek elimden tuttu. Beni kendine doğru çekip zıplamaya başladı. O çılgınlar gibi dans etmeye devam ederken, kaşlarımı çatıp elimi elinden çektim. Hiçbir şeyi umursamadığını daha az belli etseydi iyi olurdu. Ondaki uzaklaşıp ahşap masanın üzerinde duran bilgisayardaki şarkıyı kapattım.

“Hey!” diye bağıırıp tam yanımda belirdi. “Çirkin fotoğraflarını koyayım mı Instagram’a?”

Ona yüzümü buruşturarak baktıktan sonra koluna çimdik attım.

“İstediklerini aldım. Bir canım kaldı be!”

Gözlerini kısarak başını iki yana salladığında saçları yüzüme çarpmıştı.

“Pasta da alsana.”

“Alırım. Ama sileceksin hepsini,” dediğimde gülümseyerek hızla başını salladı. Eliyle saçlarını geriye doğru ittiğinde ona baktım. Defne böyle şeyler yapsa bile iyi biriydi. Gülüşlerinin altında yatan acısını yok etmek için bu şekilde davrandığını biliyordum. Kimsenin ona acımasını istemediği için mutluymuş gibi bir görüntü sergilerdi herkese. Fakat bu sahte mutluluğu annesinin fotoğrafını görene kadar sürerdi.

Dolabın karşısına geçip, kendime pembe bir takım çıkarırken, onun da yatağın üzerine oturup düşüncelere daldığını gördüm. Ben üstümü değiştirirken, o dalıp gitmişti. Önüne gelip elimi salladığımda ağzından küçük bir çığlık kaçtı. Sanki onu daldığı bir rüyadan uyandırmışım gibi bana hayretle bakmaya başladı.

“Ne düşünüyorsun?”

En son bekleyeceğim cevabı verdiğinde bu sefer şaşırın ben oldum.

“Akşam ne giyeceğimi düşünüyorum.”

“Sen delisin.”

Onaylayan bir mırıltı çıkardıktan sonra dolabımın yanındaki ahşap dolaba ilerledi. Bu dolabı diğer odadan tek başıma getirmiştım. Defne’nin dolabımı istila etme ihtimali bile beni delirtebilirdi. Dolabın kapaklarının açılma sesi geldiğinde onu izliyordum. Kıyafetlerine dikkatle bakarken bir yandan da elini

askılarda dolaştırıyordu. Kırmızı, mavi, lacivert elbiseleri yatağa dizdikten sonra tekrar dolabın karşısında oyalandı. Aniden gözleri irice açıldığında tepkisini izliyordum. Elini askıya götürüp elbiseyi aldı ve hayran olmuş gözlerle onu izledi. Üzerine tutup bana döndüğünde, yüzünde resmen güller açıyordu.

“Çok güzel değil mi?”

“Eh işte,” diyerek mavi elbiseyi inceledim. Üst kısmı kapalı olsa da oldukça kısa bir elbiseydi. “Kısa değil mi?”

Gözlerini devirdikten sonra elbiseyi çevirdi. Sırtında çok az bir dekolte vardı. Memnuniyetsiz bir tavırla “Her zaman giydiğim boylarda,” dedi.

“İlk yemek için fazla iddialısın.”

Bana göz kırparak omuz silkti.

“Ben her zaman iddialıyım bebeğim.”

Kapı açıldığında içeri giren Şeyma direkt olarak Defne’nin kıyafetine baktı. “O kıyafeti çekiştirmekten çocukla konuşmaya fırsat bulamayacaksın,” dedi. Kollarını göğsünde birleştirip, alayla ona bakarken, Defne de yanaklarını şişirerek kıyafeti tekrar üzerine tuttu.

Çemkirerek “Ben giydiğim şeyleri çekiştirmem bir kere. Hem siz ne anlarsınız be!” dediğinde Şeyma’yla birbirimize bakıp dışarı çıktık. Zaten akşam makyajını yaptırmak için bize yalvaracaktı.

Mutfığa indiğimde hazırlanan masayı görüp acıktığımı hissettim. Sabah kahvaltı da etmediğim için karnımda ziller çalıyordu resmen. Şeyma, Aslı’yla Defne’ye seslendiğinde Aslı eve girdi. Üstü başı toprak içindeydi. Duş alıp uyuyacağını belirttiğinde hiçbir şey söylemedik. Israr edilmesini sevmediğini herkes biliyordu.

Yerime geçtiğimde Şeyma son kez masayı kontrol etti ve tekrar Defne’ye seslendi. Tabığıma lazanya aldıktan sonra

bardağıma da vişne suyu doldurdum. Defne içeri girene kadar tabağımla bakışmam devam etti. O içeri girdiği an yemeye koyuldum. Şeyma'nın elinden çıkan yemeklerin ayrı bir tadı olduğu gerçektir. Her ne kadar annem benim için yemek konusunda dünyada birinci aşçı olsa da Şeyma'nın ikinci olma şansı oldukça yüksekti.

Yemeğimizi yedikten sonra Defne bulaşıkları topladı, ben de makineye dizdim. Mutfak temiz şekilde arkamızda bırakarak salona geçtiğimizde Şeyma, Erkan'la mesajlaşıyor, Defne ise tırnaklarına oje sürüyordu. Krem rengindeki ojeyi özenle tırnaklarına sürüşüne bakmaktan pek zevk almadığım için televizyonu açtım.

Kafamı dağıtmalıydim. Onu düşünmemenin tek yolu buydu. Fakat bir türlü başarılı olamadım. Mantığımın olduğu o boşluğa yerleşmişti. Onun yanında varla yok arası olan cesaretim yanıp küle dönüyordu sanki. Dilim tutuluyordu.

Akşama kadar kendimi saçma düşüncelerle boğmuş ve düşüncelerimden daha saçma bir filmle günü taçlandırmıştım. Saat sekize yaklaşırken salonun kapısında beliren Defne'ye baktım. Arkasında Şeyma da görüldüğünde istemsizce gülümsedim. Şeyma, Defne'nin saçlarını yandan dağınık bir şekilde toplayıp sağ omzuna sarkıtmıştı. Makyajı elbisesinin aksine iddialı değildi. Bana doğru geldiğinde onu daha yakından inceledim. Elbise tahmin ettiğimiz gibi kısaydı. Bununla ilgili fazla yorumda bulunmadım. Çünkü oldukça mutlu görünüyordu. Elinde tuttuğu telefonu gelen aramayla kendinden uzaklaştırdı.

"Kızım açsana."

Gözleriyle telefonu süzdü.

"Elimde telefon beklediğimi sanmasın."

"İyi de elinde telefon bekliyorsun."

Defne gözlerini kıstıktan sonra telefonu açtı ve kısaca onaylayıp kapattı. O çıkarken daraldığımı hissediyordum.

Şeyma elinde telefon geri döndüğünde kahkaha atıyordu. Ona kaşlarını kaldırarak baktığımda “Erkan beni özlemiş Gül! Görüşmek istiyor,” diye açıklama yaptı.

“Hangi sıfatla?” diyerek onu iğnelediğimde masum bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

“Arkadaşım o benim.”

“Nah arkadaşın. Benim de arkadaşım. Neden beni özlemiyor, ha?” Yüzümü buruşturdum. “Git hadi.”

Beni onaylayıp kapıya doğru ilerlediğinde, nefesimi sesli şekilde dışarı verdim. Herkes mutlu gibiydi. Ben ve Aslı haricinde herkesin keyfi yerinde gibi duruyordu.

Merdivenlerden gelen sesi dinlerken kapıda aniden Aslı belirdi. “Serkan aradı! Beni görmek istiyor,” deyip sevinç çığlığı attı. “Onu buraya dönmeye ikna etmeye çalışacağım. Hadi, ben gittim.”

Keyfi eksilerdeki yegâne kişiyi, yani beni alkışlayalım lütfen.

İç çekerek ayağa kalktım ve elime aldığım battaniyemle verandaya çıktım. Annem ve babamla görüntülü konuşacağıma dair verdiğim sözü hatırlayıp onları aradım ve yarım saat kadar konuştuktan sonra telefonu kapattık. Annemin ve babamın yüzünü görmüş olmanın verdiği huzur, ağır basan uykuyla mayışırken yüzüme değen hafif meltem de üzerimde ninni etkisi yaratıyordu.

Bahçe kapısının sesi geldiğinde gözlerimi açtım. Ben Nart’ı karşımda görmenin şaşkınlığı içindeyken, o çoktan gelip kanepeye oturmuştu. Yüzümü ona dönmedim. Yanımdaki varlığıyla kalbim daha hızlı atmaya başladığında, göğsümden gelen güm-bürtülerin sesini kısmak için büyük bir çaba içerisindeyim.

Yerimde kıpırdanıp battaniyeye daha sıkı sarıldım. Bir insan hem yanıp hem de üşüyebilir miydi?

“Seni rahatsız mı ediyorum?”

Başım aniden ona döndü. Bunu düşünmesini istemiyordum çünkü beni kesinlikle rahatsız etmiyordu. Aksine istemsizce onu yanımda görmek istiyordum ancak bunu ona söyleyemezdim.

“Hayır.”

“Yeşil,” dedikten sonra gözlerimi dikkatlice inceledi. “Eğer seni rahatsız ediyorsam bunu söylemen yeterli.”

“Etmiyorsun.”

“Kendimi bir anda burada buldum,” diyerek iç çekti. “Sebebin bilmiyorum.”

“Dert değil,” diye mırıldandım.

Sessizlik aramızdaki hâkimiyetini birkaç dakika daha sürdürürken bir yaz meltemi yüzümüzü okşadı. Koyu kahverengi gözlerinin üzerimde olduğunun bilincindeydim ve bu yüzden yavaşça ona döndüm. Beni gözlerinin kuytularında esir tutmak istermiş gibi incelediğinde zorlukla yutkundum. Karşısında bu denli kendimi kaybettiğimin gayet farkındaydım ve bu umurunda bile değildi. Sadece gözlerime böyle baksa yeterdi.

Bir süre gözlerimiz birbirine kenetli şekilde sessizce oturduk. Neden buraya geldiğini sorgulayan beynimle onu durdurmaya çalışan kalbim yine savaş içindeydi. Omzumda duran iki melekten daha farklıydı onlar. İkisiyle de baş etmeye çalıştıkça kendimi çelişki içinde buluyordum hep.

Çelişki bir bataklık gibi beni içine çekip dibe batırmak istiyordu sanki.

Yüzümüze yeniden değan rüzgâr eşliğinde iç çekişi kulağıma doldu. Onun nefes sesini duyduğum an kendimi bir duygu karmaşası içinde buldum. Gitmesini istemiyordum. Nedenini bilmiyordum ama sonsuza kadar onunla burada kalabilirdim sanki. Nefesi bahar havası gibi içime dolup ruhumda güller açtırıyordu. Kendimi hiç olmadığım kadar dinç hissediyordum. Varlığını umursamadığım kalbimin her atışını duyuyordum neredeyse.

“Özgürlüğe alışabildin mi?”

Sesiyle beraber düşüncelerimden ayrılıp başımı ona çevirdim. Bana bakıyordu yine.

“Sanırım dediğin gibi yara aldım ben.”

Bana düşünceli bir tavırla baktıktan sonra “Madem yara aldın, neden hâlâ kaçıyorsun benden?” diye sordu.

Sorusu karşısında bariz şekilde afalladım ve belli etmeden nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Kalbimin çarpıntısı buna hiç yardımcı olmasa da kendimi topladığımda “Seni tanımıyorum bile. Kaçmam kadar doğal bir şey olamaz,” diyebilirdim. “Ve sen de beni tanımıyorsun.”

Dudağı yukarı doğru kıvrıldığında “Yani beni tanısan kaçmayacaksın, öyle mi?” diye sordu.

Hayretle “Bu anlamı mı çıkardın sen?” diye sorup koluna vurdum. Güldüğünde yumruğumun pek etkisi olmadığını anladım.

Kolunu arkamdaki kanepenin başlığına doğru uzattı. Dudağı hâlâ yukarıdayken boğuk sesiyle “Tabii,” diye mırıldandı. Sırtımın arkasında duran kolunu kaldırıp kucağına fırlattım. Kaşlarımı çatarak ona bakınca yüzü masum bir ifadeye büründü. “Ne?”

“Gider misin?”

Gözlerini kıstı.

“Rahatsız etmediğimi söylüyordun hani?”

Kendimden emin tavırla saçlarımı arkaya doğru ittim.

“Her söylediğimi ciddiye alma.”

Gülümseyerek “Tamam,” dedi ve kanepeye yayıldı.

Kaşlarımı çatıp alnımı kırıştırdım ve omzuna vurdum.

“Yaa, gitsene!”

Gülerek bana döndü.

“Her söylediğini ciddiye almayacağım.”

Kendimden emin ifadem yok olurken istemsizce gülmeye başladım. Yine birbirimize bakıp gülerken gözlerinin içinin bile güldüğünü fark etmiştim. Gülerken başını aşağı eğdi. O an bir şeyi fark ettim.

Gülmek ona yakışıyordu.

“Nart,” dedim kendimden bağımsız şekilde.

“Efendim?”

İçimden geçen cümleyle içim titredi. Ne düşünüyorsam ve ne hissediyorsam onu söylemek zorundaydım. Yıllardır zorunluluklarım yüzünden kaybolan benliğimi yeniden gün yüzüne çıkarmalıyım.

Gözlerimi kapatıp açarak “Sen tuhaf ama iyi bir adama benziyorsun,” dedim.

Başını yana eğerek “Teveccühünüz,” dedi. Gülüşü yüzüne yayılmıştı. İltifatımın onu mutlu etmesi beni de sevindirdi. Gülümsemesi geçici bir hastalık gibi sürekli bana da bulaşıyordu. Onun gülümsediğini görünce ben de istemsizce gülümsüyordum.

Garipti ancak sürekli gülmesini istiyordum.

Yüzünde çoğu zaman gördüğüm aksi ifadenin yok olup gitmesini istiyordum.

Dudaklarımı ıslatarak yıldızlı gökyüzüne baktım.

“Sence ben kötü biri miyim?”

“Kendi isteğin dışında birkaç kötülük yaptıysan eğer bu seni kötü biri yapmaz. Hatalarından ders çıkarıp bunları tekrar etmezsen aksine tecrübe edinmiş olursun. Ve bir dahaki sefere hiçbir güç seni yenemez çünkü tecrübelerin önünde kalkan olup seni korur.”

Yutkunup “Ben yıllar önce çok kötü bir şey yaptım,” dedim. Gözlerim dolmaya başladığında ona döndüm. “Sustum Nart.” Sol gözümünden bir damla yaş süzülürken devam ettim. “Kardeşim dediğim adamın gözünün içine baka baka, iç sesim her defasında ona seslenirken ben sadece sustum. Zayıflığımın kurbanı oldum.” Dikkatle beni izlerken gözlerimi sıkıca yumup açtım ve bu, birkaç damlanın yüzümü ıslatmasına neden oldu. “Dudaklarım defalarca açıldı. Ama hiç sesim çıkmadı.” Kahverengi gözlerinin derin okyanuslarına dalıp boğuldum. “Bunu kendi kendime bile söyleyemedim hiç ben. Bir defa bile ağzıma alamadım beni yakan bu acı gerçeği.”

“Anlatmak ister misin?”

“Lisedeydik,” diyerek iç geçirdim. “Metin’den hoşlanıyordum ve o da benden hoşlanıyordu ama onunla çıkmak gibi bir düşüncem olmadı asla çünkü annem buna izin vermezdi. Erkan ve Serkan’ın doğum günü partisindeydik ve bir şekilde ortama alkol, ot ve uyuşturucu girdi. Sonra polisten baskın yedik. O sırada Metin, uyuşturucuyu Erkan’ın cebine attı. Ve ben bunu gördüm.”

“Sonra seni babanla tehdit etti?”

“Evet.”

“Zorla sevgilisi olmanı istedi.”

Boynundaki damarlar seğiriyordu.

“Evet,” dedim güçsüzce.

“Taner Bey ve Metin yakınlar mı?”

“Taner amca,” dedikten sonra kaşlarım çatıldı. “Taner Yılmaz ve Metin’in babası İlyas Bey yakın. İlyas Bey babamı sevmez. Metin’in annesi Yıldız Hanım da annemle benden hoşlanmaz zaten.”

“Metin bu bilgiye bir şekilde ulaştı ve seni tehdit etti.” Düşünceli bir tavırla bana döndü. “Metin’le Erkan’ın arası kötü mü peki?”

“Hiçbir zaman araları iyi olmadı. Metin’le Serkan çok yakın ve Erkan buna tahammül edemiyor. Aynı zamanda babası Serkan’a daha düşkün ve birçok mal varlığını onun adına yaptı.”

“Ayrım yapıyor yani?”

Başımı evet der gibi salladım.

“Erkan’a inanmıyor. Uzun bir süre onun uyuşturucu kullandığını ya da sattığını sandı ve bunu affetmedi.”

“Bu durum en çok kimin işine geliyor peki?”

“Ne?” diye sordum anlamayarak.

“Erkan’ın gözden düşmesi en çok kimin işine geliyor?”

“Kimsenin.”

Kaşları havalandı.

“Serkan’ın. Tüm miras böylece ona kalır. Erkan’ı oyunun dışında bırakıyor aslında.”

“Serkan böyle bir şey yapmaz!” diye yükseldim bir anda.

“Metin ve Serkan daha yakın. İkisi birlik olup zamanında Erkan’ın kuyusunu kazdı. Belki de babanın yaptığı kazayı Serkan babasından öğrenip Metin’e yetiştirdi. Metin de karşılığında uyuşturucuyu Erkan’ın cebine attı. Böylece her ikisi de istediğini aldı.”

O partiden sonra her ikisi de istediklerini almıştı, haklıydı.

Metin benimle sevgili oldu. Serkan da babasının neredeyse tüm mal varlığının sahibi oldu.

Gözlerim kocaman olurken “Erkan’a bunu yapabilirler mi?” diye sordum şaşkınlıkla. “Gerçi bunu soracak son kişiyim. Ben göz yummadım mı sanki?”

“Sen baban için göz yumdun,” dedi anlayışla. “Ama onlar Erkan’ın kuyusunu kazdı. Bunlar çok farklı şeyler.”

“Ben bu durumun içinden nasıl çıkacağım?”

“Önce babanı aklayalım, ardından diğerlerini de hallederiz. Sen hiçbir şey olmamış gibi devam et. Zamanı geldiğinde herkese her şeyi anlattırısın. Serkan’a tavır yapma, kimseyi şüphelendirme.”

“Tamam. Babam bize bu durumdan hiç bahsetmedi. Zorla ve tehditle çalıştığını asla tahmin edemezdim.”

“Güçlü biri demek ki,” diyerek kolumu sıvazladı Nart. “Sen de güçlü ol.”

“Yıllardır sanki sönmeyen bir ateşte yanıyordum. Şimdi söndüm ama bu sefer de kül gibi hissediyorum kendimi.”

Tebessüm etti umutla.

“O zaman küllerinden yeniden doğacaksın, sana söz veriyorum.”

2 hafta sonra...

Hayat, insanın vicdanıyla savaştığı bir sahaydı.

Her ne kadar hatalar yapsam da yolda küçük avuçlarını açıp, gelip geçenden para bekleyen çocukları görünce saatlerce ağlayan, zayıf bir kedi görünce ona yemek verdikten sonra bile günlerce yemek yemeyen biri idim. Mükemmel olduğumu asla iddia etmiyordum ama her şeye rağmen vicdanlı olduğumu biliyordum.

Arkadaşlarım tarafından hep sevilen biri olmam da bu yüzden sanırım. Hiçbirine itiraz etmeyi kendime yakıştıramazdım. Hepsinin gönlünü hoş tutmaya çalışırdım. Ama benim

gönlüm hiçbir zaman hoş tutulmamıştı. Gördüğüm tek bir olay, hayatımı tümüyle mahvetmişti. Sustuğum her kelime, konuşmadığım her dakika ruhumu kanatıyordu. Ve ben yıllarca yaralı bir göçebe hayatı sürmüştüm bu yüzden.

Gerçekten nefes aldığımı ilk kez hissediyordum. Bunun farkına varmamı sağlayan Antalya olmuştu. Neredeyse her yaz ailemle gelip sözde tatil yaptığım Kumluca'nın farkına bu yıl varıyordum. Başka dünyalar da vardı ve ben kafesimden daha yeni çıkmıştım.

Artık kendi ayaklarımın üzerinde durmalı, kendi kararlarımı uygulamalıydım. En güzel yıllarımı Metin'le olan zorunlu ilişkimle beraber bitirmiştım. Olgun olmanın tam vaktiydi. Hazırdım.

Günler öyle çabuk geçmişti ki silkinip kendime geldiğimde saniyeler geçmiş gibiydi. Bu süre zarfında Serkan benden özür dilemiş, Erkan'la birlikte eve dönmüşlerdi. Nart'ın dediklerine uyuyordum ve bir süre Serkan'a hiçbir şey belli etmeyecektim. Metin gitmişti. Oysa ben onunla yüzleşecektim ama bir süreliğine İstanbul'a dönmüştü.

Her şey tekrar düzelmiş gibi görünüyordu ama bu fırtına öncesi sessizlikti.

Serkan bize ailemle geldiğim yerleri teker teker gezdiriyordu. Ona katlanmak zorunda olmak kolay değildi ama her şeyin bir zamanı olduğu için sabırlı davranıyordum. Her gün birkaç yere götürüyordu bizi. Kaleiçi'ne, Düden ve Kurşunlu Şelalelerine, Antalya pazarına, Atatürk Evi ve Müzesi'ne gitmiştik. Bunun haricinde iki kere bizi kulübe götürmüştü. Bir kere de yat kiralayıp denize açılmıştık. Neredeyse her günümüzü değerlendiriyorduk.

İki hafta...

O gecenin üzerinden tam iki hafta geçmişti. Gökyüzüne bakarken, sessizce çekip gitmişti. Hiçbir şey söylemeye gerek duymadan gidişini izlemiş, yutkunamamıştım bile. Arkasından

öylece bakmıştım. O günden sonra da yüzünü hiç görmemiş-tim. Kayalığa gitsem belki görürdüm onu ancak içimde en ufak bir cesaret kırıntısı dahi bulup oraya gidememiş-tim. Orada olacağını biliyordum ve sanırım karşılaşmaktan çekiniyordum. Zaten istese karşıma çıkardı. Demek ki o da istemiyordu.

Onu anımsamaktan kaçındığım için silkindim ve önüme baktım. Limonatamdan başımı kaldırdığımda Erkan ve Şeyma telefonda eski fotoğraflara bakıp gülüyor, Serkan ve Aslı ise sadece birbirilerine sarılmış şekilde oturuyordu. Defne hâlâ gelmemişti. Kendini mağazalara atmış, babasının ve teyzesinin kredi kartını deli gibi ağlatıyordu.

Biz ise birkaç şey baktıktan sonra yemek yemiş, daha sonra kendimize soğuk içecekler alıp oturmuştuk. Erkan gülerek bana telefonu uzattığında elimle ağzımı kapattım. Fotoğrafta Erkan dilini burnuna değdirmek için büyük çabalar sarf ediyordu. Bu fotoğrafı geçen yıl kampüste otururken ben çekmiş-tim.

“Oğlum, sil şunları. Evde kalacaksın bu gidişle.”

Dudaklarını bükerek göz ucuyla Şeyma'ya baktı.

“Benim Kızıl'ım evde kalmama müsaade etmez.”

Şeyma gülümsememek için büyük savaş verse de gamzeleri onun mağlubiyetinin kanıtıydı. Gamzelerinin oluşturduğu derin çukurlar güldüğünü iyice belli ettiğinde Erkan'ın da gülüşü derinleşti.

“Sarılmak istiyorum sana be Şeyma! Ama sonra çok kızıyor-sun.”

Şeyma beyaz teninin kızardığını hissetmiş gibi elleriyle kapattı yüzünü.

“Susar mısın arkadaşım?”

Erkan suratını buruştururken “Arkadaşım ne be! Hakaret gibi. Küfür etsen daha iyiydi,” dedi.

Onlara bakıp gülümsedim. Yıllardır birbirilerini deli gibi sevdiklerini herkes biliyordu. Yakışıyorlardı da. Ancak bir türlü sevgili olamıyorlardı işte. Erkan her fırsatta ona sarılır, yanağından öpüp kaçırdı ve kışkırdığını belli ederdi. Ona haykırarak aşkını ilan bile etmişti fakat Şeyma ona güya arkadaş gözüyle baktığını söylüyordu. Erkan da Şeyma'nın onu sevdiğini biliyordu ve benim bakış açımı pek üstüne gitmiyordu. Şeyma biraz faklıydı. Sevgili olunca büyüünün bozulacağını düşünüyordu. Ona göre basitleşiyordu aşk. Ayrıca Erkan'ın annesi diye bir gerçek daha vardı. Selin teyze maddi durumu yüzünden Şeyma'yı kabul etmeyeceğini kaç kere açıkça belli etmişti. Ve bu da Şeyma'nın sürekli geri adım atmasına neden oluyordu.

Yine de aşklarını bir şekilde yaşıyorlardı işte.

Serkan sevgilisinin tuttuğu elini bırakıp portakal suyuna götürdü. Diğer kolunu da Aslı'nın sandalyesine atarak "Ömrümü yediniz lan. Vuslat olacaksa olsun artık," dediğinde Erkan gözlerini kıstı.

Erkan'ın Şeyma'yla olması büyük kaosa sebep olacaktı ve bunu en iyi Serkan biliyordu. Ne anneleri ne de babaları Şeyma'yı istemiyordu.

Bilerek mi yapıyordu bunu da?

"Bunu neredeyse her gün yengemle tartışan biri mi söylüyor?"

Kendinden emin şekilde gülümseyen Serkan, Aslı'nın saçlarından öpüp omuz silkti. "Onlar tuzla biber misali."

"Hah!" dedikten sonra içeceğinden büyük yudumlar aldı Erkan. "Ben halimden memnunum. Sevdiğim kızın arkasından koşmak zevk veriyor."

Tekrar Şeyma'ya döndüğünde kız daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı. Ellerini yüzüne doğru sallayarak "Ben bir tuvalete gitsem iyi olacak," dedi ve neredeyse koşar adım uzaklaşmaya başladı.

Erkan kolumdan tutarak beni kaldırdı.

“Yalnız bırakma onu. Hadi!”

Başımı iki yana sallayarak tuvalete doğru ilerledim. Tuvalette girdiğimde Şeyma yüzüne bolca su çarpıyordu. Elimle ona engel olduğum sırada aynadan bana baktı. Ela gözlerindeki ağlamaklı ifade bir anda derinleştğinde bir süre ne yapacağımı bilemedim.

Aniden bana sarıldığında yüzündeki su damlaları birer birer omzuma ve boynuma düştü. Pek şikâyetçi sayılmazdım yine de. Bana sıkıca sarılıp kulağıma doğru “Ne yapacağım ben?” diye fısıldadı.

Yutkundum. Elimini sırtında dolaştırırken “İçinden ne geliyor?” diye sordum.

“İçimden ona sarılmak geliyor.”

“O zaman neden sarılmıyorsun?”

Başını şiddetle iki yana sallayıp benden ayrıldı.

“Anlamıyorsun. Biz olamayız.”

Çileden çıkmışçasına “Neden?” diye sordum. “Seni çok seviyor. Biliyorsun.”

Yüzünde mahcup bir ifade oluşurken “Her şeyin bir sonu vardır,” diye mırıldandı. “Hem onun annesi benden nefret ediyor. Ben onun kesiminden değilim. Ben bununla yaşayamam ki.”

“Peki, bununla yaşayabilir misin?” diye sordum. “En azından denemiş olursun. Birkaç güzel anı kalır geriye. Hem Erkan kimseyi dinlemez ki.”

Öylece bana bakarken yüzünden akan yaşları umursamıyordu. İç çekerek çantasından bir peçete çıkarıp yüzünü sildim ve peçeteyi çöpe attıktan sonra tekrar önünde durdum. Kızıl saçlarını elimle geriye attıktan sonra doğruca gözlerine baktım.

"Ona bir panna vermeliisin. Sen de onu seviyorsun. Neden acı çekiyorsunuz ki? Gülüyorsunuz, tamam ama geceleri tavanı izleyip hayaller kurduğunuzu ben biliyorum. Yapmayın bunu Şeyma. Kavuşamayan onca insana haksızlık olur bu."

Tek kelime etmeden bana sarıldığında kollarımla tekrar sar-dım onu. Birkaç dakika öyle kaldığımızda "Teşekkür ederim," dedi.

"Her zaman."

Şeyma'yla birlikte tuvaletten çıktığımızda, kapıda bizi bekleyen Erkan'la karşılaştık. Erkan bizi görür görmez yaslandığı du-vardan doğruldu ve nadiren gördüğüm ciddi ifadeyle yanımıza geldi. "İyi misin?" diyerek Şeyma'yı inceledi. "Özür dilerim."

Şeyma hiçbir şey demeden, sadece başını sallayıp yanımız-dan geçti. Erkan'ın üzgün suratına dayanamayıp koluna girdim ve onunla beraber ilerledim. Dalgın kafayla yürürken kolunu çimdikledim. "Üzülme ama Tutenstein." Ona çok eskiden böyle hitap ederdim ve uzun zamandır bu sıfatı kullanmadığım için başı hayretler içerisinde bana döndü.

"Hatırlıyor musun?" diyerek yüzüne yayılan gülümsemeye izin verdi.

Başımı salladım. Dudağımı yukarı doğru kıvrarak "Elbette! O çizgi diziyi izlerken tanıştık seninle," dediğimde güldü. Gü-lümseyerek masaya vardığımızda Defne'nin de geldiğini gör-düm. Şaşırarak "Sen alışverişini bitirdin mi?" diye sorup yerime geçtiğimde omuz silktili.

"Yoo," diye mırıldandı normal bir şeymiş gibi. "Soluklan-mak için geldim. Döneceğim."

Hepimiz ona ağzı açık bakarken Serkan "Defne, alışveriş merkezini de yanımızda taşıyalım istersen tatlım? Abartmıyor musun?" diyerek poşetleri gösterdi. "Yine geleceğiz zaten."

'Tutenstein', Emmy ödüllü Amerikan çizgi dizisi. Dizil, efsane çocuk Firavun Tutankhamun'dan esinlenerek yapılmıştır.

Defne sarı saçlarını geriye atarken “Hayır efendim,” dedi kendinden emin bir edayla. “Kimse beni en büyük zevkimden mahrum bırakamaz. Siz poşetlerimi götürün. Ben taksiyle dönerim.”

Erkan onu “Güzel fikir!” diye onaylayıp ayağa kalktı. Serkan onu tişörtünden yakalayıp sandalyesine oturttu.

“Lan, geri zekâlı mısın sen? Tek mi dolaşacak kız bilmediği şehirde?”

“Ya, mecbur muyum abi?” diye sitem ettiğinde Serkan kahkaha attı.

Artık kahkahası bile beni gıcık ediyordu.

“Abi dedin!” diyerek küçük çocuklar gibi güldü. “Senden büyük olduğumu kabul ediyorsun.”

Erkan ağlamaklı ifadesine bürünmek istese de son anda vazgeçip kendini toparladı.

“Lafın gelişi dedik herhalde!”

Serkan dudağını yukarı doğru kıvrırken omuz silkti.

“Yine de senden büyüğüm.”

Daha fazla tahammül edemediğim için “Gitsek mi artık?” diye sorduğumda, Defne tam itiraz etmek için ağzını açıyordu ki Serkan atıldı.

“Bunları eve bırakalım. Sonra da jet-ski kullanalım diyoruz. Ne dersiniz?”

Defne’yi alışveriş merkezinden zorlukla çıkardıktan sonra ben ve Şeyma Erkan’ın arabasına, Defne ve Aslı ise Serkan’ın arabasına geçti. Birlikte eve gittikten sonra aldıklarımızı ortalığa fırlattık. Serkan telefonundan gideceğimiz yeri araştırırken yüzüne ciddi bir ifade hâkimdi. Kapının önünde durup bizi bekliyordu.

Yanına geldiğimde başını kaldırıp bana baktı ve burnumu sıktı.

“Diğerleri gibi yavaş olmaman hoşuma gidiyor.”

Sahte bir gülümsemeyle “Eyvallah,” diyerek karşılık verdim.

Şeyma ve Aslı geldiğinde, Erkan bir anda mutfaktan çıkarak hepimizi korkuttu. Elindeki cipsi gören Defne, merdivenlerden neredeyse Erkan’ın üstüne atladı. “Onlar benim!” Erkan’ı yere düşürüp, elindeki cipsleri almaya çalıştığında Erkan avucunu sıkıp hepsini mahvetmişti. Defne cırlayarak üzerinden kalktıktan sonra ayağına bir tekme geçirdi. “Pislik!”

Erkan avucundaki cipsleri yere döktüğünde bu sefer kulağımın dibinde cırlayan Aslı olmuştu. “Erkan!” diyerek önüne geldi ve Erkan’ın değerlileri olan saçlarını çekti. “Ben temizliyorum buraları, sen dağıtıyorsun. Arkanı temizlemek zorunda mıyım ben senin?”

Erkan dudak bükerek “Tamam yenge ya,” diye feryat etti. “Vallahi dönünce temizlerim.”

Aslı gözlerini kıstı.

“Yalayacaksın buraları oğlum.”

Defne o sırada yukarı çıktığı için birkaç kere seslendiğimizde “Beş dakika,” diyerek neredeyse yarım saat bizi bekletti. En son Serkan kolundan tutup onu aşağıya indirmiş ve evden çıkarmıştı. Sonra da tekrar arabalara binmiştik.

Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra tıklım tıklım dolu olan bir plajın önünde durduk. Serkan en arkalarda bir masa bulunca ancak oturabilmiştik. Yemek yediğimiz için Serkan dondurma siparişi verip sonrasında jet-ski kiralamak için kalkmıştı. Birkaç dakika sonra gelen dondurmalarımızı sıcakta erimeden anında mideye indirdik. Serkan döndüğünde ise eriyen dondurmasına göz ucuyla bakarak bize kalkmamız için işaret verdi.

Erkan da ayağa kalkınca Serkan delici bakışlarını ona yolladı.

“Lan, kızlar yalnız mı kalsın?”

“Şeyma bensiz mi kalsın? Bana ne? Sen kal.”

Defne “Ya, biz kalırız yalnız,” dediğinde Serkan gözlerini kıstı.

“Döndüğümde masada yabancı erkek görmek istemiyorum Defneciğim. Geri kafalı değilim ama sana güven yok.”

Yapmacık tebessümünü silip Erkan’a kaşlarını çatı ve bize tekrar baş işareti yaptı. Şeyma’yla peşine takıldığımızda bizi jetlerin olduğu yere getirmişti.

Bu alanda denize giren neredeyse hiç kimse yoktu. Can yeleğini giydikten sonra jeti denizin içine doğru götürmeye başladım. Çocuğun gösterdiği gibi kırmızı kabloyu bileğime geçirdikten sonra diğer ucunu jete taktım. Buna en son iki sene önce binmişim. Ondan önce de çok küçükken babamla binerdim. Kemerimi bağlayıp talimatlarını veren çocuğa başımı salladığımda içten içe korktuğumu biliyordum.

Serkan’ın elini omzumda hissettiğimde ona döndüm. Kırmızı jetiyle tam yanımdaydı.

“Bir şey olmayacak. Rahat ol.”

Ona artık gerçekten katlanamıyordum. Bağıra bağıra yüzüne gerçekleri çarpmak istiyordum ama daha zamanı değildi. Zorlukla gülümsedim.

“Öyle mi dersin?”

“Tabii ki. Dikkat et sadece.”

Onu onaylayan bir mırıltı çıkarıp Şeyma’ya döndüm. Çocuk talimatları şimdi de ona veriyordu. Nefesimi sesli bir şekilde verdikten sonra jete bindim. Söylenenlere uygun şekilde sarı jeti çalıştırdığımda hafif sallanarak ilerlemeye başladım. Tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Hız yapmazsam sorun olacağını sanmıyordum. Denizin içine doğru gittiğimde bir an için bu mavilikte kaybolacağımı düşünüp panikledim. Uçsuz görünen deniz beni yutacakmış gibi görünüyordu. Tedirgin bir nefes verdikten sonra kontrolsüz davranmamak için kendimi

toparlamaya çalıştım. Yavaş yavaş dönerken Serkan'ın hızla geçtiğini fark ettim. Beni baştan aşağı ıslattıktan sonra uzaklaştı. Olabildiği kadar yavaşlayıp Şeyma'ya baktım. Serkan kadar olmasa da o da epey hızlı sürüyordu.

Geri dönüş yolunda daha rahat olduğum için biraz daha hızlı sürdüm. Sahile yaklaştığımda düşünmeden kabloyu çıkardım ve indim. Sarı jeti kendimle beraber sahile getirdiğimde içim titriyordu.

Jeti çocuğa teslim ettiğimde bana sorgu dolu bakışlarını atmakla meşguldü. Onu umursamadan Serkan'a bakındım. Jetini sahile yakın bir yerde durdurup "Ne oldu?" diye bağırdı.

"Canım istemedi. Ben dönüyorum."

Başını sallayınca, saçlarımı geriye atarak cebimden tokamı çıkardım. Saçlarımı topuz yaparak masaya vardığımda Erkan hemen "Neden döndün?" diye sordu.

Yüzümü buruşturup "Kendimi garip hissettim," dedim.

"Korkutucu muydu?"

Asli'ya bakarak kaşlarımı kaldırdım.

"Yok, değildi. Ama garipti işte."

"Şeyma da bindi mi?"

Başımı salladığımda tedirgin bakışlarıyla etrafı inceledi. Bir müddet Serkan'la Şeyma'nın gelmesini bekledik. Geldiklerinde tekrar dondurma yedik. Ardından Erkan binmek istemediğini söylediği için erken kalkıp evin yolunu tuttuk.

Üstümü değiştirdikten sonra kendimi yorgunlukla yatağa attığımda Defne'nin kahkaha sesiyle ona döndüm. Odamdaki koltuğa oturmuş, yarım ağız gülümsüyordu.

Cevabını bilsem bile "Kimle konuşuyorsun?" diye sordum.

Başını telefondan kaldırıp "Yusuf," dediğinde yutkundum. "Akşam buluşmak istiyor."

Bir hafta içerisinde neredeyse her fırsatta buluştuklarını ona hatırlatmak adına memnuniyetsiz bir tavırla “Fazla görüşmüyor musunuz?” diye sordum.

Defne omuz silkti.

“Ben de onu görmek istiyorum.”

“Ona âşık mısın?”

“Sanırım.”

Cevabına şaşırarak “Emin olmadığın duyguların peşinden mi gidiyorsun?” dediğimde bilmiş ifadesini takınarak bana baktı.

“Ben emin olana kadar yaz biter canım. O yüzden böyle iyi.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup “Yaz bitince ne olacak?” diye sordum.

Elini sallayıp “Herkes kendi yoluna gidecek tabii,” diye yanıt verdi. “Aynı şehirde bile değiliz.”

Düşünceli bir tavırla “Bu bir engel mi?” dediğimde Defne baygın bakışlarıyla beni süzdü.

“Bu yaşta ciddi bir ilişki düşünmüyorum. Günümü yaşıyorum ben. Her dakikadan zevk alıyorum. Ve duygularımı bastırmıyorum. Şu an Yusuf’u istiyorum ve onunla vakit geçiriyorum. Bu kadar.”

Ben ise istememe rağmen iki haftadır Nart’ı görmüyordum.

Yapmak istediğim şeyi birkaç kere sorgulayarak ayağa kalktım. Aynada kendime göz ucuyla bakıp, yavaşça aşağı indiğimde kimseye görünmeden kapının önüne varmıştım. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdikten sonra soğuk olan evden çıkıp cehennem sıcaklığına daldım.

Hızlı adımlarla kayalığa doğru ilerlerken içimde her adımla birlikte artan heyecanıma anlam vermekte güçlük çekiyordum. Kayalığa ulaştığımda Nart’ın oradan indiğini görüp duraksadım. Arkası dönük bir şekilde sadece bir ayağını kayaya

yaslayıp zıpladı. Üzerini temizledikten sonra dönüp, benim onu izlediğimi görünce o da durdu. Öylece bana bakarken zorlukla nefesimi dışarı vermiştim. Ben de elimde olmayarak bakışlarımı onun gözlerine kilitledim.

İkimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Tahmin ettiğim gibi buradaydı. Ne zaman gelsem burada oluyordu zaten. Bilerek mi gelip gelmediğini sorgulayan beynimi susturup hızla çarpan kalbimi dinledim.

Tüm bedenimin yanması, alnımdan ve boynumdan terlerin akması sadece sıcak yaz günü yüzünden miydi?

“Merhaba,” diyerek düşüncelerimin sonuna kendi mührünü vurdu. Kilit noktam olmayı başarırken kendimde boğazımı temizleme gücü buldum.

“Merhaba.”

Sesimin bu denli kuru çıkmasına hayret etsem de belli etmedim. Öylece yüzüme bakmaya başladığında sessizlik tarafından alıkonulmuştuk yine. Hiçbir şey söylemediği için gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım.

“Sen buralara gelir miydin?”

Alaycı ses tonuyla tekrar gözlerine baktım. Ukala bir tavırla “Buraya ilk ben geldim,” dedim.

“Sen benden kaçyorsun,” dedi bir anda.

“Hayır,” diye inkâr ettim.

Bana doğru bir adım attı. Kahverengi gözleri yüzümde do-laştı. Ardından “Kaçmasana benden,” diye mırıldandı. “Bırak kendini. Korkma artık.”

Dudaklarımı ıslatarak “O dediğin öyle kolay olmuyor,” diye fısıldadım.

"Ben varım," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. "() Me-
tin'e yakında dünya kaç bucakmış göstereceğim, bir daha yanı-
na bile yaklaşamayacak."

"Bana yardım ettin. Hatta hayatımı tamamen değiştirdin.
Bunu asla ödeyemem."

"Saçmalama. Bir karşılık beklemiyorum."

"Nart, ben..." Yutkundum. "Yeni bir şey hissetmeye ve ya-
şamaya korkuyorum."

"Kalbini kırmam," dedi hemen.

"Bilemeyiz."

"Ben de beklerim o zaman." Tebessüm etti. "Hava çok sıcak,
seni eve bırakayım. Sonra görüşürüz Yeşil."

Yeşil...

Bu hitap şekli sanırım her zaman kanımın fokurdamasına
neden olacaktı.

BÖLÜM 5

Ertesi sabah erkenden uyanıp uzun bir duş aldım, hazırlandım ve aşağıya indim. Kimsenin daha uyanmadığını sanıyordum ama mutfaktan sesler geliyordu.

“Yıllar önce de böyleydi bu, şimdi de böyle.”

Serkan’ın sesiydi bu.

“Saçmalıyorsun,” dedi Defne. “İğrençleşme. Senin gül gibi sevgilin var ve sana âşık.”

“Ama ben sana âşığım, aptal,” dedi Serkan. “Her zaman sana âşıktım, sırf sen beni istemedin diye onunla sevgili oldum. Kıskan diye yaptım ama umurunda olmadı. Bin tane sevgilin oldu ama bana evet demedin.”

Bağırmamak için elimle ağzımı kapattım. Bu... Bu mümkün olabilir miydi?

“Sesini kes!”

Serkan kısık ve kederli bir sesle “Yusuf’a nasıl baktığını gördüm ben,” dedi. “Geçen akşam sizi restoranda gördüm. Bu zamana kadar bin kişiyle gördüm seni ama ona başka bakıyordun. Âşık mı oldun?”

“Sana ne lan?” Defne çıldırmak üzereydi. “Diyelim ki âşık oldum. Sana ne?”

“Bana olsaydın! Yıllardır köpek gibi seviyorum ben seni!”

“Bu mu lan senin sevgin? Gözümün önünde sevgilinle cilvelleşmek mi? Siktir git Serkan yoksa elimizden bir kaza çıkacak.”

“Kıskan diye yaptım!”

“İğrençsin! Aslı’ya bunları sırf üzülmesin diye anlatmıyordum ama zamanı geldi.”

“Anlat,” diye meydan okudu Serkan. “Gör bakalım, o Yusuf’la olmana izin veriyor muyum?”

“Sen kimsin be puşt herif?” Defne’nin sesi yükseldi, ardından sesini hemen kıstı. “Seni mahvederim. O bana attığın mesajlar var ya... Medyaya bir düşse mahvolur tüm itibarın. Baban sonra nah verir sana otellerini.”

“Defne, beni kışkırtma!”

“Benim korkacak hiçbir şeyim yok. Hodri meydan.”

Şaşkınlıktan bir süre ne yapacağımı kestiremedim. Burada durmamam gerektiğini anlayıp parmaklarımın ucunda merdivenleri çıktım. Oyuncululuğuma bir süre daha devam etmem gerekiyordu. Zamanı geldiğinde tüm bildiklerimi ortalığa dökcektim. Biraz daha sabırlı olacaktım sadece.

Daha gürültülü bir şekilde aşağıya indim.

“Günaydın! Kimse var mı?”

Coşkulu sesimle mutfığa girdiğimde Serkan sandalyede oturuyor, Defne de buzdolabını karıştırıyordu. Serkan başını kaldırıp hafifçe gülümseyerek “Günaydın,” dediğinde aynı şekilde ona karşılık verip kendime bir bardak soğuk su doldurdum.

Defne “Ben daha ayılmadım. Odaya çıkıyorum,” diyerek mutfaktan çıktı.

Serkan’ın karşısına geçip oturduğumda suyu masaya bıraktım. Temkinli davranmaya çalışıyordum. “Gül,” deyip kahvesinden bir yudum aldı ve bana baktı. “Bana kırgın olmadığına emin misin?”

Bu konuyu açmasına karşılık afallasam da soğuk sudan içip normal bir ses tonuyla “Bilmem,” diye mırıldandım.

“Metin’le ayrılmanızı istemiyorum.”

Gözlerimi kısıtım.

“Buna sen karar veremezsin.”

“Siz kaç yıldır sevgilisiniz ama.”

“Ama ben mutlu değilim. Mutluluğum için çabalayacağın yerde beni zorlayacak mısın?”

“Hayır ama...”

“Bana karışma,” dedim sert çıkmamasına özen gösterdiğim bir sesle. “Annem bu zamana kadar yeterince karıştı. Bu hayat benim ve söz hakkım olmalı. Salın artık beni.”

“Fikrinin değişeceğini düşünüyorum ama nasıl istersen.”

“Eyvallah.”

Ona hiçbir şey belli etmediğim için rahatlayarak derin bir nefes çektikten sonra kahvaltıyı hazırlamaya koyuldum. Ben malzemeleri yerleştirirken Serkan çocukları uyandırmak için yukarı çıktı. Çayı demlenmesi için ocağa koyduktan sonra büyük bir tava çıkarıp ocağın üzerine bıraktım. Beş yumurta kırıp omlet yapmaya başladığımda Erkan içeri girdi.

“Günaydın fıstık.”

Neşeli sesimle “Günaydın meteor,” dediğimde gözlerini ovup masaya oturdu. Omletin altını kısıttıktan sonra kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Yüzünü yıkadın mı sen?”

Başını iki yana salladı.

“Aynı soruyu birazdan Şeyma soracak ve beni sürükleyerek banyoya götürecektir. Ben de ondan öpücük koparacağım.”

Tereddütle “Emin misin?” diye sordum.

Elini göğsüne vurup kendinden emin bir edayla “Test edildi ve onaylandı Gül’üm,” dedi.

Onun bu haline gülümseyerek baktıktan sonra dönüp omleti çevirdim. O sırada Defne arkamdan gelip sarıldığında yerimden sıçradım.

"Ellerine sağlık Gül'üm."

Başımı çevirip ona göz kırptıktan sonra yüzünde Serkan'la gerçekleşen kavgalarından izler aradım ama nötr bir yüz ifadesi vardı. Gözlerimi ondan alıp pişen omletin altını kapattım ve tavayı masaya yerleştirdim.

Erkan'ın dediği gibi Şeyma içeri girdiğinde onun gözünü ovalayan halini görüp yüzünü yıkamadığını anlamış ve onu neredeyse sürükleyerek banyoya götürmüştü. Erkan fırsatı değerlendirerek onu yanağından öpmüş ve Şeyma'nın çılgılık atarak mutfağa dönmesine sebep olmuştu.

Herkes masaya geçtiğinde kahvaltı etmeye başladık. Pek iştahım olmadığı için omletten hiç yemeden ağzıma birkaç peynir dilimi, domates ve zeytin attım. Çayımı içerken, Defne gülerek Şeyma'yla konuşuyordu.

"En tuhaf tanışma hikâyesi Gül ve Erkan'ın."

Şeyma "Ben tam bilmiyorum, anlatsana yaa," dediğinde Erkan başını Şeyma'ya doğru eğip "Bana sorsaydın anlatırdım," dedi. Şeyma, Erkan'ın kafasını eliyle avuçlayıp önüne döndürdüğünde hepimiz güldük.

Defne her zaman yaptığı gibi saçlarını geriye savurduktan sonra "Lisenin başından beri Metin ve Gül birbirlerinden hoşlanıyordu ama çaktırmıyorlardı. Bir gün Metin evinde bir parti verdi ve Gül'ü de çağırdı. Büyük çabalar sonucunda bizimkini ikna edip partiye götürdüm. Bu sıkılıp balkona çıktığında orada bir çocuğu battaniyeye sarılıp, çizgi dizi izlerken görmüş ve onunla oturup partinin sonuna kadar çizgi dizi izlemiş," deyip kahkahalara boğuldu. Onunla birlikte gülerken devam etmişti. "Tahmin ettiğiniz üzere bu çocuk Erkan oluyor. Biz işte her yerde Gül'ü arıyoruz. Metin de endişelendi. Serkan da onun en yakın arkadaşı olarak aramaya yardımcı oldu. Serkan'la kapıdan ilk kim geçecek kavgası yaptık o gün. Zaten ortaokulda da kavga ederdik. Sonra tüm evi aradık ve balkona çıktığımızda kahkahalarla gülen bir ikili yakaladık."

Erkan'a baktığımda onun da bana baktığını fark ettim. Birbirimize benziyorduk aslında. İkimiz de eğlenceyi sevsek de partileri sevmezdik. Evde kendi kendimize dans etmeye bayılsak bile insan içinde rahat edemiyorduk bir türlü.

O parti bana Erkan'ı kazandırmış, daha sonrasındaki parti ise Erkan'ı kaybettirmişti.

Ben Erkan'a ihanet etmiştim.

Serkan, ikizi Erkan'ın kuyusunu kazmıştı.

Metin, onun uyuşturucuyla yargılanmasına ve herkesin gözünden düşmesine neden olmuştu.

Serkan, Defne'yi seviyordu ve alenen sevgilisine ihanet ediyordu.

Ve Metin babamla ilgili beni yıllarca kandırmıştı.

Taner Yılmaz, babam sırf ona mecbur kalsın diye bir adamı öldü olarak göstermişti.

"Gül?" Erkan'ın koluma dokunmasıyla ve bana seslenmesiyle irkildim. "Nereye daldın öyle?"

"Hiç. Pardon. Ne diyordunuz?"

Serkan "Akşam sahilde parti var. Gitsek mi?" dediğinde benimle Erkan haricinde herkes bunu kabul etti.

Defne bize maviliklerini kısararak baktıktan sonra "Mızıkçılık yapmayın," dedi.

Omuz silkerek "Bence olabilir," dediğimde Erkan da onayladı. Böylece bugünkü planımız da belli oldu.

Kahvaltının ardından ortalığı toparlayıp kızlarla bir süre odada dinlendik. Sonrasında ise Aslı duşa girmiş, Defne de Yusuf'la mesajlaşmaya başlamıştı. Şeyma'yla yalnız kaldığımızda turnaklarıma oje sürmeyi teklif etmişti. Kabul ettiğimde, yanımda getirdiği ojeleri bana gösterdi. Krem rengi ojeyi seçtiğimde başını iki yana sallayıp gözlerimin renginde olanı heyecanla

cline aldı. Birlikte aşağı inip salona girdiğimizde Erkan ve Serkan'ı PES oynarken bulduk.

Onları yan yana görmek canımı yakıyordu artık.

“Gül, otursana.”

Gözlerimi dikerek odanın ortasında durmuş, Erkan'la Serkan'a baktığımı fark ettiğimde seri adımlarla gelip Şeyma'nın yanına oturdum. Sağ elimi alıp büyük bir ustalık ve hızla yeşil ojeyi sürmeye başladı. Kenarlara bulaştırmadan düzgün şekilde sağ elimi bitirdikten sonra sol elimi kavradı.

Serkan yüzünü buruşturarak sitemle “Bu kokudan nefret ediyorum,” dedikten sonra oyunu bırakıp ayağa kalktı ve kendini koltuğa attı. “Benzin gibi kokuyor.”

“Abartma,” dedi Şeyma son parmağıma oje sürerken. İşini bitirdiğinde ona teşekkür ederek ojenin kuruması için ellerimi sallamaya çalıştım.

“Şeyma,” dedi Erkan ayağa kalkarak. “Beni de sana süreyim mi?”

Şeyma dudağını yukarı doğru kıvrıdı.

“Beni deli etme Erkan. Yoksa yemin ediyorum sabah uyan-
dığında kırmızının en ateşli tonunda oje olur parmaklarında.”

Akşama kadar herkes kendi köşesinde takıldı. Öğle yemeğinde Şeyma'nın yaptığı bol maydanozlu bir makarna yedik. Erkan hepimizin yediğinin iki katı kadar makarnayı yedikten sonra sevinçten havalara uçuyordu. Onu sevindirmek çok basitti aslında. Bir Şeyma bir de makarna olsa yeterdi ona.

Saat dokuza geldiğinde hepimiz kapının önünde Defne'yi bekliyorduk. Yine herkesten önce hazırlanmaya başlamış ve en son hazır olmayı başarmıştı. En önce ben, daha sonra ise Şeyma

ve Aslı hazır olmuştu. Üzerime yeşil, çok da kısa olmayan bir şort ve siyah, sade bir tişört giymiştim.

Saçlarımı her zamanki gibi Şeyma yapmıştı. Sağ taraftan örgü yapıp örgüyü sol tarafa kadar uzatmış ve geri kalan saçımı sol omzumdan sarkıtmıştı. Bana verdiği sade, siyah yazlık ayakkabı ve sürdüğü yeşil ojeyle herkes güzel göründüğümü söylemişti.

Defne sonunda aşağıya inebildiğinde Erkan ve Serkan arabaları çalıştırmak için dışarı çıktı. Kızlar son kez boy aynasında kendilerine baktıktan sonra hepimiz dışarı çıktık ve kapıyı kilitledikten sonra arabalara yöneldik. Şeyma ve ben Erkan'ın arabasına yöneldiğimiz sırada Defne de bizim yanımıza geldi. Oysa o her zaman Serkan'ın arabasıyla giderdi.

Erkan hayretle “Sen benimle mi geliyorsun?” diye sordu.

“Gideyim mi Erkan?”

“Kal güzellik.”

Defne'nin yanağından makas aldı. Şeyma, Erkan'ın zoruyla ön koltuğa otururken Defne'yle ben arkaya geçtik. Defne'nin kulağına “Serkan'la bozuk musunuz?” diye fısıldadım.

Gülerek “Ne alaka?” dedi. Duygularını asla yüz ifadesine yansıtmıyordu.

“Bilmem, öyle hissettim.”

“Değişiklik olsun diye sizinle geldim. Bir sorun yok.”

Gözlerimi kısıp “Sevindim,” dedim.

Erkan anayola girdiğinde omzunun üzerinden bana baktı.

“Şunu sollayalım mı?”

Gülümseyerek başımı salladığımda, Şeyma da beni onayladı. Erkan ayağını gaza basıp Serkan'ın arabasının yanından hızla geçtiğinde inadına kornaya bastı. Serkan da kornaya basıp hız

yaptığında Erkan kahkaha atarak ayağını iyice bastırdı. Koltuğa yapıştığında Şeyma “Erkan abartmal” diye bağırdı.

“Bunu adrenalin tutkunu olan kız mı söylüyor?”

Şeyma emniyet kemerine neredeyse sarılarak “Bu kadar yeter,” dediğinde Serkan bizi geçti. Erkan isteseydi onu geçerdı ancak Şeyma’ya kısa bir an bakıp yavaşlamıştı.

Partinin olacağı sahile kadar şarkılarla dolu bir yolculuk geçirdik. Mekâna vardığımızda Erkan arabayı park edip bizimle beraber indi ve Serkan’ı aradı. Onların çoktan partiye girmiş olduğunu öğrendiğinde Serkan’a kısıp sesle bir küfür mırıldandı.

Birlikte giriş kısmına ilerledikten sonra Erkan ödemeyi yapıp geçmemiz için çekildi. Serkan ve Aslı’nın olduğu masayı bulduğumda Defne ve Şeyma’ya işaret vererek önden ilerlemeye başladım. DJ’in olduğu sahne önündeki kalabalıktan biraz uzakta olan bir masada, ayakta duran Aslı ve Serkan’ın yanına vardığımızda onlar da garsonu çağırıp sipariş veriyorlardı.

Defne kulağıma eğilip “Yusuf da burada. Ben çağırmıştım,” dedi. Söylediği cümleyle şaşkınca ona döndüm. Yusuf buradaysa Nart’ın da burada olma ihtimali oldukça yüksekti.

Defne’ye dönerek kaşlarımı çattım. “Nerede?” diye sordum.

“Buralarda işte. Beni gören bir açıdaymış. Ama ben onu göremiyorum.”

Etrafa bakınmaya başladığımda gözlerim kalabalık arasında dikkatlice geziyordu. Ne Yusuf’u ne de Nart’ı bulamamıştım. Çaktırmadan, omzumun üzerinden bakıp arkadaki masaları inceledim. Gözlerim kısıldığında bizden oldukça uzakta oturan bir grup dikkatimi çekti. Buraya doğru bakan iki kişiyi gördüğümde hızla önüme döndüm. Yusuf buradaydı. Yetmezmiş gibi Nart da buradaydı.

Tuttuğum nefesimi yavaşça dışarı verdiğimde Defne Yusuf’la mesajlaşıyordu. Serkan ise garsonun getirdiği soğuk içeceğinden içip bir yandan da Defne’yi izliyordu. Defne’nin gülümse-

yerek mesajlaşması onu sinirlendirmiş olmalıydı. O sırada Aslı telefonunu çıkarıp fotoğraf çekmek için Serkan'ı dürttü. Serkan kameraya bakarak gülümsedi.

İğrenç bir durumun içerisindeydim.

Aslı, Serkan'la fotoğraf çekildikten sonra telefonunu kaldırıp herkesi çekti. Erkan ön kameranın flaşı yandığı anda Şeyma'ya sarılmıştı.

Onun bu haline gülerken Aslı "Hemen Instagram'a yüklüyorum," deyip telefonuyla uğraşmaya başladı. Serkan da bu fırsatı değerlendirip tekrar Defne'ye odaklandı.

DJ hareketli bir parça çaldığında Şeyma zıplayıp Erkan'ın koluna yapıştı.

"Dans edelim mi?"

Erkan her ne kadar böyle ortamları sevmese de onun tekli-fini reddetmedi. Şeyma'yla birlikte kalabalığın arasına girdiklerinde Aslı da Serkan'ı çekiştiriyordu. Serkan, Erkan'ın aksine tam bir parti adamı olduğu için hızla sevgilisini onaylayıp bize döndü. Defne'yle başımızı iki yana salladığımızda "Bir şey olursa hemen beni bulun," dedi.

Serkan'ı boğmak istiyordum artık.

Aslı "Allah aşkına, ne olacak ki? Bak ne kadar nezih bir parti. Hadi gel!" deyip, onu çekiştirerek dans edenlerin yanına götürdü. Oldukça nezih bir parti gibi görünüyordu, evet. Neredeyse herkes kızlı erkekli gruplar halinde gelmişti.

Serkan ve Aslı da gözden kaybolduğunda, Defne sevinçle yerinde hareket edip bana döndü. Ona sorarcasına baktığımda gözü bende değil, omzumun arkasındaydı. Baktığı yere döndüğümde Yusuf'un bize doğru geldiğini gördüm. Yüzündeki gülüş ve gözlerindeki ışıltı eşliğinde yanımıza ulaştığında "N'aber kızlar?" dedi.

"İyilik, senden?"

Başını eğip “Defne’yi alabilirsem daha iyi olurum. Senin için yalnız kalmak sorun olmaz umarım?” dedi. Umutla bana baktığında her ne kadar yalnız kalmak istemesem de omuz silktim.

“Keyfinize bakın gençler.”

Defne kıkırdayıp Yusuf’un elini tuttuğunda bana da bir öpücük attı. Yanımdan uzaklaştıklarında hayretle onları izliyordum. Bu kadar kısa sürede kırk yıllık sevgili gibi rahat olmalarını garipsememem lazımdı sanırım. Çünkü bu Defne’ydi. Onun en uzun ilişkisi üç dört ay sürerdi. Kimseye bağlı kalmazdı asla.

Garsonun masaya getirdiği limonatadan birkaç yudum aldıktan sonra görünürde tanıdık bir yüz aramaya başladım ama hiç kimse yoktu.

Yanımda duran birini hissettiğimde istemsizce sol tarafa döndüm ve esmer bir çocukla karşı karşıya geldim. Çocuk neredeyse sırtarak “Yalnızsın bakıyorum,” dediğinde ellerimi masanın üzerine yerleştirip ona alayla baktım.

“Bakma o zaman.”

Başını yana eğerek gülümsedi.

“Bakılmayacak gibi değilsin güzelim.”

Yüzümü buruşturarak “Git işine. Çocuklarla ilgilenmiyorum,” dediğimde gülüşü silindi.

Bir köpek sesi duyana kadar gözlerimi kısmış ona bakıyordum. Köpek sesiyle irkilip etrafıma baktığımda, çocuğun yakınında başka birinin büyük, beyaz ve siyah renklerde bir köpeğin tasmaını tutmuş olduğunu fark ettim.

Yutkunarak köpeğin gözlerinin içine baktım ve birkaç adım geriye çekildim. Köpek üstüme atlayacakmış gibi bana baktığında korkuyla tekrar geri gittim.

Sarışın çocuk “Hey, ondan mı korkuyorsun?” deyip kahkah patlattığında yüzümü buruşturdum. “Güzel, benimle dans etmezsen onu üstüne salarım.”

Korkuyla ona döndüğümde bu sefer kaşlarını kaldırarak bana bakıyordu ve ciddi görünüyordu. Gözlerimi etrafta gezdirip Erkan'ı, Yusuf'u hatta Serkan'ı aradım ama hiçbiri yoktu.

Sarışın omuz silkip arkadaşına baş işareti yaptığında arkadaşı güldü ve tasmayı sardığı kolunu hareket ettirmeye başladı. Heyecanla nefesimi tutarken bir adım daha geriledim ve o anda bir bedene çarpmamla kulağıma tanıdık bir ses doldu.

“Toz olun.”

Gözlerim irice açılmış şekilde arkamı döndüğümde Nart'la burun buruna geldim. Dik duruşuyla tam önümde dururken, gözlerini çok kısa bir an aşağı indirip bana baktı ve sonra tekrar çocuklara döndü.

Çocuk “Artistlik yapma lan,” dediğinde Nart'ın yüzünde bir mimik bile değişmedi. Onları umursamadı. Bana bakıp başını yana kaydırduğında, koyu gözlerinde gördüğüm öfkeli ifadeyle hemen yan tarafa geçtim. Nart ona yol açmam sayesinde çocukların önüne çıktığında, nefesimi tutmuş şekilde onu izliyordum. Aniden sarışın çocuğa kafa attığında köpek havlamaya başladı. Nart dönüp diğer çocuğa nasıl baktı bilmiyorum ama onlara bir adım atar atmaz köpeğin savunmaya geçmesine rağmen sahibi köpekle beraber koşar adım uzaklaşmıştı.

Sarışın ayağa kalmak istediğinde Nart onu bir tekmeyeyle tekrar yere serdi ve üzerine eğilip saçından kavradı. Şaşkınlığım azaldığında onlara doğru ilerleyerek, Nart'ın kolunu tutup çektim ama kıpırdamamıştı bile.

Başını bana çevirmeden çocuğa “Özür dile lan!” diye bağırdı. Birçok göz bize dönmüştü artık. “Özür dile ondan. Bir daha söylemeyeceğim.”

Çocuğun patlayan kaşından akan kan şakaklarına kadar indiğinde görmemek için başımı çevirdim. “Özür dilerim,” dedi. Sesini duyduğumda bile ona dönmedim. Nart gelen güvenlikle

konuştuğunda güvenlik ona dokunmadan çocuğu aldı ve gitti. Çocuk gittikten sonra kaşlarımı çatarak Nart'a döndüm.

Yüzündeki tek bir kas bile oynamadan bana döndüğünde yutkundum. Kaşlarını çatarak elini bana doğru uzattı. Şaşkınca ona bakarken maksadını anlayamıyordum.

“Dans edelim mi?”

Sahnenin olduğu tarafa başımı çevirdim ve şarkıyı dinledim. Nart'ın grubunda gitar çalan Emir şarkı söylüyordu.

Sadem...

Nart'a döndüğümde hâlâ bana bakıyordu. Uzattığı eliyle bana uzanıp kolumu nazikçe kavradı ve beni kendisine doğru çekti.

“Nazikçe sordum ama cevap vermedin.”

Kollarını belime sardığında pes ederek kollarımı boynuna doladım. Aramızda yine de belli bir mesafe vardı. Her ikimizin bedeni şarkıya uyum sağlarken başımı öne eğmiştim. Baş başımın üzerine denk geliyordu ve nefesini saçlarımda duyuyordum. Duyduğum diğer şey ise kalbimin ritmiydi. Şarkı olmasa kalbimin ritmini işitirdi ancak iyi ki şarkı vardı.

“Yormadan, sormadan seveceğim seni Sadem

Gönlüme sarmadan ya buna var mı müsaaden?

Hiç durmadan, yorulmadan

Seni bekleyeceğim zaten...⁶

Nart'ın şarkıyı mırıldandığını duyduğum an başımı kaldırdım. Ona baktığımı fark ettiği için sustu. Ben şaşkınca ona bakarken kollarını birazcık daha sıkılaştırdığını hissetmiştim.

“Neden sustun?”

⁶Soner Sarıkabadayı'nın “Sadem” şarkısı.

Şarkının sözsüz kısmı boyunca bana baktı ve tek kelime etmedi. Soruma cevap vermeye gerek duymamasıyla yüzüm asıldı ve başımı tekrar öne eğdim.

Nakarat kısmında Nart'ın sesiyle kendimde kıpırdanacak gücü bulamadım.

“Yormadan, sormadan seveceğim seni Sadem. Gönlüme sarmadan ya buna var mı müsaaden?”

Şarkı bittiğinde herkes ayrılıp Emir'i alkışlamaya başladı. Başımı kaldırıp, büyülenmiş gözlerimin üzerine perde asmaya çalışarak Nart'a baktım. Kollarımı boynundan indirip kollarının üzerine getirdim ve onu kendimden uzaklaştırdım.

“Cevabımı duymadan benimle dans ettin. O çocuktan ne farkın kaldı?”

Kaskatı yüzüne rağmen ılık bakışlarıyla beni süzerken “O çocuktan tek farkım onun sana yiyecekmiş gibi bakıyor olmasıydı,” dedi. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Sanki gözlerimin hakiki ifadesini görmek için perdeyi kaldırmak istiyordu. Büyülediğimin farkında olan kendinden emin duruşu ve bakışı direncimi kırmak için yaratılmıştı sanki.

Boğazımı temizleyerek “Sen nasıl bakıyorsun ki?” diye sorabildim. Yüzlerimiz arasında az bir mesafe bıraktığında nefes almayı başaramamıştım. Hiçbir şarkı çalmıyordu ve kalbimin ritmini duyacak yakınlıktaydı.

Nefesi yüzüme çarparken “Sevecekmiş gibi,” diye fısıldadı.

Geri çekilmek için adım attığımda beni durdurdu. Koluma tüy kadar hafif bir dokunuş armağan etmişti.

“Arkadaşların gelene kadar seni bırakmam Yeşil.”

Onun bu hareketine anlam veremediğimi bakışlarımla belli ettiğimde yüzündeki düz ifade değişmedi.

“Neden?”

“Yalnız kaldığında neler olduğunu görmüştük.”

Aniden içime dolan öfkeyle “Sen gelmeseydin hallederdim,” diye tısladım. Gözlerini kısıp bana doğru bir adım attı.

“Nasıl halledecektin? Kendini onun kollarına bırakarak mı?” Öfkeyle soluyup gözlerini kapattı. “Sana dokunsaydı kolunu kırardım.”

“Bu kadar aşırı tepki vermeni gerektirecek bir durumumuz yok.”

Öfkeyle “Beni kışkırtma,” diyerek kaşlarını çattı. “Sonucu zararına olur.”

Alayla gülümsedim ve kollarımı göğsümde bağladım.

“Nasıl bir zarar?”

Tam önümde durduğunda afallayıp şaşkınca gözlerine baktı. Zorlukla yutkunup ona baktığımda bana değil, dudaklarına bakıyordu. Birkaç saniye sonra koyu kahverengi gözlerini gözlerime dokundurdu.

“Kalbinin atışlarını duyduğumu saklamaya gerek duymam mesela. Ve bu birçok şeyin başlangıcı olur. Belki de sırf bu yüzden öperim seni,” diye fısıldadı dudaklarımın üzerine doğru. Ben ona öylece bakarken geri çekti kendini. “Şimdi arkadaşlarının yanına dönsen iyi olur.”

Masaya döndüğümde Erkan ve Şeyma limonata içiyorlardı. Erkan beni Nart’la görmüş olsa da sesini çıkarmadan öylece bana bakmakla yetindi. Sorularını sonraya sakladığının farkındaydım.

Serkan ve Aslı da masaya doğru geldiklerinde Serkan’ın gözleri Defne’yi aradı bir süre.

“Defne nerede?” Fakat kendi sorusuna cevap bulmuş gibi gözleri bir noktaya kilitlendi. “O herifle sarmaş dolaş ne yapıyor bu kız?”

Aslı “Hayatım,” diyerek Serkan’ın gerilen kolunu tuttu. “Bırak kıızı istediği kişiyle takılsın. Hem bu sefer farklı. Üç günlük biri değil.”

Serkan’ın gözlerinin seğirmesini, öfkeden deliye dönmesini anbean izledim. Kendimi durduramadım.

“Sana ne?”

Ateş saçan gözleri bana döndü.

“Ne?”

“Defne’nin ilişkisi seni alakadar etmez.”

“Öyle mi?”

“Öyle! Arkadaşlığın da bir sınırı var.”

Aslı “Serkan’ın niyeti kötü değil,” diyerek onu savunmaya geçtiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Şu an burada ona duyduklarımı söylesem mahvolurdu. Belki de bana inanmazdı, bilemiyordum.

Serkan “Bu kadar yeter,” diyerek masadan ayrıldığında arkamı dönerek Defne ve Yusuf’un olduğu tarafa baktım. Yusuf, elini Defne’nin beline atmıştı ve ikisi oldukça yakın duruyordu.

Serkan ışık hızında onların yanına gitti ve Erkan yetişmeden Yusuf’u Defne’den ayırıp ona yumruk attı. Koşar adım onların yanına gittiğimiz sırada Erkan ve Nart aynı anda Yusuf’un yanına vardı.

“Sen nasıl ona dokunursun lan?”

Nart araya girerek onu göğsünden itti.

“Asıl sen ona nasıl vurursun?”

Yusuf yanağını eliyle kontrol ettikten sonra Serkan’ın üzerine yürümek istedi ama Defne onu kolundan tuttu.

“Defne’ye dokunamaz!”

“Kim olarak karışyorsun?” Nart’ın sesi kısık ama bıçak kadar keskindi. “Defne’nin istemediği bir şey mi yaptı benim kardeşim?” Kardeş değillerdi ama Yusuf’u kendi kardeşi gibi savunuyordu şu an. Nart, omzunun üzerinden Defne’ye baktı. “Sana iznin dışında mı dokundu?”

Defne doğrudan Nart’a bakarak “Hayır,” dedi. “İznim vardı.”

Nart, Serkan’a dönüp “O zaman sana yumruğunu iade edeceğim,” dedi ve saniyeler içerisinde Serkan’ın yüzüne sert bir yumruk attı. Serkan geriye doğru sendelerken onu Aslı ve Şeyma tuttu. Nart elini yavaşça Erkan’ın omzuna koydu ve onun kulağına eğilip bir şeyler söyledi, ardından Yusuf’u alarak gitti.

Defne “Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı Serkan’a. “Rezil ettin beni. Mutlu musun?”

Aslı “O sadece seni koruyordu!” dediğinde sabrımın sonundaydım artık. Ve kendimi tutamayıp “Aslı, o seni kandırıyor,” dedim.

Aslı’nın gözleri bana döndü.

“Ne?”

“Serkan, Defne’ye âşık.” Hepsi dondu. “Bizzat kendisinden duydum bunu.”

Aslı’nın gözleri saniyesinde doldu, yutkundu.

“Bu bir şaka mı?”

Serkan “Gül saçmalıyor!” diyerek Aslı’nın elinden tuttu.

Defne “Doğruyu söylüyor,” dedi mahcup bir sesle. “Karşılıksız bir şekilde defalarca bana âşık olduğunu söyledi ama onu asla ciddiye almadım, umursamadım. Seni de üzmemek istemedim ama daha fazla bu şerefsizin elinden tutmana katlanamıyorum.”

Aslı histerik bir şekilde güldü. “Allah hepinizin belasını versin,” dedi. “Siz nasıl insanlarsınız? Eğlendiniz mi bari benimle? Salaklığım sizi güldürdü mü?”

Serkan “Aslı,” dediği an Aslı’dan sağlam bir tokat yedi.

“Siktir git! Bir daha asla yoluma çıkma!”

Aslı gittiğinde Serkan benim üzerime yürümek istedi. Fakat bunu anında fark eden Erkan önümde kalkan oldu.

“Kendi şerefsizliğinin acısını sakın bu kızdan çıkarma yoksa ikizim demem canını yakarım!”

Serkan “Dost musun sen?” dedi bana. “Yaptığını beğendin mi?”

“Mutluyum,” dedim. “Sahte bir mutluluktansa mutsuz olmasını tercih ederim Aslı’nın.”

Serkan da çekip gittiğinde geriye sadece ben, Defne ve hiçbir şeyden haberi olmayan Erkan’la Şeyma kalmıştık.

Uykunun derinliklerinde yüzerken, bir anda kolumdan tutulup geri çekilmişim gibi irkildim. Nefes nefese uyanıp gözlerimi açtım. Erkan havada olan elini geri çekip bana şaşkınca baktığında, sorgu dolu bakışlarımı ona gönderiyordum. Kaşlarımı çatarak etrafa baktığımda odamda olduğumu anladım. En son arabada uyuduğumu hatırlıyordum oysa.

“Korkuttum mu seni?”

Tekrar ona döndüğümde yüzümde hâlâ afallayan bir ifade hâkimdi. “Sanırım,” deyip yutkundum. Elimle birkaç saniye gözlerimi ovdum. “Saat kaç ki?”

“Sekiz.”

Şok olmuş gibi ona bakarken, eliyle sessiz olmamı tembihleyip beni kolumdan tuttu ve kaldırdı.

“Erkan, Allah aşkına, ne yapıyorsun? Hem arabada uyumuştum ben en son. Ne zaman geldim buraya?”

Gözlerini kısıp, ensesini kaşırken, beni çekiştirip odadan çıkarmakla meşguldü hâlâ. Kolumun kopma ihtimalinin yüksek olduğunu anladığımda daha fazla direnmeyip onunla beraber çıktım. Merdivenin başına geldiğimizde dönüp bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

“Spor yapacağız ve sonrasında da sana diyet programı uygulamamız lazım.”

Soran gözlerle ona bakarken “Neden?” demeyi de ihmal etmedim.

Kınayan bakışlarıyla “Ulan, fitık oldum senin yüzünden,” dedi. “Sen ne ara bu kadar kilo aldın, anlamıyorum ki,” dedi. İrileşmiş gözlerimle ona bakakaldığımda gülmeye başladı. Saçlarımı karıştırmaya başladığında eline vurup kendimi geri çektim. “Şaka kızım, şaka. Hadi gidip dolaşalım. Konuşacak çok şey var, ha? Ne dersin?”

Göz kırpıp başıyla banyoyu işaret ettiğinde dünü kastettiğini anlayıp başımı eğdim. Banyoya doğru paytak adımlar atıp hızla işlerimi hallettim ve daha dinç bir halde dışarı çıktım. Erkan kapının önünde dikilip elime kıyafetleri tutuşturdu ve bir şey söylememe bile izin vermeden beni banyoya soktu. Elimdekilere bakıp alnıma bir şaplak attım. Geri zekâlı şey bana Şeyma’nın kıyafetlerini getirmişti.

Başımı iki yana sallayarak bana getirdiği şortu ve beyaz, kısa tişörtü giydim. Şeyma’yla tarzlarımız neredeyse aynıydı zaten. Saçlarımı hızla tarayıp salaş bir topuz yaptım. Tekrar dışarı çıktığımda yine onu aynı yerde bulmuştum. Kolumdan tutup beni çekiştirmeye başladığında “Yaa, Erkan! Geliyorum işte,” diye sitem ettim.

Merdivenleri indiğimizde bana dönüp gözlerini kısıtı.

“Yavaşsın! Bu yüzden kilolusun sanırım. Azıcık hareketli ol kızım.”

“Hani şakaydı?” derken bir yandan da beyaz spor ayakkabılarımı giyiyordum.

“Her şaka biraz da gerçek barındırmaz mı?”

Ona dudak bükerek baktığımda dudağımı sıktı. İnleyerek kolunu çimdikledikten sonra beni sürüklediği için kendimi bir anda dışarıda buldum. Bahçeden çıktıktan sonra sokak boyunca ilerlemeye başladık.

“Serkan ne zaman itiraf etti Defne’ye âşık olduğunu? Çok saçma, tüm gece düşündüm durdum. Aslı mahvoldu, bir otele gitmiş. Serkan da nereye gitti, hiç bilmiyorum. Umurumda da değil.”

“Dün tesadüfen duydum. İnanamadım başta ama...” İç çektim. “Sence hata mı ettim söylemekle?”

“Saçmalama! Göz göre göre kızı kandıramazdın. Çok iyi yaptın.” Alışkın olmadığım kadar ciddi bir ses tonuyla “Peki, Nart’la aranda ne var? Anlat bakalım,” dedi. Ne söyleyeceğimi şaşırmıştım.

“Dün sana ne dedi? Kulağına fısıldadı.”

“Serkan’a vurduğu için kusura bakmamamı söyledi.” Omuz silkti. “Haklı olduğu için sorun olmadığını belirttim. Şimdi söyle. Aranızda ne var?”

“O kendini beğenmişle aramda ne olabilir?” dediğimde kahkahası kulağıma ulaştı. Ben kaşlarımı çatarken onun keyfi yerinde gibiydi. Büyük çınar ağacının yanına vardığımızda beynime hücum eden anıları kovalamak için başımı şiddetle iki yana salladım.

Aniden yaptığım harekete anlam veremeyen Erkan “Delirdin mi Gül’üm?” diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım.

“Onun sayesinde delireceğim.”

Kolunu omzuma atarak beni sahile giden yola yönlendirdi.

“Sen baştan anlat bakalım bana.”

Ona baktığımda samimi gülüşünü görüp istemsizce gülümsedim ve her şeyi en başından anlattım. Tabii babamın ve onun dahil olduğu konulara hiç değinmedim. Sadece Nart’la olan bazı şeyleri anlattım. Beni şaşırtarak hiç dalga geçmedi. Ona aykırı olarak ciddi surat ifadesiyle sadece beni dinledi. Ara sıra kaşlarını kaldırdı fakat sonra yine dümdüz ifadesine döndü.

Dolu dolu geçen günleri büyük eksiklikler eşliğinde anlatıp soluk aldığımda sahilde oturuyorduk.

“Demek seni korumuş. Kesin senden hoşlandı! Tamam, çocuğa yumruk atmasını saymıyorum. Zor durumda olan bir kızı görsem ben de öyle yaparım ancak o kızı dansa davet edip imalı cümleler kurmam.”

Öfkeyle soluyup “Yahu, davet etti ama cevabımı beklemeden dans etti benimle!” dedim. Başımı kaldırıp ona baktığımda gülmemek için kendini zor tutuyordu. Dudağını yukarı doğru kıvrırdı.

“İstemediğini bilse bence asla seninle dans etmezdi. Öyle biri değil.”

“İstiyor muyum yani ben?”

“Evet,” dedi sırtarak.

Aniden omzuma elini koyduğunda gözlerimi yerden alıp ona çevirdim ve ellerimi dizlerime koydum. “Sen hayatımda gördüğüm en dürüst insansın Gül,” diyerek daha önce gözlerimin içine hiç bakmadığı gibi baktı. O an içimde âdeta bir fırtına koptu. Herkesin gözünde dürüst biri olarak adlandırılan ben, aslında oldukça büyük bir şeyi saklıyordum ve bu şey Erkan’ın hayatını değiştirecek niteliğe sahipti. Fakat ben hâlâ susuyordum. “En iyisine sen layıksın. Metin artık hayatından çıktı. Etrafına bak, denize bak, yetmezse gökyüzüne bak.

Yeter ki gözlerini kapatma. Eğer gözlerini kapayıp her şeye karşı kör olursan ne anlamı kalır ki özgür oluşunun?”

Yutkunarak “Onu tanımıyorum bile,” diyebildim.

Hafif gülümsedikten sonra “O zaman neden kendini tanıtmasına izin vermek yerine onu kendinden uzaklaştırıyorsun?” dedi ve gözlerini sol tarafa çevirdi. “Ben de tanımıyorum. Tam sırası gibi görünüyor.”

Kaşlarımı çatarak baktığı tarafa döndüğümde gözlerim irice açıldı. Nart’ın grubu yine voleybol oynuyordu. Nart doğrudan onu görebileceğim bir açıdaydı, Yusuf ise onun karşı takımında olduğu için arkası bana dönüktü. Emir’i, Umay’ı, Gonca’yı ve tanımadığım birkaç kişiyi daha gördüm. Erkan ayağa kalktığı anda kalbim temposunu yükseltti. Ona onaylamayan bakışlar atsam da umursamadan beni kaldırdı ve çekiştirmeye başladı.

“Erkan, ben onu görmek istediğimden emin değilim.”

“Siz kızları anlamıyorum ki ben! Çocuk birkaç kere güzel imalar yapmış, kaçmışsın. Hayır, böyle nereye kadar devam edebilir ki? Onun sana karşı tavrı belli. Belirsiz olan sensin. Onun kendinden emin olmasının çok güzel bir sebebi var. Çünkü hislerine güveniyor, tıpkı benim gibi,” diyerek ben onu ağzı açık dinlerken soluklandı. “Ya sen? Ne hissettiğini biliyor musun? Biliyorsun tabii. Şeyma da biliyor. Ama siz korkaksınız işte.”

O kadar afallamıştım ki kahkaha atmaya başladım. Ciddi konuşmaya çalışınca bile araya Şeyma’yla olan durumunu sıkıştırmış olması komiğime gitmişti ya da sadece sinirden gülüyordum. Yüksek sesle gülmeye devam ederken Erkan bana deliymişim gibi bakıyordu ancak bu sadece birkaç saniye sürdü çünkü o da benimle beraber gülmeye başladı.

Kahkaha atmaya son verirken o da durdu. Yüzümü buruşturarak “Ağlamak istiyorum,” dedim. Boğazım düğümlenmişti. Ellerin baskısını omuzlarımda hissettiğimde tam gözlerinin içine bakıyordum.

“Sakın ağlama çünkü kahkahana eşlik ettiğim gibi ona da eşlik etmek zorundayım.”

“Sen harika bir dostsun.”

Ben değilim ama Erkan.

Göz kırparak “Sana çekmişim fıstık,” dediğinde buruk bir şekilde gülümsedim. “Hadi, gidip oynayalım. Bak senin için Şeyma’nın her sabah beni uyandırma seremonisinden vazgeçtim.”

“Fedakâr Tutenstein!” diyerek onu onayladım ve önden ilerlemesine izin vererek arkasından gitmeye başladım. Beni Nart’ın voleybol oynadığı yere getirdiğinde kalbim tekledi.

Bizim geldiğimizi gören grup oyunu durdurdu. Erkan’ı hepsi tanıyordu neredeyse. Onlara bakarak gülümsedim. Nart’a bakmadan başımı direkt Yusuf’a çevirdim. Gözlerimiz kesiştiğinde gülümsedi ve yanıma geldi.

“N’aber Gül?”

“Asıl senden n’aber?”

Yaptığım imaya karşılık yanakları kızardı.

“İyiyim, merak etme. Defne yok mu?”

Çenemi hafif kaldırarak olumsuz bir ifadeyle ona cevap verdiğimde yüzü düştü.

Erkan çocuklarla ne konuştu bilmiyorum ama beni kolumdan tutarak bir anda filenin diğer tarafına geçirdi. Gözlerim irice açılırken kendisi de pasör oyuncu olarak Yusuf’un yanına geçti. Ve böylece ben de Nart’ın takımında oynamak zorunda kaldım.

Umay “Hoş geldin,” deyip gülümserken ben de samimi bir şekilde ona gülümsedim. Emir arkasını dönerek bana baktı ve “Oynayabiliyor musun?” diye sordu. Başımı hafifçe salladım.

“Eh işte.”

Oyun başladığında Nart ve Emir'in arkasında duruyordum. Takımda beş kişiydik ve sadece esmer kızı tanımıyordum. Servis atışını Erkan kullandığında, Nart becerikli bir şekilde karşılayıp topu Emir'e gönderdi. Emir topu arkaya yolladığında koşarak Nart'ın sol tarafına geçtim ve manşet atarak topu karşıya gönderdim.

Ve sayı bizimdir!

Emir beni alkışlarken gülümsedim. Nart ise sadece birkaç saniye öylece yüzüme bakıp servis atışını kullanmak için topu eline aldı. Servisi onun kullanmasını beklerken topu Umay'a yolladı. Umay topa vurduktan sonra topu Gonca karşılamış ve manşetle buraya göndermek istese de top fileye çarpıp onların sahasına düşmüştü.

Üst üste birkaç sayı daha kazanırken aniden her şey tersine döndü. Erkan tüm takımın kontrolünü eline alıp pasların ona gelmesini sağlamış ve bastığı smaçlarıyla sayıları kazanmıştı. Herkes onu ağzı açık izlerken o servis atışını kullandı ve top benim olduğum tarafa geldi. İstemesem de parmak pasıyla topu Nart'a yolladım. O da aynı şekilde Emir'e gönderdiğinde Emir birkaç adım geri çekilip manşet attı.

Erkan koşarak Gonca'nın önüne geldi ve onun karşılaması gereken topa smaç bastı. Gonca onun zıplaması yüzünden kumun üzerine düştüğünde Emir topu karşılamadan eline alıp fileyi geçti ve yanına gitti.

Umay ve esmer kız da koşarak yanlarına gittiğinde sadece Nart ve ben kalmıştık. Onunla böylece dikilmek yerine Erkan'ın yanına ilerlediğimde Gonca ona hitaben bağıırıyordu.

"Manyak herif! Sanki ben atamıyorum."

Bu söylediğine herkes kıkırdamaya başladığında dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yusuf "Atamıyorsun tabii. Tüm sayıları senin yüzünden kaybettik," dediğinde Erkan ona dirsek attı.

Gonca irileşmiş gözleriyle Erkan'a bakıp "Çok güzel oynadığımı söylemiştin. Yalan mıydı?" dediğinde Erkan kaşlarını kaldırarak ensesini kaşdı ve ölümcül bakışlarını Yusuf'a gönderdi.

"Tabii ki güzel oynuyorsun. Sen ne diye şu pasör bozuntusuna bakıyorsun ki? Kendisinin de iyi oynadığı söylenemez."

Yusuf, Erkan'a dirsek attığında kahkaha attım. Herkes bana dönerken Yusuf ve diğerleri de gülmeye başladı.

Erkan, Gonca'yı düştüğü yerden kaldırıp özür dilediğinde konu hemen kapandı. Oyun devam ettiğinde koşarak yerime geçtim. Nart bıraktığım yerde, nötr yüz ifadesiyle dikilirken sağ tarafında duruyordum ancak o bir kere bile dönüp bana bakmıyordu.

Erkan servis atışını ona verdiğinde Gonca smaç atışı yapmak istese de top kendi sahalarına düştü.

Sayıyı bize kaptırdıklarında Yusuf ağlamaklı bir ifadeye büründü ve dişlerini sıkarak saçlarını çekiştirdi. Onun bu haline sesli şekilde gülerken üzerimde olan delici bakışları anında hissettim.

O sırada ayağımın dibine gelen topu aldım ve ona uzattım. Çenesiyle benim atmamı işaret ettiğinde arkaya gidip servisi kullandım.

Erkan bana göz kırptı. Servisi karşılayıp "Bunu karşılayabilir misin Gül'üm?" diye bağırdı ve topa sağ yumruğuyla vurdu. Top Emir'in arkasına doğru gelirken, koşarak ellerimi birleştirdim ve yumruk yaptım. Neredeyse yere düşen topu dizlerimin üzerinde karşıladım. Topu arka tarafa göndermiştim. Arkamı döndüğümde Nart'ın parmak pasıyla topu esmer kıza yolladığını gördüm. Emir hâlâ kumun üzerinde olduğumu fark edip elini uzattı. Elinden tutarak ayağa kalktım. Derin bir soluk aldıktan sonra üzerimdeki bakışları umursamadan Erkan'a dil çıkardım. Tatmin olmuş bir ifadeyle bana bakıp Yusuf'un ona attığı topu başka bir esmer çocuğa gönderdi.

Oyun böyle devam ederken biz iki, onlar ise bir set kazanmıştı. Geriye son bir set kalmıştı. Yorulsam bile belli etmeden en iyi performansı sergilemeye çalışıyordum. Nedensizce kendimi kanıtlamak istiyordum. Voleybolu severdim. Lise zamanında takımda oynamıştım ama üniversitede sadece ara sıra oynadığım bir oyun haline gelmişti. Yine de fena sayılmazdım. En azından kızlar arasında en iyi oynayan bendim.

Nart ona attığım onca pas sonrasında bana uzun bir pas gönderdi. Geri giderek topa manşet attığımda top tekrar Nart'a gitti. Topu zıplayıp smaçla karşıladı ve karşı tarafa gönderdi. Top Gonca'nın tarafına gittiği için sayıyı kazanmıştık. Gülerek elimi yumruk yaptığımda Nart bana göz kırpıp hafifçe gülümsedi ve başını öne eğdi.

Göz kırptı!

Gülümsedi!

Başını eğdi!

Şok olmuş bir şekilde ona bakarken o çoktan dikkatini oyuna vermişti. Bu haksızlıktı! Tüm dikkatimi birkaç hareketiyle dağıtmayı başarıp kendisi oyuna dönebiliyordu.

"Gül!" diye bağırarak Erkan'a dönerken, başıma değen sert cisimle sendeleyip kumun üzerine düştüm. Yüzümü buruşturarak, alnımın üst kısmını ovmaya başlarken herkes başıma toplanmıştı. Nart, Erkan ve Yusuf eğilip aynı anda "İyi misin?" diye sordu.

"İstersen çık oyundan."

Gözlerimi kısarak "Kaybedelim diye diyorsun, değil mi?" dediğimde Erkan yavaşça omzuma dokundu.

"Oynama Gül'üm," dediğinde omuz silkip acıyan başımı iki yana salladım. Buraya geldiğimden beri yaralanmak haricinde bir şey yapmamıştım sanırım.

"Oynayacağım."

Yusuf ağzını açmak isterken Nart'ın sesi onu durdurdu.

“Oynayacak işte. Uzatmayın.”

Herkes yerine geçerken, Erkan da son kez omzuma dokunup yerine geçti. Bir tek Nart ve ben kaldığımızda bana iyi olup olmadığımı sorgular gibi bakıyordu.

Nart'ın arkasına geçtiğimde oyun başladı ancak oynamak yerine sadece ağzım açık ona bakıyordum. Hiçbir topun bana gelmesine izin vermeden, kendini sürekli önüme atıp toplarımı karşıliyordu. Sinirden ne yapacağımı bilemiyordum. Yine bana gelen top için önüme geçeceğini fark ettiğimde onu sırtından kuma doğru ittim. Beklemediği için dizlerinin üstüne düştüğünde top da onunla beraber yere düştü.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye sordu. Oysa bağıırıp çağırmasını bekliyordum ama sesi oldukça alçaktı.

“Benim önüme geçmekten vazgeç Nart!”

Adını sert bir şekilde vurgulamama rağmen beni umursamadan ayağa kalktı. Buz bakışlarıyla heyecandan yanan bedenimi söndürmek istermiş gibi beni süzdü. “Sana da yaranılmıyor,” dediğinde omzuna vurdum. Topu elimden alıp karşı takıma gönderdiğinde, herkesin bakışlarını üzerimizde hissedip, göğsüme sıkışmış olan nefesimi dışarı vererek Emir'in olduğu tarafa geçtim.

Son seti kazanmak için sadece bir sayıya daha ihtiyacımız vardı. Top neredeyse dakikalarca havada kalmıştı. Esmer oğlan Gonca'ya parmak pası attığında Erkan da Gonca'nın rahat atabilmesi için sol tarafa geçmişti. Gonca herkesi şaşırtarak topu Erkan'a gönderdiğinde Erkan manşetle topu Nart'a yolladı. Nart topu Umay'a gönderirken, Umay korkarak geri çekildi. Topu tutamayacağını bariz belli ettiğinde ona çok da uzak sayılmazdım. Bunun için en sevdiğim hareketi yaparak, topa yerden manşet atıp havaya kaldırdım ve fileyi geçmesini sağladım. Fileye neredeyse sürtünerek yere düştüğünde kimse topu

karşılayamadı. Emir, Umay, adının Pınar olduğunu öğrendiğim kız yanıma geldiklerinde ayağa kalkıp hepsine beşlik çaktım. İyice dağılan topuzumu açıp, başımı eğerken yanıma gelen birinin varlığını hissedebiliyordum. Başımı kaldırdığımda gözlerim koyu gözlerle kesişti. Onu umursamadan, saçlarımı aynı şekilde toplayıp yanından geçmek için adım attığımda kolumdan tutup beni durdurdu.

“Bana beşlik çakmayacak mısın?”

Tek kaşımı kaldırarak “Neden ki?” diye sordum.

“Aynı takımdayız.”

“İnan bana şansım olsa kesinlikle senin olduğun takımı seçmezdim. Hatta mümkünse senin olduğun hiçbir yeri seçmezdim.”

Gözlerini gözlerime kenetleyerek “Dün için mi bu tavrın?” diye sordu. Ona yüzümü buruşturarak baktıktan sonra kolumu kurtardım. Her zamanki gibi nazik tuttuğu için bu pek de zor olmamıştı.

“Belki evet, belki hayır.”

Ukala bir tavırla “Pişman değilim, tamam mı? Ne o herifi benzettiğim için, ne seninle dans ettiğim için ne de söylediklerim için,” deyip soluklandı. “Sonunda biraz ileri gitmiş olabiliyim. Özür dilerim.”

Gözlerimi kısarak “O benimle zorla dans etmek istedi, sen ise cevap vermeme fırsat vermeden ettin. Ve aynı onun gibi benden özür diledin,” dediğimde sinirlendiğine anbean şahitlik ettim. Yüzü kasılırken, yanından geçip gitmek için atak yaptım ancak beni durdurdu.

O sırada Yusuf “Abi, hadi size kahvaltı ısmarlayacağız,” diyerek bize seslendi. Nart elini kaldırıp ona gitmesini işaret ettiğinde irice açılmış gözlerimle omzunun üzerinden bakmaya çalıştım. Erkan bana el sallayıp göz kırptığında çaresizce gidişini izliyordum.

“Ondan bir farkım yok gözünde. Öyle mi?”

Sert şekilde “Öyle!” dediğimde daha da öfkelendi.

“İyi.”

“Güzel.”

Başını salladı.

“Peki.”

Başımı salladım.

“Tamam.”

Topuzumdan çıkan saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak, yanından gitmek isterken yine kolumu tuttu. Ağzımı açıp “Ne var ya?” diyecekken kelimelerin ağzımdan çıkmasına izin vermedi ve bana sarıldı.

Bir anda başımı omzuna yaslı şekilde buldum. Kalbim sıcaklığını hissederek hemen hızını artırdığında nefesim onun aksine hızını yavaşlattı. Nart bir kolunu belime, diğerini ise boynuma sardığında kolu ateşmiş gibi temas ettiği yerleri yaktı.

Buz gibi bakan insanın dokunuşu nasıl yakabilirdi ki?

Bana sarılıyor olması gerçeğini kabul etmemek için direnen mantığımı, susturmayı başaran kalbim sayesinde bu gerçeği kabul ettim.

Nart bana sarılıyordu.

Kulağında nefesini hissettiğimde sanki kalbim kulağında atmaya başladı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Çok özür dilerim. İstemezsen seni asla öpmem, tamam mı? Öyle dediğim için üzgünüm. Asla bunu yapmam, neden öyle dedim bilmiyorum. Çok üzgünüm.”

Kolları arasında başka bir boyuta geçmişim gibi gelse de buna son vermem gerekiyordu. Geri dönüşü olmayan bir yola giremezdim onunla. Buna hazır değildim.

Kollarının arasından çıktığımda bana karışık ifadelerle dolu gözlerle bakıyordu. Dudaklarımı ıslatarak derin bir nefes verdim. Kalbim yerine sığamıyormuş gibi sıkılırken geri çekilmeye çalıştım.

“Artık bırakır mısın?”

Gözlerine bakmam için çenemi kaldırdığında belimdeki ve boynumdaki elini çekti.

“Bana bu kadar soğuk davranmasan öyle demezdim. Yine de haksızım. Ama ne yapabilirim ki? Böyle davranmana, sürekli kaçmana tahammül edemiyorum.”

Gözleri beni kendi kuytularına almak istermiş gibi bakarken, bir an için ona doğru çekilip onda kaybolacağımı düşünmüştüm. Kollarının arasında kaybolmak istediğimi inkâr edemezdim ki!

Başka bir şey söylemem gerektiğini anladığımda “Acıktım,” dedim. Aklıma düşen ilk cümle bu olmuştu. Cümlelerine karşılık söylediğim şeye şaşırsa bile gülümsedi. Benden uzaklaştı ve gri, dizlerine kadar uzanan şortunun cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı.

“Neredesiniz?” Karşı taraf bir şeyler söylerken, onu sessize dinleyip “Geliyoruz,” dedi. Başıyla arka tarafı işaret ederek “Buralarda bir restoran var. Herkes orada,” dediğinde onu onayladım. Erkan’ın orada olduğuna emindim çünkü ne hesabı ödemekten ne de kahvaltı etmekten kaçacak biri değildi. Nart’la beraber sessizce ilerlemeye başladığımızda bana sarıldığı an beynimin içinde sürekli dönüp duruyordu. O anda takılı kalmıştım sanki.

Sonunda restorana vardığımızda, yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. Buraya daha önce geldiğimi sanmıyordum ancak güzel bir yere benziyordu. Kahverengi tonlarında, her yerin saksıdaki çiçeklerle süslendiği bir mekândı. Masalar ağaç kütüğünden yapılmaydı. Ve sandalyeler de kütük tarzındaydı. Ön-

den ilerleyen Nart'ın büyük adımlarına ayak uydurmaya, ona yetişmeye çalışıyordum.

Mekânın deniz manzaralı teras kısmına çıktığımızda durup sola geçti ve çocukların oturduğu yeri görmemi sağladı. Erkan beni görünce gülümseyip göz kırptı ve yanındaki yeri işaret etti. Erkan'ı gördüğüm an neredeyse koşar adımlarla yanına gidip oturdum, anında kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti.

Nart yanımda oturmasına rağmen beni izlemeye başladığında, ona bakmamaya özen göstererek vişne suyundan büyük yudumlar almaya çalıştım. O kadar büyük yudumlar aldım ki boğazım tıkanır gibi oldu ve öksürmeye başladım. Erkan hızlı davranarak bana peçete uzattığında rezil olmamı engellediği için ona borçluydum. Peçeteyle ağzımı tutup, öksürmeye devam ederken Nart'ın "Sırtına vurmamı ister misin?" diyen sesini duydum. Yüzümü buruşturdum. Kendime gelip başımı kaldırdığımda doğruca ona dikmişim gözlerimi.

Onun aksine ciddi bir ifadeyle "İstemez," dedim.

Yusuf gülerek "Prensesi sinirlendirmişsin bakıyorum," deyip Nart'ın omzuna vurduğunda, Nart ona dönmeden gülümse-di. Gülümseyişiyle anında sağımda oturan Erkan'a döndüm. Kahvaltı etmekle meşgul olduğu için beni umursamadı bile. İç çekerek kendime vişne suyu doldurdum ve tekrar içmeye başladım.

O sırada kulağıma eğilip "Dikkat et, ateşini söndürmek isterken boğulma Yeşil," diye fısıldadı.

BÖLÜM 6

Üzerimde olan bakışlarını yok saymak adına başımı tabağıma eğmiş, kahvaltımı yapıyordum. Gerçi öyle bir bakıyordu ki dikkate alınmayacak gibi değildi. Bakışları, beni delip geçen bir kurşun etkisi yaratıyordu bedenimde.

Bir de bana sarılmış olduğu gerçeği vardı tabii. Ona karşı içimde tarifi benzersiz bir çekim hissi vardı, bunu kabul ediyordum. Ve bu kabulleniş, onun sarılmasını çok daha etkili bir hale getirmişti. Şimdi düşünüyordum da ona sarılmasam bile bunu istemiştim. Kelimenin tam anlamıyla kollarımı güçlü bedenine veyahut boynuna sarmak istemiştim. Dans ettiğimizdeki gibi kollarımın boynunda kenetlenmesi çok hoşuma gitmişti. Bunu kesinlikle inkâr edemezdim. Yine de şu an bunları düşünmek yerine bileğimin hakkıyla kazandığım Erkan, Yusuf ve esmer oğlanın -Gani'nin- ısmarladığı kahvaltının keyfini çıkarmalıyım.

Evet, kesinlikle bunu yapmalıyım. Erkan'ın benim tabağıma doldurduğu şeylerden ağzıma atmaya devam ederken bir yandan da vişne suyundan içiyordum. Ağzıma reçelli ekmek atarken Erkan "Gördüğünüz gibi Gül çok yiyor ve kilo almaya devam ediyor," diyerek bana sataştı. Ekmeği zorlukla çiğneyip yuttuğumda erkekler gülüyor, kızlar ise kınayıcı bakışlarını Erkan'a gönderiyordu.

Gözlerimi kısarak ona döndüğümde tırsmış gibi sandalyesini en dibe çekerek benden uzaklaştı.

"Gördüğünüz gibi Erkan benimle uğraşmadan yaşayamıyor."

Gani bana gülümseyerek baktıktan sonra Erkan'a dönüp "Bence gayet fit," dedi. "Ama sanırım senin biraz göbeğin çıkmış kardeşim."

Ben Gani'ye gülümseyerek bakarken Erkan da başını göbeğine doğru eğmekle meşguldü. Bu haline tebessüm edip memnun bir ifadeyle Gani'yi süzdüm. Neredeyse hiç konuşmuşluğumuz yoktu ancak benden taraf olması hoşuma gitmişti.

Erkan kolumu çimdikleyip beni kendisine döndürdü.

"Türk erkeğiyim ben. Olacak o kadar!"

Erkan'a dil çıkararak karşılık verdiğimde herkes bize güldü. Bir süre daha kahvaltıya devam ettik. En sonunda daha fazla yiyemeyeceğimi anlayıp, sandalyemi çekerek sırtımı Erkan'ın omzuna yasladım.

Gözlerimi sıkıca yumup açtım. Ondan gizlediğim gerçeği öğrendiği zaman tepkisini tahmin edemiyordum. Belki bir daha yüzüme bakmazdı. Hakkı vardı çünkü. Yıllarca susmanın bedelini bir gün çekmek zorundaydım.

Ve sanırım o gün yaklaşıyordu.

Bildirim sesiyle irkildim. Yusuf neredeyse başını telefona sokarak birine mesaj atıyordu. Başımı ona doğru eğip Defne'ye attığı mesajı okudum.

Kıkırdadığımda beni fark edip başını kaldırdı. Anında suçlu olduğumu belli eden yüz ifademi takınarak dudağımı ısırdım.

"Sen beni mi gözetliyorsun?"

Kaşlarımı yukarı kaldırırken omuz silktim.

"Âşıkısın!"

Gözlerini kısıtığında dudaklarımı birbirine bastırıp önüme döndüm. Kahvaltımız bittiğinde havadan sudan sohbet etmeye başladık. Emir iyi oynadığımı dile getirdiğinde ona memnun olmuş bir ifadeyle gülümsedim. Diğerleri de onu onayladığında bir tek Nart'tan yorum gelmemiştir. Tebessüm ederek ona döndüğümde bir taraftan pipetiyle oynayıp diğer taraftan da gözlerini üzerime diktiğini fark ettim.

Kaşlarımı kaldırarak "Nart?" diye seslendim. Ona hitap etmeme afallamış gibi tek kaşını anında kaldırdı. "Sence nasıl oynadım?"

"İdare ederdi."

"Pek açıklayıcı olmadı."

Üstüne gitmeme rağmen başını eğerek gülümsedi. Başını kaldırıp yine doğrudan bana baktığında kalbim tekledi. Heyecandan dudaklarımı sıkıca bastırıp koyu gözlerini izlemeye başladığımda, sanki o anda ikimizden başka kimse yokmuş gibi gelmişti.

"İyiydi."

Kestirip atmasına karşılık kaşlarımı kaldırdım.

"Biraz daha açarsak?"

İleri gittiğimin farkındaydım ancak gülümsemesi onu ele vermişti. Bundan rahatsız olmuyordu.

"Takımı sen kurtardın. Oldu mu?"

Yalanına karşılık ufak bir kahkaha attım. Fakat bakışlarındaki yoğunluktan dolayı önüme döndüğümde kimsenin bize aldırış etmediğini fark ettim. Herkes kendi halinde takılıyordu.

Erkan'ın telefonu çaldığı zaman başımı ona doğru çevirdim. Telefonu kaşları çatık halde kulağına götürdüğünde bu mimiği karşı taraftakinin Serkan olduğunu ispatladı.

"Ne var?" Karşı tarafı dinledi bir süre. "Ne dediğinin farkında mısınız?" Erkan pek öfkelenen biri olmadığı için suratımda

şaşkın bir ifade hâkimdi. Serkan'ı dinledikten sonra "İyi. Beni bulaştırma," deyip telefonu kapattı.

"Ne oldu?"

Herkes bize bakarken "Aslı İstanbul'a dönmüş. Bu da peşinden gidiyormuş," dedikten sonra telefonunu ve cüzdanını eline alarak başıyla işaret verdi. "Gidelim mi?"

Onu onaylayıp çocuklarla vedalaştığımda Nart'a bakmadan kendimi restorandan dışarı attım. Erkan hesap işini halledip yanıma geldiğinde "Serkan evde mi?" diye sordum.

Öfkeden damarları belirginleşen boynunu bana doğru çevirdi. Onu ilk kez böyle gördüğüme emindim.

"Evet."

"Benim yüzümden."

Erkan kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Başımı öptükten sonra beni eve giden yola doğru ilerletti.

"Sakin üzülme. Defolup gitsin, umurumda bile değil."

Eve varana kadar Erkan kolunu bir an bile omzumdan çekmeyip benim arkamda olduğunu belli ettiğinde, ben de kolunu sırtına doladım. Verandaya çıktığımızda derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. Sadece birkaç saniye sonra kapıyı yüzü asık Şeyma açtı. Erkan onu bile umursamadan, benden ayrılıp içeri girdi. Onun peşinden salona girdim ve en son görmek istediğim manzarayı gördüm. İkiz kardeşler, Erkan ve Serkan karşı karşıyaydı.

Erkan onun önünde dikilip "Hangi yüzle sen Aslı'nın peşinden gidersin?" diye bağırdı. Bağırışıyla yanımdaki Şeyma irkildi. "Bir de sana ihtiyacı olduğunu söyleyerek Metin'i bahane ediyorsun! Senin kardeşin Metin mi?"

Serkan "Bana bağırma!" dedikten sonra elini saçlarının arasından geçirdi. "Metin benim kardeşim ayrıca!"

“Ben neyinim lan? Ona verdiğin değeri bir kere bile bana verdin mi?”

Erkan’ın sözleriyle yaşlar tekrar kirpiklerime kadar ulaştı.

Serkan sertleşen ifadesiyle “Gidiyorum ben,” dedikten sonra Erkan’ın yanından geçmek istedi. Erkan onun kolundan kavrayıp gözlerinin içine öyle bir baktı ki ben bile ürktüm.

“Bir daha sakın gelme,” deyip gözlerini kısıtı.

Serkan önce Erkan’a, ardından bana baktı.

“Mutlu musun Gül?”

Yutkunamadım.

Defne “Kes sesini,” diyerek benim önüme geçti. “Şerefsizliğin bedelini öde! Kızı suçlama! Zaten o söylemese ben söyleyecektim Aslı’ya.”

Serkan boğuk sesiyle “Gidiyorum Defne,” dedi. “Merak etme. Artık rahatça düşüp kalkarsın Yusuf’la.”

Defne ona sert bir tokat attı.

“Defol, git!”

Serkan odadan ışık hızıyla çıktığında tuttuğum nefesimi dışarı verip sandalyeye çöktüm. Şiddetle ağlamaya başladığımda tüm benliğim bunların benim suçum olduğunu haykırıyordu. Her şeyi mahvetmek dışında hiçbir işe yaramamıştım yine.

Ben ağlamaya devam ederken iki yanıma oturan kişilerin sarılışını hissettim. Defne ve Şeyma beni her iki yandan sardıklarında başımı öne eğdim.

Birisi önümde dizlerini yere koyup çenemi kavradığında burnumu çektim. Erkan başımı kaldırıp, ıslak yanaklarımı temizledikten sonra gülümsemeye çalışarak “Senin hiçbir suçun yok Gül’üm,” dedi. “Ağlama.”

Aslında tek suçlu bendim ama bunun farkında bile değildi.

Kızlar kollarını bedenimden ayırdıklarında Erkan kollarını iki yana açtı. Dizlerinin üzerinde doğrulup beni sıkıca sardı.

“Ağlayınca çirkin oluyorsun.”

Yüzümdeki yaşlar tişörtüne değdiği zaman kendimi çekmek istedim ancak buna izin vermeden yanağımı iyice omzuna yapıştırdı. Bir süre sonra benden ayrıldığında ayağa kalkarak elini uzattı. Elinden tutarak kalktığımda beni kendine çekip bizi izleyen Defne ve Şeyma’ya döndü.

“Patlamış mısır da vereyim mi kızlar?” deyip sinirle soludu. “Acıktım, hadi gidip kahvaltı hazırlayın biricik kankanıza.”

Gözlerim irileştiğinde yanağımdaki yaşları temizliyordum.

“Yuh! Daha şimdi kahvaltı yapıp geldik.”

Şeyma “Ben hazırlarım,” demişti. Onun aksine Defne “Nerede kahvaltı ettiniz? Siz nereden geliyorsunuz?” diye sordu. Şeyma da sorunun cevabını bekler gibi bize baktığında Erkan’ın cevap vermesini bekledim. Erkan onlara kısa bir özet geçtiğinde ikisinin de merakını gidermişti.

Şeyma, Erkan için kahvaltı hazırlarken ben kendimi sandalyeye attım. Defne ise yukarı çıkmıştı. Erkan’a döndüğümde bacaklarını iki yana açmış, dirseklerini ayaklarının üzerine koyup ellerini birleştirmişti. Başını öne eğerek öylece duruyordu. Şeyma çay yaparken bir taraftan da Erkan’a bakıyordu. Onun için endişelendiği o kadar belliydi ki bir an için kendisine aynada baksa bunu fark ederdi.

Her şeyi masaya dizdikten sonra Erkan’ın yanında durdu.

“Çay demledim.”

Erkan başını salladı. Hazırladıklarına bakıp gülümsedi.

“Ellerine sağlık Gamzeli’m.”

Erkan’ın hitabına başka bir zaman olsa kızardı belki ama sesini çıkarmayıp yanına oturdu. Onlara birkaç dakika öylece baktıktan sonra ağır adımlarla odama çıktım.

Defne umursamaz bir ifadeyle telefonda mesajlaşırken yatağıma çöktüm.

“Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun?”

Sorumla beraber başını kaldırdı ve telefonu kapayıp koltuğun yanındaki sehpaıa bıraktı.

“Eğer güçlü olmak istiyorsan umursamaz olmalısın.”

Yorgun gözlerimi onun gözlerine dokundurdum.

“Ben yapamıyorum.”

Çenesini yukarı doğru kaldırıp alayla bana baktı.

“Annem ölene kadar ben de yapamazdım.”

“İlla birini kaybetmek mi gerekir?”

“Evet. Onun için hep diyorum ya, bir insana fazla bağımlı kalınmamalı. Sonlar hep aynı oluyor. Ben babama bakıyorum ve diyorum ki kimseyi sevmeyeceğim. Onun gibi perişan olmayacağım.”

“Eğer birini sevseydin bu Serkan olur muydu?”

“Asla!” dedi tereddütsüz. “O benim dostumdu Gül. Çok yakın dostumdu. Hislerinin bende bir karşılığı yoktu ama bunu anlamak istemedi.”

“Neden itiraf etmedin Defne?”

“Aslı’ya kıyamadım.”

“Ben kıydım.”

“İyi yaptın,” diyerek iç çekti. “İyi ki dinledin bizi ve anlattın her şeyi. Eğer sen söylemeseydin ben patlayacaktım. Beni çok büyük bir yükten kurtardın, teşekkür ederim. Sen gerçek bir dostsun.”

Onu çözmek mümkün değildi. Bunca yıllık arkadaşım-
dı ancak ne zaman ne yapacağını asla kestiremezdim. Bazen
ona baktığımda kırılgan, annesizliğinden dolayı acı çeken bir

Defne görürdüm. Ancak çoğu zaman neşesinden ödün vermeyen, dünyanın en mutlu insanıymış gibi kahkaha atan, kıyafet değiştirir gibi sevgili değiştiren Defne olurdu karşımda.

Hangisi gerçektir, sanırım bunu asla bilemeyecektim. Esmer halini özlemiştim. Siyah saçlı Defne'yi bir daha ne zaman göreceğim tamamen belirsizdi ama usanmadan saçlarının ve gözlerinin eski haline dönmesini diliyordum.

Defne tekrar telefonuna döndüğünde bir müddet öylece tavanı izlemeye başladım. Düşünce deryasında kendimi kaybedip, derinlere dalarken telefonumun sesiyle irkildim. Benim kalkmama izin vermeden, Defne komodinin üzerinde titreyen telefonumu alıp bana fırlattı.

Telefona baktığımda annemin aradığını gördüm. Boğazımı temizleyerek telefonu kulağıma götürdüm.

“Anne?”

“Kızım, nasılsın?”

“İyiyim anne. Nasıl gidiyor?”

Benim sesimi duyunca Defne'nin ayağa kalktığını gördüm. Mahcup bakışlarla ona bakarken, gülümseyip dışarı çıktı.

“Şahane!” diyerek kıkırdadı. “Babanla aşk tazeliyoruz.”

“Kardeş istediğimi sanmıyorum anne.”

Cırladığında yüzümü buruşturdum.

“Annenle ne biçim konuşuyorsun sen? Yiyeceksin terliği!”

“İtalya'dan nasıl terlik fırlatmayı düşünüyorsun acaba?”

Sinirle “Sus kız!” dedi. “Aramızda kalsın ama teknik geliştiriyorum. Kolla kendini!”

On dakika kadar onunla konuştuktan sonra telefonu kapattık. Biraz daha tavanı izledikten sonra banyoda yüzümü iyice yıkayıp paytak adımlarla aşağıya indim. Salona girdiğimde buz gibi hava iliklerime işledi. Defne koltukta oturup cips

erken Şeyma kanepede oturuyordu. Erkan ise başını Şeyma'nın kucığındaki yastığa koymuş, uzanıyordu. İçeri girdiğimde Şeyma'nın gülümseyerek onu izlediğini gördüm. Beni fark ettiğinde yüzündeki gülümsemesini silip parmaklarını Erkan'ın saçından çekti. Defne'nin karşısındaki koltuğa oturduğumda Erkan yerinden doğruldu.

“Ben böyle matem havalarını sevmem kızlar,” deyip, dağılmış olan saçlarını düzelterek Şeyma'ya göz kırptı.

Şeyma kızarıırken Erkan, Defne'yle bana bakarak “Bu evin reisi benim artık,” dedi. “Ve tatilimizin dolu dolu geçmesini emrediyorum.”

Defne “Sana katılıyorum,” diyerek ağzına cips atarken bir yandan da mesaj çekmekle meşguldü.

“Yusuf bizi akşam partiye davet etti.”

Yusuf ismini duyar duymaz cips Defne'nin boğazında kaldı.

“Tutenstein, sen partileri sevmezsin ki!”

Gözlerini saniyelik bana çevirdi.

“Sizin için katlanırım Gül'üm.”

“Parti nerede ki?”

“Yusufların evinde,” dediğinde klimaya rağmen sıcağı hissettim.

“Ben gelmeyeceğim. Yorgun hissediyorum kendimi.”

“İtiraz yok Gül'üm.”

Dudak büktüğümde başını iki yana sallayarak hiç şansım olmadığını belirtti.

Bir gün birisi bana hayatımla ilgili bir karar verebileceğimi söylese sadece gülerdim ancak şimdi gerçeği yaşayarak görüyordum.

Hayatımın her kısmında annemin kararları vardı. İsteddiği liseye ve üniversiteye gitmiştim. İsteddiği gibi giyinmiş, ona göre hareket etmiştim. Seçme şansı sunulmamıştı bana, baskılarla yaşamak ve susmak öğretilmişti.

Partiler bana uzaktı. Aslında bana değil de anneme uzaktı. Babam sık sık arkadaşlarımla gezmeme söylese de annem tavrını ortaya koyup geri çekilirdi. Ve ben asla onu ezecek bir adım atmazdım.

Lise zamanı en yakın arkadaşlarımla ev partilerinden başka hiçbir partiye katılmamıştım. Partiyle, ilk ve sanırım son olarak içkiyle ve daim olmasını dilediğim özgürlükle burada tanışmıştım.

Nart ve Yusuf'un kaldığı evi incelemeye odaklı şekilde kendimi krem rengindeki kanepeye attım. Bizim yazlığımızın aksine ahşap bir eşya neredeyse yoktu. Ev yazlık ev değil de daha çok villaya benziyordu. İki katlı olmasına rağmen içerisi oldukça geniş ve kullanışlıydı. Krem renginde klasik mobilyalarla döşenmiş salondan asalet akıyordu desem yerinde olurdu. Gözlerim etrafta gezerken, oldukça geniş salonda dans eden ikilide takılıp kaldı. Emir ve Umay hareketli bir dans sergilerken Umay kopmuş gibiydi. Emir'in ondan hoşlandığını düşünmüyordum artık.

Gözüm onlardan sonra ayağa kalkmış olan ikiliye takıldı: Yusuf ve Defne. Yusuf yüzündeki samimi gülümsemeyle ona bakıyordu. Defne ise her zamanki gibiydi. Yusuf'un derin bakışlarına karşılık veremiyordu sanki.

Erkan Gonca'yla sohbet ederken, yanında oturan Şeyma tırnaklarının etrafındaki etleri yiyerek onlara bakıyordu. Bu hallerine bakıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Erkan Şeyma'yı

kıskandırıyordu ve bunun farkında bile değildi. Zaten olsa anında buna son verirdi.

Biri bana vişne suyu uzattığında başımı kaldırdım. Nart dümdüz bir ifadeyle bana bakarken elindeki bardağı salladı. Bardağı alarak “Teşekkür ederim,” dedim ve bir yudum alıp sehpaye bıraktım.

Göz kırparak başını salladı.

“Ne oldu sana?”

Dudaklarımı ıslattım. Bir şey yok yalanını söylemeyi tercih etmediğim için “Oldu işte bir şeyler,” diye mırıldandım.

Başını kanepé başlığına yaslayarak bakışlarıyla etrafımı sardı. Gözlerim benden izinsiz onu bulduğunda nefesim kesilecekmiş gibi olmuştu.

“Anlatabilirsin.”

“İstemiyorum.”

Gözleri beni delip geçerken omuzlarını düşürdü.

“Üzgün olman hoşuma gitmiyor.”

Hafifçe gülümsemeye çalışsam da çabam boşunaydı.

“Boş ver Nart.”

İç çekerek “İsmimi çok güzel telaffuz ediyorsun Yeşil,” dediğinde şaşkınca ona baktım. Kalbime mi indirmek istiyordu benim? Söylediği cümle, içimdeki volkanların patlamasına neden olurken tüm ruhumun kasıldığını hissedebiliyordum.

Yüzümü buruşturdum.

“İçtin mi sen?”

Söylediğim cümleyle dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Bana manalı şekilde baktıktan sonra “Benim böyle şeyler söylemek için içkiye ihtiyacım yok,” dedi.

Gözlerimi devirdim.

Başka bir hareketli şarkı çaldığında Yusuf ve Defne dans ediyorlardı. Şeyma kollarını göğsünde birleştirmiş şekilde Erkan'a dirsek attığında Erkan irkilip başını ona çevirdi. Bir şeyler konuştuklarında onları duyacak mesafede olmadığım için anlayamamıştım. Şeyma dudak bükmüş şekilde ayağa kalkıp Erkan'ı da kaldırdığında gülümsedim. Erkan hâlâ onu kıskandığını anlayamamıştı.

“Yeşil,” diyen sesini duyduğumda başımı yine ona çevirdim. Öylece bana bakarken, ne kadar çekici görüldüğünün farkında olup olmadığını merak ediyordum. Aynı zamanda bu kadar derin bakarak içimdeki duyguları şaha kaldırdığını biliyor muydu acaba?

“Seni üzenleri yok etmek istiyorum. Şu an gülümsüyorsun. Hep böyle kalabilseydin keşke.”

Her sözüyle içimde deprem etkisi yaratmayı nasıl başarabiliyordu bu çocuk?

“Senin kafan güzel bence.”

Yüzüne hayran olduğumu kabul ettiğim serseri gülüşünü yerleştirdiğinde nefes almayı unuttum. Parmaklarım buz tuttuğunda tüm yüzüm yanıyordu.

“Senden güzel olamaz.”

“Nart,” deyip zorlukla derin bir soluk aldım. Ona hitap ettiğimde gülüşü büyüdü. Bu haline karşılık ne yapacağımı bilmeden “Sen benden ne istiyorsun? Bu ilginin sebebi ne?” diye sordum.

Parmağını çenesine uzatarak, düşünürmüş gibi yapıp bana baktı. Göz kırparak “Buldum!” dedi sevinçle. “Mesela saatlerce oturmak istiyorum seninle. Daha sessiz ve ıssız bir yerde mümkünse. Ve sadece gözlerine bakmak istiyorum. Ben ormanlardan ürkerim ancak senin orman yeşili gözlerinde kaybolmaya bile razıyım.”

Öylece kalakaldığımda gözlerini gözlerime kelepçeledi sanki. Kendimi, gözlerimi ondan çekmekten âcizmişim gibi hissediyordum. Söylemek için bir şeyler ararken bir an olsun benden ayırmıyordu yoğun bakışlarını. Gözünü dahi kırpmıyordu.

“Ben...”

Heyecandan saçmalayacağımı bildiğim için sustum ve ayağa kalkmak için çabaladığımda kolumdan tutup beni yanına çekti.

“Artık kaçmana izin vermeyeceğim.” Emin sesiyle yerime mihlandım. Keskin ve sert yüz hatları ve ifadesi ciddiyetinin belirtisiydi. “Beni tanımaya çalış. Lütfen. Pişman olmayacaksın.”

“Nart...”

Tebessüm etti.

“Kalbim tekliyor her Nart dediğinde.”

“Ama...”

“Düşün,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Sadece düşün Yeşil.”

Korku, tüm duyguları kendine esir edecek kadar güçlü bir duyguydu. İnsanı iliklerine kadar kendi tutsağı yaparak bizi ele geçirecek kuvvetteydi ve buna karşı koymak için başka bir duygunun öne geçmesi gerekirdi.

Aşk ve korkunun savaşında galibiyeti kim kazanırdı?

Korku ordusu, kalbin üzerine hücum ederse nahif kalp buna dayanabilir miydi? Kalbin kalkanı yoktu ki!

Korkularım kalbimin etrafını sarmış, prangalarıyla ona işkence ediyordu. Kalp haykırır mıydı? Ben kalbimin haykırışlarını duyabiliyordum. Her tarafı kuşatılmış şekilde acı çekerken benden medet umuyordu. Çünkü bu savaşa sadece ben son verebilirdim.

Kalbimin sesini dinlediğim takdirde korkularım yok olacaktı. Korkulara teslim olursam da kalbim onlar tarafından yok edilecekti.

Tüm gece uyuyamayıp, düşünceler deryasına dalmışken gözlerimin acıdığını hissedebiliyordum. Boğazım kurumuştu. Partide içtiğim vişne suyunun ekşi tadı hâlâ damağımdaydı. Nart'ın söyledikleri ise aklımda dönüp duruyordu. Zihnimi istila etmişti ve oradan çıkmayacağı oldukça barizdi.

Battaniyemi omzuma atarak aşağıya indim. Mutfaktan kendime bir bardak su aldıktan sonra verandaya çıkarak kanepeye oturdum. Aniden esen Akdeniz rüzgârına karşılık battaniyeye sarıldım.

Bir insan nasıl bu kadar kısa bir sürede kafamın her köşesinde kendi tahtını kurabilirdi? Bir insan nasıl sadece birkaç cümlesiyle beni bu duruma sokabilirdi?

Geçen her dakika onu görme, onunla konuşma isteğim artarken nefesimin tıklandığını hissediyordum.

Dipsiz bir kuyuya düşmeme tek adım kalmıştı. Ona doğru atacağım bir adım demek, bilmediğim bir kuyuya düşmem demekti. Onu tanımıyordum. Peki, bu içgüdü de neyin nesiydi? Sanki yıllardır onunla tanışıyormuşuz gibi geliyordu.

Şakaklarımı ovduktan sonra koşarak kendimi dışarı attığımda üzerimde gri eşofman altı, siyah tişört ve aynı renkte olan spor ayakkabı vardı. Hızla koşarak anayolu geçtim ve sahile vardım. Etrafta spor yapan onlarca insan varken sadece ben deli gibi koşuyordum.

Nart'ın yazlığına iki üç dakikalık mesafede olan kayalığa doğru ilerlediğimde, kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum. Kayalığa vardığımda istemsiz olarak gözlerim doldu. Boğazım düğüm düğüm olduğunda kayalığa tırmanmaya başladım. Tırmandıktan sonra kaygan olan kayalara basarak suyun değmeyeceği yüksekliğe çıktım. Burası bizim ilk tanıştığımız yer

sayılırdı. Yusuf tarafından bana doğru itilmişti. Ya da kader mi demeliydim buna? Kader bizi çarpıştırıp bir adım geri çekilmişti. Bundan sonrası bize, daha doğrusu bana kalmıştı. Nart atabildiği kadar adım atmıştı. Ben ise hâlâ geri çekiliyordum. Çünkü ona kapılmaktan, sonrasında yanılmaktan korkuyordum.

Güneş doğmaya başladığında başımı öne eğdim. Ayaklarımın altında dalgalanan bir deniz varken neden şu an suya atlamadığımı soruyordum kendi kendime. Belki soğuk olan su, beni kendime getirecek niteliğe sahip olan yegâne şeydi.

O gün onlara verdiğim tepki aklıma geldiğinde sesli şekilde güldüm. Oldukça sakın bir yapım olmasına rağmen sinirlenince kendimi asla kontrol edemez, saçmalardım. O gün de aynen öyle olmuştu.

Gözlerimi ovduktan sonra ayağa kalkıp başımı eğdim. Suyu bakarken gözlerimi kapattım. Bakarsam ya da düşünürsem vazgeçerdim. Bu yüzden saniyeler içinde kendimi suya attım.

Sanki kendimi derin karların altına atmışım gibi bedenim soğukla buluştu. Soğuk su iliklerime kadar işlediği sırada suya başka birinin de daldığını hissettim. Kendimi suyun yüzeyine çıkardığımda derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım. Saçlarım yüzümden çekildiğinde gözlerim sudan çıkan bir çift gözle buluştu.

Kalbim o an göğüs kafesimi yırtacaktı.

Bana doğru yüzerek tam önümde durduğunda nefesimi tuttum. Kumral saçları güneşin temasıyla parlarken alnına düşüyordu.

“Delisin sen,” dedi nefes nefese. “Ve beni de kendine benzetiyorsun.”

Kaşlarımı çatarak beni ele geçiren heyecanıma rağmen “Senin ne işin var burada?” diye sordum.

“Tam sana doğru geliyordum ki atladın,” deyip açıklama yaptığında gözlerimiz bir an olsun ayrılmadı.

Anlam veremeyerek “Sen neden atladın?” diye sorduktan sonra çok az dudak bük müştüm.

Gülümseyerek “Dejavu yaşamış olduk işte,” dedi. Gülümseyişine hayran hayran baktığımın farkına varınca ifadesini inadına sildi. “Donmadın mı sen? Hemen çık şu sudan.”

Suyun soğukluğunu unuttuğumu fark ettiğimde yakın olan karaya doğru yüzmeye başladım. Üzerimdeki kıyafetlerin ağırlığı yüzünden yavaş şekilde yüzüp kendimi karaya attıktan sonra ıslak kumun üzerine uzandım. Gözlerim uykuya muhtaç olduğu için anında kapandı. Birkaç ses duyduğumda yanıma gelip oturan Nart’ın varlığını hissetsem de kıpırdamadan uzanmaya devam ettim.

Sessizliğime eşlik edip yanıma uzandığında, aramızda belirli bir mesafe vardı. Ona temas etmediğim için kendimi daha rahat hissetmem gerekirdi belki ancak donmam gerekirken yandığımı hissediyordum. Üzerime bir rüzgâr çarpana kadar sıcak gibi gelmişti fakat rüzgârı tenimde duyduğum an kollarımı bedenime sardım. Bunu fark ettiği an doğrulup bana kınayıcı bakışlar attı.

“Donacaksın,” diyerek ayağa kalktı ve elini uzattı. Düşünmeden elini tutup kalktığımda bakışlarım kenetli ellerimize takıldı. Onun bırakmayacağı aşikâr olduğu için ellerimizi ayırdığımda omzunun üzerinden bana bakış attı. “Benim evime geliyorsun.”

İstemsizce “Ha?” diye tepki verdim.

Önden ilerlemeye başladığında peşine takıldım. Birkaç saniye sonra bana dönüp üzerimde ağırlık yapan giysileri işaret etti.

“Bu kılıkta dönmeyi düşünmüyorsun umarım? Donarsın.”

Tehlike arz eden gözleri üzerimde gezinirken çenemi kaldırdım.

“Yoo, tam olarak öyle düşünüyorum.”

Başını iki yana salladığında saçlarındaki damlalar yüzüne inmişti. Yutkundum. Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

“Saçmalama. Seni böyle göndermem, tamam mı?”

Gözlerimi kısarak “Senin göndermene ihtiyacım yok. Kendim giderim,” dediğimde kolumdan tutarak beni çoktan ilerlemeye başladığımız eve doğru yönlendirdi.

Yüzümü buruşturarak içeri girdiğimde Kahve sakince üzerimize doğru geliyordu. Kahve’yi gördüğüm an Nart’ın arkasına saklandım ve o da bıyık altından güldü. Bana siper olup eğilerek Kahve’yi sevdikten sonra onu gönderdi.

Kahve gittiği an arkasından çıkıp tişörtümün eteğini sıkma-yı akıl ettim. Bana sırtarak bakıp “Boşuna uğraşma. Sana kıyafet vereceğim,” dedi.

“Senin giysilerini giymem!”

Dudaklarını yukarı doğru kıvrıp sırtışını genişlettiğinde kaşlarımı çatmama neden oldu. Serseri bir gülüşle “Senin aklında ne tilkiler dolaşiyor öyle Yeşil?” diye sordu. “Umay’ın bizde temiz kıyafetleri olacaktı. Olmazsa gidip bir şeyler alırım. Ama yok, sen illa benimkilerden giymek istiyorsan o ayrı.”

Gözlerim irice açılırken, gülümseyerek geçmem için kapıyı işaret ettiğinde kapıya doğru ilerledim. Nart kapıyı çalmaya başladığında Yusuf neredeyse bizi hiç bekletmeden açtı.

“Siz niye sırlıslıksınız?”

“Oğlum, çekil de içeri girelim. Donacağız.”

Nart baş işareti yaparak içeri geçmemi belirttiğinde hemen ona ayak uydurdum. O sırada Yusuf da yukarı çıkmıştı. Önceki gün partinin olduğu salona geçtiğim an yüzümü buruşturdum. Biz gittikten sonra etrafı resmen toplamamışlardı.

Kanepenin üzerinden cips paketini alıp oturduğumda Nart da kapıda durdu. “Ben senin için bir şeyler bakıp geliyorum.” Başımı onayla salladığımda gözden kayboldu.

O gittikten saniyeler sonra Yusuf içeri girdi. Coşkulu sesiyle “Anlat bakalım,” deyip karşımdaki koltuğa oturdu.

“Neyi?”

Gözlerini kısıp “Bu halinizin açıklamasını elbette Gül,” dedi.

Elimi iki yana çevirirken burnumu kaşıdım.

“Ben suya atladım. O da peşimden atlamış. Pek anlatılacak bir şey yok.”

Alayla “Doğru,” diyerek beni onayladı. “Evet, hiç anlatacak bir şey yokmuş!”

Ağzımı açmak istediğim anda Nart içeri daldı. “Kızı sorguya mı çekiyorsun sen?” diyerek bana elindekileri uzattı. Üzeri hâlâ ıslaktı. Elindekileri alarak ayağa kalktığımda bana bakmadan “Kalk, git de kahvaltı hazırla. Bugün senin sıran,” dedi Yusuf’a. Yusuf başını onaylamayan bir tavırla iki yana salladı ve yanımdan geçerek mutfığa gitti.

O çıktıktan sonra Nart etrafa bakıp “Burada değiştir üzerini,” dedi. “Umay sürekli üzerine bir şeyler döktüğü için her evde temiz kıyafet bulundurur. Hem sakar hem de takıntılı biri.”

Onu onayladığımda hemen dışarı çıktı. Hızla üzerimdeki ıslak kıyafetleri değiştirirken şansına bir kez daha küfretmişim. Gelmeseydi rezil olmayı bile umursamadan evime dönebilirdim ama beni resmen alıkoymuştu.

Poşetin içinde temiz bir beyaz şort ve siyah tişört vardı. Her ikisini hızla üzerime geçirdim, ıslak kıyafetlerimi de poşete attım. Salondan dışarı çıktığım sırada poşeti koridora bırakıp mutfığa girdim. O sırada Yusuf kızarmış ekmekleri makineden çıkarıyor, Nart ise mutfaktaki kanepede oturuyordu.

Dayanamayarak ters bakışlarımla “Yusuf’a yardım etsene!” dedim.

Beni umursamayarak omuz silkti.

“Çok istiyorsan sen yardım et. Benim sıram değil bugün.”

Ellerimi belime koyup, ona bakmaya devam ederken “Ben misafirim. Senin bana hizmet etmen gerekiyor,” dedim ciddi bir tavırla.

Çenesiyle Yusuf’u gösterip “O hizmet eder sana,” dedi. “Hadi gel ve yanıma otur.”

Yanına doğru ilerleyip kolundan tuttum ve onu kaldırmaya çalıştım ancak kıpırdamadı bile.

“Ya kalkarsın ya da giderim Nart!”

Anında ayağa kalkınca, gülümseyerek yerime geçtim.

“Öfkeliyken bile ismimi ne güzel söylüyorsun bel!”

Dirseklerimi masaya yaslayarak “Çenen yerine ellerin çalışsa bu kadar çok aç kalmazdım,” diye mırıldandım.

Serseri gülüşünü sergilediğinde bir an kalbim hopladı sanki. Kendimi kontrol altına almaya çalışarak, çaktırmadan Nart’ı izledim. Yusuf’un yönlendirmesiyle malzemeleri masaya dizdikten sonra salatalık ve domatesleri yıkadı. Onları gelişigüzel doğrarken kahkahalara boğuyordu beni.

Ben kahkahalar atarken o bana öldürücü bakışlar yollamakla meşguldü. Dişlerinin arasından “Dikkatimi dağıtma!” diye tısladığında kıkırdayıp Yusuf’un doldurduğu çaydan birkaç yudum aldım. Nart hâlâ elindekilerle uğraşırken ben iki dilim kızarmış ekmek yemiştım.

Alayla “Kahvaltım bitti sayılır,” dediğimde başını kaldırarak bana baktı.

“Bu domatesin suyu çıktı.”

Yusuf'la aynı anda ezip, mahvettiği domateslere bakarak gülmeye başladığımızda Nart daha fazla uğraşmadan yerine geçti ve bir şeyler atıştırmaya başladı.

Yarım saat kadar sonra kahvaltımızı bitirdiğimizde bana dönerek "Seni eve bırakayım istersen," dediğinde ayağa kalktım.

"Ben kendim giderim."

Kafasını iki yana sallayarak, poşeti yerden alıp ayakkabılarını giydi. Benim ıslak ayakkabılarımı da poşetin içine attıktan sonra dolaptan pembe yaz terliği çıkardı. Verdiği terlikleri giydikten sonra köpekten korktuğum için ilk önce Nart'ın çıkmasını bekledim. O önden çıkarken ben de arkasından etrafı kolaçan ettim.

"Korkma." Sesini duyduğum an ona döndüm. Bana güven veren gözlerle bakarken bir adım attı. "Sana zarar vermesine izin vermem."

"Ben ondan çok hayatıma katacağım yeniliklerden ve onların bana getireceği şeylerin sonucundan korkuyorum."

"Anlıyorum," dedi sakın bir tonla. "Sonuçları güzel olacak. Emin ol."

Yüzünde bir sırıtış belirdi ve önden ilerlemeye başladı. Tekrar peşine takıldığımda bu sefer hiç konuşmadık. Yol boyu en ince detayına kadar kaldırımları inceledim.

Yanımda yürümesi bile kendimi başka bir boyuttaymışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Adımlarımız uyum içerisindeyken eve vardığımızda sözleşmişiz gibi durduk. Başımı kaldırıp ona baktığımda, gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu fark ettim.

Gözlerini kısarak "Gece uyumadın değil mi?" diye sordukça afalladım.

"Nasıl bildin?"

Omuz silkti. “Gözlerinden.” Sesi olması gerektiğinden daha sıcaktı. “Ve ben de uyumadım.”

“Neden?”

“Çünkü biri beni uyutmuyor.”

Sesinin altında hafif sinir ve ima vardı. Ciddiye almadan “Yusuf mu?” diye sordum. Soruma karşılık ağzı neredeyse açık kalmıştı. Bana yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar şaşkın bir ifadeyle bakarak başını iki yana salladı.

“Hayır. Bir kız.”

Boğazımın içi kaşındı.

“Bir kız mı? Kim?”

Bana doğru bir adım attı ve tam dibimde durdu. Yüzüme nefesini çarparak “Sen,” dediğinde kalbim göğüs kafesimin içe-risinden kaymıştı sanki. “Sadece sen.”

O an biraz daha durursam heyecandan bambaşka şeyler yapabilirdim. Bu yüzden birkaç adım geri gidip “Ocakta çayım kaldı,” dedim. “Sonra görüşürüz Nart.”

BÖLÜM 7

“**K**açma.” Bana doğru bir adım atıp kararlı bakışlarla önümde durdu. “Tek bir adımın her şeyi değiştirir.”

Başımı kaldırıp gözlerinin tam içine baktım. Fısıltılı ve boğuk sesimle “Zaten o yüzden adım atamıyorum,” dedim.

Hiçbir şey söylemeden, öylece bana bakarken suskunluğuna eşlik ediyordum. Beni, duygu karışımını barındıran gözleriyle süzmeye başladığında bir şey söylemek istediği her halinden belliydi ancak zorlanıyor gibiydi.

Çaresizce “Ne yapmam gerek? Benden bir şey iste,” dediğinde dudaklarımı ıslattım. İçimden birkaç cümle söylerken bunları dışımdan söylesem hayatımın değişeceğini biliyordum. Başka bir yola sapıp, sonunu görmeden nasıl bir yolculuğu onaylayabilirdim ki?

“Ben bilmiyorum. Nart. Nasıl bir yol izlemem gerektiğini kestiremiyorum. Benim bilinmezliklerimin sonuçlarını da başkaları ödesin istemem.”

“Sürekli bana adımı söyle istiyorum. Anlamsız ama hep bunu diliyorum.”

Onu yatıştırmak için başımı iki yana salladım.

“Anlamsız değil.”

Sanki karanlık bir kuyuda ışık görmüş gibi umutla bana baktı. Kumral saçları gibi gözleri ve yüzü de parladığında öfkeli hali uçup gitti. Sanırım onu yatıştırmıştım.

Yanağını kaşıyarak tek kaşını kaldırdı.

“Yani?”

Bir adım daha geri çekildim. Soluklarımı kontrol etmeye çalışırken “Bilmiyorum,” diyebildim. “Üzerime geliyorsun. Hem de çok fazla.”

Yüzünde kendinden emin bir gülüş peyda olduğunda kaşlarımı çattım. Çarpık şekilde gülerek başını hafifçe aşağı yukarı salladı. “Demek ki doğru yoldayım. İlerleyeceğim, tamam mı? Sen duvara toslayana kadar sana doğru adım atacağım.”

Afallayan suratımla yüz ifadesini incelediğimde ciddi olduğunu gördüm. Surat ifadesi o kadar ciddiydi ki şaka yapması olası değildi. Bir süre bana baktıktan sonra göz kırpıp başıyla evi işaret etti. Bahçe kapısını açıp içeri geçtiğimde hâlâ olduğu yerde dikiliyordu. Ben verandaya ulaşana kadar orada beklemiş, daha sonra gitmişti.

Ne kadar süredir tuttuğumdan emin olmadığım nefesimi dışarı vererek içeri geçtim. Eve girdiğimde etraf sessizdi. Parmak ucumda yükselerek, yukarı çıkıp kendimi banyoya attım. Ilık suyla aldığım duştan sonra odama girip üzerimi giydim ve saçlarımı havluyla kurulayıp açık bıraktım. Saat sekize gelirken, kendimi yorgunlukla yatağa atıp uykunun kollarına teslim ettim.

Uyku...

En mühim ilacımız olmalıydı.

Öyle ki saat on bire geldiğinde seslere uyandım. Ayağa kalkıp odamın kapısını açtığımda küçük koridorda kavgı ettiklerini gördüm. Kaşlarımı çatarak izlemeye koyulduğumda Erkan sitem ediyordu.

“Ya ne olur birlikte film izlerken elinden tutmaya çalıştıysam?” Şeyma onun karnına sertçe vurduğunda inledi. “Elin çok ağırmiş. Çocuklarımızın senden çekeceği var.”

Şeyma tiz bir çığlık attıktan sonra Erkan’ı pataklamaya başladı.

“Manyak herif! Patavatsız! Geri zekâlı! Öküz! Seninle evlenmeyeceğim.”

Erkan onu omuzlarından tutup kendisinden uzaklaştırdı.

“Var mısın iddiasına Gamzeli?”

Şeyma kararlı gözlerle ona bakıp çenesini dikleştirdi.

“Varım. Nesine?”

Erkan bu defa gerçekten keyifle güldü.

“Kazanan kaybedeni öper.”

Kendimi tutamayıp, kahkahalara boğulurken ikisi de bana döndü. Erkan benimle beraber güldüğünde Şeyma onu tekrar yumruklayıp çığlık atmaya devam ediyordu.

Ben gülmeye devam ederken karşı odadan Defne çıktı. Erkan’ı yumruklayan Şeyma’ya şaşkınlıkla baktıktan sonra bana döndü. Ağrıyan karnımı tutarak, yere çöküp kahkahalarımı son vermeye çalıştığımda Erkan bana hiç yardımcı olmuyordu.

Şirin bir ses tonuyla “Kazanamazsan sorun olmaz ya. Ben seni öperim merak etme,” dediğinde ağzımı kapattım. Çünkü biraz daha güldüğüm takdirde Erkan’ın yerini alacağımı biliyordum. Onun da dediği gibi Şeyma’nın eli çok ağırdı. Şaka olarak bile olsa vurduğu yerde iz kalırdı.

Defne “Ayy, bunlar sevgili mi oldu?” dediği an Şeyma’nın çılgılığıyla kulaklarımızı kapatmak zorunda kalmıştık.

“Gıcıksınız hepiniz!” diye söylenip odaya girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Birkaç saniye sonra kapının kilit sesi duyuldu. Erkan’a döndüğümde dudak büktüğünü fark ettim. Ayağa kalkıp yanına gittiğimde üzgün ifadeyle bana çevirdi başını.

“Küstü mü bana?”

Omzunu hafifçe sıktım.

“Yok be, çocuk muyuz biz?”

“Kendi adına konuş. Biz onunla beş yaşındayız daha.”

Alayla “Yaa,” diyerek omzuna vurdum. “Beş yaşında bir Tutenstein. Bunu sevdim.”

Bana birazdan saldıracağını belli eden bir bakış attığında dudaklarımı sıkarak son hız koşmaya başladım. Merdivenleri ikişer ikişer indikten sonra kendimi salonda buldum. Hızla saklanabileceğim yegâne yer olan kanepenin arkasına geçtiğimde ayak sesi bana doğru yaklaşıyordu.

“Gül’ümün canı oyun mu istiyor?” dedikten sonra bana doğru yaklaşmaya başladı. Alt dudaklarımı ısırarak beklemeye başladığımda, başımın üzerinde gölgesini hissetmişim. Tişörtümden kavrayarak kaldırdıktan sonra beni yüzünün hizasına getirdi. “Yakaladım seni!”

Ellerimi kaldırıp aşına olduğum cezayı uygulamasına izin verdiğim an kollarını belimin iki yanında hissettim. Beni kanepeye fırlattıktan sonra gıdıklamaya başladı.

O sırada “Bensiz mi?” diye bağırarak Defne’ye dönmek için durduğunda Defne aniden gelip parmaklarıyla sırtını ve belinin kenarlarını gıdıkladı.

Hem gülüp hem inleyerek “Kurban olayım yapmayın,” diye bağırdığında boşluğundan faydalanıp ayağa kalktım. Ben kalktığı an Defne, Erkan’ı kanepeye attı.

Bana dönerek gözlerini kıstı.

“Çabuk ip getir!”

Sorarcasına ona baktığımda kaşlarını çatı. “Çabuk!” Onu onaylayıp hızla merdiveninin altındaki dolaba yöneldim ve ipi aldığım gibi koşar adım salona girdim. Defne ipi aldıktan sonra “Ellerini tut,” deyip yere oturdu.

Erkan tepinmeye başladığında onu zorlukla zapt ediyordum. Kollarını sıkıca kavrayıp, başının üzerinde tutarken Defne de ayaklarını bağılıyordu.

Erkan “Kızım, ne isterseniz alırım size! Hadi bırakın ya-kışıklı arkadaşınızı,” dediğinde Defne’yle aynı anda kötü kız kahkahaları atmaya başladık. Defne ayağını bağladıktan sonra Erkan’ın çıplak ayaklarını gıdıklamaya başladı.

Erkan haykırmaya başlarken biz gülebildiğimiz kadar gülüyorduk.

“Sadistler! Siz doğum sancısı çekerken ayağınızın altını gıdıklarlar umarım.”

“Ne oluyor ya?” diyen Şeyma’ya döndüğümüzde Erkan susup ona baktı. Gözlerimle onu gösterip Şeyma’ya göz kırptığımda dudağını yukarı doğru kıvrıp bize doğru gelmeye başladı.

Yapmacık bir şekilde “Ama ayıp bu yaptığınız kızlar,” dediğinde Erkan onu onayladı.

“Hay ağzından öpeyim!”

Şeyma’nın delici bakışlarından sonra toparlamaya çalıştı.

“Ağzını seveyim anlamında. Yok ya, bu da olmadı. Yani işte öyle derler, bilirsin. Gerçi nereden bileceksin ki? Kullanmıyor-sundur o cümleyi. Kullanma da zaten. Ha, bana söyleyebilirsin o ayrı. Hadi, söylesene. Bir duyasım geldi.”

Bir taraftan ellerimle kollarını tutarken bir taraftan da gülmeye çalışıyordum. Defne şaşkınca Erkan’a baktığında Şeyma da ellerini beline koydu. Gözlerini kısarak Defne’ye işaret verdiğinde Defne saçlarını savurarak ayağa kalkıp yerini ona verdi.

“Sen tutsana,” diyerek ayağa kalktığımda Defne yerime geçti. Erkan hiç konuşmadan Şeyma’ya bakıyordu. Şeyma ise gözlerini kısarak onu süzüyordu.

Defne’nin aksine oldukça yumuşak şekilde ayaklarının altını gıdıklamaya başladığında Erkan benden yardım istiyordu. Tepinmelerine ve bağırışlarına daha fazla dayanamadığım için onu kızların elinden kurtardım ve ipi çözdüm.

Derin bir nefes alıp oturduğunda “Siz manyaksınız. Ve ben sizinle burada yalnızım,” deyip başını bana çevirdi. “En insaflı sen çıktın fıstık.”

Göz kırparak “Değerimi bil meteor,” dediğimde dişlerini göstererek güldü.

Defne her zamanki gibi benimsediği koltuğunda cips yerken Şeyma tırnaklarına oje sürüyor, Erkan da bana PES oynamayı öğretiyordu. Öğle yemeği yedikten sonra annemle konuşmuş ve sonra Umay'ın giysilerini makineye atıp yıkamıştım. Şeyma kıyafetleri ütileyip benim için bir kenara koyduktan sonra hepimizin yüzüne maske yapmış ve bizi yeşil suratlarla gören Erkan'ı korkutmamıza neden olmuştu.

Üç kızın arasında kalan Erkan için endişelenmeye başlıyordum sanırım.

Kaşlarımı çatarak "Kızım 'X' tuşunu bassana!" diyen Erkan'a döndüm.

"Hani yuvarlak olana basacaktım?"

Beni kesip etlerimi buzdolabındaki dondurma kutusuna koyacakmış gibi yüzüme baktı.

"Sen beni nerenle dinliyorsun?"

Elimle yüzüme yelpaze yaparak "Ayy, yapamayacağım!" dedikten sonra ayağa kalktım.

Alayla "Sen daha Ronaldo hangi takımda, Messi hangi takımda bilmiyorsun ki! PES senin neyine?" dediğinde kendimden emin şekilde güldüm.

"Ronaldo çok karizmatik adam," dedi Defne. "Bitiyorum ben ona."

Erkan bir müddet susup, oyunu durdurduktan sonra ayağa kalkıp kanepeye oturdu. Şeyma olabildiği kadar ondan uzaklaştığında aralarına girmemek adına koltuğa geçtim.

"Ne yapsak?"

Defne “Kulübe gidelim,” dediğinde Şeyma da hevesle onu onayladı. Erkan’la birbirimize döndüğümüzde, her ikimiz de somurtuyorduk. “Yusuflar da gelir belki.”

Erkan, Defne’ye bakarak onayladığında zorlukla yutkundum. Sürekli bir araya gelmek zorunda mıydık sanki? Tamam, onu görmek istiyordum. Ancak sürekli etrafımda olması akıl sağlığım için hiç iyi değildi.

Bana bakarak sırıtması, yakınlaşması, bana garip cümleler kurması kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesiyordu. Dayanılmaz bir etkiye sahipti ve beni kendine çekiyordu. Ona bakmaktan, ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Defne bağırıp yerinde zıpladığında hepimiz ona döndük. “Oha! Serkan fotoğraf atmış,” dedikten sonra sakinleşmek adına saçlarını savurdu. Hepimiz pürdikkat onu izlerken telefonu çevirdi. “Metin, Jale’nin beline sarılmış!”

Erkan yüzünü buruşturdu. “Dün içip içip ismini sayıklıyordu daha. Sahtekâr herif!” Derin bir nefes aldı ve odadan çıktı. “Neyse, ben kulüplere bir bakayım.”

Şeyma “Üzüldün mü?” diye sordu. “Ya da kıskandın mı Metin’i?”

“Hayır,” diyerek dudaklarımı ıslattım. “Ben onu sevmiyordum ki. Bunu burada daha iyi anladım.”

“Nasıl yani?”

Onlara babamla ilgili konuları eleyerek Nart’la olan durumumu anlattım. Erkan gibi sakin tepkiler vermeyip çılgık attıklarında başımı kaldırdım. Yerlerinde sevinç dansı yapmaya başladıklarında yüzümü buruşturdum.

“Saçmalamaya bir son verip yardımcı olsanız?”

Defne havada olan ellerini aşağı indirirken yüzündeki gülüşü silmedi. Ellerini birleştirip çenesinin altına getirdikten sonra

"Nart deyip dudaklarına yapış," dedi ciddi olduğunu belli eden ronda.

Ağzım açık ona baktığımda Şeyma anında müdahale etmişti. Defne'nin hareketini tekrarlayarak "Nart deyip boynuna sarıl," dediğinde elime aldığım iki yastığı onlara fırlattım.

Akşama kadar kızların saçma fikirleriyle beynimi şişirdim. Suç, bunu onlara söyleyen bendeydi. Nasihat üstüne nasihat dinlemiş, bir de beni onların giydirmesine izin vermiştim. Lacivert, mavi ve bordo karışımı bir etekle koyu yeşil crop seçmişlerdi ve beni resmen kendilerine oyuncak etmişlerdi.

Kulübe girdiğimizde bacaklarımın titrediğini hissettim. Erkan'ın koluna tutunurken düşmemek için dualar ediyordum. Bana dönüp, destek verircesine gülümsedi.

Erkan, Yusuf'ları da davet ettiği için heyecanım iyice artıyordu. Derin derin nefes almaya başladığımda, bir anda kendimi onun olduğu locada bulmuştum. Hepsi ayağa kalkarak bizi selamladığında Nart da kalktı. Doğrudan bana baktığı zaman yutkunup gözlerimi zorlukla aşağı çevirdim. Defne ve Şeyma'nın arasındaki boşluğa oturdum. Defne'nin solunda Yusuf, onun da önünde Nart oturuyordu ve gözleri yine üzerimdeydi.

Garson gelip siparişleri aldıktan sonra herkes sohbete başladı. Tabii o ve ben hariç. Gözlerimi birkaç saniye ona çevirdiğimde nefes alamayacağımı düşünüyor, bakışlarının yoğunluğu altında ezildiğimi hissediyordum. Defne ara sıra bana imayla göz kırpıp tekrar Yusuf'a dönüyordu.

Şeyma ise kısık bir sesle Erkan'la son görülme saatini tartışıyordu. İster istemez konuşmalarına kulak misafiri olduğumda gülümsemiştim.

“Neden mesajıma cevap vermeyip saatlerce çevrimiçi oldun? Bu ne demek?”

Şeyma sinirle soluyup “Ne demekse ne demek! Ayy, yeter!” deyip önüne döndüğünde kıkırdadım. Bana ölümcül bakışlar attığı an hemen önüme döndüm.

Bir süre bana baktığını bilsem de Nart’a bakmamaya çalıştım ve sanırım başarılı oldum.

Garson geldiğinde önüme koyulan vişne suyuna kaşlarımı çatarak baktıktan sonra başımı Erkan’a çevirdim ama sonra siparişleri Yusuf’un verdiğini hatırlayıp ona döndüm.

Sorarcasına ona baktığımda hizasında oturan Nart’ı gösterdi. Mecbur olarak ona döndüğümde kaşlarını kaldırarak, bana bakıp gülümsedi. O an yüzündeki gülüşü dondurmak istedim. Ama hiç istifimi bozmadım ve içeceği önümden uzaklaştırıp, kollarımı göğsümde bağlayarak geriye yaslandım.

Erkan somurttuğumu gördüğünde Şeyma’nın arkasından başını bana doğru uzattı.

“Ben bira istemiştim!” dedim.

Yüzünü buruşturup “Son olaydan sonra gerek yok bence,” dedi.

Omuz silkip küçük çocuk edasıyla ona baktığımda omuzlarını düşürüp garsona sipariş verdi. İçkimi beklerken meydan okuyan bakışlarımı Nart’a yönelttim. Yüzündeki eğlenen ifade gittiğinde bana kaşlarını çatarak bakıyordu. Garson geldiği an Nart ayağa kalktı ve tepsideki birayı alıp başına dikti. Gözlerim iri iri açılmış şekilde ona bakarken zafer sırtışının yayıldığı yüzünü bana çevirdi.

Öfkeyle tırnaklarımı avucuma geçirdiğimde, yüzünü çizmeyi arzulamak dışında hiçbir şey yapamıyordum.

Emir bana bakarak “İçmiyor musun?” diye sorduğunda omuz silktim.

“Canım istemiyor.”

Umay dirseğini Emir’in omzuna yaslayarak bana doğru eğildi.

“Hadi ama Gül. Bize eşlik etmelisin.”

Emir de onu onaylarken bir ses “Uzatmayın,” deyip sohbetimizi böldü.

Ölümcül bakışlarımı ona atarken o da benden geri kalmıyordu. Gece yarısına doğru şarkılar da hareketleniyordu. Umay Emir’le dans ederken Defne ve Yusuf çoktan gözden kaybolmuştu.

“Dans edelim!” diyen Şeyma’nın sesiyle ona döndüm.

Erkan ona bakıp dudağını yukarı doğru kıvırdı.

“Bir daha benim mesajlarıma görüldü atmazsan neden olmasın? Sabaha kadar dans ederiz.”

Şeyma ve Erkan da piste doğru ilerlediğinde Gonca, ben ve Nart kalmıştık sadece. Gonca nefesini dışarı verirken aniden “Gani!” diye bağırdı. Başımı sağa çevirdiğimde locamıza doğru ilerleyen Gani’yi fark ettim. Gelip Gonca’yı yanağından öptükten sonra Nart’a sadece baş selamı verdi. Nart da ağır ağır başını salladı.

Gani ayakta durarak “Dans edelim mi?” dediğinde tereddütte ona bakakaldım. Ağzımı açarak bir şeyler söylemek istediğim an bir ses konuşmama izin vermedi.

“O seninle dans edemez.”

Bıçak kadar keskin sesi konuşmamızı böldüğü zaman her ikimiz de Nart’a döndük. Gani havada kalan elini cebine sokup “Neden?” diye sormayı ihmal etmedi.

Nart meydan okuyan bakışlarıyla Gani’yi süzüp “Çünkü olmaz,” dedi kendinden emin şekilde.

Gani “Sen onun neyisin ki?” diye sorduğunda gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. Kalbim teklemeye başladığında Nart’ın sesini duydum tekrar.

“Dans partneriyim, oldu mu? Kuzeninle dans edebilirsin ama partnerimden uzak dur.”

Gonca’yla kuzen olduklarını yeni anlasam da buna çok takılmadım. Gani tamamen Nart’a dönüp, ona doğru adım atmaya hazırlanırken Nart da ayağa kalktı. Gonca’yla beraber telaşlı halde yerimizden fırladığımızda, kalbim boğazımda atıyordu. Nart’ı kolundan tuttuğum gibi çekiştirmeye başladığımda bana karşı koymaması kendime olan güvenimi yerine getirdi. Onu kolundan tutarak kulübün çıkışına doğru ilerlettiğimde öylece arkamdan geliyordu.

Kulüpten çıktığımızda derin bir nefes alarak öfkeli gözlerimi ona çevirdim.

“Senin derdin ne?”

“Sen.”

Gözlerimden ateş çıktığını hissettiğimde omzuna vurdum.

“Bana karışamazsın. İsteddiğim şeyi içer, istediğim kişiyle dans ederim.”

Gözlerini kısıp “Demek öyle?” diye tısladı.

“Öyle!”

“İyi!”

“Güzel.”

“Peki.”

“Tamam,” diyerek silkindim. Koyulaşmış gözlerini üzerimden ayırmadan bana doğru bir adım attı. Ondan çekinmediğimi belli etmek adına geri adım atmayıp, tam önünde durarak gözlerimi kısıtım.

Nefesinin yüzüme çarpacağı kadar yakınımda durup aniden elimi kavradığında ruhumun bedenimi terk edeceğini düşündüm. Elinin elimle temasından sonra parmak uçlarımdan tüm bedenime yayılan bir elektrik hissettim. Alev alev yanan bedenime rağmen konuşmam gerektiğini fark ettiğimde kuru yan dudaklarımı ıslattım.

“Ne yapıyorsun?”

Kararlı ifadenin hâkim olduğu gözlerle bakarken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

“Seni sevgilim ilan ediyorum Yeşil. Vatana, millete hayırlı olsun.”

Cümlesi kulaklarımdan süzülerek kalbime ve beynime aktığında ayaklarımın yerden kesildiğine emindim. Beynimin duvarları arasında sesi yankılandı. Duvardan duvara savrulan cümle onlarca kez yankı yaptıktan sonra dank etti. Ağzımı açmak istediğim an parmaklarımı sıkarak beni içeriye götürdü.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak korkularını yenen kalbimin zafer çığlığını duydum. Mutluluktan öyle deli atıyordu ki bir an için göğsümü parçalayacağını sanmıştım.

Elimi tuttuğu an korkularımı bir kaşık suda boğdu.

Elimi tuttuğu an hiç olmadığım kadar güvende ve tehlikede hissetmiştim kendimi.

Bir adam hem güven hem de tehlike hissettirebilir miydi?

İçeri girdiğimizde kimse bize dikkat etmese bile kendimi bakışların odağı olarak hissediyordum. Nart tüy kadar hafif dokunuşla elimi çekip beni DJ’in yanına yönlendirdi. Elim bir an bile bırakmadan DJ’e başıyla bir işaret yaptı ve beni bu sefer piste doğru götürdü.

Şarkı başladığında Nart sol elimi bırakıp sağ elimi kavradı. Diğer elini belime attığında kaşlarımı çattım. Geçen seferki gibi kollarımın boynunda birleşmesini istiyordum ve sanırım

bunun için söz hakkım vardı. Yutkunarak elini bıraktım. Yüzündeki ifadeye baktığımda afallamıştı. Belki de onu bırakıp gitmeye çalışacağımı düşünmüştü ama ben onu yanıltarak diğer elini de belime attım ve her iki kolumu boynuna doladım. Yüzümde belirsiz bir gülümseme peyda olurken ayaklarım beni taşımayı bıraktı. Artık tamamen ona tutunuyordum. Bunu fark etmiş gibi başımı sol omzuna dayadı ve ayakta durmamı kolaylaştırdı.

Dokunduğu, dokunduğum yerler yanarken burnumdan duman çıkıyormuş gibi geliyordu. Avuç içlerim ve boynum terlemeye başladığında rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Elini yukarıya doğru getirip açıkta olan saçlarımı okşadı yavaşça.

“Rahatla Yeşil,” diyerek büyülu sesini kullandığında boğazım kurumuştu. “Ben yanımdayım.”

Kendimden bağımsız şekilde sitem edip “Zaten sen yanımdasın diye böyle oluyor, aptal,” dedim. Kulağıma doğru güldüğünde az daha kollarına yığılacaktım. Boynunun arkasındaki ellerimi omuzlarına getirip sıkıca tutundum ona.

“Heyecanlanıyorsun. Bu çok hoş.”

“Nart, sus!”

Hayran bir sesle “Alış buna. Daha çok duyacaksın,” dediğinde bu sefer omzuna çimdik attım.

Başımı zor da olsa omzundan ayırıp, gözlerine bakamadan sinirle “Zorbasın sen!” dedim.

Öldüğüm serseri gülüşünü sergileyip saçlarımı okşadı ve kulağıma eğilerek “Adım atmayacağın belliydi. Mecbur kaldım,” diye fısıldadı. “Şarkıyı dinlesene.”

“Bazen taahhütlü gelir almadım diyemezsin,

Gelir ve ortaya yerleşir görmeden edemezsin.

Gelir ve ortaya yerleşir bazen kaçamazsın,

*Gelir ve ortaya yerleşir aşk...
 Bazen bir bilmecedir cevabını bulamazsın,
 Takar peşine sürükler seni gitmeden yapamazsın.
 Gelir ve ortaya yerleşir bazen kaçamazsın,
 Gelir ve ortaya yerleşir aşk...
 Fenerle tararsın kara geceyi,
 Ararsın ömrün boyunca.
 Sorarsan buldun mu doğru heceyi?
 Bilmem ki, bilmem ki, bilmem ki..."*

Gözlerinin içine baktım. Yaşamın rengiyle yeşermiş kahve-
 rengi derinliklerinde umudun güneşi büyüyordu ve tam orada
 yansımam vardı. Gözlerim gözlerinden çekilip dudaklarına ki-
 lidendiğinde sanki bunu bekliyormuş gibi konuştu.

"Zorba diye tanımladığın kişi artık senin sevgilin."

Onun sesinin ardından şarkı tekrar devam etti.

*"Bazen ruhun çizilir, hekimden çıkamazsın,
 Kırar kolu kanadı kuş gibi rengini bulamazsın.
 Gelir ve ortaya yerleşir bazen kaçamazsın,
 Gelir ve ortaya yerleşir aşk...
 Fenerle tararsın kara geceyi."*

Hayatımızda bazı zaman dilimleri vardır. Bizden bağımsız yaşanan olaylar sonucunda verdiğimiz tepkiler kısıtlı olur.

⁷ Yüksek Sadakat grubunun 2014'te çıkan "Fener" şarkısı.

Garip bir şeyler duyduğumuzda afallar, şaşırır, şok oluruz. Bunların hepsinin toplamı ise olanlara inanmamayı sürdürmeye devam etmek için beynimize verdiğimiz komutları uygulamaya çalışmak ve başarısız oldukça çıldırmaktır.

Onun bakışlarındaki özgüvene, bana bakarken gözlerindeki ifadenin değişmesine, yüzündeki katılığı, ciddiliğin silinmesine, gülümseyip başını eğmesine âşık olmuştum. Ama daha da önemlisi, gözlerinin ardında kendini gizlemeye çalışan ruhuna vurulmuştum. Bana baktığında gözlerinin derin okyanusunu geçtiğimi hissediyordum. Çoktan okyanusu aşır ruhuna ulaştığımı ise yeni kavriyordum.

Nart beni sevgilisi ilan etmişti.

Bir cümlemin altında yatan bütün anlamlar içimdeki kıpırtıları büyütürken düzensiz nefeslerim iyice başına buyruk hareket ediyordu.

Gözlerimi sıkıca kapatıp açtıktan sonra elime aldığım yastığı bağarmamak için ısırdım. Sevinçten, şaşkınlıktan bağarmak istiyordum. Öyle bağarmak istiyordum ki sesime koşup gelmesi mümkün olsun.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra ağlamaklı sesimle “Biri beni çimdiklesin,” diye mırıldandım. Boğuk sesime rağmen biri beni duymuş olacak ki kolumdaki acıyla inledim. Başımı çevirdiğimde Defne bana bakarak sırtıyordu.

Ben ona bakarken bu sefer de sol kolumda bir acı hissettim. Başımı hızla çevirdiğimde bu sefer de Şeyma bana bakarak güliyordu.

Dudak bükerek “Neden bana bakıyorsunuz sinsi sinsi?” diye sordum.

Şeyma gözlerini kıstı.

“Sen neden üzgünsün?”

Nefesimi dışarı vererek iç çektim. Yüzümü buruşturarak "Üzgün değilim," dedim. "Şoka girdim sadece."

Defne parmağını çenesine dayadı.

"Şoka giren bir insan, şoka girdiğini dile getirmez. Bırak sızlanmayı. Uyandığından beri böylesin. Nerede sevinç çığlıkları?"

Kaşlarımı çattım.

"Hayatında kaç tane şoka giren insan gördün de doktor gibi konuşuyorsun?"

Saçlarını savurup mavi gözlerini gözlerime kilitledi.

"Gül, sevinç çığlığı duymadan başından ayrılmam."

Homurdandım.

"Zaten ayrıldığın yok. Neden Yusuf'la mesajlaşmıyorsun?"

Tekrar saçını savurdu ama bu sefer sinirden yapmıştı. Yüzü anında düştüğünde anlamsız bakışlarla ona bakıyordum. "Şu an trip atıyorum ona."

Evet, şimdi gerçekten şoka girebilirdim. Defne kimseye trip atmazdı. Erkeklerle o kadar uzun görüşmezdi bile. Aslı'ya daima surat asmaması gerektiğini söyleyen o değilmiş gibiydi sanki. Ve şimdi Yusuf'a trip atıyordu. Bir kız, bir erkeğe trip atıyorsa ona değer veriyor demektir, değil mi? Ona değer mi veriyordu yani? Bu inanılmazdı.

Şeyma'yla ağızımız açık ona bakarken yanlış bir şey söylediğini fark etmiş gibi yutkundum ve toparlamaya çalıştım.

"Birkaç güne şutlarım. Sıkıldım."

"Yusuf eğlenceli diye biliyordum."

Ellerini yüzüne doğru salladıktan sonra "Eğlence buraya karamış demek ki," dedi omuz silkerek. Bu denli umursamaz oluşuna hayret ettiğim için ağızımı açıp bir şey söylemek istedim ancak bana fırsat vermeden ayağa kalktı. "Benim işlerim var. Sonra görüşürüz."

Defne'nin ardından şaşkınca bakarken aklım bir müddet Yusuf ve ona takıldıktan sonra tekrar Nart'ın istilasına uğradı. Beynimin her noktasını ele geçirmiş gibi bana hâkimdi sanki. Öyle ki kısa zamanlar dışında ondan başka bir şey düşünmem mümkün olmuyordu.

Şeyma elimi tuttuğunda ona döndüm. Destek verircesine gülümseyip elimi sıktı.

“Gül, lütfen kalbinin sesini dinle.”

Gözlerimi kısarak yorgun bir ifadeyle ona baktım.

“Sen neden dinlemiyorsun?”

Zorlukla yutkunup dolan gözlerini gizlemek için başını eğdi.

“Ben ona deli gibi âşık olmama rağmen farklı davranıyorum. Bu kendimi sahtekâr, yalancı gibi hissetmeme neden oluyor. Sen görmezden gelsen de bizim aramızda büyük engeller var. Erkan sosyetenin içinden geliyor. Annesi, babası büyük insanlar. Peki ya ben? Ben kimim? Onunla aramızda o kadar görünmez engeller var ki. Ancak yola çıktığımızda anlayacağımız, takılıp düşeceğimiz, yara alacağımız engeller. Ben ona uygun biri değilim. Onun annesinin hayalindeki gelin olmadığımı anlamak zor değil.”

Elimin üzerine düşen gözyaşı tüm bedenimi titrettiğinde içimde bir deprem olduğunu sandım. Şeyma şiddetle ağlarken başı öne eğikti.

O bunu hak etmiyordu. Sırf kazançları farklı olan iki aileden diye ruh ikizlerinin bu şekilde acı çektiği bir dünya hiçbir zaman adil olmayacaktı. Onlar, birbirine çok nadir rastlayan ruh ikizleriydi ve bu onlara büyük haksızlıktı.

Ağlamamak için direnirken Şeyma'nın elini sıktım. Bunun yeterli olmadığını düşündüğümde onu kendime doğru çektim. Başını göğsüme yaslayıp, ağlamaya devam ederken kızıl saçlarına dokundum.

“Selin teyzenin hayalindeki gelini bilemezsin. Aslı’yı ne kadar çok sevdiğini gördük. Seni neden sevmesin ki? İçin güzel, dışın ondan da güzel. Erkan seni ölümüne seviyor. Bu durumda kim ne diyebilir ki? Ne kendini ne de Erkan’ı üz. Akışına bırak. Düşünme.”

Ağzından bir hıçkırık kaçtığında “Korkuyorum,” dedi. “Onun için korkuyorum. Seçim yapmak zorunda kalırsa diye korkuyorum. Çok korkuyorum Gül. Onun acı çekmesini istemiyorum. Ben onu çok seviyorum, yemin ederim.”

“Korkma. Erkan’ı biliyorsun. Her ne kadar ciddiyetsiz biri gibi davransa da aşkına daima sahip çıkar. Bundan sonra da öyle olacak. Eğer o senin elini tutarsa son nefesine kadar bırakmaz.”

Birkaç dakika sessizce ağlamaya devam ettikten sonra kendini geri çekti. Çekildiğinde yüzümü temizleyerek onu inceledim. Ağlamaktan gözleri ve burnu kızarmıştı. Elini yüzünde dolaştırdıktan sonra “Burada biraz uyusam olur mu? Beni görmesin,” dedi kısık sesiyle.

Hızla yataktan kalkıp, üzerine battaniye attıktan sonra klimayı çalıştırıp dışarı çıktım. Aşağı inip salona girdiğimde Erkan’ı kanepeye uzanmış şekilde maç seyrederken buldum. Kendimi koltuğa attığımda doğrulup bana bakmaya başladı.

“Leyla mı oldun sen?”

Bakışlarımı yerden alıp ona çevirdiğimde kumandayı alıp televizyonu kapattı. Tüm dikkatini bana vererek kollarını göğsünde bağladı.

“Dökül bakalım Gül’üm.”

Tereddütlü bakışlarımı ona dikerek omuz silktim.

“Dün gördün işte.”

Muzip şekilde gülümsedi.

“Dansınız biter bitmez son hız koştuğunu mu diyorsun? Sadece ben değil, herkes gördü.”

Mahcup bir ifadeyle “O kulübe ayak basmayacağım bir daha,” dediğimde kahkaha atarak, cebinden çıkardığı telefonunda bir şeylere tıklayıp bana uzattı. Sorarcasına ona baktıktan sonra telefonu aldım ve videoya tıkladım. Defne’nin Instagram hesabında paylaştığı hikâyeyle gözlerim irileşirken ağzım açık kalmıştı.

Nart’la dans edişim, başımı omzundan çekmem, kulağıma doğru eğilmesi, şarkının bitmesi ve benim koşar adım uzaklaşmam... Hepsi videoda kayıtlıyken gözüm aşağı kaydı. Defne her ikimizi etiketleyip “Ve yeni bir aşk doğar!” yazmıştı.

Elimi ağzıma götürdüğümde Erkan telefonu elimden aldı. Öylece yere bakarken görüş alanıma bir anda Erkan girdi. Önümde diz çöktükten sonra üzgün ifadeyle yüzümü inceledi. “Böyle tepki vereceğini düşünmedim,” dedikten sonra her iki elimi alıp kavradı ve kucağıma koydu. “Birbirinizi sevdiğiniz çok net. Utanılacak bir şey yok. Umursama ve aşkın tadını çıkar. Benim yerime de.”

Alnıma düşen saç tutamını arkaya ittikten sonra “Rezil oldum,” diye mırıldandım. “Bunu nasıl yapar?”

Erkan elimi sıktağında elimi onun elinden kurtarıp kanepeye bıraktığı telefonunu aldım ve Defne’nin adını girerek onu aradım. Ayağa kalkıp, salonun içinde dört dönerken, üçüncüye çalmadan telefonu açmıştı.

“Aradığınız Defne şu an eğlencenin dibine vuruyor. Lütfen daha sonra tekrar denemeyin.”

“Defne!” diye bağırdığımda gülerek verdiği cevabın gerisini getirmeden sustu. “Sen nasıl bizim videomuzu paylaşırsın?!”

Üste çıkarak “Yaa, ne olacak? Sevgilisiniz işte. Metin görüp kudursun diye paylaştım,” dediğinde dişlerimi sıktım.

“Senin üzerine vazife mi? Bana ne ondan? Senin benimle zorun mu var?” diye tısladığımda soluduğunu duydum.

Dişlerinin arasından “Ne halin varsa gör,” dediğinde telefonun etrafında olan parmaklarımı sıktım.

“Sil o videoyu. Hemen!”

Telefonu yüzüme kapattığında sinirden çıldırmak üzereydim. Elimdeki telefonu duvara fırlatmak isterken bir el kolumu kavrayıp buna izin vermemiştii.

“Hey! Tamam, babamın bitmeyecek türden bir parası olabilir ama o telefonun içinde Şeyma’nın resimleri var. Onları kurtarayım sonra duvara fırlat.”

Gözlerimi devirerek telefonu göğsüne çarptım. Gülümseyerek telefonunu aldıktan sonra kolunu omzuma attı.

“Bu kadar çok takma be Gül’üm.”

Omzuna vurarak ondan uzaklaştığım sırada kapı çaldı.

Kapıyı açtığımda, karşımda Nart’ı görmek beni hiç şaşırtmadı. Yüzünde aşına olduğum kendinden emin ifadesi vardı. Serseri gülüşü de buna eklenince yutkunma isteğim her saniye daha da artıyordu. Gözlerini üzerine dikmiş şekilde bana bakarken, ondan cesaret alarak gözlerimi kaçırmadım. Bu halime gülümseyerek “Seni almaya geldim Yeşil,” dedi.

Kaşlarım havalandı.

“Sebep?”

Muzip bir bakış attıktan sonra kapıya bedenini yasladı.

“Dün yeterince açıklayıcı olduğumu sanıyordum.”

Gözlerimi kısarak “Dün sen sadece dünyanın en iyi odunu olduğunu açıkladın,” dedim. Şu an Defne’nin sinirini ondan çıkarıyor olabilirdim ama kendimi frenleyemiyordum bir türlü.

Kendinden emin şekilde gülümseyerek kollarını göğsünde bağladı.

“Dünyanın en iyi odunu olmam, sevgili olduğumuz gerçeğini değiştirmez.”

Sinirle “Anormal misin sen?” dediğimde gözlerimden sanki ateş çıkmıştı. Sorarcasına baktığında açıklama gereği duymuştum. “Böyle sevgili olunduğu nerede görülmüş? Yol yordam bilmez misin?”

Söylediklerimle gözleri irileşti.

“Seni istemeye mi gelmeliyim? Bana uyar. Hemen annemle babamı arıyorum o zaman.”

Omzuna sert bir yumruk attığımda beklemediği için birkaç adım sendeledi. Bana şaşkınca bakarak “Ne?” diye sorduğunda önüne gelip tekrar omzuna vurdum.

“Senin hiç sevgilin olmadı mı?”

Yüzünde derin bir gülümse peyda olduğunda “Çok oldu,” dedi. “Sevgili değil de takıldığım çok kişi oldu.”

“Yani?”

Dudağını yukarı doğru kıvrıdı.

“Çok kişiyle ilişki yaşadım. Özellikle hemşireler favorimdi.”

Kaşlarım iyice çatıldığında “Anlamadım,” diyebilirdim sadece.

“Annem ve babam doktor. Onlar ameliyattan çıkana kadar oyalanacak birilerini bulurdum.”

Kollarımı göğsümde bağlayıp ona öldürücü bakışlar atarken yüzüne yumruk atma isteğim artıyordu. Bana nasıl bunları anlatabilirdi?

Kendimi toparlamaya çalışarak “Şimdi de yaz boyunca oylanmak için beni buldun, değil mi?” dediğimde boğazımda bir yumru oluştu. Bu cümleyi kurup, kendimi nasıl aşağıladığımı bile umursamadan dolan gözlerimi gözlerine diktim. Gözleri yokun etkisiyle irileşmiş ve yeşilliklerime kilitlenmişti.

“Sen böyle mi düşünüyorsun?” Başımı aşağı yukarı salladığımda kaşlarını çatmıştı. “Sana inanamıyorum. Onca şey söyledim ve sen bu kadar değersiz mi görüyorsun kendini?”

Ağzımı açıp bir şey söylemek istediğim sırada kanepenin üzerinden bir demet aldı. Gözlerim irileştiğinde ne yapacağımı bilemeden öylece ona bakıyordum. Demeti aşağı doğru tutup verandanın önündeki çöp kutusuna attıktan sonra ağır ağır bana döndü.

“Üzgünüm.”

Dudaklarım aralanırken, çoktan verandadan zıplayıp dış kapıya doğru ilerliyordu. Arkasından “Nart!” diye bağırdığımda umursamadan gitti. Gidişini izlerken kendimi hiç olmadığı kadar suçlu hissediyordum. Onu çok kırmıştım.

Bana dürüst davranmasına rağmen saçmalayıp onu kırmıştım. Öylece dikilip boş bahçeye bakarken gözyaşlarım akmak için direniyordu fakat bir türlü benden komut alamıyordu.

Dudaklarım seğirirken tanıdık bir elin varlığını hissettim. Arkamı dönmeden “Ben büyük bir hata yaptım,” diyebildim.

Bilge tavırla “Burada dikildiğinde hatanı telafi ediyor musun bari?” diye sordu. Başımı yavaşça iki yana salladığımda omzumu sıktı. “Cesaretini kullanma vakti gelmedi mi?”

“Geldi ve geçti,” dediğimde beni onaylamayan bir mırıltı çıkardı.

“Koşup yetişebilirsin.”

Dediğini yaptım ve ayakkabılarımı giydikten sonra koştum. Tüm korkularımı yok edip cesaretimden güç aldım ve koşmaya devam ederken, heyecandan çarpan kalbim göğüs kafesimi delip geçmek ister gibiydi.

Aşk beraberinde sadece cesareti değil korkuları, getirirmiş. Benim kendi cesaretim bu korkuları yenmişti ve beni şimdi ona götürüyordu. Aşkıma...

Anayolu geçtikten sonra kayalığa doğru hızlı adımlar atmaya başladım. Nefes almak için birkaç saniye durmam gerekirdi

ancak daha fazla gecikmek istemiyordum ona. Bir an önce yanında olmalıydım.

Onu kayalıkta bulmayı beklerken kayalığın yanındaki sahilde olduğunu gördüm. Adımlarımın hızı anında kaplumbağa yavaşlığına düşerken kalp atışlarım hızını olabildiği kadar artırmıştı. Oradaydı işte. Ayakta dikilerek dalgın halde denizi izliyordu.

Nart oradaydı. Koşsam birkaç saniyeye ona sarılmış olurum. Ve öyle de yapacaktım. Kalbimin sesini dinleyecektim. Ve o ses adını haykırıyordu.

Kalbimin sesini duymasını ümit ederek “Nart!” diye var gücümle bağırdım. Başını saniyeler içinde bana çevirdiğinde ona fırsat vermeden koşmaya başladım.

Bana doğru birkaç adım attıktan sonra ne yapacağımı anlamış gibi kollarını iki yana açıp beni karşıladı. Bedenim şiddetle bedenine çarptığında yandığımı hissettim. Kollarımı boynuna, ayaklarımı ayaklarına doladığımda sendelemedi bile. Dimdik ayakta dururken başımı boynuna gömdüm.

Kesik kesik nefes alırken “Özür dilerim,” dedim. Başımı omzuna yasladım. “Öyle demek istemedim. Seni kırdım. Üzgünüm.”

Elini saçlarımda hissettim.

“Sen şu an bana sarılıyor musun?”

Başımı omzundan çektiğimde yüz yüze geldik.

“Sarılamaz mıyım?”

Şaşkınlığını silmeye çalışarak gülümsedi. “Çok güzel sarılıyorsun Yeşil.” Omzuna vurduğumda gülüşü genişledi. Dudağını yukarı doğru kıvrıdığı zaman kendimde yutkunma ihtiyacı hissettim. “Ben de çok güzel öperim. Denememi ister misin?”

Ona muzip bir ifadeyle baktıktan sonra ayaklarımı çözüp yere indim. Kollarımı boynundan ayırmadan düşünürmüş gibi yaptım.

“Daha önce kimseyi öpmediğin gibi öpersen neden olmasın?”

Gözlerinin parladığını gördüğümde içim titredi. Başımı dikleştirip karşısında güçlü görünmeye çalışsam da ona tutunduğumun gayet farkındaydım. Nart gülümseyerek belimdeki ellerini sıkılaştırdı ve beni kendine doğru çekti. Ne yapacağımı bilmeden sadece çakmak çakmak olan gözlerine bakmakla yetindim. Tüm bedenim hem yanıyor hem de üşüyüp titriyordu sanki. Bedenimi bedenine yasladığı an dişlerim birbirine çarptı. Heyecanla ona bakıyordum. Başını bana doğru eğerek aramızdaki mesafeyi kapatmakla meşguldü. Dudaklarımın üzerinde nefesini duyduğum an dudaklarım ihtiyaçla aralanıp misafirini bekliyordu. Misafirim beni çok bekletmedi.

Kanatlanıp, gökyüzüne çıkıyormuş gibi hissettiğim anda Nart bir eliyle belimi tutarken diğerini yanağıma değdirdi. Yanağım tüm bedenimin alevini belli edercesine yanıp kızarıyor, Nart ise sanki onu söndürmek için eliyle okşuyordu.

Dokunduğu yerin iyice alev aldığını hissederken kendimde yutkunacak gücü bulamıyordum. Şuracıkta yanıp, küllerimi ardımda bırakacağımı sanırken beni daha derin öpmesiyle başım döndü. Düşeceğimi anlayarak ona tutunduğumda diğer elini tekrar belime indirip beni kendisine yasladı.

Kalbim durmadan hemen önce benden ayrılıp “Teklife gerek kalmadı sanki?” diye sordu.

Derin bir nefes alıp “Kalmadı,” dedim. “Zaten senin romantik bir teklif etmen pek olası görünmüyor.”

Saçlarımı karıştırdı.

“Cadı seni!”

Kaşlarım düz çizgi halinde gerildi.

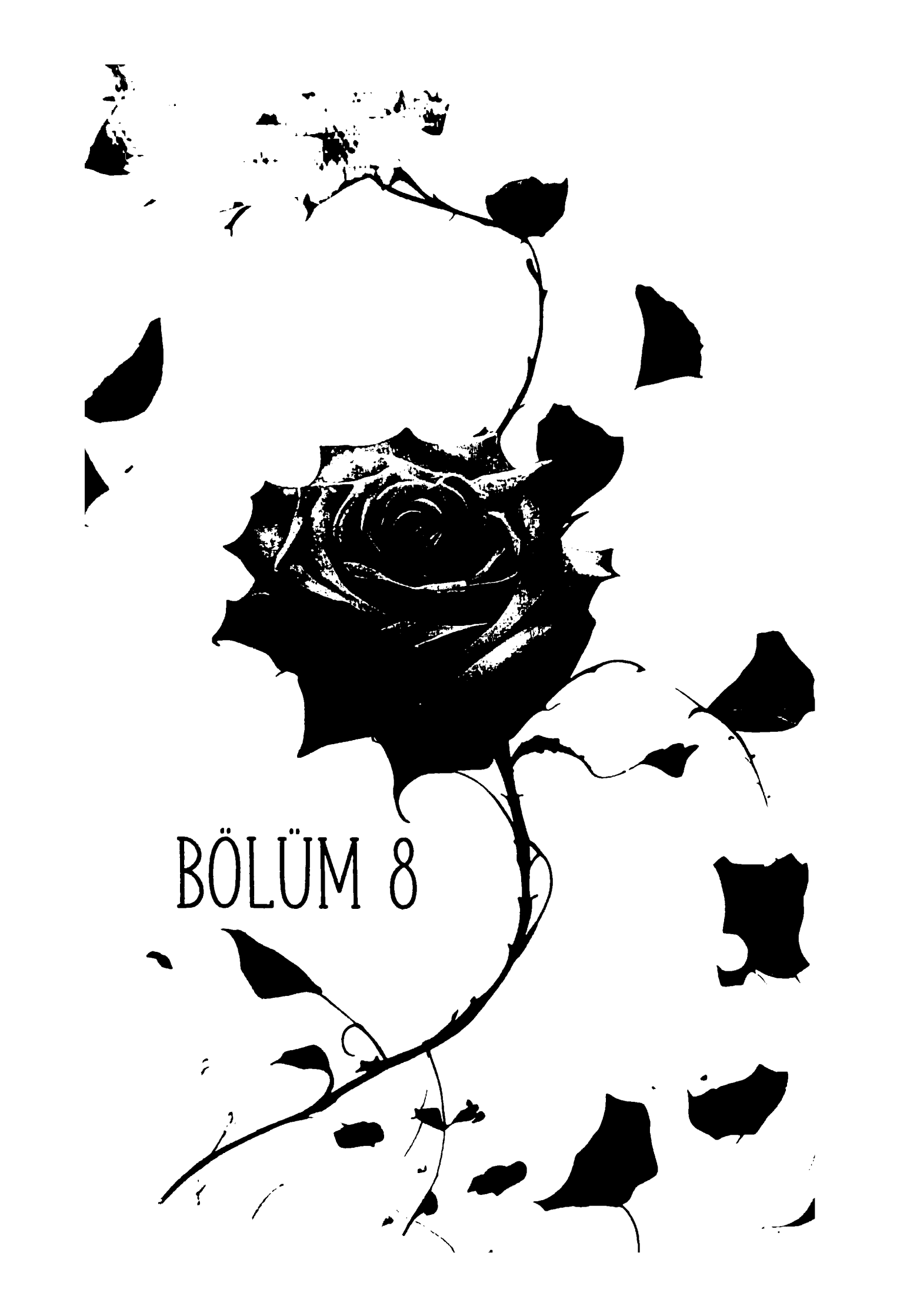
“Cadı mı? Bir cadıyı öpmek kötü müydü peki?”

“İnan bana,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Kimseyi böyle öpmedim Yeşil.”

Gelen cesaretime lanetler etsem de mutluydum. Düşünmeden hareket etmiştim belki de ama mutluydum işte. Hayatımda ilk defa istediğim bir şeyi yapıyordum. Pervasız davranıyordum. Kendi isteğimle, kendi kalbimle ve kendi ayaklarımla ona gitmek, geleceğimi nasıl etkilerdi, hiç bilmiyordum. Bildiğim tek şey yaşamak böyle bir şeydi.

Yaşamak...

Sevmekti.

BÖLÜM 8

Birinin eline dokunduğunda, başka bir diyara sürüklen-
diğini sandığın duygunun adının aşk olduğunu anladığ-
ım an gözlerimi kapatıp beni yönlendirmesine izin verdim.
Elimi parmaklarıyla kavramış olması bile kalbimi titretiyordu.
Bu gerçekten daha önce yaşamadığım, bambaşka bir duyguydu.

Biriyle olan anların bitmesini istememek, onunla mutlu olduğunu mu gösterirdi? Ben onunla geçirdiğim anların bit-
mesini istemiyordum. Farklıydı. Ona hissettiklerim yabancı ve
garipti. Daha önce hiç bana uğramayan şeylerdi bunlar. Aşk...
Alışkanlığımın tozlu raflar ardına sakladığı bir duygu olmasına
rağmen gün yüzüne çıkmayı başarmıştı en sonunda.

Aşk, okuduğum kitaplarda bile hissedemediğim bir şeydi.
Aynı kitapları şimdi okusam duyguyu iliklerime kadar hissedeb-
ilirdim. Bunu biliyordum.

Gözlerimi açtığımda kendinden emin duruşunu bozmayan
birinin ensesini gördüm. Yürüyüşü bile insanı kendine hayran
bırakacak nitelikteydi. Bana çarptığı gün kendimi şanssız ola-
rak adlandırmıştım. Şansımı bulduğumu bilmeden o güne la-
netler etmişim. Öyle olmadığını fark ettiğim anlarda bile bunu
kendime itiraf etmemiş olsam da gerçeği değiştiremezdim.

Bana döneceğini anladığım an başımı öne eğdim.

“Devekuşu gibi kafanı kuma gömmene az kaldı.”

Söylediği cümleyle birlikte istemsizce başımı kaldırdım.

“Ha?”

Yüzüne yakışan gülümsemesini takınarak “Diyorum ki
utandığını bu kadar belli etmesen?” dedikten sonra göz kırptı.

Yutkunup işaretparmağımla kendimi gösterdim.

“Ben ne yaptım?”

Dudağını yukarı doğru kıvırdı. “Namusumla oynadın. Evlenelim mi?” Kaşlarımı çatarak omzuna vurduğumda yüzünü buruşturdu. “Ama hep vuruyorsun!”

Gözlerimi kısıp “Dalga geçme o zaman!” dedim.

Elimi bırakıp kolunu uzattı ve boynumu sararak beni kendine doğru çekti. “Dalga geçilmeyecek gibi değildin,” diyerek kahkaha patlattı. “Sesini tüm Kumluca’nın duyduğuna eminim. Nart!” Sesimi taklit ettiğinde yüzümü buruşturarak ondan uzaklaştım.

“Ben eve gidiyorum.”

“Ben de sana geliyordum,” deyip başını salladı. “Ne tesadüf ama.”

Gülerek kolunun altından çıktıktan sonra kaşlarımı kaldırıp onu süzdüm.

“Sen hayrola?”

“Görmemişin sevgilisi olmuş işte. Uzatma Yeşil. Ya seninle geliyorum ya da sen benimle geliyorsun. Akşam zaten birlikteyiz.”

“Akşam neden birlikteyiz?”

“Yusuf tekne ayarlayacaktı.”

Cevabına karşılık başımı salladım. Kayalığın yanından geçtiğimizde birkaç saniye duraksadım. Bunu anında fark edip boşta olan elimi kavradı ve yanımda durdu. Birkaç dakika öylece kayalığa baktıktan sonra ona döndüm. Derinleşmiş gözleriyle kayalığı incelerken onu evime giden anayola doğru ilerlettim.

Büyük çınar ağacının yanına vardığımızda Nart’ın bu yoldan gelip benimle karşılaştığı akşamı anımsadım. İstemsizce gülümsediğimde saniyesinde sesi doldu kulaklarıma.

“Güzel bir akşamdı.”

“Bence de,” diye fısıldadım ve ardından ona baktım. “Eve yalnız geçsem? Bizimkilerin bana soracağı bir hesap var.”

Bu sefer anlayışla başını sallayıp “Tamamdır,” dedi. Hafifçe gülümseyip göz kırptıktan sonra içeriye girmemi bekledi. Verandaya varıp kapıyı açtığımda arkamı döndüm ve yüzümdeki silinmeyen sırtıyla ona baktım. Başını eğerek tebessüm ettiğinde daha fazla bu manzaraya kalbimin dayanmayacağını anladığım için kendimi içeri attım.

Sırtımı anında kapıya yasladıktan sonra birkaç dakika nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Elimi yüzüme doğru sallayarak, koşar adım mutfığa gidip üç bardak soğuk su içtim. İçimin cayır cayır yandığını hissedebiliyordum. Soğuk sudan büyük bir yudum aldığımda zorlukla yutkundum.

Parmak ucumda yukarı çıkmak isterken aniden birinin tişörtümü kavramasıyla bastığım ilk basamağı geri indim. Erkan tişörtümden tutarak beni salona ittirdiğinde ne yapacağımı bilemedim.

Kollarını göğsünde bağlayarak “Anlatman gereken şeylerin olduğu yüzünden belli Leyla,” dediğinde gülümsedim.

“Rica ederim zorlamasan?”

Dudağını yukarı doğru kıvırdı.

“Rican reddedildi. Dökül.”

Koltuğa geçtiğimde inadına karşımdaki koltuğa geçip beni göz hapsine aldı. Dakikalar birbirini kovalarken ben hiçbir şey söylemiyordum, o da gözlerini benden çekmiyordu. Birkaç kere yalvarırcasına ona baksam da çatık olan kaşlarını gevşetmedi.

Şeyma salona girdiğinde neredeyse sevinç çığlığı atıp boynuna sarıldım. Bana şaşkınca baktıktan sonra sorgu dolu ela gözlerini Erkan’a çevirdi.

“Tebrik ederim Kızıl. Nur topu gibi bir enişten oldu.”

Şeyma bana dönüp çığlık attı ve yerinde zıplamaya başladı.

“Yes be!”

Erkan “Sevgilisi olsa böyle sevinmez,” diye homurdandı.

“Yaa, çok sevindim! Heykel gibi çocuktuk zaten. Çok yakışıyorsunuz bir de.”

Erkan sinirle onu kendine döndürdüğünde kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Heykel mi? Ben neyim peki? Burnunun dibini göremiyorsun Gamzeli. Hadi, bir koşu göz doktoruna gidelim.”

Şeyma gülerek “Görüyorum, sen merak etme,” dedi ve göz devirerek bana döndü. “Hemen anlatıyorsun!”

Fazla ayrıntı vermeden olan biteni anlattığımda Şeyma sevinç çılgınlıklarına devam ediyordu. Öpüştüğümüz sahneyi anlatmaya çekinerek bunun bahsini bile açmamıştım ancak Erkan’ın bakışları beni utandıracak türdendi.

Az çok tahmin etmiş olmalı ki muzip bir şekilde sırtıyordu. Gözlerini benden alıp Şeyma’ya çevirdiğinde “Güzelim, biz de kavuşup güzel bir final mi yapsak?” dedi. Şeyma cevap veremediği için başını eğdi.

Erkan keyifle sırtıp parmağını dudaklarına getirdi.

“Utandı benimki.”

Onları salonda baş başa bırakarak odaya çıktım ve annemle babamı görüntülü aradım. On beş dakika kadar onlarla konuştuktan sonra uyumak için uzandım.

Bir dakika bile geçmeden telefonum çaldı. Uykumun kaçmaması için gözlerimi açmadan telefonu açmaya çalıştım.

“Alo?”

“Ne yapıyorsun Yeşil?”

“Hiç, sen?” dedim kalbim gümbür gümbür atarken.

“Çakma sarışınla uğraşıyorum,” dedi neşeli sesiyle. “Bu arada kendisi şu an Yusuf’la dip dibe salonda oturuyor. Midemin kaldıracağı bir durum olmadığı için sana geliyorum.”

Uykulu çıkan sesimle “Uyuyorum ben,” dediğimde gözlerim kapanmak için can atıyordu sanki.

“Benim de uykum geldi şimdi,” diyerek yalandan esnediğinde kaşlarımı çattım.

Tehditkâr bir ses tonuyla “Sakın, aklından bile geçirme Nart,” dedim. “İkinci kata ayak basarsan seni öldürürüm. Erkan’la verandada sessizce tavla oynayın. Bana bulaşmayın.”

Telefonu kapattım ve gözümü açmadan ayağa kalkıp kapıyı kilitledim. Pencereleri kapatıp, klimayı açtıktan sonra yatağa devrilip uyudum. Çünkü uyku benim için önemliydi. Rüyamda onu görmem her ne kadar ironik olsa da güzel bir uyku çektim. Durmadan çalan bir kapı uykumu böldüğünde, kendimi oldukça dinç hissederek kapıyı açtım.

Nart’ı gördüğümde gözlerimi ovarak birkaç saniye ona baktım. Bedenini çok geçmeden içeriye soktuktan sonra kapıyı kapattı. Kapıya yaslanarak beni süzdü.

“Ne uykuymuş arkadaş! Üç saattir aşağıda aşırı romantizme maruz kalıyorum.” Diğer gözümü ovmaya başladığımda kolumu yakalayıp beni kendine doğru çekti. “Uyanınca çok tatlı oluyormuşsun.”

“Öyle derler.”

Anında kaşlarını çattı.

“Kimler dedi?”

“Herkes.”

“Herkes mi gördü bu halini?! Bana özel sanmıştım.” Gülümsemişimde yüzüme doğru yaklaşıp yanağıma bir öpücük bıraktı. Öpücüğüyle nefesim kesildiğinde başımı eğerek kolundan sıkıca tuttum. “Üzerini değiştirip aşağı gel. Tekne turuna gidiyoruz.”

Mırıldanarak “Tamam,” dediğimde kapının kolunu kavradı ve dışarı çıkmak için adım attı. Çıkmasını beklerken, hızla bana dönüp diğer yanağımı da öptü. Afallayarak bakakaldığım da omuz silkip dışarı çıktı. Ellerimi öptüğü yerlere getirip bir müddet öylece durdum. Üzerimde müthiş bir etkisi vardı ve her hareketi ruhuma dokunuyordu. Sanki onunlayken bedenimle değil, ruhumlaydım. Her bakışı, gülüşü, cümlesi ruhuma ulaşıyordu. Dokunuşları ruhumu okşuyordu sanki.

Işığı açtıktan sonra dolaba yönelip kıyafet aramaya başladım. Birazdan tamamen akşam olacağı için çok da bol olmayan buz mavisi pantolonumu ve üzerine sade beyaz tişörtümü giydim. Saçlarımı yukarıdan örgülü topuz yaptıktan sonra oldukça hafif bir makyajla yüzüme renk kattım. Aynaya heyecanla bakarak parfüm sıktım ve tekrar kendimi kontrol ettim.

Kapı çaldığında “Gir,” dedim hemen. Nart başını içeriye uzattı. Aşına olduğum serseri gülüşüyle beni baştan aşağı süzüp soluğumu kesmek istercesine dudağını yukarı kaldırdı.

“Vay,” diyerek gözlerini üzerimde gezdirdi. “En az benim kadar iyi görünüyorsun.”

Cevabına karşılık yüzümü buruşturup masadan aldığım rimeli ona fırlattım. Rimel koluna çarpıp yere düştüğünde Nart gülümseyerek bana doğru ilerliyordu. Önümde durarak yüzüme baktı. Sanki her yerimi ezberlemek istiyormuş gibi inceledi beni. En çok gözlerimde oyalandığında dengemi kaybetmemek için ellerimi sıkıca masaya yaslamıştım. Karşısında dengede durmak oldukça zordu ne de olsa.

“Makyajsız çok daha güzelsin Yeşil.”

“Yalancı.”

Başını iki yana salladı. Kararlı bir ses tonuyla “Doğal halin daha güzel,” dedi.

“Makyajımı çıkarmamı mı istiyorsun?”

Kaşları düz bir çizgi halinde gerildi.

“Bu oldukça kaba geliyor kulağa.”

“Ama öyle.”

“Ben gözüme nasıl güzel göründüğünü söylemek istedim sadece.”

Ona meydan okudum.

“Ya kabul etmezsem?”

“Bir teklif ya da istek değildi. Kendi düşüncemi söyledim. Karar senin.”

Kelimelerle oynamasına karşılık dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona beklemesini ima eden bir bakış attım. Nart yatağıma oturduğunda makyajımı silmeye başladım.

“Yeşil.”

“Ha?” dedim gözlerimi sildiğim sırada.

“Ben sevdiklerime karşı kıskanç biriyim.”

Kaşlarımı çattım.

“Nasıl yani?”

“Aitlik kavramına inanıyorum. Birini sevmek, ona ait olmakmış gibi geliyor.”

“Ne demek istiyorsun Nart?”

“Seni üzmem istemiyorum. Bir gün seni kıskanırsam üzülme.”

“Kıskanmak ve kısıtlamak farklı kavramlar. İkincisi beni üzer.”

“Seni üzmem en son istediğim şey.”

Gülümseyip “Peki o zaman,” dedim. “Nasıl oldum?”

Tamamen ona döndüğümde makyajdan arınan yüzüme bakarak kocaman gülümsedi.

“Çok güzelsin. Her halinle.”

“İnelim o zaman.”

Ben merdivenleri inerken o da büyük adımlarla beni izliyordu. Ayaklarımın birbirine dolanmasına rağmen hiç düşmeden salona vardığımda Nart'ın da dediği gibi romantizmin içine düştüm. Yusuf'la Defne bir köşeye çekilmiş, bir şeyler konuşup gülüyorlardı. Kaşlarımı çatarak Defne'nin neredeyse kendinden geçmiş haline baktım. Video için hâlâ kızgın olsam da bu hali beni mutlu etti. Kabul etmese bile Yusuf'la mutluydu o.

Gelip koltuğa oturduğumda Yusuf anında bana dönerek gü-lümsedi.

"Prenses uyanmış sonunda!"

"Ne zamandır buradasınız siz?"

"Biz geleli bir saat olmadı ama Nart öğleden beri burada."

Başımı sandalyeye oturan Nart'a çevirip "Ne yaptınız beraber?" diye sordum.

"Tavla oynayıp Şeyma'nın yaptığı yemekleri gömdük."

O sırada Erkan, Şeyma'yla uğraşmaya başlamıştı ve gözlerim onların üzerindeydi.

"Üşüyüp 'Erkan, sarılıp beni ısıtır mısın?' demeni tabii ki çok isterim ama bu şekilde donacağını bildiğim için üzerini değiştirmeni istiyorum. Hadi, yorma beni. Bak yemin ederim üşürsün diye diyorum! Yoksa bana ne senin giyeceğin kıyafetten güzelim? Öküz müyüm ben?"

Şeyma şiddetle başını iki yana salladı.

"Üşümem ben! Ama sen illa birine sarılmak istersen Gonca seni bekliyordur."

Şeyma anında kurduğu cümleden pişman olup dudağını ısırduğında gülmemek için elimi dudaklarıma götürdüm.

Erkan "Gonca da kim?" dediğinde gülümsemem büyüdü. "Hayır, beynimin her kısmında kızıl bir gamzeli olduğu için başkalarına yer kalmıyor da. Unutmuş olmam gayet doğal bu yüzden."

Elimi ağzımdan çekerek hayran bakışlarımı ona gönderdim. Hissetmiş gibi bana dönüp, göz kırptığında elimi kaldırıp beğenme işareti yaptım.

“Partide beni bir kenara fırlatıp konuştuğun kız işte!”

Erkan ensesini kaşıyıp düşünmeye başladı.

“Seni bir kenara fırlatmak mı? Acaba bana utandığını ve bu yüzden konuşmamamı söylediğin için olabilir mi? İlgileniyorum, istemiyorsun. Başkasıyla konuşuyorum, deliye dönüyorsun. Ben ne yapayım?”

Nart’ın gülüşünü duyduğumda bana dönüp “Biz de mi böyle olacağız?” diye sordu.

“Nasıl?”

“Bak, ben Erkan kadar sabırlı bir adam değilim Yeşil. Seninle ilgilendiğimde beni konuşturmazsan çok fena öperim.”

Gözlerimi kısıtım.

“Odun olduğunu söylemiş miydim?”

Başını salladı.

“Bu konuda hemfikiriz.”

Akdeniz’in kokusu ve rüzgârı eşliğinde arkama iyice yaslandıktan sonra yanıma birinin oturmasıyla gözlerimi açtım. Nart yanımdaki yerini alıp bedenini bana döndürdü. Öylece ona baktıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi yine kapattım. Üstüme bir şey almadığım için pişman olsam da sesi mi çıkarmadan oturmaya devam ettim.

Birkaç hareketlenme olduktan sonra üzerime bir şey örtüldü. Kendimi battaniyenin sıcak kollarında bulduğumda iç çektim.

“Kararsız olduğunu biliyorum,” dedikten sonra aynı benim gibi iç çekti. “Zor olduğunu da biliyorum ama bana güven. Bir aydır tanıdığın insana ne kadar inanabilirsen o kadar inan bana. Seni üzmeyeceğim Yeşil. Gereksiz kıskançlıklar yapıp seni deli edeceğim ama üzülmemeni sağlayacağım.”

Cümleleriyle kalbim durdu sanki. Gözlerimi kırpıştırarak açtıktan sonra başımı ona çevirdim. Bana hiç olmadığı kadar ciddi bir ifadeyle bakarken yüzünün kasıldığı belliydi. Yüz ifadesi ilk günkü gibi sertliğini korusa bile gözlerindeki duygusuzluktan eser yoktu. Şimdi bambaşka bakıyordu.

“Kararsız değil de,” diyerek ciğerlerime soluk aldım. Gözlerimi gözlerine kilitleyerek yutkundum. “Garip hissediyorum. Kötü değil, sadece tuhaf işte. Benim hayatımda neredeyse hiç yenilikler olmaz. Her şey olması gerektiği gibi ilerler. Fakat şimdi kendimi ansızın bir duygunun içinde buldum. Umarım anlıyorsundur.”

Başını ağır ağır salladı.

“Anlamaya çalışıyorum. Üzerine fazla geldiğimi düşünme sakın. Sadece her günü iyi değerlendirmek istiyorum. Bu bir bahane değil belki ama ben ölümle iç içe büyüdüm. Çocukluğum okuldan çıkıp annemle babamın çalıştığı hastanede onları beklemekle geçti. Kaç haykırışa, kaç ailenin yıkılışına, kaç ölümüne şahit oldum sayamam. Ben böyle büyüdüğümünden dolayı her an ölümü düşünür ve buna göre hareket ederim. Saniyeler bile mühim benim için.”

Düğümlenen boğazım yüzünden konuşmadan öylece ona baktım. Bir an için gözlerinde hüznünlü bir ifade görsem de sanki bunu fark edip hemen yok etmişti onu. Yine dümdüz suratla bana baktığında zorlukla yutkundum.

“Bugün bana makyajımı sildirdin. Annem gibi bunu benden talep etmedin, son kararı bana bıraktın ama bunu gerçekten istediğini fark ettim Nart. Tüm hayatım anneme ve Metin’e göre şekillendi. Bundan sonrasının farklı olmasını istiyordum.”

“Kendimi bazen kontrol edemiyorum.” Gözleri doldu. “Benim evimde sadece havlama sesi duyuluyor. Annemle babam hastanede yaşıyor gibi. Abim zaten yurtdışında. Bir tek Kahve beni yalnız bırakmıyor.”

“Beni kaybetmekten mi korkuyorsun?”

Gözlerini benden kaçırdı.

“Evet. Sanki birileri her an seni benden koparabilirmiş gibi hissediyorum. Korumak istiyorum. Hapsetmek değil. Bana inanıyor musun?”

“Nart, sana elbette inanıyorum,” diyerek eline uzandım ve sıkıca tutup kucağıma çektim. “Ve seni anlıyorum. Bunu beraber aşabiliriz.”

“Seni ya üzersem?”

“Üzer misin?”

“Üzmüşüm işte! Niyetim bu değildi.”

“Niyetin ne?”

“Korktuğum, kaçtığım yeşili sevmek. Bir gün sana anlatacağım orman korkumun sebebini. Şimdi sadece gözlerine âşık olduğumu bil.”

Tebessüm ettim ve onu onaylayarak konuyu değiştirdim. “Telefona beni ne diye kaydettin?” diyerek, aklıma gelen soruyu bekletmeden dile getirdiğimde cebinden telefonunu çıkardı. Parmağını son aramada olan adımın üzerine getirdi.

“Yeşil.”

“Sen bana adımla hitap etmedin hiç.”

“Herkes adını söylüyor zaten. Ben başka türlü hitap edeyim ki kalbinin atışını değiştirsin.”

Omzuna vurup “Başka bir adım da var,” dediğimde bu sefer merakla bana baktı. “Berika.”

“Anlamı ne?”

“Şimşek parıltısı. Ben doğduğum gün şimşek çakıyormuş, annem gökyüzünü izleyerek doğurmuş beni.” Güldüm. “Plan-
da olmayan bir isimdi. Sanırım bu yüzden pek ısınamadım.”

“Yeşil demeyi tercih ederim. Rahatsız olmadığını sanıyordum.”

Düşünürmüş gibi yaparak “Çok sevdim aslında,” dedim. Göz kırpıp, yanıma doğru kaydığında nefes almadan onu izledim.

Bana yaklaşıp “Sarılabilir miyim?” diye sordu.

“Neden soruyorsun?”

“Kendini hiçbir şeye mecbur hissetme, daha sonrasında da üzülme diye.”

Cevap vermeden başımı göğsüne yasladığımda birkaç saniye sonra koluyla bedenimi sarıp beni kendisine yasladı.

“Özür dilerim. Doğal halini daha çok beğeniyorum ama sen kendini makyajla daha iyi hissediyorsan sorun yok. Buna karışmaya hakkım yok.”

“Düşünceni ne değiştirdi?”

“Bir dostum var,” dedi yavaşça. “Onunla konuştum. Ne zaman kendimi kontrol edemezsem onu ararım. Terapi gibi konuştu ama sonra dalga geçti benimle.”

Kıkırdadım.

“Neden?”

“Çünkü ilk defa böyle bir konu için ona sorular sordum.”

“Böyle konular?”

“İnce iş.”

Daha yüksek sesle güldüm.

“Çok tatlısın!”

Saçlarıma beklemediğim bir öpücük bırakıp “Eyvallah,” dedi.

O sırada Yusuf “Artık yanımıza gelseniz iyi olur. Emir şarkı söyleyecek,” diye bize seslenince arkamızı döndük. Nart homurdanarak ayağa kalktıktan sonra bana elini uzattı. Elinden tutarak ayağa kalktığımda elimi bırakmadan beni yukarıya çıkardı.

Emir, Umay ve Gonca da bize katıldığı için kalabalık sayılırdık. Tekneye binip açıldığımızdan beri başımın ağrıdığını hissediyordum. Fazla gürültülü bir ortamda bulununca böyle oluyordu sanırım. Kendimi yerdeki minderlerden birine attıktan sonra arkama bir yastık koyarak geriye yaslandım. Etrafı izlerken gözüme yine Defne takıldı. Yusuf kendine bira doldururken onu izliyordu. Ve en garibi ise ağzının neredeyse kulaklarına varacak olmasıydı. Defne kendini Yusuf’a iyice kaptırıyor muydu yoksa bana mı öyle geliyordu?

Nart sağıma oturduğunda, Yusuf da Defne’nin yanına döndü. Gözlerimi onlardan ayırmadan Nart’ın uzattığı vişne suyunu aldım.

“Yusuf, Defne’ye karşı ne hissediyor?”

“Yusuf keyfine düşkün biridir. Ne hissettiğini sorduğunda sadece mutlu ya da mutsuz olduğunu söyler.”

Vişne suyumdan büyük yudumlar alarak “Peki, mutlu mu?” diye sordum.

Başını aşağı yukarı sallayarak “Çok mutlu,” dedi. “Ben onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ama senin çakma sarışın arkadaşın onu üzecek gibi görünüyor.”

“Defne de keyfine düşkündür. Ama insanları ve onların duygularını umursamaz. İstedığı gibi hareket eder. Ciddiyete asla gelemmez.”

İç çekerek “Yazın bitmesine az kaldı. Sence ondan ayrılır mı?” diye sordu.

Onaylayarak “Kesin ayrılır,” dedim. “Ayrı şehirlerde olmalarını bahane edecektir.”

Kaskatı olan çenesiyle beni gösterdi.

“Peki ya sen?”

Kaşlarımı kaldırarak rahatlıkla “Benim için sorun değil,” dedim. “Tabii seni bilmem.”

Kendinden emin bir şekilde güldükten sonra kolunu kaldırarak beni kendine çekti. Bir anda başımı göğsüne yaslı şekilde bulsam da bunun verdiği duygu eşsizdi. Huzuru iliklerime kadar yaşadığım dakikalarda kulağıma bir fısıltı doldu.

“Hafta sonlarımı sana adayacağım Yeşil.”

Şeyma'dan...

Hayat kelimesinin tanımının sadece yaşam olduğuna inananlar, her türlü zorluğu görmüş olan insanlardır. Tıpkı benim gibi. Hayatın anlamının zorluk olduğuna inanıyordum çünkü bu kadar şeyin başka bir açıklaması olamazdı.

Ben, Şeyma Uzun.

İstanbul'un dağınık bir mahallesinde, dedemin bıraktığı eski bir evde kalan genç bir kıyım. Babam mobilya tamiriyle uğraşır, annem ise bitiremediği ev işleriyle kafasını dağıtırdı. Ayaz adında bir erkek kardeşim vardı. Ve sanırım onu annemle babamdan daha çok seviyordum.

Hayatım kitaplar arasında geçmişti. Hedefim sadece annem gibi olmamaktı. Karakter olarak aynı anneme benzesem de onun gibi bir hayatım olmayacaktı. Bu hedefle ilerleyip özel üniversitede burs kazanabilmişim. Bu bursun hayatımın evrimi olacağını fark etmeden Işık Üniversitesi'ne ayağımı basmış ve aniden kendimi bir grup arkadaşın arasında bulmuştum.

Sonrasında ise imkânsız bir aşkın kapısından içeri girdiğimi anlamıştım.

Erkan Yılmaz. Onu bir yaşama sığmayacak kadar çok seviyor, imkânsız olmasına rağmen kendime engel olamıyordum. Bunu bir kere bile ona söylemesem de ben onu gerçekten çok seviyordum.

Bana söylediği sayısız güzel sözleri duyunca, oturup ağlamamak için kendimi zor tutsam da dediği her şey bedenimi

titretiyordu. O çok nahif biriydi. Hani çok güzel seven insanlar vardır ya. Bence bunların başında Erkan geliyordu.

Yine de olmazdı işte. Ben onun annesini görmüştüm. Aslı'yı, Gül'ü, Defne'yi öpüp onlara sarıldıktan sonra Selin Hanım'a yönelmiştim. Ama o, bana tarif edemediğim bir bakış attıktan sonra Erkan'a dönmüştü. Bunu Erkan da gördüğü için annesi ona sarılmak istediğinde bir adım geri çekilip yanımda durmuştu. O an öleceğimi sanmıştım. Kadın bana o kadar kötü bakmıştı ki yerin dibine girecektim neredeyse. Fakat sonra elimde sıcak bir el hissetmiştim. Biri elimi sıkıca kavrayıp yanımda olduğunu belli etmişti.

Başımı kaldırmaya korktuğum için hareket etmemiştim. Erkan ilk ve son defa o zaman elimi tutmuştu. Ve sonra hiç tutmak zorunda kalmamıştı. Çünkü ben ondan sonra annesiyle karşılaşmamaya dikkat ederek onu bir daha o durumda bırakmamıştım. Bir daha bırakacağımı da sanmıyordum.

Tekne turunun ertesi günü kanepede oturmuş, parmaklarıma oje sürerken bir çift gözün üzerimde olduğunu fark ettim. Bunun heyecanı ile kenarlara taşırılmış olduğum kırmızı oje, parmaklarımda pek güzel durmamıştı. Heyecanımı yok etmeye çalışarak, kaşlarımı çatıp başımı kaldırdım.

Sanki bana bakarken kaybolmuş gibi duran Erkan'a sert bir sesle "Şöyle bakmayı kes!" dedim. Sesim istediğim gibi sert çıkmış olmalı ki irkildi.

Hayal kırıklığını taşıyan gözlerle bana bakıp "Nasıl?" diye sordu. "Âşık gibi mi?"

Boğazımda oluşan yumruya rağmen zorlukla "Erkan, yapma artık bunu bana," dedim ve ojeyi kapatarak sehpayı bıraktım. Tamamen ona döndürdüm bedenimi. "Her fırsatta böyle şeyler söyleme." Yüzünde beliren acı dolu ifadeyle gözlerim dolduğunda ağlamamak için yumruğumu sıktım.

“Niye? Ben sevemez miyim? Sorun ne, biliyor musun? Sen bana güvenmiyorsun. Tutturmuşsun sınıf farkı, bilmem ne. Umurumda değil hiçbir şey. Ben sadece seni istiyorum. Anlamak çok mu zor?”

Kulaklarımı kapatıp “Sus,” dedim. Daha fazla dayanamayacaktım. “Yeter.”

Tam önüme oturarak ellerimi kulaklarımdan çekti. Her iki elimi sıkıca tuttuktan sonra gözlerine bakmamı sağladı. Ciddiyetle “Yetmez,” dedi. “Yetmiyor. Delireceğim ben bu gidişle. Düşünme artık Şeyma. Bana güven. Yemin ederim ki her şeyi halledeceğim. Sen sadece elini tutmama izin ver.”

Başımı şiddetle iki yana salladım.

“Olmaz.”

Boğuk sesle “Ben ölürsem pişman olursun,” dediğinde fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakakaldım.

Surat ifadesinin ciddi oluşu içime korku tohumları saldıığında “Saçmalama,” diyebildim. “Delirdin mi sen?”

Beni onaylayarak “Delirdim,” dedi. “Tebrik ederim, beni en sonunda delirttin! Bu tatil son çıkış yolumdu benim. Olmadı yine. Oldurana kadar direnecektim ama gücüm kalmadı.”

Korkuyla “Bu ne demek?” diye sorduğumda kaşlarını çattı.

“Beni istemiyor musun? Sevmiyor musun? İtiraf et. Sonra söz, yaklaşmayacağım sana.” Şaşkınca bir süre ona baktım. Bu onu daha çok öfkelenlendirmişti. “Cevap ver bana!”

Ne yapacağımı bilemeden etrafa baktım. Defne yine kaybolmuştu. Gül de gitmişti. Kimse yoktu ona müdahale edecek.

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak “Erkan, ne olur böyle yapma,” dedim. Sakinleşmesini diledim ama yüzündeki kaslar oynamadan bakmaya devam edince çaresizce etrafı izledim.

Gözyaşlarıma daha fazla direnemediğim için hızla akmaya başlamışlardı. Birkaç hıçkırık dudaklarımın arasından firar etti-

ğinde Erkan kollarını bedenime dolayarak beni kendisine doğru çekti. Kendimi göğsüne yaslı şekilde bulduğumda gözlerimi kapattım. Benim olmam gereken tek yer onun yanıydı. Ancak asla olamayacağım yer de onun yanıydı.

Çenesini başıma yaslayarak burnunu saç diplerime değdirdi. “Ağlama,” dedikten sonra iç çekti. “Ağlamanasana. Ben de ağlayacağım şimdi. Rezil mi edeceksin beni?”

Hıçkırarak “Affet beni,” diyebildim. Kollarımı omzuna koyarak doğrulmak istediğimde buna engel oldu. “Özür dilerim. Keşke beni hiç tanımasaydın. O zaman böyle olmayacaktı.”

“Sus!” diye uyardı beni. Sinirlenmişti. “Bir daha asla böyle bir şey söylemeyeceksin. Duymayacağım.”

Başımı yavaşça salladım. Doğru söylüyordu. Her ne olursa olsun, ben onu tanıdığım için pişman değildim. Onun da olmaması normaldi. Acıysa acı. Aşksa aşk. Ama asla pişmanlık değildi.

“Sorunun annem olduğunu biliyorum. Ama bu zamana kadar annemin benim üzerimde tek bir sözü dahi geçmedi. Başına buyruk olduğumu en iyi sen bilirsin. Bana karışamaz. Eğer seni kabul etmezse beni kaybeder. Anladın mı? Üzme artık kendini. Bana bırak her şeyi.”

Kolları arasından çıktıktan sonra elimle yanaklarımı sildim. Başımı eğerek “Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Yapamam. Vazgeçsen iyi olur. Zorlamanın bir anlamı yok.”

Tam ayağa kalkacağım sırada beni bileğimden yakalayıp yanına çekti. Şok olmuş bir ifadeyle ona baktığımda yanağıma büyük bir öpücük bırakarak dudaklarını kulağıma getirdi.

Büyülü bir sesle “Vazgeçmeyeceğim,” diye fısıldadı. Ben titrerken, o umursamadan devam etti. “Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Bir daha sakın bana sanki vazgeçilmesi mümkünmüş gibi şeyler söyleme. Çünkü mümkün olsaydı sen beni çoktan silerdin.”

Defne'den...

Umursamayı özlemiştim. Bir şeyleri düşünmeyi özlemiştim. Ama artık geri dönüş yoktu. Ben karakterimi değiştirmiş gibi rol yaparken aslında gerçekten değiştiğimin farkına varmamıştım.

Ben değişmiştim.

Eski ben ne yapar diye düşünmüyordum bile. Çünkü artık eski halimi hatırlamıyordum.

Yutkunarak yanımda duran ona baktım. En az benim kadar eğlenceli, keyif dolu biriydi. Bu yazı bana iyi hatırlatacağı için ona minnettardım. Daha önce biriyle bu denli iyi vakit geçirdiğimi hatırlamıyordum.

Sahilde dolaşırken bir anda beni kucağına almasıyla tiz bir çığlık attım. Yarım ağız gülerek bana baktıktan sonra burnunu burnuma değdirdi.

“Biraz serinlesek fena olmaz.”

Gülümsedim.

“İyi fikir.”

Ellerimi boynunda birleştirerek ona yaslandım. Gözlerimi kapatmıştım. Bu çok garipti. Kokusu burnuma dolduğu an gözlerimin de dolması nasıl bir şeydi? Ona karşı bir şey hissetmem olası mıydı? Hayır! Bu mümkün olamazdı. Ben sadece takılıyordum onunla. Yaz bitiyordu. O da bitecekti. Peki, yazın sonuna yaklaştığımın farkında oluşum neden kötü hissettiriyordu? Sırf üniversite açılacak diye değildi bu his. Kabul etmeliydim ki sebebi başkaydı.

Kendimi bir anda Yusuf'un kollarında değil de denizde bulduğumda ayaklarımı yere basmaya çalıştım. Ayağım yere değdiğinde sudan çıkıp, ıslak saçlarımı Yusuf'a çarparak ona baktım. Yüzündeki kocaman gülümsemeyle beni izliyordu. Ona gerçekten de gülümsemek yakışıyordu.

"Serinledin mi güzelim?"

Güzelim demesi kalbimin ritimlerini bozmamalıydı.

"Sanırım. Sıra sende mi?"

Gülümseyişi silindiğinde avucuma doldurduğum suyu yüzüne çarptım. Ellerini yüzüne siper ederek geri çekildiğinde ona doğru ilerlemeye devam ettim.

"Yapma!" dediğinde umursamadan, kocaman bir kahkaha atıp devam ettim. Saçını tamamen ıslattıktan sonra kollarımı göğsümde bağlayarak bana doğru gelişini izledim. Hem kızgın hem de mutlu olduğunu belli eden bir ifadeyle gelip önümde durduğu zaman kaşlarımı çattım. Elini belime atarak, beni kendine çektiğinde gözlerimi gözlerine dikerek durdum. Yüzünü yavaşça yüzüme yaklaştırdı.

"Kaşınıyorsun."

Omuz silkerek saçlarımı savurdum.

"Hak ettin."

Söylediğim cümle biter bitmez, beni iyice kendine bastırıp dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı. Beni öpmeye başlarken gözlerimi kapattım. Islak ve aceleci öpüşü tüm bedenimin karıncalanmasına neden olduğunda elimi yanağına getirdim. Pürüzsüz yüzünü okşadığımda mümkünmüş gibi beni daha çok kendine çekip öpüşünü derinleştirdi. Gözlerimi sıktım. Tüm bedenim alev alev yandığı zaman beni umursamadan dilini dilime değdirdi.

İşte o an suyu boylayacağımı düşünmüştüm. Tutkunun yakıcı hissini iliklerimde hissettiğimde geri çekilip beni serbest bıraktı. Her ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Soluk alarak “Yarışalım mı?” diye sordu. Yavaşça başımı salladığımda yanında durdum. “3, 2, 1!”

Geri sayım biter bitmez her ikimiz kulaç atmaya başladık. Benden daha hızlı olduğu belli olsa bile pes etmeden kollarımı ve ayaklarımı olabildiği kadar zorladım. Çok kısa bir mesafeyle kazandığında sıırıslıklam olmuş şekilde sahile çıktık. Kendimi yere atmak istediğimde beni belimden yakaladı.

“Dinlenmek yok. Çok çılgınca bir şey yapacağız.”

“Senin aklında ne tilkiler dönüyor?”

“Dinle,” diyerek sustu. Kaşlarını çatarak dinlemeye koyuldum. Uzaktan bir müzik sesi geliyordu. “Sahilde gündüz partisi var. Hemen gidiyoruz.”

“Sen benden daha delisin!” dediğimde beni başıyla onaylayıp kuru olan kumlara doğru ilerledi. Sorarcasına ona bakmaya başladığımda kumu eliyle itip telefonunu ve cüzdanını çıkardı. Ben kahkaha atarken bana döndü.

Yüzüne masum ifadesini yerleştirerek “Ne? Bunlarla denize dalacak kadar deli değilim,” dediğinde elimi uzattım. Koşar adım gelip elimi kavradıktan sonra partiye doğru ilerlemeye başladık. Elbisemin eteklerini sıkarken, bir anda vardığımızı fark edip güldüm.

“Bu çok saçma!”

Göz kırpıp “Biz saçmalamak için geldik dünyaya güzelim,” dedi. Başımınla onu onayladım. Doğru söylüyordu çünkü. Hayat ciddiyet için fazla kısaydı. Dolu dolu yaşamak haricinde bir şey yapmaya gerek yoktu.

Partiye âdeta daldığımızda birçok gözün üzerimize çevrilmesini umursamadan çalan her şarkıda dans etmeye başladık. Neredeyse herkes bize gülümseyerek bakıyordu.

Dansımız saçma olsa da bir o kadar da uyumluydu. Yusuf beni etrafında döndürüyor, kendine çekip ara sıra kısa bir şekilde öpüyordu. O kadar güçlü bir tutkuyla dans ediyorduk ki tutkunun gücü olmasa heyecanıma yenilip bayılacağımı düşünmüştüm.

Yabancı şarkı bittiğinde Yusuf kolumdan tutup beni kendine çekti. Yanağımla dudağım arasından öptüğünde nefesimi yüzüne doğru verdim. Gülümseyip çenemi öptüğünde yeni bir şarkı çalmıştı. Elinden tutarak zıplamaya başladım. Kahkaha atarak beni döndürdükten sonra ayak uydurmaya başladı.

Zıplamayı bırakıp, bedenimi sağa ve sola doğru kıvrarak onu kendime çektim. Öpmek için bana yaklaştığında ellerimizi ayırmadan geri çekilip ritme uygun dansımı sürdürdüm. Yüzündeki afallamayı görünce, meydan okuyan gözlerimle onu süzerek saçlarımı savurdum. Delice hareketlerden sonra ona yaklaştım. Yüzü beklentiyle kasıldığında parmaklarımı dudaklarına dokundurarak kolunu kaldırdım ve döndüm.

“Yanıyorum, yangın var,

Yıkılıyor dünyam aşkından.

Darmadumansam of aman.

Aşkına isyan, ah geceleri yansam yangın var,

Yıkılıyor dünyam aşkından.

Darmadumansam of of.

Aşkına isyan, ah sen de benimle yan.”⁸

⁸ 'Aydilge'nin 2015 yılında çıkan "Yangın Var" şarkısı.

Şarkı bitene kadar dansımızı sürdürmüş, daha sonra partiyi terk etmiştik. Gülerek kendimizi kumların üzerine attığımızda kendimi durduramıyordum. O garip bakışlar bir türlü aklımdan gitmiyordu.

Başını bana çevirerek “Sence bizim hakkımızda ne düşünüyorlar?” diye sordu.

Gökyüzünü andıran gözlerine bakarken, zorlukla yutkunup “Aklımızı kaçırdığımızı düşünüyorlar bence,” dedim.

Benim aksime yüzünde oldukça derin bir ifade belirdi. Bir anda neden böyle olduğuna anlam veremeyip kaşlarımı çatığımda Yusuf’un yüzü kasıldı.

“Yazın bitmesini istemiyorum.”

Yüzümü buruşturdum.

“Ağlarsan çok fena gülerim.”

“Biraz ciddiye al beni.”

Kendimden emin sesimle “Ben kimseyi ciddiye almam,” dedim ve Yusuf’un yüzü iyice düştü.

Kaşlarını çatarak doğruldu. Ben de onun gibi kendimi düzeltip oturur pozisyona geçtim. Tek ayağını kaldırıp, kolunu dizine yaslayarak soran gözlerini bana yöneltti.

“Yaz bitince ne yapacaksın?”

“İstanbul’a döneceğim.”

“Ya ben?”

Omuz silkerek “Bildiğim kadarıyla Ankara’ya döneceksin,” diye yanıtladım.

Bu sefer gözlerinde çok garip bir ifade oluşmuştu. Cılız bir sesle “Ya biz?” diye yeni bir soru yönelttiğinde bir an kalbime iğne batmış gibi hissettim. Ona şaşkın şaşkın bakarken kendimi toplamaya çalıştım. Bu duygusallığın nereden çıktığını

bilmiyordum ancak hemen yok etmeliydim. Ses tonunun beni etkilemesine izin veremezdim.

“Biz diye bir şey yok Yusuf.”

Alayla “Senin için ben bile yokum ki!” diyerek başını denize doğru çevirdi. “Neden? Her şey senin istediğin gibi ilerliyor. Ben ilk kez birine ayak uydurdum Defne. Ve bunun bitmesini istemiyorum. Hep sana ayak uydurmak istiyorum. Bu bana tarifsiz duygular yaşıyor.”

Boğazımı temizledim.

“Bu benim sorunum değil.”

Bana döndü. Bakışları bana inanmadığını belli ederken elimi tuttu. Yüzüme doğru yaklaşıp gözlerini gözlerime kenetledi.

“Bana karşı hiç mi bir şey hissetmiyorsun yani? Bir ayda kalbin hiç mi atmadı? Bu imkânsız.”

Gözlerine bakıp “Ben bir şey hissedemem,” dedim sert sesimle. “Sevemem.”

Acı bir gülümseme eşliğinde “Neden?” diye sordu.

Omuz silkerek ayağa kalktım. Ona yukarıdan bakarken zorlukla yutkundum.

“Beni anlayamazsın. Kimse anlayamaz. Ben sevemem. Sevmek benim sonum olur. Bu yüzden sanırım artık görüşmesek iyi olur. Hoşça kal Yusuf.”

Onu arkamda bırakıp giderken sesiyle durmak zorunda kaldım.

“Seni seviyorum sarışın. Nereye gidersen git, seni bırakmayacağım! Çünkü hislerimizin karşılıklı olduğunu biliyorum.”

Ona dönmeden son hız koşmaya başladım. Başımı şiddetle iki yana salladım.

Hayır, onu sevmeyecektim. Ben babam gibi sevgi yüzünden acı çekmeyecektim. Onun gibi hayatıma mutsuz olarak devam edemezdik.

Hayat, birini sevmek için çok kısaydı. Onu severken kaybetmek düşüncesi bile insanın delirmesine yetecekken, cesaret edip nasıl sevebilirdim ki? Ya benim seveceğim adam, annem gibi bir hastalığa kurban gidip beni yalnız bırakırsa?

İnsanın sevdiği öldüğünde, tüm o güzel şeyleri de koparıp kendisiyle birlikte mezara götürüyormuş. Babam bir robot gibi hayatına devam ediyordu. Ben onun gibi olamazdım. Yusuf'u sevip kendimi mahvedemezdim.

BÖLÜM 9

Açık pencereden içeri doğru süzülen kasvetli havanın etkisiyle battaniyeyi üzerimden attım. Düşüncelerim olabildiği kadar birbirine karışıp, beynimin durmasına neden olurken gözlerimi zorlukla açtım. Gecenin puslu havası içimi iyice karartıp uyumama izin vermediği için kıvrandığım yerden kalktım ve yatakta oturur pozisyona geçtim. Birkaç dakika sonra iç çekerek ayağa kalktım ve kızların odasına yöneldim. Aralık olan kapıyı hafifçe itip içeri baktığımda her ikisinin de uyuduğunu gördüm. Defne, bacağını Şeyma'nın üzerine atmış, yastığını da göğsüne bastırmıştı. Şeyma ise tatlı bir rüya gördüğünü belli edencesine gülümsüyordu. Kapıyı kapatarak Erkan'ın açık olan kapısından içeri baktım. Telefonunun ışığını fark edince kapısını tıklattım.

“Eve hırsız mı girdi lan?” diye kendi kendine konuştuğunda sessizce güldüm. “Gerçi hırsızın kapı çalacak hali yok. Neyse. Her kimsen girebilirsin.”

Yavaşça içeri girdiğimde yüzünde bir gülümseme peyda olmuştu. Eliyle tek kişilik yatağında yanını gösterdi. Seri şekilde yanına oturduğumda telefonunu ahşap komodinin üzerine koyup eski lambayı yaktı. Başımı omzuna dayadım. Yorgun çıkan sesimle “Uyuyamıyorum,” dedim. Boğazımda oluşan düğümü kontrol edecekmişim gibi elimi boğazıma götürdüm.

“Ben de uyuyamıyorum.”

Zorlukla yutkundum.

“Nart dün bana makyajsız daha iyi göründüğümü söyledi.”

“Ne güzel.”

“Beni kısıtlamaya çalıştığını hissettim ve onunla konuştum.”

“Sonra?”

“Onu anlayabiliyorum. Çok yalnız büyüyen biri çünkü.”

Başını salladı.

“Kısıtlamakla korumak arasında çok ince bir çizgi var. Ve bence konuşarak o çizgide durabilirsiniz.”

Esneyerek “Umarım,” dedim ve başım omzuna tamamen gömüldü. “Korkuyorum Erkan. Yıllar sonra birine karşı atan kalbimin kırılmasından çok korkuyorum.”

“Nart, Metin gibi biri değil.”

“Biliyorum.”

“Ben yanıdayım. Seni üzerse onun yüzünü mora boyarım Gül’üm.”

“Sen hep yanımda oldun,” dedim gözlerime yaşlar dizilirken. “Ben...” Sustum.

“Sen de hep benim yanımda oldun Gül’üm.”

Hayır, ben seni mahvettim Erkan.

“Uyu hadi, ben buradayım. Korurum seni.”

Gözlerim sanki bunu söylemesine ihtiyacım varmış gibi hemen kapandı.

Sabah gözlerimi şiddetli bir gürültüyle açtığımda kaşlarımı çatarak etrafa baktım. Erkan’ın odasında uyuduğumu anladığım zaman gözlerim etrafta gezindi. Defne ve Şeyma ellerindeki tencereleri birbirine vurmaya devam edince elimle kulaklarımı kapattım. Omzunda uyuyakaldığım Erkan “Makarnalar aşkına, ne yapıyorsunuz siz vicdansızlar?” dediğinde yüzümü buruşturarak elimle uyuşmuş olan boynumu ovmaya başladım.

Defne öfkeyle “Siz dün pijama partisi mi yaptınız?” dediğinde Erkan ona yastık fırlattı.

“Ben kız mıyım lan? Sizinle takıla takıla iyice beni kendinizden biri bellediniz. Erkeğim kızım ben. *Man, man. Okay?*”

Şeyma tencereyi yatağa bıraktıktan sonra gözlerini bozulmuş gibi kısıp “Gıybet mi yaptınız?” dedi. “Bizsiz hem de!”

Erkan ağlamaklı sesiyle “Makarnalarım, gelin beni alın şu manyakların elinden! Kızıl, ben gıybet yapacak insan mıyım? O sizin uzmanlık alanınız,” diyerek, sesini inceltip onu taklit etmeye başladı. “Aa Defne, Ayşegül sevgilisiyle fotoğraflarını silmiş, onu takipten çıkarmış. Aa, Kamil’in fotoğrafına kalp atmış.”

Defne neredeyse çığlık atarak “Ne? Ayşegül’le Yahya ayrıldı mı? Kamil kim?” dediğinde Erkan ona şu an burada olmasından kesinlikle memnun olmadığını belli eden bir bakış yolladı.

Sonrasında Erkan bizi kahvaltıya götürmek için direktse de kabul etmeyerek Şeyma’yla güzel bir kahvaltı hazırladık. Omletimden ağzıma attığım sırada Defne “Dışarıda yesek ne güzel olurdu,” dedi. Erkan da başıyla onu onaylayınca çatalımı sessizce masaya bıraktım.

“Senin harcamalarından haberin var mı? Geldiğinden beri tek kuruş harcamama izin vermedin. Ben rahatsız oluyorum.”

Umursamayıp omuz silkti.

“Koskoca evini açtın bize, saçmalama. Bu arada size kötü bir haberim var. Sesyete Antalya’ya geliyor.”

“Nasıl yani?”

“Babamın otelinin açılışı gecikmişti. Neredeyse yaz bitecek ama henüz hazır oldu. İki hafta sonra açılış var. Otelin baş mimarı baban. Ve tabii Hamit amcanın firması da başlıca sponsor.”

Hepimiz şaşkınlıkla Defne’ye döndüğümüzde gözleri irice açılmıştı.

“Haberim yoktu. Babamın işleriyle ilgilenmiyorum. Her ne kadar pastaneleri adımı taşısa da...”

“Babam böyle bir şeyden bahsetmedi,” dediğimde Erkan çayından bir yudum aldıktan sonra başını salladı.

“Açılış davetiyeleri bugün hazır oldu. Babam herkese haber verecektir. Sizinkiler de döner herhalde. Ahmet amcanın büyük emekleri var ne de olsa.”

Defne iç çekip “Sonra İstanbul’a mı döneceğiz?” diye sordu. “Daha erken değil mi?”

Şeyma “Annem itinayla en geç ağustos sonu dönmemi belirtti,” dediğinde Erkan ona dönerek onayladı. Şeyma gittiği zaman onun da gideceğine emindim. Defne’nin ne karar vereceğini bilmiyordum ama ben annem ve babamla birkaç gün burada kalırdım herhalde. Öte yandan Nart’ın ne zaman gideceğini bilmiyordum. Uzun mesafeli bir ilişki beni korkutmuyor değildi. Buradayken bile görmediğim saatlerde onu özlediğimi varsayarsam sadece hafta sonları görme düşüncesi tuhaf geliyordu, biraz da korkutucu.

İstanbul’da oturmasını çok isterdim. Ama bu benimle ilgili bir durum değildi. Belirli bir düzeni, okuduğu bir üniversitesi vardı. Hayatının merkezinde olamazdım ne de olsa.

Açılış şimdiden canımı sıkıyordu. Böyle davetleri ne annem ne de babam severdi. Çoğu zaman annemin öğretmen olmasına verilen tepkilerden nefret ederdim. Annem hepsinden üstün bir kadındı oysa. Onların evlerine dekor olarak koydurduğu kitap rafları bizde iki duvarı kaplıyordu. Ve onların aksine kitap bizim için süs olarak değil, okumak için vardı.

Erkan yüzümdeki sıkıntılı ifadenin nedenini çözmüş gibi bana bakıp “Ben de böyle şeyleri sevmem. Onlarca insanla tanışıp beş dakika sonra isimlerini unutuyorum ve tekrar onları görünce isimlerini hatırlayamadığım için hepsine ‘Efendim,’ diye hitap ediyorum mecburen,” dediğinde istemsizce gülüm-

sedim. “Birkaç kere Serkan’a üstünü değiştirip benim rolümü üstlenmesini teklif ettim ama kabul etmedi tabii. Beni taklit etmek çok mu zor? Sürekli ‘Makarna ve Şeyma!’ dese yeterli. Kimse ben olmadığımı anlamaz.”

“Senin boyun kısa ve daha kilolusun Erkan.”

Biz kahkahalar atarken, Erkan omuz silkerek çayından büyük bir yudum aldı. Çayı bittiğinde doldurmak için ayağa kalkıp sandalyesini itti ancak Şeyma elinden bardağı alarak çoktan kalkmıştı. Erkan afallayarak ona bakakaldığında gülümsedim. Çok güzel görünüyorlardı.

Şeyma çayını doldurup masaya koyduğunda Defne ona takıldı.

“Ev hanımı gibi davranma. Fark ettiysen Erkan şu an sana nikâhı basacakmış gibi bakıyor. Çocuğun sınırlarıyla oynama.”

Şeyma’nın gözleri irileştiğinde Defne’nin koluna çimdik attım. Bana dönüp umursamazca omuz silktiğinde kaşlarımı kaldırarak onu uyardım. Şeyma utanarak başını eğdiğinde Erkan ona bakarak sırtıyordu.

Şeyma bir anda ayaklandı. Bana bakarak “Masayı sen toplar mısın? Ee, ben bir duş alayım,” dedi.

Defne anında “Dün gece uyumadan önce almadın mı?” dediğinde koluna bir çimdik daha attım.

Şeyma başını kaşıdı.

“İyi yıkanmamışım demek ki. Başım kaşınıyor.”

Hızla gözden kaybolduğunda Erkan dirseklerini masaya yaslayarak Defne’ye döndü.

“Onunla derdin ne? Ürkütüp kaçıracaksın en sonunda kızı. Niyetimi ne diye açığa çıkarıyorsun ki?”

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım ve masayı topladım. Bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra Erkan’ın da

yardımıyla mutfağı hızla toparlamıştık. Defne çoktan bir paket cips alıp salona geçmişti.

“Dünden sonra konuştunuz mu Nart’la?”

“Hayır ama konuşmak istiyorum.”

“Git o zaman.”

Sanki onun bu cümlesini bekliyormuşum gibi anında hareketlendim. Koridordaki aynada kendime baktıktan sonra telefonumla cüzdanımı alarak evden çıktım. İçimdeki heyecan kıpırtıları eşliğinde evine doğru ilerlerken şimdiden sıcaktan alnım terlemişti. Ağustosun bunaltıcı sıcağı mahvediyordu insanı. Elimle yüzüme yelpaze yaparak evlerine giden sokağa döndüm. İçimdeki heyecanı parmak uçlarıma kadar hissediyordum neredeyse. Adımlarım hızlandığında bir dakika sonra bahçe kapısının önündeydim. Köpeğin her an üzerime hücum edeceğini düşünerek, telefonumda ismini bularak onu aradım. Telefonu üçüncü çalışta açtı.

“Efendim.”

“Dışarı gelir misin?”

“Tamam.”

İki dakika kadar sonra kapı açıldı ve Nart görüldü. Üzerinde lacivert ve beyaz çizgili bol bir tişört ve aynı renkte dizlerine kadar gelen şort vardı. Spor ayakkabıları beyazdı ve lacivert tonları da vardı içinde.

Her zamanki gibi uyum içerisindeydi giydikleri. Karizmatik görüntüsü bir an için kalbimin teklemesine neden olmuştu.

Bana doğru ilerleyip bahçe kapısını açtıktan sonra önümde durdu.

“Günaydın.”

“Günaydın.” Uzanıp hemen elini tuttum. “Benimle geliyor-
sun.”

Afallasa bile belli etmedi. Elini çekmeyip, karşı koymamasıyla rahatlayarak onu çekiştirdim. Aslında doğru kelime bu değildi çünkü onu çekiştirmem mümkün değildi. Önden ilerledim, o da bana ayak uydurdu. Bu daha doğrudu sanırım. Nart'ı yazlık evlerine yakın olan kayalığa getirdikten sonra tırmanması için geri çekildim. Tek ayağını çıkıntıya koyarak tırmandı. Her ne kadar kendim tırmanabilsem bile elimi uzattım ona. Beni yukarı çektiğinde önden ilerlemeye başladım. Kaygan olan yerlerde Nart kollarını iki tarafımda tutarak beni korumaya alıyordu. Bu tavrı, yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmasına sebep olmuştu. Kendimize ait kıldığımız yere geldiğimizde, oturacağımız kayanın diğerlerinden daha yukarıda olması sayesinde kuru olduğunu fark ettim. Rahat şekilde oturup ayaklarımı denize doğru sarkıttığımda Nart da oturdu.

“Dünle ilgili aklında sorular var.”

İddiası doğrudu.

“Evet.”

“Kıskanç biriyim. Sevdiğim birine ait olmayı, onun da bana ait olmasını isterim. Bu gözümde oldukça değerli bir kavramdır. Sevdiğim biri için kendimden ödünler veririm. Onun da benim için bunu yapmasını isterim içten içe. Ama asla zorlamam, bir şeyleri dayatmaya çalışmam.”

“Ama karşındaki insan beklentini karşılamazsa üzülürsün.”

Omuz silkti.

“Hayatım boyunca sevdiklerim tarafından beklentilerim hiç karşılanmadı. Ama onlardan vazgeçmedim.”

“Yine de ben tökezlemek istemiyorum Nart.”

“İlk defa ciddi bir ilişki yaşıyorum. Her an elimden kayıp gidecekmişsin gibi bir his var içimde. Arkadaşlarımdan, arkadaşlarımdan kıskanmıyorum ama mesela partide o herifler sana sataştığında, Gani sana flört eder gibi yaklaştığında çıldıracak gibi hissettim. Şiddete meyilli değilim ama kolundaki morluk

yüzünden o herife bizzat olmasa da daha beterini yaşattım. Planlarımız suya düşmesin diye onu ben dövmedim ama onu da yapacağım. Çünkü sana zarar verdi.”

Gözlerim irileşti, nefesim göğsüme sıkıştı.

“Metin’in karşısına çıkamazsın! Bana yardım ettiğini anlar-
sa işler sarpa sarar. Kolumdaki morluğun bedelini ödettin, için
soğumadı mı?”

“O sana fiziksel şiddet uyguladı. Yıllarca uyguladığı psikolo-
jik şiddetle o morluğun bedelini bir dayakla ödeyemez. İçim de
soğumadı, soğumayacak. Böyle biriyim ben!” Gözlerini gözle-
rime kenetledi. “Kabul etmeyecek misin? Kaçıp gidecek misin
yoksa?”

“Aptalsın,” diyerek yüzümü buruşturdum. “Gözünde kaçıp
gidecek biri miyim ben?”

Çenesini dikleştirdi.

“Ben senin gözünde nasıl biriyim?”

“Cesur.” Yüzünde silik bir tebessüm oluştu. “Çok cesur-
sun sen.” Gülümseyerek “Biz az önce tartıştık, değil mi?” diye
sordum.

“Evet,” diyerek parmağını saçıma doladı. “Bir de akşam
yemeğine çıkarsak tam anlamıyla sevgiliyiz. Ama ben sözlü
veya nişanlı olmayı tercih ederim. Sahi, sizinkiler ne zaman
dönüyor?”

Omzuna vurdum.

“İki dakika ciddi ol.”

Gülümsedi ve ölümüne neden oldu. Hayran bakışlarla onu
süzdüğümde “Benim niyetim zaten ciddi,” diyerek kahkaha at-
mamı sağladı. Tekrar omzuna vurdum.

“Yaa, yeter!”

Başını iki yana sallayarak omzumdaki elinin baskısıyla beni kendine doğru çekti.

“Yetmez.”

Kolunun altından çıkarak “İnan bana annemin dönmesini istemezsin,” dedim. Kaşlarını çatarak sorgu dolu bakışlarla bana baktığında alayla gülümsedim. “Kendisi kadar koruyucu ve tutucu bir kadın göreceğini sanmam.”

“Korkmalı mıyım?” Yüzünün aldığı ifadeye gülerek başımı onayla salladım. “Ne zaman gelecek?”

Parmağımı çeneme dayayarak “İki hafta sonra Taner Yılmaz’ın otel açılışına katılacağız,” dedim. “Ve bu yüzden sen de geleceksin.”

“Emrin olur. Geliriz.”

“Gidelim mi? Hava sıcakladı iyice.”

“Hallettik mi Yeşil? Aklında tek bir soru kalmasın.”

“Hallettik,” diyerek gülümsedim. “Tüm sorunlarımızı umarım birbirimizi kırmadan hallederiz.”

“Seni kırmam.”

“Kırma.”

Başını sallayarak ayaklandı ve elimden tutarak beni de kaldırdı. Kenetli olan ellerimizi kaldırarak elimin üzerine buse kondurduğunda bir dakika kadar nefes alamadım. Her hareketiyle kalbime hitap ettiğinin farkında olmadan, düşüncesizce davranıp duygularımla oynadığının farkında mıydı acaba? Hem soğuktan titretip hem de cayır cayır yakmayı mükemmel şekilde beceriyordu. Onunlayken tüm hislerim âdeta birbiriyle çelişiyordu.

Kayalıktan indikten sonra Nart’ın telefonu çaldı. Diğer eliyle cebinden telefonunu çıkarıp açtıktan sonra kulağına götürdü.

“Efendim?”

Kimle konuştuğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. *Annesiydi.*

“Birkaç günlük gelemes misin buraya? Hiç dinlenmedin.”

Kaşlarını çatarak karşı tarafı dinlerken onu eve giden yola doğru götürdüm. Dikkati telefonda olduğu için nereye gittiğimize bakmıyordu bile.

Homurdanarak “Anne, cidden robot musun sen? Birkaç gün hastaların bekleyebilir,” dedi. Çenesi gitgide daha da kasılınca istemsizce elimi sıktı. Ona hayretle baktığımda fark etmişçesine hemen elimi bıraktı. “Tamam, sorun değil. Ben birkaç haftaya dönerim. O zaman görüşürüz.” Yutkunup gülümsedi. “Ben de seni.”

Telefonu kapatıp cebine tıktığında keyfi kaçmış gibiydi.

“Annen Çerkes değil mi? İsminin kökeni de oradan geliyor sanırım?” diye sordum.

Öfkeli ifadesini silerek başını aşağı yukarı salladı.

“Evet. Nart destanlarından geliyor. Yiğit, yürekli demek.”

“Güzelmiş,” diyerek onu evin kapısına doğru çekti. Başımınla evi göstererek “Gelmek ister misin? Yusuf’u da çağırırız,” diye sordum.

Yorgun bir sesle “Uyumak istiyorum,” diye mırıldandı.

“Tamam. Git o zaman.”

İç gıdıklayıcı bir tonla “Gidesim yok. Odanı ödünç alsam sorun olur mu?” diye sordu.

“Olur,” diyerek onu anında onayladım.

Birlikte bahçe kapısından geçip, veranda basamaklarını tırmandığımız anda kapı biz çalmadan açıldı. Şeyma kıpkırmızı olmuş suratıyla “Ay, hoş geldin Nart. İyi ki geldiniz! Hadi, geçin,” dedi tek nefeste. Şaşkınca ona baktığımda elleriyle yüzüne yelpaze yaparak ağlamaklı bir ifadeye büründü.

Nart içeri girdiğinde Şeyma'nın kolundan tutup onu kendime çektim. Kısık sesle "Ne oldu?" diye sorduğumda her an bayılacakmış gibi olan surat ifadesiyle bana döndü.

Ağzını açıp, bir şey söylemek isterken Erkan'ın "Kızıl, sarıldığımızı anlatmayı unutma lütfen," diyen sesi onu durdurdu. Şeyma iyice kızarıırken Nart güldü. Ben ise kocaman olmuş gözlerimle ayakkabılarımı çıkarıp onlara baktım.

"Biri bana olanları anlatacak mı?"

Nart ellerini yukarı kaldırıp "Ben uyumaya geldim," dedi. "Erkan, bir saat sonra uyandığımda PES oynarız kardeşim."

Erkan keyifle sırtıp omzuna dokunduktan sonra bana göz kırptı. Gözlerimi kısarak "Hemen iniyorum," dedim ve Nart'ı yukarı çektişirdim.

Odamın kapısını açarak klimayı çalıştırdıktan sonra pencereyi kapattım ve ona döndüm. Gözleri odada gezinirken benim üzerimde durdu ve gözlerimde oyalandı.

Masum bir ifadeyle "Bana eşlik etmeyecek misin?" dediğinde başımı şiddetle iki yana salladım.

"Annem her an İtalya'dan terlik fırlatabilir."

Kendini yatağa attıktan sonra yüzünü buruşturdu.

"Yaktın beni kaynana!"

"İyi uykular Nart."

Bir şey demesine fırsat vermeden odadan ışık hızında çıktım ve aşağıya indim. Salona neredeyse dalarak girip birbirinden olabildiği kadar uzak mesafede oturan Erkan ve Şeyma'ya baktım. Her ikisini görebildiğim bir açıda oturduktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Anlatın bakalım."

"Ya, ben bu kızı seviyorum Gül!"

"Bundan eminiz. Ne oldu diye sordum ben."

Erkan “Ne oluyorsa benim aşırı sevgimden oluyor zaten! Yemin ediyorum bu kız beni öldürecek. Mezarımda gamzesi olacak!” diyerek küçük çocuklar gibi yastığa sarıldı.

Şeyma’ya döndüm. Üzüldüğü her halinden belliydi ve utan-
cı hâlâ geçmemiş olacak ki bembeyaz teni kulaklarına kadar kı-
zarmıştı. Başımı şiddetle iki yana salladım. Birbirini delicesine
seven iki insanı böyle görmek çok kötü hissettiriyordu.

Gözlerimi ikisinin arasında gezdirdim. Bu iş ya olacaktı ya
da olacaktı.

Ben liseye kadar mutlu bir hayat sürmüştüm aslında.

Düşünüyorum da katıldığım iki parti hayatımı değiştirdi
desem yanlış olmazdı. O partiye gitmek aklımın ucundan bile
geçmemişti. Defne ısrar etmiş, annem izin vermemiş, babamla
kavga etmişlerdi. En son babamın kararı geçerli sayıldığı için
kendimi bir anda Defne’yle birlikte arabada, daha sonra ise Me-
tin’in evinde bulmuştum.

Ve o gün, belki de hayatımda sahip olduğum en değerli
dostum olan Erkan’a rastlamıştım. Soğuk bir balkon köşesinde
battaniyeye sarılan ve çizgi dizi izleyen sivilceli bir oğlan çocuğu
anında beni kendine kilitlemişti.

Farklıydı. Her yönüyle fark yaratabilen bir çocuktü. Kavga-
larda yumruk atmaz, onun yerine ısırır, çimdiklerdi. Futbolda
gol atmaz, her zaman faul yapardı. Duygularını gizlemez, ne
hissediyorsa en ince ayrıntısına kadar tarif ederdi. Kimseden
çekinmez, erkeklik kavramına inat çılgın şeyler yapardı. Benim
o partiden en büyük kazancım Erkan olmuştu.

Hayatım ilk gittiğim partide değişmiş, ikincisinde ise evri-
me uğramıştı. İkinci gittiğim parti Serkan ve Erkan ikizlerinin

doğum günü partisiydi. Serkan partiye sokaklardan topladığını getirmiş ve partiyi âdeta uyuşturucu mekânına çevirmişti.

Hayatım, Metin'in Erkan'ın cebine uyuşturucu atması ve beni kuytu bir odaya çekerek tehdit etmesiyle sonlanmıştı. Sonrasında polisler Erkan'ı götürmüş ve bir şekilde tüm sosyetenin kulağına Erkan'ın uyuşturucu kullandığı haberi yayılmıştı. Babası, Erkan'ı acımadan dövmüş ve onu bir ay evden çıkamayacak bir hale getirmişti. Ben susmuştum. Daha doğrusu Metin tarafından susturulmuştum.

Düşünmemeliydim.

Düşünürsem bu işin içinden asla çıkamazdım.

Erkan “Ulan, ben sevilmecek adam mıyım?” diye homurdanarak beklentiyle bana döndü.

Dudaklarımı bükerek “Sevildiğini biliyorsun Tutenstein,” dedim. “Liseli depresyonuna girmeyeceksin herhalde?”

Omuz silkti.

“Her an depresyona girmem mümkündür. Buna hazır mısınız peki?”

Şiddetle başımı iki yana salladım.

“Sadece biz değil, inan bana, dünya buna hazır değil.”

“Ulan ben ne şanssız adamım. Babam Serkan diyor, başka bir şey demiyor. Annem desen sanki bana âşık. Şeyma'yı kıskanıyor resmen! Serkan o ibne Metin'i kardeşi bellemiş. Erkan kim ki? Şeyma desen,” diyerek başparmağıyla işaretparmağını birleştirdi. “Şu kadarcık bile yüz vermiyor bana.”

Bozulmuş bir ifadeyle “Ama beni unuttun Tutenstein,” dediğimde yüzünde gerçek bir gülümseme peyda oldu.

“Sen benim en büyük şanslımsın Gül'üm. Sen de olmasan kendimi Şeyma'yı gördüğüm Işık Üniversitesi'nin çatısından atardım,” dedikten sonra iç çekti ve kapıya baktı. Buruk bir

tebessümü ettim. “Mutfakta oyalanıyor yine. Benden kurtulmak için kendini pişirecek diye korkuyorum.”

Yüzümü buruşturdum.

“İyy!”

“Bence gayet lezzetli olurdu. Kızıl saçlarını ketçap niyetine yerim ki ben!”

Hızla sağ tarafımdan aldığım yastığı ona doğru fırlattım. Aşkın fazlası cidden zarardı.

“Kanını da iç istersen!”

Dilini çıkarıp dudaklarını yaladı.

“Şerbetim olurdu o benim.”

Sol tarafımdaki yastığı da attım. Eliyle yakalayıp sarıldığında “Vampir özentisi,” dedim tükürürcesine. Gülererek ayağa kalktığında, mutfığa gittiğinden emin olduğum için onunla beraber salondan çıkıp ben de mutfığa geçtim. Nart bir saati aşkın bir süredir uyuyordu ve sanırım uyanmak gibi bir niyeti de yoktu.

Mutfığa girdiğimizde Şeyma fırından pizza çıkarıyordu. Erkan ıslık çalıp “İşte benim çocuklarımı aç bırakmayacak olan kadın!” dedi. Ellerini iki yana açarak Şeyma’ya sarılmak istediğinde, Şeyma telaşla elindeki pizzayı yere düşürdü. Sıcak ev pizzası yere düştüğünde Erkan Şeyma’yı kendine çekerek ayağının yanmasını önledi.

Gözlerim irice açılmış şekilde Şeyma’nın omzuna dokundum.

“Yandın mı?”

“Hayır,” dedi. “Ama pizza gitti.”

Dudak bükerek yere düşen pizzayı gösterdi.

“Ben yerim Gamzeli,” diyerek yere eğildi Erkan.

Şeyma onu bordo tişörtünün ensesinden yakalayıp kaldırdı ve eline vurdu. “Saçmalama!” diyerek başıyla ocağı gösterdi. “Makarna da yaptım.”

Makarna... Erkan'ın en sevdiği kelimeydi bu. Gözlerinin sevinçten nasıl kocaman açıldığını anlatamazdım. Küçük bir çocuğa çikolata verildiğinde böyle sevinemezdi herhalde. Öyle gülümsedi ki ağzının yırtılma olasılığı varmış gibi geldi gözüm. Şeyma'ya sarılarak başını boynuna gömdü.

“Yerim seni!”

Şeyma saç uçlarına kadar kızarak onu kendinden uzaklaştırdı ve eğilerek pizza kalıntılarını toplamaya koyuldu. Erkan da dizini yere koyarak ona yardım ettiğinde bana ihtiyaç yokmuş gibi görünüyordu. Onlara son kez baktıktan sonra Erkan'a ait olan banyoya girip kirli sepetini çamaşır makinesine boşalttım ve yukarı çıkarak diğer banyodaki sepetten kızlara ait olan kirlileri de alıp renkli olan her şeyi aşağı kattaki makineye attım. Beyazları ve siyahları ayırdıktan sonra Erkan'ın etrafa saçtığı çorapları topladım. Bir aydır Erkan'ın çoraplarının çıkmadığı yer kalmamıştı. En son televizyonun altındaki albüm dolabında fotoğrafların arasından çıkmıştı.

Saat öğleni geçiyordu. Yukarı çıkarak odamın kapısını yavaşça araladım. Duyduğum horlama sesiyle gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hızla cebimden telefonumu aldım ve onu videoya çektim. Odanın soğukluğuyla üşümüştüm. Klimayı kapatarak yatağın kenarına geldiğimde Nart hâlâ horluyordu.

Yatağın üzerine çıkarak çıplak ayaklarımla onu dürttüm. Homurdanarak sol kolunu yastığa sardı ve döndü. Bedenini döndürdüğü için dengem bozuldu ve bir anda kendimi yerde buldum. Yüzümü buruşturarak ayağa kalkmaya çalıştığımda bir kahkaha sesi duymuştum.

Başımı bana bakıp kıkırdayan Nart'a çevirdiğimde yüzündeki mimik değişmedi. Ayağa kalkarak “Benim Yeşil'im düştü mü? Kıyamam,” deyip bana elini uzattı.

Tatlı tatlı gülümseyip elini tuttuğumda bir anda beni bırakmasıyla tekrar yere düştüm. Ona hayretle baktığımda kahkahalar atıyordu.

Küçük çocuklar gibi dudak bükerek ayağa kalktım ve odadan çıktım. Kapıyı çarparak kapatıp merdivene yöneldiğimde kapı açılmış, Nart peşime düşmüştü. Seslenmeden arkamdan gelirken mutfığa girmiştik bile. Şeyma ve Erkan ortalığı toparlamış, masayı kuruyorlardı. Erkan, Nart'a döndü gülümseyerek.

“Bu kattaki banyo bana ait. Kullanabilirsin.”

“Eyvallah.”

Nart'a bakmadan Şeyma'ya “Defne'yi aradınız mı?” diye sordum.

“Evet,” diyerek Erkan'ın çıkardığı tabakları elinden aldı. “Açmadı. Bir de sen dene istersen.”

“Tamam.”

Gözlerim Şeyma'nın telefonunu ararken tezgâhın üzerindeki pembe kılıf gözüme çarptı. Telefonunu elime alarak hızla Defne'nin numarasını girdim. Sonuna kadar çaldırsam da açmamıştı.

Erkan'a “Bir de Yusuf'u mu arasak?” dediğimde başını salladı.

Nart “Ben ararım,” deyip cebinden telefonunu çıkardı ama o da açmadı.

“Endişelenmemiz gerekir mi?”

Erkan omuz silkerek “Defne'yi bilirsin,” dedi. Başımı salladım. Bir aydır hep böyle yapıyordu. Sanki telefonumuzu açmak yasakmış gibi davranıyordu. Başına buyruk halleri depresmiş olmalıydı.

Şeyma coşkulu sesiyle “Hadi sofraya!” diye seslendi. Nart banyoya girmek için mutfaktan çıktığında ben de peşinden çıktım. Ellerini yıkayıp döndü ve avucuna doldurduğu suyu bana

am. Onu görmezden gelerek, ellerimi yıkayıp kuruladım ve mutfığa döndüm.

Hepimiz sofraya geçtiğimizde Erkan başa, Şeyma sağ tarafına geçtiği için ben Erkan'ın solunda, Nart da yanımda oturmuştu. Ona bakmamaya özen göstererek, peynirli makarnama ketçap ekleyip yemeğe koyuldum. Göz ucuyla Nart'a baktığımda beni izleyerek çatalını ağzına götürdüğünü gördüm. Gözlerimiz kesiştiğinde gülümsedi. Başımı neredeyse yemeğin içine daldırdığımda Şeyma "Nasıl olmuş?" diye sordu.

Nart hemen "Harika," dedi. "Mozzarella bu, değil mi?"

Şeyma başını salladı.

"Bir de özel bir sos kattım."

Nart düşünürmüş gibi yaptıktan sonra "Mayonez tadı aldım. Ama başka bir şey de var gibi," diyerek onu hayran hayran izleyen bana döndü. Göz kırptığında silkinip önüme döndüm.

Şeyma "Mayonez doğru," dedi yutkunarak. "Ama başka bir şey daha var. Ve onu bulamazsın." Kendinden emin şekilde gülümsediğinde gamzeleri öne çıkmıştı.

Erkan'a baktığımda makarnaya odaklı olduğu için Şeyma'ya pek dikkat etmediğini fark ettim. Yoksa çoktan iltifatlar yağdırmaya başlardı fakat söz konusu makarna olunca Şeyma bile önemini yitiriyordu.

Yemeğimi bitirip suyumdan içtiğim sırada elimin üzerinde bir el hissetmemle suyun boğazımda takılı kalması bir olmuştu. Bardağı kendimden uzaklaştırarak öksürmeye başladığımda Nart hafifçe sırtıma vurdu.

"Kendini bu kadar çok kaybetmen egomu okşadı." Hiç düşünmeden, dirseğimi karnına geçirdiğimde inleyip elini karnına götürdü. "Vurarak öldüreceksin beni en sonunda."

"Bir şey olmaz sana."

Gözlerini devirerek ayağa kalktı ve tabağını tezgâhın üzerine bıraktı. Hepimiz yardımlaşıp mutfağı topladıktan sonra salona geçtik.

Erkan “Denize ya da havuza gidelim,” dediğinde Şeyma onu onayladı. Nart da onayladığında hepimiz ayaklandık. Biz yukarı çıkarken Nart diğerlerine haber vermek ve eve uğramak için gitmişti. Bana bakarak yarım saat sonra geleceğini belirttiğinde omuz silktim.

Şeyma’yla hazırlanıp birkaç fotoğraf çekildikten sonra sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim. Yusuf’u çok önceden kabul etmiştim ancak Nart daha yeni istek atıyordu. Onun, ardından Emir’in, Umay’ın ve Gonca’nın isteklerini kabul ettim.

Çantalarımızı hazırlayıp aşağı indiğimizde Erkan çantaları bagaja attıktan sonra beyaz Nissan’ına yaslandı. Hızla telefonumu alıp fotoğrafını çektiğimde birkaç poz daha verdi. Şeyma eşyalara bakmak için bagaja ilerlerken, Erkan onu kolundan tutup kendine çekti ve bana göz kırptı. Şeyma’yı yüzü görünmeyecek şekilde kendine yaslayıp yüzünü boynuna gömdüğünde yüzümde var olan kocaman gülümsemeyle onları çektim.

Tek kelimeyle harika görünüyorlardı.

Ben onları çektiğim sırada bahçe kapısının önünde siyah bir BMW durmuştu. Erkan, Nart’ın geldiğini gördüğünde arabasına geçti. Koşarak bahçe kapısının her iki kanadını açtıktan sonra geriye çekildim.

Nart da arabasını geriye aldı. Erkan çıktığında kapıyı kapatarak döndüm ama çoktan toz olmuştu bile. Ağzım açık, beni arabasında bekleyen Nart’a döndüğümde aşına olduğum serseri gülüşüyle bana baktığını fark ettim. Üzerime hücum eden sinirle arabasına doğru ilerleyip bindim ve kapıyı sertçe çarptım.

“Ne bu atar?”

“Sen daha iyi bilirsin!”

“Trip atıyorsun yani?”

Tereddütle “Sanırım,” diye yanıtladım.

Hiçbir şey söylemeden araba sürmeye devam ettiğinde Kerem’e gittiğimizi anlamam zor olmadı. Yolculuğumuzda radyoyu açmaya gerek duymadığı için sessizliğine eşlik etmişim. Erkan’a yetişmiş hatta onu sollamıştık.

Nart kornaya basıp, meydan okurcasına Erkan’ın sağına geçtikten sonra Şeyma’yla birbirimize el salladık.

Nart telefonunu kulağına götürdüğünde göz ucuyla ona baktım.

“Yusuf,” diyerek konuştuğunda silkindim. “Oğlum, neredesiniz siz?”

Karşı tarafı dinledikten sonra başını sallayıp telefonu kapattı. Soran gözlerle ona bakıyordum. Çok kısa bir an bana baktıktan sonra başını yola çevirdi.

“Çakma sarışınla birlikte.”

Tepki vermeden önüme döndüm. O an sağ tarafımda bir korna sesi duydum. Erkan sırtarak camı açmamı işaret ettiğinde camı açtım ve rüzgârın saçlarımı dağıtmasına karşılık yüzümü buruşturdum.

Erkan “Sağ tarafa dönüyoruz,” dedi. Kısa bir süre sonra otele varmıştık. Nart ve Erkan ücreti öderken biz de çantalarımızla lobide dikiliyorduk. Şeyma’nın elinde tuttuğu Erkan’ın telefonu çaldığında onun açmasına karşılık gülümsedim.

“Efendim Gonca?” Sesinde çok az bir kıskançlık tınısı hissetmişim sanki. “Evet, biz vardık. Görüşürüz.”

Memnuniyetsiz yüz ifadesiyle etrafa baktıktan sonra Erkan’ın yanında belirmesiyle hızla ona uzattı telefonu. “Al,” diyerek çantasını omzuna taktı. “Gonca aradı. Emir varken neden seni o arıyor ki?”

Nart “Gonca iyi kızdır Şeyma,” diyerek onu savundu. “Ayrıca başka birini seviyor o. Erkan’la ilgilendiğini sanmam.”

Şeyma "Kusura bakma Nart," dedi. "Arkadaşın hakkında kötü konuşmuş gibi oldum. Ben alışık değilim Erkan'ın bizimkilerden başka birileriyle samimi olmasına."

"Durumları biraz benziyor. Belki o yüzden iyi anlaşıyorlardır?"

Kaşlarımı çattım. Erkan gibi Gonca da mı birine körü körüne âşıktı?

"Anladım. Sorun yok."

"Gül, sen yine havuza girmeyecek misin?"

"Yok," dedim anında. "Siz girin."

Nart kaşlarını çatarak bana döndü.

"Neden?"

Erkan "Geldiğimizden beri hiç yüzmedi. Sebebini de söylemedi," dedi ve ardından Şeyman'ın peşine takılarak gözden kayboldu.

"Özel gününde olduğunu düşünceğim ama geldiğinden beri denize girmemen tuhaf."

"Bugün özel günümdeyim," diyerek onu geçiştirdim. Annemin bana bikini giymeyi yıllardır yasakladığını onlara nasıl söyleyebilirdim? Şu an annem burada yoktu ama ben yıllardır bu baskıya maruz kaldığım için sanki giyersem herkesin bana dönüp bakacağını sanıyordum.

"O zaman ben de girmiyorum havuza."

"Tatilimizin son günleri. Tadını çıkarmalısın."

"Senden âlâ tat var mı ki?"

Dediği şeyle öylece kalakaldığımda gülümsedi. Beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu. Kesinlikle bu konuda uzmandı.

Havuz kenarında olan masalardan birine geçtik ve siparişlerimizi verdik. Dakikalar sonra siparişlerimiz geldiğinde Nart bana doğru vişne suyunu uzattı. Büyük bardağın içerisine iki pipet koyulmuştu.

Kaşlarımı çatarak ona bakarken bardağı aramıza yerleştirdi ve bana göz kırptı.

“Romantik şeyler yapmak istedim.”

Yüzümü buruşturarak vişne suyunu işaret ettim.

“Bu iğrenç değil mi?”

Nart’ın gözleri kocaman açıldığında dudağımı ısırdım. Bana inanamayan gözlerle bakarak “Erkeklerin öküzü olduğunu söyleyen kızlara seni göstermek lazım,” diye homurdandı.

Erkan ve Şeyma su kaydıraklarında vakit geçirirken Emir, Umay ve Gonca geldi. Onlar masaya yerleşirken Nart’a “Benim için burada oturmanı istemiyorum,” dedim.

Emir’le olan sohbetini unutup anında bana döndüğünde ciddi bir ifadeyle ona bakıyordum.

“Ben memnunum halimden.”

Gonca “Nart,” diyerek gözlerini kıstı. “Sen romantik mi oldun?”

Nart’ın tepkisini ölçmek için onu izledim. Gonca’ya alayla bakarak “He,” dedi. Kıkırdadığımda işaretparmağıyla beni gösterdi. “Şu gülüşe can kurban. Romantizm ne ki?”

Gülüşüm anında donduğunda Nart gözlerini üzerime kilitledi. Koyu renkli gözlerinin kuytularına çekmek istermiş gibi uzaklaştırdığı sandalyesini bana yaklaştırdı.

Umay “Biz bunları yalnız bıraksak iyi olur,” dediğinde hepsi ayaklanıp havuza ilerledi. Gözlerimi gözlerinden çekmeye gerek duymuyordum. O da bunu sürdürüyordu.

Heyecan iliklerime kadar yayılmaya başladığında Nart bana yaklaşarak elimi tuttu. Etkisi altına girdiğimden dolayı tek kelime edemedim, ona engel olamadım. Hoş, olmak isteyen kimdi ki?

Elimi tuttuktan sonra yüzüme doğru yaklaştı ve yanağıma rüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. Kalbimin içimden kayıp gittiğini hissederken nereye tutunacağımı bilemiyordum. Sanki sandalyedeyken bile düşecekmişim gibi gelmişti o an.

Kulağıma doğru “İyi miyiz?” diye fısıldadığında nefesimi yanağına çarparak zorlukla cevap verdim.

“İyiyiz.”

Erkan’la Şeyma gelip havlularına sarıldıklarında Nart’ın etkisinden çıkıp zorlukla onlara döndüm. Erkan bana bakarak heyecanla “Çok güzel bir fikir geldi aklıma Gül’üm,” dedi.

“Nedir?”

“Çocuğumun adını ‘Makarna’ koyacağım.”

BÖLÜM 10

“**N**e zaman dönüyorsunuz?” dedikten sonra tırnaklarımın kenarındaki etleri kemirmeye başladım.

Annem beni bekletmeden “Gelecek hafta oradayız. Daha biletlerimizi almadık,” dediğinde iç çektim.

“Davete katılacak mıyız?”

Homurdandı.

“Babana sen eşlik edersin, değil mi?”

“Anne!” diyerek itirazımı belli ettim. “Sensiz gitmem.”

İç çekerek “Bakarız Gül,” dedi. “Seni ararım kızım. Hoşça kal.”

Onunla vedalaştıktan sonra ayağa kalkıp odadan çıktım. Adımlarım beni istemsizce Defne’nin odasına götürürken elim kapının kolunda durdu. Önceki gece Yusuf, Nart’ı arayıp ona ihtiyacı olduğunu söylediği için Nart aceleyle kalkıp gitmişti. Giderken beni alnımdan öpmüş ve haber vereceğini belirtmişti. Sonrasında biz eve dönerken, mesaj atıp Defne’yle Yusuf’un ayrıldıklarını, Yusuf’un iyi olmadığını söylemişti. Kızgındı. Ve normal olarak Defne’yi suçluyordu.

İçeri girip girmemek arasında kaldım ve bundan vazgeçtim. Defne, annesi öldüğünde bile bizi yakınında istememişti. Büyük kalkanlarını sarmıştı etrafına. Şimdi de öyle yapıyordu. Önceki gün eve döndüğümüzde kapısı kilitliydi ve içeriden ses gelmiyordu. Aşağı inmemişti ve en önemlisi de cips yememişti.

Alnımı silerek mutfığa girdiğimde Şeyma sandalyede oturmuş, telefonunu kurcalıyordu. Patates kokusunu içime çekerek "Defne için mi?" diye sordum.

Durgun bir halde "Evet," dedi.

"İyi misin sen?"

"Bilmiyorum Gül. Çok karışık hissediyorum. Bir taraftan deli gibi Erkan'ın elinden tutmak istiyorum. Ama aynı zamanda kimsenin ailesinde tatsızlık çıkaran kişi olmak istemiyorum."

Öfkeyle gülerek kollarımı göğsümde bağladım.

"Ya nasıl biri olmak istiyorsun? İleride asla sevemediğin biriyle evlenen biri mi?"

Ayağa kalkıp, ocağın başına geçerken bana cevap vermemişti. Ancak dediklerimin kafasını karıştırdığını biliyordum. Bunları hiç düşünmediğine emindim. Belki de hep böyle olacağımızı düşünüyordu ancak yanılıyordu. Hepimizin hayatı bir gün değişecekti. Şeyma bu değişimi ya kendi kararıyla verecekti ya da kendisini kadere bırakacaktı. Kadere karşı koymadığı takdirde ise ne olacağı meçhuldü.

Şeyma patatesleri çevirirken, ben de mutfaktan çıkıp salona geçtim. Erkan her zamanki gibi televizyon izliyordu. Beni gördüğünde gülümsedi.

"Annenle konuştun mu?"

Başımı sallayarak yanına oturdum. "Gelecek hafta dönüyorlar," dedikten sonra başımı omzuna yasladım.

"Ben otele geçerim o zaman."

Omzuna vurarak başımı çektim hemen. Kaşlarımı çatarak "Saçmalama," dedim. "İkisi de seni çok seviyor. Hem evde yeterince yer var."

"Gül, ben gitsem gerçekten daha doğru olur."

Başımı şiddetle iki yana salladım.

"Seni bırakmam!"

Kararlı ses tonumu kullandığımda hiçbir şey söylemeden sadece gülümsemiş ve başını televizyona çevirmişti. Başımı omzuna yaslayarak karıncalar hakkındaki belgeseli izledim. Birkaç dakika sonra telefonuma gelen mesajla Erkan'dan uzaklaşıp kanepenin başlığına yaslandım ve ayaklarımı Erkan'ın kucagındaki yastığın üzerine yerleştirdim.

Erkan: "Nasıl?"

Yaslı Sevinç: "İyi."

Yaslı Sevinç: "Evet."

Erkan: "Dere edasınlar mı?"

Yaslı Sevinç: "Evet, garmasarsın, öğüreteyim."

Yaslı Sevinç: "Önce beni öğütmen lazım."

Yaslı Sevinç: "Beni de a'adalarımız öğütmez mi?"

Yaslı Sevinç: "Evet."

Telefonu sehpanın üzerine bıraktığımda Şeyma elindeki tepsiyle salona girdi. Erkan doğrulurken, ne getirdiğine bakmak için ayaklarımı Erkan'ın kucagından indirip yere bıraktım.

Tepsiyi sehpaaya bıraktığında gözlerimden neredeyse kalpler çıkacaktı.

Erkan coşkuyla "Börek!" dediğinde gülümseyerek tabağıma bir tane aldım ve teşekkür ederek yemeye başladım. Şeyma da yanımıza otururken Erkan çoktan ağzını doldurmuştu. Akşam yemeğimizi de aradan çıkardığımızda saatin farkına daha yeni varmıştım. Nart'ı bugün hiç görmemiştim. Öğlenleri gelirdi ancak bugün gelmemiştir. Kaşlarım iyice çatılırken, ikinci dilimden sonra vişne suyum içip geri çekilmiştim. Erkan dördüncü ya da beşinci dilimini yerken "Bugün için bir plan yok mu?" diye sordum.

Lokmasını yuttuktan sonra "Sahile ineriz diye düşündüm," dedi.

"Olur."

Defne'nin içeri girmesiyle başımızı anında ona çevirdik. Yüzü düşündüğümün aksine oldukça renkli görünüyordu ve ağlamışa benzemiyordu. Üzerine, dizlerine kadar gelen rütlü, mavi bir elbise giyip gözlerinin rengiyle uyum yaratmıştı. Sarı saçları omuzlarından aşağı özgürce salınırken büyük bir gülümsemeyle bize baktı.

"Nasılsınız gençler?"

Birbirimize şaşkın şaşkın bakarken Defne mutfağa geçti ve koca bir paket cipsle geri dönüp kendi yerine kuruldu. Cips yemesi sanırım iyi olduğunu gösteriyordu. Kocaman gülümsemesiyle cipsleri tıkındığında biz hâlâ şaşkın suratlarımızı itina ile koruyorduk. Şoktan ilk çıkan Şeyma oldu. Hızla masayı toplayıp mutfağa gitti ve hemen geri dönüp yanıma oturdu. Hepimiz tekrar ağzımız açık bir şekilde Defne'yi izlemeye başladığımızda Erkan en sonunda "İyi misin?" diye sordu.

Gülümseyerek omuz silkti.

"Körül olmam için bir neden göremiyorum. Allah aşkına, erken depresyonuna gireceğimi mi sandınız yoksa? Ben kim için kendimi harap etmişim ki bu zamana kadar?"

Şeyma "Onun farklı olduğunu düşünmüştük," derken Defne saçlarını savurdu.

Kendinden emin bir edayla "Hiçbir erkek farklı değildir canım," dedi. "Şu yanınızda oturan tatlılık abidesi bile."

Erkan gözleri irileşmiş şekilde işaretparmağını göğsüne bastırarak bana döndü. "Bana mı dedi?" dediğinde hızla başımı salladım. Yüzünü buruşturarak "Sen öyle san!" diye tısladı Defne'ye doğru.

Bir saat kadar sonra Defne haricinde hepimiz hazırдық. Nart'a sahile indiğimizi belirten bir mesaj yazdıktan yarım saat sonra Erkan'ın seslenmesi üzerine hızla parfüm sıkıp aşağıya indim. Son bir kez başımı salondan içeri sokarak Defne'ye baktığımda yabancı şarkılar arasında gezindiğini gördüm.

Dans edeceği belliydi. Dansı gerçekten seviyordu ve morali bozulduğunda bu ona iyi geliyordu.

Erkan'ın koluna girerek, sahile doğru ilerlerken telefonum tıtredi. Elimi pantolonumun cebine atarak hızla Nart'tan gelen aramayı cevapladım.

"Neredesiniz?" dedi açar açmaz.

"Beş dakikaya kadar sahilde oluruz."

"Kayalık alanın sağ tarafına gelin."

"Tamamdır."

Telefonu kapattıktan sonra Nartların evine giden yolda ilerlemeye koyulduk. Anayolu geçtikten sonra kayalığın sağ tarafına doğru devam ettik. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak

“Kolların bedenime.”

Kollarını olabildiği kadar bedenime doladığında başımı omzuna yasladım. “Başım omzuna,” diyerek devam etti.

“Parmaklarım sakallarına,” dedikten sonra elimi yüzüne götürerek sakallarını okşadım.

“Dudaklarım saçlarına,” diyerek saçlarımı öptü. Ardından burnunu saçlarımın etrafında dolaştırarak koklamaya başladı. “Dudaklarım omzuna.” Ardından açıkta olan omzuma bir buse kondurdu.

Dudaklarının dokunduğu yerler alev alev yanarken esen meltem bu yangını söndürmeye yetersizdi. Nart omzuma sayamayacağım kadar çok öpücük bırakırken, eriyip gitmemek için büyük çabalar veriyordum.

Kenetli olan ellerimizi alarak elinden öptüm. Nart’ın ifadesini görmek adına başımı kaldırdığımda şoktan aralanan gözleriyle karşılaştım. Elini sıktım.

“İyi ki varsın.”

“İyi ki kollarımdasın.”

“Aramızda mesafeler olacak.”

“Her hafta sonu kavuşacağız Yeşil. Bunlar tatlı ayrılıklarımız olacak.”

Başımı kaldırarak ona baktım. O da yüzümü görmek için çenesini indirdi.

“Peki ya acı ayrılıklar?”

Ciddileşen bir ses tonuyla “Olmaması için çabalayacağız,” dedi tek nefeste.

Kollarımı sırtında birleştirerek, doğrulup ona sarıldım.

Ve söylemeye cesaret edemediğim cümleyi içimden tekrar ettim.

Seni seviyorum...

Günler sonra...

Yeşil elbisemin eteklerinden tutup döndüğümde üzerimdeki gözler gülümsememe neden oluyordu. Annem, babam, Defne, Şeyma ve Erkan bana parlayan gözlerle bakmaya devam ederken, topuklu ayakkabılarımı yere vurarak durdum ve her iki elimi açtım.

Babam ve Erkan ıslık çaldığında annem neredeyse ağlayacakmış gibi beni süzüyordu. Eliyle ağzını kapattıktan sonra boğuk ve çatallaşan sesiyle “Ahmet, bizim kızımız büyüdü mü? En son altını değiştirdiğimi hatırlıyorum,” dediğinde gözlerim kocaman halde anneme bakakaldım.

Babam dirseğiyle annemi dürttü.

“Şebnem, kızı hayatından bezdireceksin bu gidişle!”

Gözlerini kısarak babama döndü Şebnem Sultan. Bakışlarındaki sertlik tüyler ürperticiydi âdeta.

“Hep sen şımartıyorsun şunu zaten!”

Erkan ellerini çırparak kanepeden fırladı. Bana doğru gelirken coşkuyla “Evet, Gül’e kaç puan veriyoruz?” diye sordu.

Herkes “On!” diye bağırdığında yüzümdeki kocaman gülümsemeyle yukarı çıkıp üzerimi değiştirdim.

Bu sırada annem “Erkan, evladım, getir şu takımını. Ütü yapacağım!” diye bağıırıyordu. Seri bir şekilde giyinmeye koyuldum.

Erkan takım elbisesini anneme teslim ettikten sonra bizi kuaföre götürmek için arabasını bahçe kapısının önüne getirdi. Şeyma’nın ön koltuğa oturmasını sağlayarak Defne’yle beraber arkaya geçtik.

Şeyma "Güll, annen tam bir melek! Hepimizin kurtarıcısı oldu," diyerek cıvıladı Defne de onu onayladı.

"Milano'dan gelen elbiselerimizle bu gecenin yıldızları biz olacağız!"

Erkan "Şeyma sadece benim yıldızım olabilir," diyerek atladığında Şeyma hızla koluna vurdu.

Gülerek "Nart daha elbisemi görmedi," dedim.

Erkan birkaç saniyeliğine bana dönüp "O göğüs dekoltesini gördüğünde kalp krizi geçirecektir," diyerek göz kırptı.

Kaşlarımı çattım.

"Nart o kadar kıskanç biri değil!"

Erkan alayla "Hah!" dedi. "Belli etmiyor ama içten içe kuduruyordur."

Kuaföre vardığımızda biz içeri girerken Erkan gözden kayboldu. Beyaz ve kırmızı ağırlıklı yere giriş yaptığımızda kapıda bizi esmer bir kız karşıladı. Annemin aldığı randevu sayesinde her üçümüz hızlı bir şekilde içeri alındık.

Kuaför istediğim modeli yapmaya koyulurken, arkama yaslanıp göz ucuyla Defne'ye baktım. Her zamanki gibi mesajlaşarak kıkırdıyordu.

Merakla "Kiminle konuşuyorsun?" diye sorduğumda gözlerini bana çevirdi.

"Üniversiteden biriyle. Sen tanımazsın."

Kaşlarımı kaldırdım. Yusuf'u unuttuğuna inanamıyordum. Onun farklı olduğunu düşünmüştüm ancak gördüğüm kadarıyla öyle değildi.

"Metin de gelebilir. Hazır mısınız?"

Metin pek böyle ortamlara katılmazdı ama annesiyle babası büyük ihtimalle gelirdi. Her ne kadar Erkan desteklemese de

aileleri çok yakındı. Özellikle babalarının ve Serkan'la Metin'in dostluğu çok kuvvetliydi.

"Hazır olunmayacak bir şey yok."

Defne alayla "Sen öyle san," diyerek dudağını kıvırdı ve saçını yapan kıza döndü. "Şekerim, biraz aşağıdan topla."

Gözlerimi kısıtım.

"Asıl sen hazır mısın? Serkan da orada olacak?"

"Umurumda değil. Beni bilirsin."

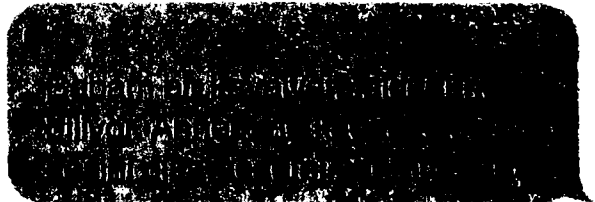
Tebessüm ettim.

"Bilirim."

Cevap yazmadan önce gülümsedim. Şebnem Sultan gelir gelmez ipleri eline almıştı. Akşam dokuzdan sonra kimse tek başına dışarı çıkamazdı, gündüz çıktığımızda da zaten peşimize takılırdı.

Öte yandan annem henüz Nart'ı bilmiyordu. Metin'le ayrıldığımızı da yeni öğrenmiş sayılırdı. Belli etmese de sevindiğini biliyordum çünkü Metin'in annesini sevmezdi. Yıldız Hanım çoğu zaman anneme karşı kırıcı olabiliyordu. Özellikle annemin öğretmen oluşuyla sık sık dalga geçen biri idi.

Nart
Elbiseni merak etmiyor değilim.

Gül
Açık olursa ne yaparsın?

Nart
Öperim seni.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak kapının açılmasıyla başımı kaldırdım. Annem yeşil tüllü elbisemi yatağıma özenle bırakırken, ellerini beline koyarak bana baktı. Kaşları yukarı kalktığında “Baban bir kavalıyen olduğunu söyledi,” dedi. Yutkundum ve başımı salladım. “Ne zaman tanıştınız? Ve ayrıca kavalıyen kim? Bu sosyete daveti. Herkesi götüremezsin.”

Ne söyleyeceğimi bilemeden öylece bakakaldım. Nart’ın annesi ve babası doktordu hatta ünlü cerrahlardandı. Yusuf böyle demişti, değil mi? Her ikisinin ailesi de Ankara’da tanınan isimlerdi. Fakat Nart bana onlarla ilgili pek bir şey anlatmamıştı.

Sadece “Annesi ve babası doktor,” diyebildim. Annem itiraz etmek istese bile ses etmeden dışarı çıktı. Derin bir nefes alarak giyinmek için ayağa kalktım.

Saçım ve makyajım tam istediğim gibi olmuştu. Kendimi tamamlanmış gibi hissediyordum. Orman yeşili uzun elbise dardı fakat üzerinden tül iniyordu. Farklıydı ve hayatımda gördüğüm en güzel elbise olduğunu söyleyebilirdim. Tül, bel kısmına kadar elbiseye yapışık dursa da sonra bol kesim olarak devam ediyordu. Sırt kısmı kapalıydı, göğüs kısmı ise oldukça açık sayılırdı. Bu yüzden saçlarımı örgülü, yukarıdan dağınık bir topuz yaptırmıştım.

Elbisenin göğüs kısmında aile yadigârı olan bir broş vardı. Kesinlikle tamamlıyordu kıyafeti. Elime küçük, sade, siyah, işlemeli bir çanta alacaktım. Makyajımı da gözlerimi öne çıkarcak şekilde yapmışlardı. Bugün yeşil renk temsil edecekti beni.

Aynada kendime son kez baktıktan sonra silik görünen rujumu tazeledim ve koridora çıktım. Benim çıkmamla beraber Defne ve Şeyma da çıktı. Birbirimize bakarak gülümsedik. Bugün Antalya'da geçirdiğimiz son gece olacaktı. Yarın öğle saatlerinde uçağımız kalkıyordu ve hepimiz İstanbul'a dönüyorduk. Annemlerle ben uçakla, Erkanlar ise arabayla dönecekti. Ben annemlerin birkaç gün daha kalacağını sanmıştım ancak bir hafta önce geldikleri için erkenden dönecektik.

Defne üzerine oturan bordo elbisesiyle her zamanki gibi çok çekici görünüyordu. Sarı saçları atkuyruğu yapılmıştı. Makyajı saçının aksine sade değil, oldukça yoğundu. Rugan ve platform topuklu siyah ayakkabılarıyla boyu çok daha uzun görünüyordu.

Şeyma ise kırmızı bir kalem etek ve göbeğini açıkta bırakan siyah bustiyer giymişti. Annem hepimize ikişer kombin hazırlamış ve tercihi bize bırakmıştı. Ben tercihim pembe, derin sırt dekoltesi olan elbisenin aksine yeşilden yana kullanmıştım.

Aşağıya indiğimizde annem eliyle ağzını kapatarak her zamanki boğuk sesiyle "Perfetto!" dedi.

Biz kaşlarımızı çattığımızda babam "Annen birkaç kelime İtalyanca öğrendi de," diyerek bize açıklama yaptı.

Kuşkuyla "İyi bir şey söyledi ama değil mi?" diye sordum.

Gülerek başını aşağı yukarı salladı ve yeni tıraş ettiği yüzünü sıvazladı.

"Evet."

Babam lacivert kravatıyla annemle eş olduğunu belli ediyordu. Gözlerim anneme döndü. Oldukça zayıf bir kadındı. Bedenine yakışan bir abiye giymişti ve mükemmel görünüyordu.

Çantamın içindeki telefonum çaldığında heyecandan ne yapacağımı şaşırdım. Titreyen ellerimle telefonumu çıkarıp kulağıma götürdüğümde o ses "Kapıdayım," dedi.

Kısık sesle “Tamam,” diyerek telefonu hızla kapattım.

Babama yardım istermiş gibi bakmaya başladığımda başını sallayarak gülümsedi ve yanıma geldi. Elini belime koyarak “Kızımı kavalyesine teslim edip eşimi almak üzere döneceğim,” dedi. “Erkan, sen kızları alıp önden gidebilirsin. Biz bir araba kiraladık.”

Annem ağzını açmak istediğinde babam kaşını kaldırmış olacak ki susmaya mecbur kaldı.

Babamla birlikte verandanın basamaklarını inerken heyecandan nefes almayı unutmuştum. Babamın kolundan sıkıca tutarken bahçe kapısının önünde duran Nart’ı fark ettim. Kapıdan dışarı çıktığımızda, Nart yaslandığı arabasından çekilerek ceketinin yakasını düzeltti.

Babamın önüne gelerek “Merhaba efendim,” dedi ve ona elini uzattı. Gülümseyerek babama döndüm. Nart’a tek kaşını kaldırarak baktıktan sonra kocaman bir gülümsemeyle elini uzattı.

“Kızımı girer girmez içeride görmezsem senin için kötü olur.”

Başını sallayarak “Orada olacak. Şüphemiz olmasın,” dediğinde gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Babam Nart’ın omzuna vurduğunda Nart’ın ifadesi saniyelik de olsa değişti. O içeri girerken endişeyle ona döndüm.

“Ne oldu?”

Yüzünü buruşturdu.

“Senin yara yaptığın yere vurdu. Baba kız öldürecek misiniz siz beni?”

Ona gülerek baktıktan sonra kapıyı açması için beklemeye koyuldum. Kapıyı açtığında içeride gördüğüm güllerle ağzım açık kaldı. Bağırarak için elimi ağzıma bastırdığımda Nart kollarını belimde birleştirerek beni kendisine yasladı.

Burnunu boynuma değdirerek “Sana aldığım ilk güller çöpe gitmişti,” dedi eşsiz sesiyle. “Bu yüzden eksik olan bir şeyi tamamlamak istedim.”

Başımı ona çevirerek gülümsedim. Yüzüyle yüzüm arasında oldukça az bir mesafe kala gözlerim dudaklarına kaydı. Öpülesi dudakları neredeyse direncimi kıracak niteliğe sahipti. O kendini nasıl tutuyordu, bilmiyordum ancak ben tutamıyordum.

Kollarını çözerek bakışlarını açıkta olan sırtıma çevirdiğinde bir şey demesine fırsat tanımadan gül demetini elime aldım ve koltuğa oturdum. Nart hızla kapımı kapatarak kendi tarafına geçti. Ben o sırada gülleri kokluyordum.

Yola koyulduğumuzda ifadesi oldukça tuhaf geldi. Morali bozuktu ve bu çok belli oluyordu. Elimi koluna koydum.

“Bugün son gecemiz sayılır. Surat mı asacaksın?”

Sinirle “Bir daha seni görmeyecekmişim gibi konuşmayı ne zaman keseceksin?” diye soludu.

Elimi anında çekerek demetimi sıkıca kavradım ve başımı cama çevirdim. Gözlerimin dolmasına bir türlü engel olamıyordum. Sinirlenince hep böyle olurdu. Annem bile azıcık sesini yükseltse hemen gözlerim doluyordu. Bunu biliyordu ancak yine de bana gereksiz yere kızıyordu.

Boğazımda oluşan yumrunun yok olmasını sağlamak adına başımı geriye yasladım ve kendimi olabildiği kadar sıktım. Demeti kavrayan parmaklarım kasıldığında kartonun çıkardığı ses Nart’ın dikkatini çekmiş olmalıydı. Gözlerini üzerimde hissettiğimde başımı iyice sağa çevirdim.

Elimi bir anda kavrayarak dudaklarına götürdü ve bedenimi titretmeye yetecek bir öpücük kondurdu. Ağlama isteğim şiddetlendiğinde Nart avuç içimi öptü bu sefer. Sonrasında ise kenetli olan ellerimizi bacağının üzerine bıraktı.

Kısık sesle “Sakın ağlama, tamam mı?” dedi. “Bu geceyi mahvetmek istemiyorum.” Hiçbir şey söylemeden cama bakmaya

devam ettim. “Özür dilerim. Ben sadece sürekli bir daha görüşmeyecekmişiz gibi konuşmana tahammül edemiyorum. Ne yapayım? İstersen bir yol bulur İstanbul’a taşınırım.”

Başımı hızla ona çevirdim.

“Saçmalama. Senin bir hayatın var Nart. Hafta sonlarını bana adamanı da istemiyorum ayrıca. Hafta sonu aile günüdür. Bunu ailenden çalmam haksızlık olur.”

Tekrar avucuma bir öpücük bırakarak iliklerime kadar nüfuz etti.

“Sen benim için ailem kadar değerlisin Yeşil. Her şeyi unut ama bunu sakın unutma, tamam mı?”

Cevap vermeden sadece elini sıktım. Bir kere bile söylememiş olsam da onu çok seviyordum. O da bunu söylememiştii. Zaten cümle kurmak kolaydı. Önemli olan o cümleyi hissettirmekti.

Bir süre sonra Nart otele giden yola saptı. Sahilden çok da uzakta olmayan otele vardığımızda valelerden biri Nart’ın kapısını açtı. Benim kapımı ise her zamanki gibi o açtı. Gülleri koltuğa bırakıp arabadan indim.

Kapıya geldiğimizde, onun davetli listesinde adının olmadığını düşünerek tam ağzımı açacaktım ki o benden önce davranarak “Nart Hakyemez,” dedi. Görevli adam listeye bakarak gülümsedi ve eliyle içeriyi gösterdi.

Ben şaşkınlıkla ona dönerken bana tebessüm ediyordu.

“Bu ne demek?”

“Annem ve babam davetliler arasında.”

“Yani burada mı olacaklar?” diye hayretle sordum.

“Hayır.”

Birlikte otelin arka kısmına geçip kocaman havuzun etrafında kurulan masalardan birine doğru ilerledik.

Nart bana telefonundaki eski yaz fotoğraflarını gösterirken gözüm Metin'in annesi Yıldız Hanım'a takıldı. Doğrudan bana bakınca hafifçe başımı salladım. O da aynı şekilde başını salladığında bedenimden bir titreme dalgası geçti. Nart'ın koluna girerek kendimi güvenceye aldığımda bana döndü. Hiçbir şey söylemeden gülümsedim ve annemler gelene kadar yanından ayrılmadım.

Annemler geldiğinde yüzleri oldukça ifadesizdi. Babam iş arkadaşlarının masasına gidip gelirken annem de ona eşlik ediyordu. En son Erkanlar gelmişti. Erkan gelir gelmez kravatını çıkarıp masaya bıraktı. Şeyma'yı annesine inat yanında tutmaya devam edince Selin teyze hemen masamızda belirmişti.

Erkan'a sarılıp hasret giderdikten sonra Defne'yle beni de kucakladı. Şeyma'ya ise gözlerini devirerek baktı ve Erkan'a "Gördüğüm kadarıyla bir kavalien yok," dedi. Şeyma'yı alenen görmezden geliyordu. "Defne'nin de kavaliesi yok gibi. Neden onun koluna girip konuklarla ilgilenmiyorsun? Hem Hamit amcan da memnun olur."

Erkan kaşlarını iyice çatarak inadına Şeyma'nın kolunu tuttu.

"Benim dünyalar güzeli bir kavalien var zaten. Defne, Hamit amcaya eşlik etse daha hoş olur."

Selin teyze sinirle gözlerini kapatıp açtı.

"Bu halde konukların önüne sakın çıkma!"

Erkan keyifle "Çok rahatladım. Bu ödülü neye borçluyum anne?" diye meydan okuduğunda dudaklarımı ısırdım. Şeyma başını öne eğmiş, öylece duruyordu. Burada olmak istemiyordu. İki haftadır onu bunun için ikna etmeye çalışıyorduk. Şimdiden pişman olmuşum. Gelmemesi onun için daha iyi olurdu belki de.

Selin teyze topuklarını yere sert bir şekilde vurarak yanımdan uzaklaştığında, gözlerim Erkan'la Şeyma arasında gidip geliyordu. Şeyma hafifçe başını kaldırıp bana baktığında Nart'tan uzaklaşıp onun yanına ilerledim ve kolunu tuttum.

“Biz lavaboya gitsek iyi olur.” Nart’la Erkan’ın anında hareketlendiğini görünce, her ikisine bakarak “Yalnız!” dedim.

Otelin içerisine girdiğimizde, Şeyma daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı. Onu lavaboya çekiştirdiğimde eliyle ağzını kapattı ve kesik çıkan bir sesle “Aşağılanmalara doyamıyorum. Ne kadar gurursuz bir insana dönüşmüşüm böyle!” diyerek hıçkırdı. Kollarımla onu sardığımda elimi açıkta olan kızıl saçlarına götürdüm.

“Umursama. Erkan senin yanında. Önemli olan bu değil mi?”

“Keşke koşullar farklı olsaydı.”

Dudaklarımı ıslattım.

“Keşke. Ama lütfen Erkan’ın yanında böyle yapma. İkiniz de herkese inat, dimdik durun.”

“Haklısın. Tamam.”

Şeyma kendini toparladığında tekrar çocukların yanına döndük. Erkan sabırsızca ceketinin önünü açarak Şeyma’yı süzdü. “Nerede kaldınız? Merak ettik,” dedi. Şeyma başını eğdiğinde Erkan eliyle çenesini kaldırdı. “Gamzeli, üzülme ama,” dedi. “Ben kimseyi umursamıyorum. Sen de umursama. Hadi, koluma gir. Bu gecenin en güzel kavalyesi sensin.”

Onları yalnız bırakmamız gerektiğini anladığımızda Nart’la gözlerimiz buluştu. Kolunu uzatarak başını eğdiğinde gülümsedim ve koluna girdim.

Birlikte masaya doğru ilerlediğimiz sırada birkaç gözün üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ama hiçbirini umursamıyordum.

Nart benim yokluğumda içki sipariş etmiş olmalıydı. Elindeki kadehten başını ağır ağır kaldırdıktan sonra koyu kahve rengi gözlerini gözlerimle birleştirerek kalbimin teklemesine neden oldu. Dudağının kenarı yavaşça kıvrıldığında elimi nereye koyacağımı şaşırmıştım.

Gölüşü, klasik müziğin zevk dolu melodisi gibi içime dolarken istemsizce tebessüm etti. O gülümsüyordu. Ben nefes almayı unutuyordum.

Zorlukla yutkundüğüm sırada içkisini masanın üzerine bıraktı. Gözlerimizi bir an olsun ayırmazken birkaç saniye etrafı kolaçan etti ve seri şekilde masanın üzerine koyduğum elimi tuttu.

Boğuk, sadece benim duyacağım bir sesle “Kimsenin görmesini istemediğim kadar güzel görünüyorsun,” dedi. “Seni kendime saklamak istiyorum. Güzelliğini sadece kendime ait kılmak, yeşil gözlerini benimsemek istiyorum. Çok aptalca fakat bugün, buradaki herhangi bir herifin gözü sana kaydığında kendimi delirecekmişim gibi hissettim.”

Ciğerlerim soluk almak için yalvarırken yutkunma isteğim her saniye daha da artıyordu.

Elimi elinden çektikten sonra zorlukla “Yani?” diye sordum.

Omuz silkerek kadehi başına dikti.

“Ben hiçbir zaman bir aileye sahip olmadım. Annemle babam işte, abim yurtdışındaydı. Bir tek Kahve tamamen benimdi. Aitlik hissini birinde yaşamak istedim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Pişman olabilirsin benimle olduğun için. Ama bana ait olmanı istiyorum. Aynı şekilde ben de sana ait olacağım. Bu sahiplik değil, yanlış anlama, bambaşka bir şey. Kıskanırım, kendi kendime deliririm belki ama seni üzecek bir şey yapmam. Çünkü senin gözünden akacak yaş, beni mahveder.”

“Kıskanç olduğunu biliyordum.”

“Ama vazgeçmedin.”

“Vazgeçmedim.”

Meydan okurcasına “Çünkü?” diye sordu.

Tekrar yutkunup gözlerimi gözlerine diktim. Kararlı bir ifade barındıran yeşil gözlerimle birlikte “Çünkü vazgeçmek için çok geç kaldım,” diyebildim. “İki ayda, hayatın nasıl değişebildiğini şu an tartışabiliriz belki. Öğrenmek istediğin, pişman olup olmadığımı sanırım. Pişman değilim Nart. Beraber aşabiliriz her şeyi.”

Bunları söylemeye dilim nasıl varmıştı bilmiyorum ancak cesaretimi gözlerinin içine bakmayı sürdürerek devam ettirdim. Kahverengi kuytularında farklı ifadeler belirirken afalladığı barızdı. Benden böyle bir cevap beklemiyor olmalıydı. Aslında ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum.

Nart susmaya devam ederken dudaklarımı ıslattım ve etrafa bakarak masanın üzerindeki eline dokundum. Sanki ateşe dokunmuş gibi irkildi. Sersem gözlerle bana baktığında daldığını o an fark etmiştim.

Gözlerimiz kavuşup dev bir ağacın tohumlarını peri tozu gibi etrafa savurmaya başladığında parmaklarımızın kavuşması için çok az bir mesafe kalmıştı.

Tam o sırada annemin sesi “Kızım!” dedi. Elimini hızla kendime doğru çekti. “Erkan’la beraber birkaç dakika bize katılırmısınız?” dediğinde başımı sallayıp Nart’a döndüm. Göz kırıp gülümsediğinde yanımıza gelen Şeyma’ya “Sana emanet. Eniştene iyi bak,” dedim kısık bir sesle.

Annem ve arkamızda bekleyen Erkan’la birlikte Taner Yılmaz’ın masasına geldiğimizde Selin teyze ve babam İtalya hakkında konuşuyor, Taner Yılmaz ise Serkan’la muhabbet ediyordu. Serkan’ı gördüğümde gerildiğimi hissettim. Ailelerimize belli etmemek adına “Gül,” diyerek yanağımdan öptü ve bana sarıldı. “Seni görmek ne güzel.”

“Seni de,” dedim zoraki bir tavırla.

Taner Yılmaz soluklanmamızı bile beklemeden Erkan’a “Sonunda bir ailen olduğunu hatırladın evlat. Tabii, kız peşinde

koşmaktan unutmam normal,” dediğinde göz ucuyla öfkelenmekte olan Erkan’a baktım.

Yatıştırmak adına koluna dokundum ve sonrasında bununla yetinmeyip koluna girdim. Taner Yılmaz’a gülümseyerek baktıktan sonra “Erkan genç kesim konuklarla ilgileniyor. Geldiğimizden beri boş durduğunu görmedim,” dedim.

“Şunun tarafını tutmaktan hiç vazgeçmediniz zaten.”

Erkan’a baktıktan sonra tekrar ona döndüm.

“Asla.”

Babam beni birkaç kişiyle tanıştırap sonunda tekrar Taner Yılmaz’ın yanına döndü. Bunu fırsat bilerek elbisemin eteğinden tuttum ve adımlarımı güvence altına alarak Nart’a doğru ilerledim.

Masaya doğru ilerlerken Yıldız Hanım önüme çıkmıştı. Bana yukarıdan bakıp sadece ikimizin duyabileceği bir sesle “Oğlumu üzmeye ne hakkın var senin?” dedi.

Kaşlarımı çattım.

“Çekilin yolumdan.”

Yüzünü buruşturdu.

“Allah biliyor ya, seni hiç sevmedim. Metin için katlandım sana. Fakat sen oğlumu bir kenara fırlattın. Bir de koluna birini takıp buraya geldin. Annen gibi yüzsüzsün sen de!”

Öfkeden deliye dönsem de sakinliğimi koruyarak onu can evinden vurdum.

“En azından sizin gibi yalancı değilim. İlyas Bey’i yalanlarla kandırıp nikâhı bastıran, daha sonrasında Metin’i bahane ederek bunca sene evli kalmaya çalışan ve kocası tarafından sürekli aldatılan ben ya da annem değil Yıldız Hanım.”

Öfke iliklerimde fokurdamaya devam ederken, başımı çevirerek sırtı bana dönük olan Nart'a baktım. Tüm kötü şeyleri silip götürülecek güce sahipti varlığı.

Adımlarım benden bağımsız olarak ona doğru giderken gözüm etrafı tarıyordu. Annem ve babam uzaktaydı. Ve bizi izleyen kimse yoktu. Zaten onlar dışında kimse umurumda değildi. Ben bu sosyetenin bir parçası değildim. Bu yüzden umursamam gereksizdi.

Nart'ın arkasında durduğumda kalbim varlığını duyurmak istercesine atıyordu. Yavaşça elimi omzuna koydum. Ceketinin kadife kumaşı avucumda yumuşak bir etki yaratırken topuklu giymeme rağmen parmaklarımın üzerinde daha da kalkmaya çalıştım. Kirli sakallı yanağına ulaştığımda gülümseyerek, yanağına bir buse kondurup geri çekildim. Yavaşça bana döndüğünde yüzüne serseri bir gülüş hâkimdi.

“Bunu neye borçluyum Yeşil?”

Gözlerimin yok olacağı şekilde sııttım.

“Bize.”

“Bize,” diyerek beni tekrar etti. Yanında durup elini tuttum.

Şeyma ve Erkan kol kola yanımıza geldiğinde suratları yine kederli gibiydi. Kaşlarımı çatarak onları izlediğimde Şeyma Erkan'ın kolundan çıktı ve başı eğik şekilde ellerini masanın üzerine bıraktı.

“Yine ne oldu?”

Erkan kravatını çıkarıp masanın üzerine fırlattı.

“Annem yapacağını yaptı yine.”

Şeyma'nın yumruğunu sıktığını fark ederek endişeyle Erkan'a “Ne yaptı?” diye sordum.

Beyaz gömleğinin üst düğmesini açarak “Her zaman yaptığı şeyi işte Gül. Konuşturma beni!” diye tısladı dişlerinin arasından.

Verdiği tepkiye karşı ağlamamak için kendimi zor tuttum. Bana hiçbir zaman böyle sert bir tepki vermezdi. Bu konuda hassas olduğumu biliyordu oysa. Nart elimi tutarak sıktığında başımı omzuna yaslamamak için dayanmaya çalıştım. Şu an kolları arasında olmayı her şeyden çok istiyordum. Fakat bu gece sondu. Yarın belki onu görebilirdim ama sonra ayrı yerlerde olacaktık. Uzak. Çok uzak...

Sessizliğimizi Taner Yılmaz'ın gür sesi böldü. Eline mikrofon alarak havuz başında dikilen Taner Yılmaz'ın yanında Selin teyze ve Serkan vardı. Selin teyze eliyle bana Erkan'ı işaret ettiğinde başımı sallayarak ona döndüm.

“Hadi! Gitmelisin.”

Yüzünü buruşturduktan sonra kravatını almaya gerek duymadan yürümeye başladı. Şeyma o gider gitmez başını kaldırıp arkasından baktı. Bu halleri iç çekmeme neden oldu. En iyisini hak ederken en kötüsünü yaşıyorlardı. Erkan hâlâ konuşmadığı Serkan'ın yanına geçtiğinde, Taner Yılmaz otelin yapılma süreci hakkında konuşmaya başlamıştı. Bu otelin yapımında babamın büyük emekleri olmasına ve aile dostu olmamıza rağmen bir kere bile Ahmet Özdemir adını kullanmadı. Babam bu otel için bizi bırakıp günlerce Antalya'da kalmış, gecesini gündüzüne katmıştı. Ancak Taner Yılmaz için bunun bir önemi yok gibiydi.

En son “Bu oteli, oğlum Serkan'a armağan ediyorum,” diyeşi kulaklarıma doldu. “Diğer oğlum çalışmak için daha çok küçükmüş gibi davranıyor.”

Herkes alayla gülerken Erkan hızla uzaklaşmaya başladı. Şeyma anında peşinden ilerlerken Nart'a döndüm.

“Gidelim mi? Bu gece bitsin istiyorum.”

“Gidelim, Yusuf kapıda. Alkol aldığım için onu çağırdım,” diyerek elimi kavradı ve beni çıkışa doğru götürdü. “Erkan'a kırılma. Öfkesinden öyle davrandı.”

Dudak bükerek "Sorun yok," diye mırıldandım.

"Var," dedi ve elimi sıktı. "Gülümse." Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Nart'ın da yüzünde derin bir gülümseme doğmuştu. "İşte böyle," dedi hayran hayran. "Bu geceyi güzel bitirebiliriz."

BÖLÜM 11

Sabahın ilk ışıkları odama vurduğu sırada çoktan uyanıp hazırlanmış ve anneme neredeyse yalvararak izin alabilmiştim. Önceki gece bozulan moralleri düzeltmek adına Antalya'da bu senenin son kahvaltısını yapmaya karar vermiştik. Annem bize katılmak için ısrarcı olsa da babam onu ikna etmiş ve baş başa başka bir yere gideceklerini söylemişti.

Kahvaltı saatine daha vardı. Bu yüzden evden erken çıkmıştım. Annem sorgulamasın diye Erkan ve Şeyma da benimle beraber çıkmıştı.

Kendime ait kıldığım kayalıkta otururken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Güneşin doğuşunu henüz kaçırmayıp kayalık alanda en yukarıya çıktım. Bu kısma çıkmaya ilk defa cesaret ediyordum. Oldukça yüksekti ve manzarası müthişti.

Güneş beni bekletmeden denizin içinden yukarı doğru yükselmeye başladığında gülümsedim. Gerçekten de muhteşem bir görüntüydü bu. Güneş doğup yerini aldığı anda, denizin üzerine altın tozu dağıtılmıştı sanki. Üzerine altından bir yorgan örülen deniz, maviliğini itinayla koruyordu. Kollarımı kavuşturarak olduğum yerde ileri geri gittim. Bugünün son olması canımı yakıyordu.

Nart Hakyemez.

Çölleri andıran, yemyeşil bir ormanı kendine âşık eden kişi..

İki ay. Birine bağlanmanın ne olduğunu iki ayda anlamıştım. Bu kayalıkta otururken bedenime çarpan kişinin, biraz sonra kalbimi titretecek kişi olacağını bilemezdim. Sinirden

ağızıma geleni söylerken aklımın ucundan geçmezdi işlerin böyle geleceği.

Beni köpekten kurtardığında, poşetlerimi surat asarak taşıdığına, beni eve kadar bıraktığında, düşmekten kurtardığında, göz kırpmama yarışı yaptığına ve en önemlisi babamın katil olmadığını kanıtladığında benim kahramanım olacağını düşünemezdim...

Evet, o benim kahramanımdı.

Yavaşça ayağa kalkıp buraya yakın olan evine doğru ilerlemeye başladım. Beş dakikalık yolda aceleyle Yusuf'u arayıp kapıya gelmesini rica ettim.

Arka bahçede olan Kahve beni korkutuyordu. Hayvanlarla hiçbir sorunum yoktu. Hatta onları severdim. Sokaklara kaplarla su ve yemek koyan biriydim fakat köpeklere yaklaşamazdım. Bir nedeni yoktu. Beni ürkütüyorlardı sadece.

Yusuf bahçe kapısına geldiğinde derin bir nefes alarak onunla beraber eve doğru ilerledim. Bakışları oldukça donuktu. Yüzü ise daha önce hiç görmediğim kadar sertti.

Kaşlarımı çattım.

“Sen iyi misin?”

Omuz silkti. Kapıdan geçmem için geri çekilirken “Sayılmaz,” dedi. Üstelemedim. Aramızda belirli bir samimiyet olsa bile bana Defne'yle olanları anlatacağını sanmıyordum.

Eve girdiğimiz zaman ayakkabılarımı çıkarıp terlik giydim. “Uyuyor, değil mi?” diye sordum. İki ayda öğrendiğim bir şey varsa o da Nart'ın sadece birkaç kere erken uyandığıydı. Onun haricinde uyumayı çok severdi. Yusuf başıyla beni onayladığında odasını bile bilmeden hızla yukarı çıktım.

İkinci kattaki kapalı olan kapıya doğru ilerledim. Uyurken seslere tahammül edemediğini ve bu yüzden Yusuf'un neredeyse

hiç ses çıkarmadığını biliyordum. Yusuf ona dayanamadığını söylerken sebeplerini de sıralamıştı. En başında ise bu geliyordu.

Elimi kalbimin üzerine bastırarak yutkunduktan sonra yavaşça kapıyı tıklattım. Uykusu ağır olduğu için harekete geçerek, yavaşça kapının kolunu çevirip içeri girdim. Gözlerim yatağı tararken sol tarafta durdu hemen.

Oradaydı. Yastığını kucaklamış şekilde yüzüstü yatıyordu.

Yavaşça yanına doğru ilerlerken kalbim onu uyandırmak istercesine çarpıyordu. Geçen sefer olduğu gibi öküzlük yapıp onu ayağımla uyandırmayacaktım elbette. Aksine bu sefer romantik bir eylem gerçekleştirmeyi planlıyordum.

Nefesimi düzene soktuktan sonra tek kişilik yatakta kendime bir yer bulup yanına oturdum. Elim benden bağımsız şekilde yavaşça yüzüne doğru gittiğinde, yüzümde geniş bir gülümseme vardı. Odası klima yüzünden oldukça soğuktu ve sanırım üşümüş olacak ki omzuna kadar çekmişti battaniyesini. Sakallı yüzünde parmaklarımı dolaştırmaya başladığımda hissetmemiş gibiydi.

Rüyasında ne görüyordu acaba? Elim alnına, daha sonra ise kumral saçlarına dokundurup huzurun doruklarına ulaştığımda bedenimden bir kasılma dalgası geçti. Ona daha fazla dokunma isteğiyle kıvranıyordum resmen.

Gözlerimi kapatıp açarak kendimi kontrol altına almaya çalıştıktan sonra kalın saç tellerini okşadım. Huzursuzca kıpırdanıp yastığına sarıldı. Yüzünü yastığa gömerken, farkında olmadan ensesini önüme sundu. Hain bir gülümseme eşliğinde ensesini gıdıkladım. Uyku mahmuru sesiyle homurdanarak sinek kovar gibi elini salladı. Elini tekrar aşağı indirmesiyle gıdıklamaya devam ettim.

Bu defa çekici boğuk sesini kullanarak “Yusuf, siktir git!” diye hırladı.

Başımı iki yana salladım.

“Çok ayıp Nart!”

Ensesine dokunduğumdan dolayı bedeninin kasıldığını hissettim. Hızla başını kaldırıp bana döndüğünde gülümsedim.

Gözlerini ovdu. Onun bu haline karşılık ağzım bir karış açık kaldı. Bir insan uykuluyken ancak bu kadar çekici olabilirdi sanırım. Kurumuş olan dudakları bile onu öpmemi haykırıyordu sanki. Gözlerimi kapatıp açtım. Bu düşünceleri kovmam gerekiyordu. Kendime hâkim olmalıydım.

Nart afallamış görünüyordu. Birkaç saniye sonra boğuk sesiyle “Senin burada ne işin var?” diye sordu.

Bu ses tonu bana iyice eziyet ediyordu.

Zorlukla yutkunarak “Seni kahvaltıya götürmeye geldim,” dedim.

“Bu saatte mi? Daha yeni uyudum sayılır.”

Dudak büktüm. “Uygun daha önemli tabii,” dedikten sonra ayağa kalktım. “Ben gideyim o zaman.” Arkamı döneceğim sırada kolumdan tutup beni yatağa çekti ve bir anda kendimi yatakla onun arasında buldum. Gözlerim fal taşı gibi açılırken yüzünde serseri bir sırıtiş peyda olmuştu. “Ne yapıyorsun?”

Yüzünü bana doğru yaklaştırdıktan sonra nefesini üfledi. Naneli macun kokusu burnuma dolduğunda gözlerimi kapat-tım. Bu dayanılmazdı. Sadece ellerime temas etmesine, bedeniyle bedenim arasına boşluk bırakmasına rağmen tüm bedenim kasılıyordu.

Dudaklarını kulağımın yanında hissettiğimde ağzımdan titrek bir nefes kaçtı. Kulağıma doğru güldüğünde bir an için öleceğimi sandım. Kalbim, gülüşün sahibini tanımış olacak ki hareketli parçalara taş çıkaracak şekilde çarpıp ritmini değiştirdi.

Kulağımdan uzaklaşıp yanağıma ilerlediğinde tüm bedenimin sıcaklığı yanaklarımda toplandı sanki. Sıcaklığı söndürmek istercesine birkaç öpücük kondurdu yanağıma. Fakat bu hareketi beni daha çok yakmaya yetmişti. Şakaklarıma ulaşana kadar tüm yüzüme öpücük kondurmaya devam etti, çenemde

oyalandı. Başımı ilkel bir duyguyla geriye doğru atıp gerdanımı gözünün önüne serdim.

Önce parmaklarını boynumda dolaştırdı. Ardından eğilip, kulağımın dibine öpücüklerini sıralayarak görünmez bir kolye dizdi boynuma. Yutkunamaz hale geldiğimi fark ettiğinde çenemi aşağı indirdi ve ona bakmamı sağladı.

Çakmak çakmak olmuş kahverengi gözleri bir an başımın dönmesine neden oldu.

“Beni deli ediyorsun Yeşil.”

Tekrar bana doğru eğildiğinde bu sefer elimi göğsüne koyarak ona engel oldum. Kısık ve titrek bir sesle tekrar “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Gözlerini kısarak beni süzdü.

“Kahvaltı ediyorum.”

“Artık gitsek iyi olacak.”

“Ben kahvaltı falan istemiyorum. Seninle her türlü doyarım.”

“Sapıklaştın mı?”

Muzip bir gülüşle “Eh, o rüyadan sonra kendime gelemedim tabii,” dedi.

Kaşlarımı merakla kaldırdım.

“Hangi rüya?”

“Seninle seviş-...” dediği an hızla elimle ağzını kapattım ve onu iterek yataktan kalktım. Terleyen alnımı ovduktan sonra derin bir nefes aldım. Bir daha onu bu şekilde uyandırmayacaktım. Bu iyi bir ders olmuştu bana.

Ona bakmadan “Hemen hazırlanıp aşağıya in,” dedim ve koşar adımlarla odadan çıktım. Dağılan saçlarımı düzelterek neredeyse durma noktasına gelmiş olan kalbimi dizginlemeye çalıştım.

Bu, hayatımda bir ilkti. İlk defa bir erkekle bu kadar yakınlaşmış ve çekimin etkisine kapılmıştım. Bedenim resmen karşısında eriyecek kıvama gelmişti. Yanaklarıma vurarak kendime gelmeye çalıştım. Aşağıya inip, salona girdiğimde Yusuf'u telefonunu kurcalarken buldum. Beni fark etmeyip, işine devam ederken geçen seferki gibi gizlice telefonuna baktım. Ve gördüğüm şey bir anlık donmama neden oldu.

Defne'yle eski mesajlaşmalarını okuyordu.

Yanından hızla geçerek, önündeki kanepeye oturduğumda irkilerek bana döndü.

"Kahvaltıya geliyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Erkan da çok ısrar etti ama Defne'yle aynı ortamda bulunmak istediğimden emin değilim Gül."

Onu gaza getirmek adına "O senden çekiniyor mu?" diye sordum. "Sen de onu umursama." Gözleri kısıldığında gülümseyerek göz kırptım. "Hadi, hemen hazırlan. Çabuk!"

İstemeye istemeye kalkıp odasına geçti. Gülümseyerek geriye yaslandım. On dakikadan kısa bir süre bekledikten sonra Nart ve Yusuf birbirilerini iterek salona daldı. Nart onu tüm gücüyle iterek koltuğa fırlattıktan sonra "Senin yüzünden Yeşil'imın yanında küfrettim," dedi sinirle.

Yusuf "Lan ben ne yapayım, sen Gül'ü ben sandıysan?" diye sitem ettiğinde istemsizce güldüm.

Nart'ın uzattığı elini tutarak ayağa kalktım. Yusuf'a dönüp "Kendi arabanla gel. Bize bulaşma," dedi ve beni çekiştirdi. Yusuf'a göz kırparak kapının önüne geldiğimde Nart'la beraber ayakkabılarımızı giyip dışarı çıktık.

Hayran olmuş şekilde onu izlerken tüm ciddiyetiyle çayımı karıştırmaya devam etti. Elimi çeneme dayayarak, bu muhteşem manzaranın keyfini çıkarırken çocukların kıkırdama sesi kulağıma doldu.

Emir “Oğlum, sen iyice aştın kendini,” derken Gonca anında “Ne yani? Sen olsan yapmaz mıydın?” diye sordu.

Emir “Tabii ki yapmazdım. Böyle şeyleri kızlar yapsa daha uygun olur bence,” dedi. Nart onu dikkate almadan çayımı karıştırmaya devam etti ve bardağı yavaşça önüme bıraktı.

Kocaman bir gülümsemeyle ona dönerek iradesini zorlamak adına öpücük yolladım.

Nart’ın yüz ifadesi görülmeye değerdi. Kaşlarını hayretle kaldırdıktan sonra bana gözlerini kısarak baktı ve sonrasında Emir’e dönüp “Kendinden bu kadar emin konuşma kardeşim,” dedi. “Biri gelir ve o söylediğin her şey için pişman eder seni.”

Ben çayımdan yudumlar aldığım sırada Erkan “Doğru söylüyor,” dedi. “Aşk müthiş bir şey. Düşünsene, en bencil biri bile başka birini önemsiyor. Aç mı? Tok mu? Sıkı giyinmiş mi? Eve varmış mı?”

Emir yüzünü buruşturup “Bunlar delice,” dedi. “Nasıl baş edebiliyorsunuz?”

Nart dudağını yukarı doğru kıvrarak masanın üzerinde duran elimi kavradı ve Emir’in gözüne sokmak istercesine havaya kaldırdı.

“Şu ellerin kenetlenmesi var ya. Dünyalara bedel.”

Umay ellerini çırparak bize baktıktan sonra “Muhteşem! Allah’ım lütfen bana da!” dedi ve Emir’e karşı gözlerini devirdi.

Emir sitem ederek “Bak, ne güzel hayatımızı yaşıyoruz kızım. Sevgili demek, ekstra dert, stres, problem demek,” dediğinde Umay’ın gözlerinden bir an için garip bir ifade geçer gibi oldu. Fakat sonra anında kendini toparladı.

“Aşksız hayat mı olur?”

Emir kendisini göstererek “Ben bunun en bariz ispatıyım,” dedi.

Gülümseyerek başımı iki yana salladıktan sonra hâlâ elimi tutmakta olan Nart’a döndüm. Ve o an gözlerimiz birleşti.

Ben ona dönerken onun zaten bana bakıyor olduğunu fark ettiğim an kalbim tekleli.

Bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Ancak şimdi mutluluğun doruklarında soluk alıyordum.

Kahverengi kuytularına dalmak istercesine bakmaya devam ettiğim sırada “Elimi bırakıp kahvaltı etmeyi düşünüyor musun?” diye sordum kısık bir sesle.

Başını iki yana sallayıp “Ben çoktan kahvaltı ettim ki,” dedi. Muzip bir gülümsemeyle göz kıptığında hızla elimi elinden çektim ve başımı dolu olan tabağıma doğru eğdim.

Birkaç dakika sonra Nart’a baktığımda sohbetlere katılmadan önündeki çayı içtiğini ve birkaç krep hariç pek bir şey yemediğini gördüm. Çatalını elime alarak dikkatini çektiğimde çoktan tabağını doldurmaya başlamıştım bile. Bana hayretler içinde bakarak ne yaptığımı anlamaya çalıştığında dolu olan tabağına zafer kazanmış bir edayla bakarak geriye yaslandım.

Yavaşça gülümsedi.

“Çayım peki?”

Gözüm boş olan bardağına iliştiğinde ayağa kalkarak çayını tazeledim ve tekrar yerime oturdum. Yüzündeki kocaman gülümsemeyle yemeğe başladığında başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım.

Birkaç dakika sonra patlayan ışıkla gözlerimi kırpıştırarak açtım ve sonrasında bizi çeken Şeyma’dan telefonu aldım. Nart’la birlikte fotoğrafa bakarken her ikimiz aynı anda “Harika!” diye mırıldandık.

Başımızı kaldırıp aynı anda gülmeye başladığımızda bu hissi tanıdığımı fark ettim.

Sevgi...

Sevginin tanımını oydu. İki kelimenin bir kalbi depremlere taşı çıkaracak şekilde titretmesinin nedeni oydu.

Nart Hakyemez.

Gonca "Süper görünüyorsunuz," dediğinde Şeyma onu onayladı.

"Evet!"

Erkan "Biz de böyle görünebiliriz," diyerek atıldığında Şeyma ona dirsek attı. "Utanma Gamzeli. İllaki sevgili mertebesine yükseleceğiz."

Şeyma dişlerinin arasından "Sussana be!" diye tısladığında, Erkan yüzündeki geniş gülümsemeyle kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Dudaklarınla sustur beni."

Şeyma kızaran yanaklarını elinin tersiyle tutarak ayaklandı ve lavaboya doğru koştu. Erkan da onun peşine takıldı. Ben de bir süre Defne ve Yusuf'un kaçamak bakışlarını izledim. Ardından gözlerim Emir'i izleyen Gonca'ya takıldı. Emir'in ise gözleri Umay'ın üzerindeydi. Umay sadece deniz manzarasını izliyor, kimseye dönüp bakmıyordu.

Emir aslında Umay'dan hoşlanıyordu ama çaktırmıyordu. Gonca ise basbayağı Emir'e âşıktı. Hatta belki de Erkan'a yakın davranmasının asıl sebebi Emir'i kışkırtmaya çalışmaktı.

Erkan'la Şeyma dönünce, hesabı isteyip ayaklandık. Herkesle tek tek sarılıp vedalaştık. Emir içten bir tebessümle "Sizi tanımak çok güzeldi. Bir sonraki yaz görüşürüz," dedi.

Umay kolumu sıvazlarken "Ankara'ya bekleriz," dedi.

Gonca "Biz de İstanbul'a geliriz belki," dedi sevecen sesiyle.

Defne "Bekleriz," diyerek ona sıkıca sarıldı. "Gelin, lütfen! Biz de ayarlarız, mutlaka görüşelim."

Yusuf sadece benim duyacağım bir sesle "Aynen," diye mırıldandı.

Nart'ın arabasında eve dönerken annemin dördüncü aramasını açtım. Öfkeyle "O telefon neden senin cebinde?" diye bağırdı.

"Müsait değildim anne. Ne oldu?"

Sakinlikten oldukça uzak bir sesle "Çabuk eve gel. Valizler hazır," dedikten sonra tek kelime etmeme müsaade etmeden telefonu yüzüme kapattı.

Nart'a dönüp, dudak bükerek "Gidiyoruz," dedim.

Sımsıkı tuttuğu elimi kaldırıp parmaklarımın üzerine bir öpücük bıraktı.

"Biliyorum Yeşil'im."

Yutkundum.

"İstanbul'a ne zaman geleceksin?"

Birkaç saniye yüz ifademi inceleyerek tekrar yola odaklandı.

"Birkaç gün Ankara'da olmam gerekebilir. Abim de tatilden dönmüş. Onu da göreyim."

Gülümsedim.

"Abini ve babanı çok merak ediyorum."

"Ailede benim haricimde herkes tıp okudu işte," diye mırıldandı. "Onların kara koyunu sayılırım."

Merakla "Abinin adı ne?" diye sordum. "Sevgilisi var mı?"

"Adı Berkan," dedi ilk sorumu yanıtlayarak. "Ve nişanlısı var. Ankara'da yaşıyor. Tatilde birlikteydiler."

"Kızın adı ne? Ayrı yerlerde mi yaşıyorlar yani? Nasıl dayanıyorlar?"

“Yengemin adı Hale. Ve evet, aralarında uzak mesafeler var. Fakat bundan şikâyet ettiklerini görmedim.”

Ona birkaç soru daha sorduğum sırada çoktan bizim çınar ağacının yanına gelmiştik. Eve kadar Nart’ın arabasıyla gidip annemi daha fazla delirtmek istemiyordum. Bu yüzden Erkan birazdan beni buradan alacaktı ve eve onunla dönecektim.

Yavaşça Nart’a döndüm. Tek eliyle elimi tutarken diğeriyle yüzümü okşadı. Yanağımı eline bastırarak kedi gibi yüzümü avucuna sürttüm. Gülümseyerek bana baktı. O an hiçbir yere gitmek değil, gözlerinin içine hapsolmak istemiştım.

Toprağa değil de onun kahverengi gözlerine gömülmek istemiştım.

Erkan varlığını belli edercesine arabasının kornasına bastığında bile anın büyüğü bozulmadı. Nart acele etmeden “Dikkat et kendine,” dedi.

“Tamam.”

Gözlerim dolduğunda başparmağını gözümün altına getirip olası bir yaşı engelledi.

“Ve sakın ağlama.”

Zorlukla “Tamam,” diyebilirdim. Kollarını açtığı an düşünmeden kollarının arasına girmiştım. Ve hiç çıkmak istemedim.

Telefonum çaldığında annem daha fazla çıldırmasın diye Nart’la birlikte arabadan indim. Erkan tam arkamızda hazır beklerken kalbim boğazımda atıyordu. Beni arabaya doğru yönlendirirken, gözlerimi kapatıp açtım. Bugünün bir kâbus olmasını diliyordum sadece.

Aşkımı bulduğum şehirde son günüm olmasını istemiyordum.

Nart beni son kez kendine çektiği sırada parmak ucumda kalkıp yavaşça yanağını öptüm. Nart da aynı şekilde beni öptüğünde gözlerim kapandı. Dünyanın en güzel rüyası iki ay sürmüştü ve sanırım uyanma vakti geliyordu.

Beni kendinden ayırarak dikkatle yüzümü inceledi. Yeşil gözlerime hükmetmek isteyen gözleri güneşin altında parladığında ağzından dört kelimelik bir cümle çıkmıştı.

Kesik kesik soluklar alarak “Seni çok özleyeceğim Yeşil,” dedi. Bir şey söylememe fırsat vermeden beni arabaya bindirdi.

BÖLÜM 12

İstanbul...

Burası benim şehrimdi. Burada doğup büyümüştüm fakat hiçbir zaman burayı benimsemiş sayılmazdım. Hani bazı şeyleri sevmek acı verirdi ya, İstanbul'u sevmek de öyleydi. Tapılası bir güzelliğe sahip olmasına rağmen acıtıyordu. Bazen derin boğazında boğuyordu insanı. Sularının ölümcül oluşuyla tehdit ediyordu.

Hep beraber uçakla dönmüş, ardından Taner Yılmaz'ın önceden havalimanına getirdiği araçlara binmiştik. Annemler eve geçerken biz çocuklarla dışarıda takılmaya karar vermiştik.

Erkan bizi üniversitemizin yakınlarında bulunan ve okul zamanları neredeyse hiç gitmediğimiz kafeye getirmişti. Uçakta bir şeyler atıştırmama rağmen kendimi oldukça aç hissediyordum. Bu yüzden hiç konuşmadan önümdeki hamburgeri yemeye koyuldum.

Ben yerken Erkan kısık sesle "Özlemişim," dedi.

Şeyma "Hadi ama," diyerek durdu ve lokmasını yuttu. "Burada sınavlara hazırlanırken ağlayan sen değilmişsin gibi konuşma."

Erkan elini sallayıp "Olsun," dedi. "Yine de İstanbul'un yeri ayrı."

Şeyma "Sen şuna Antalya'da yaptığın yemeklerden bıktım, buranın makarnasını hiçbir şeye değişmem desene," dediğinde Erkan başını onaylarcasına salladı.

Hamburgerimi yemeye devam ederken, gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu.

Erkan onaylayan bir mırıltıyla makarnasını çiğnemeye devam etti. “Doğru, buranın makarnasını hiçbir şeye değişmem,” dedi. Bu cevabı ondan beklemediğim için ağzım açık kalmıştı. “Ama seni de makarnaya değişmem.”

Tamamladığı cümleyle gülümsediğimde bana göz kırptı. Şeyma’ya döndüm. Başını olabildiği kadar salatasının içine gömüp utancını gizlemeye çalışıyordu. Erkan parmağını dudağına getirerek güldü. Şeyma’ya öyle güzel bakmıştı ki onun yerine benim içim gitmişti.

Hamburgerimi bitirerek yavaşça patateslerime geçtiğim sırada masanın üzerinde duran telefonum titredi.

“Efendim anne. Ne oldu?”

Sinirle “Kaçta geleceksin?” diye sordu. “Bir evin var, unutma.”

“Yemek yiyoruz.”

Homurdandı.

“Bir saate evde ol.”

Onaylayarak telefonu kapattım. Erkan güldü. Başını iki yana sallayarak “Şebnem Sultan gerçekten döndü ya,” dedi. Zoraki şekilde gülümsedim. Hayatımı bana zindan edeceği belliydi. Büyüdüğümü bir türlü kabul edemiyordu. Belki de bu tutumu bana olan aşırı sevgisinden kaynaklanıyordu ama sıkılıyordum işte. Bir yerde oturduğumuzda telefonumun kırk kere çalması beni canımdan bezdiriyordu. Herkesin ailesi vardı ama hiç kimsenin annesi böyle yapmıyordu.

Derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Erkan da benim gibi arkasına yaslanıp eline telefonunu almıştı. Şeyma ise meyve suyundan içerken, gözlerini kısarak onu izliyordu.

“Kime sırtıyorsun sen?”

Erkan anında başını kaldırıp hayretle ona baktı.

“Cidden mi? Sırtıyor muyum ben? Ulan beni kenardan gören dünyanın en dertli insanı sanır ki öyleyim.

“Sen şuna Gonca’yla konuşuyorum desene. Ne oldu? Özledi mi seni?”

Erkan başını iki yana sallayarak telefonunu Şeyma’ya uzattı. Şeyma ilk önce almamakta dirense bile sonrasında merakına yenik düşüp aldı ve kurcalamaya başladı. O, başını telefona gömdüğünde Erkan ağzı kulaklarına varacak şekilde onu izliyordu. Bu hallerine gülümsemeden edemedim. Erkan önceki gün oldukça zor bir gün geçirmesine rağmen Şeyma onu yine iyileştiriyordu. Babasının açtığı yaraların üzerini sarıyordu bilmeden.

Aniden gelen duygu yoğunluğuyla gözlerim doldu.

Şeyma telefonu işini bitirip mahcup bir ifadeyle ona baktığında “Kalkalım mı?” diye sorarak kafamdaki düşünceleri dağıttım. Erkan burada olduğumu yeni fark etmiş gibi bana döndüğünde onaylayıp hesabı ödemek için ayağa kalktı.

Kafeden çıktıktan sonra Erkan önce beni evime bırakmış, bavullarımı taşıdıktan sonra ise Şeyma’yı bırakmak için yola koyulmuştu. Eve girdiğim an gözlerim etrafta gezindi. Her şey bıraktığım gibiydi ve beklediğimin aksine ev mis gibiydi.

Annemle babam uyumuş olmalıydı. Bu yüzden ses çıkarmadan odama girdim ve bavulları boşaltma zahmetine girmeden telefonumu şarja taktım. Telefonun açılmasını beklerken tırnağımın etrafındaki etleri yedim. Uçaktan indiğimden beri konuşmuyorduk ve deli gibi özlemiştim onu.

Telefon açıldığında hemen evde olduğuma dair bir mesaj attım.

Bir dakika bile geçmeden beni aradığında içimden bir gıdıklanma dalgası geçti. Heyecandan titreyen elimle telefonu alıp açtığımda kendimi yatağa attım.

Hayran olduğum sesiyle “İstanbul mu? Antalya mı?” diye sordu.

Tereddüt etmeden “Antalya,” diye cevap verdiğimde güldü. “Peki, Ankara mı? Antalya mı?” diye sordum.

Seri şekilde “Ankara,” dediğinde yüzüm düştü. Antalya diyeceğini düşünmüştüm oysa. Sonuçta orada tanışmıştık. “Surat asma, Ankara’ya deniz olan kız.”

Kocaman gülümsedim ve kısık bir sesle “Ankara’da nasıl gidiyor?” diye sordum. Benden daha erken varmıştı ve açıkçası ne yaptığını merak etmiyor değildim.

“Önce hastaneye gittim. Annemle babamı gördüm. Sonra çok yakın dostum olan Zamir’le buluştum. Şimdi de evdeyim. Hale yengem askerden dönmüşüm gibi sofrayı hazırlamış.”

“Abinle hasret giderebildin mi?”

Alaycı bir tonla “Kendisini üst üste yendiğim için şu an kendinde değil,” dedi.

Kıkırdayarak “Bir fotoğrafınızı beklerim. Merak ediyorum,” dedikten sonra yüzüme yayılan koca gülümsemeyle vereceği cevabı beklemeye koyuldum.

“Tamamdır Yeşil’im.”

Elimi, yerinden çıkmak için can atan kalbimin üzerine getirdim. Öyle bir Yeşil’im demişti ki ses tonu direkt kalbime doğru süzülüp ritminin değişmesine neden olmuştu. Gözlerimi kapatarak anın tadını çıkardım. Bu adam bana öyle güzel şeyler yaşıtıyordu ki kendimi onun sevgisinde âcizmişim gibi hissediyordum. Aynı şeyleri o da bu denli hissediyor muydu? Sözlerim onu böyle etkiliyor muydu?

Onunla biraz daha konuştuktan sonra bunun kalp sağlığım için iyi olmadığını kavrayıp telefonu kapattım. Üstümü değiştirip telefonu yeniden elime aldığımda Nart’ın bana fotoğraf yolladığını gördüm. Fotoğrafın üzerine tıkladığımda Nart’ı görmek kalbimin teklemesine neden oldu. Gözlerim kumral saçlarından, çatık kaşlarından ve kemikli yüzünden sonra kahverengi derinliklerinde durdu.

Zorlukla bakışlarımı abisi ve onun nişanlısı Hale’ye çevirdim. Her ikisi de esmerdi. Berkan, yüzü kemikli olması ha-

ricinde neredeyse Nart'a hiç benzemiyordu. Bir süre fotoğrafı inceledikten sonra Nart'ın attığı mesajı açtım.

NART
Bir sen olsan

GÜL
Yanındayım

NART
Mecaz anlamda

GÜL
Olsan

NART
N'karpısmısz Yesil

GÜL
Yıkıl

Ertesi sabah telefonumun sesine uyanıp, arayan kişinin ismine dahi bakmadan aramayı cevapladım. “Gül’üm!” diye şakıyan Defne’ydi. “On dakikaya aşağıya in. Kahvaltıya gidiyoruz.”

“Hı, ne?”

“Kalk hemen!”

Telefonu yüzüme kapatmıştı. Esneyerek yerimden doğruldum ve odadan çıkıp banyoya girdim. Elimi, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra tekrar odama dönüp üzerimi giyinmeye başladım. Saçlarımı taradım ve sadece dudaklarımın rengine yakın bir ruj sürdüm. Ve gerçekten de on dakikada hazırlanmayı başardım.

Çantamı topladığım sırada annem “Nereye?” diye sordu. “İzin almadın.”

Üniversiteyi bitirmek üzere olduğumu anneme kaçınıcı kez hatırlatmam gerekiyordu acaba?

“Kahvaltıya gideceğiz çocuklarla.”

“İzin almadın,” diyerek tekrarladı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş şekilde beni süzüyordu. “Ayrıca bu üzerindeki ne? Yarıyı yok.”

Üzerimdeki pembe, crop tişörte baktım. Sadece çok az karnım gözüküyordu.

“Normal crop işte.”

“Sana böyle şeyler giyme demedim mi?”

“Ben giymek istedim,” dedim kaşlarımı çatıp. “Sen hoşlanmıyorsan giymek zorunda değilsin.”

“Gül! Seni iki ay tatile gönderdik diye unuttun mu her şeyi? Sen böyle giyinemezsin, izinsiz bu evden adım atamazsın!”

Sesi kulaklarımı tırmalayacak kadar yüksek çıkmaya başlıyordu. Onun aksine oldukça sakın bir tavırla çantamı alıp omzuma taktım.

“Antalya’da bikini giyip denize ve havuza girmedim, biliyor musun?”

“Kapalı olan şortlu takımlardan giyebileceğini söylemiştim sana. Bikini şart mı sanki? Millet seni yarı çıplak görmemeli.”

“Çıkıyorum,” dedikten sonra odanın kapısına doğru yürüdüğümde elini uzatarak geçişimi engelledi.

Sert sesiyle “Cezalısın,” dedi. “Odana geç.”

“Anne, yeter artık!” diye bağırdım. İlk defa bu kadar yüksek sesle bağırmıştım ona. Annemin yüzüne kocaman bir şaşkınlık yerleşirken, ben tam karşısında durarak bağırmaya devam ettim. “Her zaman bastırdın beni. Hiçbir zaman ses etmedim

ama artık yeter. Sürekli senin istediğin gibi giyinmekten, sürekli sana göre davranmaktan, her dışarı çıktığımda telefonumun bin kez çalmasından, hava kararmadan evde olma zorunluluğundan, sınırlardan, cezalardan, bu iğrenç dayatmalardan bıktım! Anlıyor musun? BIKTIM! Ben artık senin istediğin, hayal ettiğin kişi olmayacağım. Canım ne istiyorsa onu yapacağım. Anladın mı? Kabul etmiyor musun? Sen kaybedersin. Beni kaybedersin!”

Elini nazıkçe tutup çektim ve kendimi koridora attım. Ayağıma rastgele bir spor ayakkabı geçirdim.

O sırada “Eğer şimdi bu evden çıkarsan seni bir daha içeriye almam,” dedi. “Benim sözümü dinlemeyen evlat, olmaz olsun.”

“Peki,” diyerek dışarı çıktım. Gözlerimden yaşlar boşalmaya başladığında, merdivenleri seri bir şekilde iniyordum. Telefonum yine ısrarla çalmaya başlasa da umursamadan apartmanın kapısını açtım ve o sırada beni bekleyen arabayı gördüm.

Erkan sürücü koltuğundaydı, Şeyma da onun yanında. Defne ise arka koltukta. Hızlı adımlarla gelip arka koltuğa geçtim ve elimi tersiyle gözlerimi sildim.

“Ne oldu sana?”

Hepsi endişeyle bana döndü, Erkan sıkıca elimi tuttu.

“Annemle kavga ettik,” dedim titreyen sesimle. “Gidelim lütfen. Hatta ben birkaç gün Defne’de kalacağım. Tabii sorun olmazsa.”

“Saçmalama,” diyen Defne, beni kendisine doğru çekti ve saçlarımdan öptü. “Erkan da zaten bende kalıyor. Takılırız. Şeyma, sen de gel.”

Kaşlarım çatılırken “Erkan neden senin evde kalıyor?” diye sordum.

Erkan "Serkan'a tahammül edemiyorum çünkü," diyerek geçiştirdi ve arabayı çalıştırdı. "Neyse. Sizi güzel bir kahvaltıya götüreyim de kendinize gelin biraz."

Araba ezbere bildiğim yollarda hareket ederken, camı açarak mis gibi havayı içime çektim. Antalya'dan sonra İstanbul gerçekten serin hissettiriyordu.

Dakikalar sonra Emirgan iskelesinin yakınlarında bir yerde durduk. Restoranda çoktan yer ayırtmıştı Erkan. Bu yüzden ikinci katta, cam kenarında kocaman bir masaya geçtik. Mekân çok ferah ve iç açıcıydı.

Ben cam kenarına geçerken Defne anında yanımdaki sandalyeyi çekti.

"Daha iyi misin? Anlatmak ister misin?"

"Sürekli aynı şeyi yapıyor. İzin almadığım için sizinle gelme müsaade etmedi. Üzerimdekini de açık buldu."

Erkan ağzı açık bir bana bir de üzerimdekine baktı.

"Açık mı?"

"Açık olsa ne fark eder?" diyen Şeyma dirseklerini masanın üzerine yaslayarak bana baktı. "Yani ben de çekinirim açık giyinmeye ama istesem buna kim karışabilir?"

Defne "Aynen," diyerek destekledi. "Annen eskinden böyle şeyler yaptığında seni korumaya çalıştığını düşünürdüm ama gerçekten artık bu kadarı fazla. Koskoca kız oldun! Kahvaltıya gitmek için izin mi alman lazım?"

Erkan "Ben konuşurum Şebnem teyzeyle," dedi ve ardından garsonun getirdiği çaydan bir yudum aldı. "Canını sıkma sen Gül'üm."

Şeyma "Bu arada konudan bağımsız ama," diyerek gergin bir şekilde oturduğu yerde kıpırdandı. "Dün gece Aslı'yla konuştum. Çok kötüydü sesi. Ben biraz zaman tanımıştım belki düzelir diye."

Defne “Ben aramak istedim,” diye mırıldandı. “Açıkçası yüzüm yok.”

Erkan “Senin ne suçun var?” diye sordu sinirle. “Tüm suç ikimiz olacak o şerefsizin. Seni unutmak için kızı resmen kullandı.”

“Susmak bazen büyük bir suçtur Erkan.”

Defne’nin kurduğu cümleyle tüm bedenim kaskatı kesildi, damarlarımda dolaşan kan bile buz kesip dondu.

Susmak. Bazen. Büyük. Bir. Suçtur.

Boğazıma kocaman bir yumru otururken yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım. Tam o sırada telefonum çalmaya başladı. Ekranda gördüğüm isimle kendime geldim. Dudaklarım kıvrıldı, göğsüme iç gıcıklayan bir duygu misafir oldu.

Erkan o sırada “Arayanın kim olduğu belli,” diyerek bana sataştı.

Ona bakarak kocaman gülümsedim, ardından telefonu açarak restoranın boş tarafına doğru ilerledim.

“Günaydın.”

“Günaydın Yeşil’im,” dedi kadife gibi bir sesle. “Uyandın mı?”

“Evet. Bizimkilerle kahvaltıya geldik.”

“Anlamadım. Nasıl?”

Ses tonu değişmiş miydi yoksa bana mı öyle geliyordu?

“Sabah ben uyurken plan yapmışlar. Aradılar. Ben de hazırlanıp çıktım. Hatta bunun için annemle kavga ettim çünkü izin almadığım için ortalığı birbirine kattı.”

“Doğru mu anlıyorum?” Ses tonu gitgide daha ciddi, soğuk bir hal alıyordu. “Sen bana haber vermeden dışarı mı çıktın yani?”

Kaşlarım çatıldı.

“Ani gelişti.”

“Beş dakikan bile yok muydu haber vermek için?”

“Annemle kavga ettim, kapıyı çarpıp çıktım.”

“Bu mu bahanen?”

“Bahane mi? Ne yaşandıysa onu anlatıyorum işte! Hem her adımımı sana haber vermek zorunda mıyım ben?”

“Ben sana her şeyi haber veriyorsam evet, sen de zorundasın!”

Bana bağırdı. Avazı çıktığı kadar bağırdı.

Tüm bedenim buz kesti, gözlerim doldu. Sanki kocaman bir hayal kırıklığının boşluğuna düşmüşüm gibi hissettim.

“O zaman beni bir daha asla arama. Bitti,” dedikten hemen sonra aramayı sonlandırdım, telefonu tamamen kapatıp masaya döndüm. Sinirden ellerim titriyordu. Gözlerimi yumup açarak akmak isteyen gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım.

Bu kıskançlık değildi. Bu baskıydı, kısıtlamaydı. Normal şartlar altında gideceğim yeri ona haber verebilirdim ama bugün her şey üst üste geldiği için öyle bir fırsatım olmamıştı. Ona açıklama yapmama rağmen kalbimi kırmaya, bana bağır-maya hakkı yoktu, olamazdı.

Ağır adımlarla masaya döndüğüm sırada Defne “Ne oldu senin yüzüne?” diye sordu. “Bir şey mi oldu?”

Erkan “Nart beni arıyor,” diyerek elindeki telefonu gösterdi.

“Açma,” dedim keskin bir sesle.

“Ne oldu?” diye soran Şeyma, titreyen elimi fark etti ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip beni sakinleştirmeye çalıştı.

Defne gitgide sinirleniyordu. “Üzdü mü seni?” diye sordu. Her an Nart’ı arayıp ona küfürler savuracak bir hali vardı.

“Buraya geldiğimi haber vermediğim için bağırdı bana.”

Üçünün de gözleri kocaman açıldı. Hiçbiri Nart’tan böyle bir hareket beklemiyordu sanırım.

Şeyma “Saçmalık,” diye mırıldanıp elimi sıktı. “Pişman olaktır.”

“Bir keresinde nazik bir dille bana makyajımı sildirip sonra bundan pişman olmuştu.”

Defne “Ne dedin sen?” dedi. Çakmak çakmak olan bakışlarını üzerime dikti. “Ve sen bu herifle sevgili mi oldun? Hangi hakla sana karışır? Onu geçtim, sana nasıl bağırır?”

Erkan “Defne,” diyerek onu uyardı. “Yangına körükle gitme.”

“Şu telefonunu kapat Erkan! Aramasın seni!”

“Açayım bence,” diyerek telefonu gösterdi. “Ayıp oluyor cidden.” Ben hiçbir şey söylemeyince, gözünü benden ayırmadan telefonu açtı. “Alo, selam Nart. N’aber?” Bir süre karşı tarafı dinledi. “Şu an konuşmak istediğini sanmıyorum. Hem şu an ikiniz de sinirlisiniz, konuşmanız sağlıklı olmayacaktır.” Tekrar sustu. Ardından “Tamamdır,” diyerek başını salladı. “Görüşürüz.”

“Ne diyor?”

Hepimiz Şeyma’nın sorusunun cevabını bekledik.

“Konuşmak istediğini söyledi. Telefonunu açman lazım olmuş.”

Tam ağzımı açacağım sırada iki garson gelip elindeki tepsiyle masayı donatmaya başladı. Erkan ve Şeyma büyük bir iştahla kahvaltıya başladığı sırada Defne önce benim tabağımı, ardından kendi tabağını doldurdu ve sert bakışlarıyla âdeta bana yememi emretti.

İştahım olmasa da oldukça açtım, bu yüzden tabağımdakileri bitirdim ve çayımdan yudumlar aldığım sırada gözüm, kapalı olan telefonuma ilişti.

Çok mu abartmıştım?

Tüm hayatım boyunca annemin baskılarıyla savaşmış, en sonunda her zaman ona boyun eğmişim zaten. İnsan annesini seçemezdi ama sevgilisini, hayat arkadaşını seçebilirdi. Bu

yüzden dikkatli olmam gerekiyordu çünkü kendi çocuğumun da benimle aynı şeyleri yaşamasına izin veremezdim.

O kıskançtı, bununla da savaştığını söylemişti ama bu savaşı bana bağırarak, kısıtlamaya çalışarak kaybetmişti sanırım.

“Telefonunu açacak mısın?”

“Hayır,” dedim kısık sesle.

Defne “Bunun adı resmen baskı,” diyerek bana baktı. “Nazik bir dille bile olsa sana kimse makyajını sildiremez, kıyafetine karışamaz. Ayrıca ona haber verme zorunluluğun yok. Ki bugün yaşananlar yüzünden haber verememen çok normal. Başka zaman bile olsa senden en fazla haber vermeni rica edebilir. Sana bağıramaz. Bugün bağırarak ve psikolojik şiddet uygulayan, yarın fiziksel olarak zarar verir.”

Erkan başını iki yana sallayıp “Abartma Defne,” diyerek onu uyardı ama Defne’nin durmayacağını bilmesi lazımdı.

“Siz gerçekten abarttığımı mı düşünüyorsunuz? Kızı üzdü, elleri titriyordu sinirden. İki dakikada resmen psikolojisini bozdu. Bu normal mi? Sağlıklı mı? Daha ne kadar oldu sevgili olalı? Aşk bu mu yani?”

Erkan sakın bir şekilde “Nart öyle biri değil,” dedi. “Saçma davrandı. Pişman olmasa aramazdı beni. Her insan sinirlenebilir. Ben de geçen gün sinirliyken, istemeden Gül’e kötü davranmıştım. Ama gece gelip özür diledim, barıştık.”

Defne ağzına peynir attıktan sonra “Göreceğiz,” dedi. “Bakalım nasıl düzeltecek durumu. Ve sen de telefonunu asla açmayacaksın, hiçbir mesajına dönmeyeceksin Gül.”

“Defne... Konuşmazlarsa çözemezler ki!”

Defne omuz silkti.

“Zahmet edip gelsin o zaman.”

“Ankara’dan mı?”

“Gerekirse Amerika’dan! İsteyen bir yolunu bulur ama istemeyene bahane çok.”

“Erkeklerle çok dayatma yapıyorsunuz,” dedi Erkan. “Hani eşittik?”

Şeyma göz ucuyla ona bakıp “Ne yani, sen gelmez miydin kapıma?” diye sordu.

“Benim peynirli makarnam, ben günlerce aç susuz kapıda yatarım. Sen yeter ki iste!”

“İşte bu be!” diyen Defne, uzanarak Erkan’ın yanaklarını sıktı. “Yerim seni!”

Erkan göz kırptı.

“Gül gibi çocuğum ama bazıları naz yapıyor.”

Kahvaltı boyunca lise anılarımızdan bahsettik, bunu benim kafamı dağıtmak için yaptıklarını fark etmiş ama onları bozmadım. Bol bol gülüp kahkaha atsam da aklım hâlâ annemle ve Nart’la olan tartışmamdaydı. Yine de çok hatırlamamaya çalışıyor ve onların sohbetlerine dahil oluyordum. Kahvaltıdan sonra Erkan bizi Defne’nin evine bıraktı, ardından Şeyma’yı evine götürdü.

Defne’nin babası Hamit amca iş seyahatindeydi. Defne eve girdiğimiz an “Parti başlasın kanka!” dedi ve ardından yüksek sesle bir müzik açtı.

Şeyma'dan...

“Yarın seni alırım. Kursu gidecektin.”

Başımı yavaşça ona döndürüp neredeyse fısıltıyla “Her gün gelmen gerekmiyor Erkan,” dedim.

Birkaç saniyeliğine yüzüme bakıp “Gerekıyor efendim,” dedi. “Her gün geleceğim. Otobüsle gitmeni istemiyorum. Hayır, o kadar insanın o araca nasıl sığdığını anlamıyorum ben. Hem her otobüs kapısı açıldığında üşürsün sen. Kıyamam.”

Gözlerim irileşmiş şekilde ona bakakaldım. Yanaklarıma hücum etmek için hazırlanan alevi geri göndermek adına soğuk ellerimi yanağıma dokundurdum. Derin bir nefes aldım.

“Gelmene gerek yok diyorum. Ben senin sevgilin değilim.”

Başını salladı. “Doğru,” dedi dişlerinin arasından. “Ben senin arkadaşınım.”

Boğazım düğümlenmeden önce son kez yutkunup “Evet,” diye onayladım onu. “Arkadaş...”

Elini aniden direksiyona çarptığında irkilmedim. Bu tepkinin bana değil, koşullara olduğunu biliyordum çünkü.

Ve sonrasında delicesine ifadeler barındıran bal gözlerini bana çevirdi.

“Ne arkadaşlığı kızım? Seviyorum ben seni. Anlamıyor musun?”

Boynunda sinirden atan damara bakarak “Asıl sen anlamıyorsun,” dedim kısık bir sesle. “Ben senin sevgilin olabilecek biri değilim.”

Gözlerini kısıtı. “Saçma,” dedi tükürürcesine. “Çok saçma. Yemin ederim dünyadaki en saçma şey!”

Elini tekrar direksiyona vurduğunda bu sefer kendimi ileri doğru atıp elimi omzuna koydum. Gözlerim hızla dolarken ağlamaklı bir sesle “Yapma böyle,” dedim. “Üzme beni.”

“Seni üzmem,” dedi boğuk çıkan sesiyle. “Seni üzeceğime gidip geberirim.”

“Kendine zarar veriyorsun.”

“Sadece seviyorum.”

“Anlamamı umuyorum.”

Başını yavaşça kaldırıp yüzüme baktığında bir an hıçkıracağımı sanmıştım. Gözlerinin önündeki perde inmiş ve karışık olan ifadeler gün yüzüne çıkmıştı. Acı, öfke, yorgunluk, hüznün... En önemlisi ise aşk.

Bu gözler sırf benim için bu haldeydi. Ve ben sırf onun iyiliği için ondan uzak durmalıydım.

“Şeyma,” diyerek kaşlarını çattı. İsmim dudaklarından döküldüğü an kalbim kanat çırpınmak isteyen bir kuştan farksızdı. Elimi nereye koyacağımı dahi şaşırarak ona baktım. “Her şeyden vazgeçeceğim. Ailemden, soyadımdan, mülkümden ve hatta parayla okuduğum okulumdan bile. O zaman bir şansımız olur mu?”

Afallayarak ciddi olan suratına baktığımda bedenim arabanın sıcaklığına rağmen buz kesmişti. Hiç olmadığı kadar ciddi oluşunun karşısında ne yapacağımı bilememiştim. Gözü dönmüştü ve dediği her şeyi yapacağını bildiğim için endişeliydim.

Ailesiyle arası çoğu zaman bozuktu ve bu vazgeçmesini daha da kolaylaştırırdı fakat sonra pişman olacaktı. Ne annesine ne de babasına bana olduğu kadar bağlı değildi ama onları seviyordu. Kabul etmese bile seviyordu ailesini.

Ve şimdi onlardan benim için vazgeçebileceğini söylemişti.

Buna sebep olmak bile korkunçtu. Böyle bir bencilliğin yükünü taşıyacak gücüm de vicdanım da yoktu benim.

“Erkan,” diyerek derin bir nefes aldım. “Saçmalama. Onlar senin ailen. Hiç kimse için aileden vazgeçemezsin.”

“İnan bana, o ailede bir yerim yok benim. O yüzden sorun etme. Benim yerim sadece senin yanın. Zaten Defne’de kalıyorum ve bunu umursamıyorlar.”

Kaşlarım havalandı.

“Sen ciddisin yani?”

“Evet,” dedi. “Şimdi arabadan iniyoruz. Ne de olsa bu da baba parasıyla alındı, değil mi?”

“Erkan, hayır,” desem bile çoktan arabayı inmiş ve kapımı açmıştı. Arabadan indiğimde soğuğa karşı yüzümü buruşturdum.

“Seni otobüsle götüreceğim için vicdan azabı çeksem de şu an bunun pek önemi yok bence. Çünkü bu, seninle olmam için attığım bir adım.”

Kolunu kavrayarak bana bakmasını sağladım.

“Lütfen bunu yapma. Ailene bunu yapma.”

Kaşlarını çatarak “Şeyma,” dedi. Sesi çok kararlıydı. “Yıllardır bana yapmadığını bırakmayan insanlar için neden kendimi ve seni üzeyim?” Kolunda duran elimi tuttuğunda nefesim beni terk etti. “Bundan sonra senden başka hiç kimsem, aşkımdan başka hiçbir şeyim yok.”

Gözümünden bir damla yaş firar ettiğinde Erkan aniden bana yaklaşıp gözyaşımı öptü ve dudaklarına bulaşmasını sağladı. Öpücüğüyle yer ayaklarımın altından kaydığında elini sıktım.

Gülümsedi ve diğer elimi de tutarak bana baktı. “Hep bugün bekledim ben,” dedi. Dudaklarım titrediğinde sol elimi bırakıp parmağını dudağıma değdirdi ve başparmağıyla okşadı. “Şşt, artık ağlamak yok.”

“Yok mu?”

Başını iki yana salladı.

“Artık gülmek var.”

“İzin verecekler mi?”

“Kimseyle bir bağlantım kalmayacak. Kelepçelerimden bugün kurtulacağım.”

Başımı eğdim.

“Üzgünüm.”

Elini çeneme getirerek başımı kaldırdı. Sonrasında ise elinin tersiyle ateş topu olan yanaklarımı okşadı.

“Yanaklarını kızartacağım, okşayıp seveceğim ve doya doya öpeceğim günler başlıyor Gamzeli.”

Bal rengi gözlerine bakarak içimde oluşan tereddüt tohumunun üzerine bastım ve gelen cesaretimin ateşini körükleyip ağzımı açtım. Erkan bunu duymayı ziyadesiyle hak ediyordu. Bu cümleyi ondan sakınmam bencillik olurdu. Benim için her şeyinden vazgeçen bir adamdı o.

Gözlerinin derin kuytularındaki yansımama bakarak “Seni seviyorum,” dedim tek nefeste.

Erkan dondu. Yüzünde boş bir ifade hâkimdi.

Dudak bükerek, elimi pürüzlü yanağına getirip yavaşça okşadığımda sanki buzlarını eritiyormuşum gibi yüzünü buruşturdu.

“Beni mi?”

Gülerek omzuna vurdum.

“Şapşal.”

“Yemin etsene.”

Gözlerimi açarak “Yok daha neler,” dediğimden aniden belime sarılıp beni havaya kaldırdı ve sonrasında döndürmeye

başladı. Çığlık atarak boynuna sarıldığımda kahkaha atmaya başladı.

“Beni seviyor!”

“Bırak beni!”

“Sadece beni seviyor!”

“Erkan!”

“Sadece ve sadece beni seviyor!”

Utançtan kıpkırmızı olan yüzümü boynuna gömerek, insanların bakışlarından kurtulduğumda beni yere indirip sıkıca sarılmıştı.

Ve ben ilk kez onun sıcaklığında kaybolmaktan kaçmamıştım.

İlk kez ona sarılmıştım.

Artık kaçmak yoktu. Sadece o ve ben vardık. Yolumuza koyulan taşları aradan kaldırdığı takdirde, olası savaşlarda kendisini bana kalkan yapacak bir adam vardı.

BÖLÜM 13

Defne saatler içerisinde bir parti organize etmiş ve neredeyse tüm üniversiteyi davet etmişti. Elimdeki vişne kokteyli yudumlarırken, kenarda durup gözlerimi etrafta gezdirdiğim sırada Erkan elindeki kâseyle bana doğru geldi.

“Afıyet olsun.”

“Sağ ol bebek,” diyerek saçımdan öptü. “Emine abla sağ olsun, salçalı makarna yaptı bana.” Emine abla, yıllardır Defne’nin evinde çalışan aşçıydı. Yemekleri gerçekten de efsaneydi. “Başım şişti bu arada. Odamıza mı çekilsek?”

“Defne’ye ayıp olur. Onun evinde kalıp partisine katılmamak doğru olmaz bence.”

“Pijamalı ve makarnalı partileri tercih ederim.”

DJ sık sık müzikleri değiştirirken ortam daha da coşuyordu. Daha bir saat olmasına rağmen çoğu sarhoş olmuştu bile. Defne elindeki birayla daha önce görmediğim bir çocukla dans ediyor ve kahkahalar atıyordu.

Erkan kulağıma eğilip “Defne kadar gamsız olsam keşke,” dedi.

Aslında Defne’nin gamsız olmadığını, sadece böyle davranarak bir daha asla üzülmemek için kendisini koruduğunu ona söyleyemedim. Âşık olmaktan deli gibi korkuyordu mesela. Birini sevmek, bağlanmak ve sonunda kaybetmek fikri onu delirtiyordu. Bu yüzden artık Yusuf’la görüşmediğini düşünüyordum çünkü Yusuf’la biraz daha zaman geçirseydi ona âşık olacaktı. Belki de çoktan âşıktı ve sırf bu yüzden iletişimi kesmeyi tercih etmişti.

“Telefonun hâlâ kapalı mı?”

Başımı salladım. Babama Defne’nin telefonundan mesaj çekmiş, telefonumu hiç açmamıştım çünkü ne annemle ne de Nart’la konuşmak için kendimi hazır hissetmiyordum.

İçki tazelemek için mutfağa girdiğimde mutfakta öpüşen bir çift beni görüp anında birbirilerinden uzaklaştı. Onlara bakmadan, kendime bir bira alıp ışık hızında mutfaktan çıktım ve Erkan’ın yanına döndüm.

Başımı Erkan’ın omzuna koyarak “Ne yapacağım ben?” diye sordum. “Düşünmemeye çalışıyorum ama kafam dağılmıyor.”

“Hiçbir şey yapma Gül’üm,” diyerek elini omzuma attı. “Akışına bırak.”

Derin bir nefes aldığım sırada salona giren ikili gözlerimin yuvalarından çıkmasına neden oldu. Nart ve Yusuf.

Kalbim daha önce hiç çarpmadığı kadar hızlı çarptığında “Erkan!” dedim. “Ben hayal mi görüyorum?”

“Hayır,” dedi. “Ama kafamız güzel de olabilir.”

“İkimiz de aynı hayali göremeyiz ama.”

“Doğru, hayal görsem Şeyma’yı görürdüm. Neden Nart’ı göreyim?” Elini omzumdan çekti. “Nart’tan hoşlanma ihtimalimi sorguluyorum şu an, lanet olsun!”

Birkaç saniye sonra Nart’ın gözleri gözlerimle buluştuğunda, bana doğru hızlı adımlarla gelmeye başladı. O sırada Yusuf da Defne ve Defne’yle dans eden tuhaf çocuğun yanına gidiyordu.

“Erkan...”

“Sakin ol,” dedi Erkan. “Uzun uzun konuşun, halledin.”

Nart gelip tam önümde diz çöktü, ardından elimdeki birayı alarak “Konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Sırf telefonlarını açmıyorum diye Ankara’dan kalkıp İstanbul’a gelmişti.

Erkan "Sana da merhaba," diyerek homurdandı.

Nart kahverengi gözlerini Erkan'a çevirerek eliyle dizine dokundu. "Kusura bakma kardeşim. Merhaba."

"Konuşalım," diyerek başımı Erkan'ın omzundan çektim ve ayağa kalktım. Başım çok az dönüyordu ama kendimdeydim, en azından yürüyebiliyordum. Önden ilerleyerek salondan çıktım, yüksek müzik sesinden gitgide uzaklaşıyorduk. Merdivenlerle üçüncü kata çıktık ve Defne'nin bana ayırdığı misafir odasına girdik.

Ben koltuğa oturduğumda Nart da kapıyı kapatarak karşıma bir sandalye çekti.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Bakışlarındaki mahcubiyeti görebiliyordum ama bu bile kırgınlığımı hafifletmiyordu.

Gülümseyip "Ben başlayayım mı?" diye sordum.

"Olur."

"Annem her zaman babamın aksine baskıcı bir kadındı. Lisedeki baloda makyaj yapmama bile izin vermedi, düşünebiliyor musun? Hatta baloya gelip kenardan beni izledi. Ne giydiğime ve ne yaptığıma her zaman karıştı. Mesela bikini giymek her zaman yasaktı bana. Bu yüzden tatilde denize ve havuza giremedim. Ben yıllarca baskılarla ve kısıtlamalarla büyüdüm zaten. Babam elinden geleni yapsa da annemin hâkimiyeti her zaman üzerimde oldu." Dudaklarımı ıslattım. "Sonra Metin... Yıllarca kendisiyle sevgili olmam için zorladı beni. Çocukların yanında elimden tuttu, sarıldı ve hatta öptü beni. Hem psikolojik hem de fiziksel şiddet uyguladı bana. Sen beni ondan kurtardın. Şimdi kendine mi mahkûm edeceksin? Aşk diyerek kısıtlamalar mı getireceksin? Aşk adı altında kıskançlıklar mı yapacaksın? Antalya'da makyajımı sildirdin sen bana. Aşk bu mu? Sırf sana haber vermedim diye bağırdın bana. Derdimi an-

lattım, bahane dedin. Benim yıllardır gördüğüm baskıya başkaldırmam, evi terk etmem mi bahane?”

Başını öne eğdi.

“Ben daha fazla devam edemeyeceğim buna,” dediğimde anında başını kaldırdı. “Ne annemle ne de seninle bu şekilde sağlıklı bir ilişki yürütemiyorum. Bir süre tek başıma kalmam en iyisi.”

“Yeşil,” diyerek sandalyesinden kalktı ve dizlerimin yanına, yere çöktü. “Özür dilerim. Ben kendimi tutamadım, çok özür dilerim. Söz veriyorum, düzelteceğim her şeyi. Terapiye gideyim. İyi gelecektir bana. Travmalarım var, seni kaybetmekten korktuğum için kıskanıyorum. Maksadım asla kısıtlamak değil. Tedavi olurum, yeter ki sen gitme.”

“Nart...”

“Tek bir şans,” dedi ve elimden tuttu. Avucumu öperek “Lütfen,” dedi. “Pişman etmem seni. Benim hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Nasıl davranmam gerektiğini bilemedim. Bağırduğum an pişman oldum zaten. En son isteyeceğim şey bile değil kalbinin kırılması. Ben sana kıyabilir miyim?”

“İnsanlar değişmez.”

“Ben sandığın gibi biri değilim. Kaybetmekten korkan, aptalın tekiyim sadece. Biliyorsun. Çok yalnız büyüdüm. Şimdi sen hayatımdasın ve korkuyorum.”

Gözlerine yaşlar doldu. Yutkunamadım. Ağlayacak mıydı? Buna dayanamazdım ki. Elimi elinden çektiğimde gözünden bir damla yaş düştü. Başparmağımla o yaşı yakaladım.

“Ağlama.”

“Gitme.”

“Nart...”

“Pişmanım,” dedi tekrar. Elimi yüzünden çekeceğim sırada sanki anlamış gibi elini elimin üzerine koydu. “Son bir şans.

Eğer bu şansı kaybedersem arkana bile bakmadan gidersin. Söz veriyorum, durdurmam seni.”

Dudaklarımı ıslattım.

“Eğer kaybedersen yemin ederim ki silerim seni. Yaparım bunu. Çünkü artık sevdiğim kimseyle savaşmak istemiyorum. Yaşamak, nefes almak istiyorum.”

“Kabul,” dedi tek nefeste. “Bu şansı kaybetmeyeceğim.”

“Terapi konusunda ciddi misin?”

“Elbette,” dedi hiç tereddüt etmeden. “Senin kalbini bir daha kırmamak için ne gerekirse yaparım.”

“Ben, bilemiyorum Nart...”

“Birkaç hafta İstanbul’da kalacağım. Sadece birkaç hafta ver bana. Sonra istemezsen giderim. Bugün hiç yaşanmamış gibi davranabilir miyiz? Buna ihtiyacımız var.”

Buna gerçekten de ihtiyacım olduğunu o an hissettim. Ve bir anda boynuna sarıldım.

Nart önce şaşırdı ama sonrasında ellerini belime dolayarak sıkıca sarıldı.

“Özlemişim.”

Gözlerimi kapattım, aynı anda başım dönmeye başladı.

“Ben de özlemişim.”

“Burada mı kalacaksın?”

“Evet,” dedim kısık sesle. “Başım dönüyor. Uzansam iyi olur.”

Nart ayağa kalktı ve beni tutarak yatağa götürdü. Uzanma yardım etti, ardından ayakkabılarımla çoraplarımı çıkarıp üzerimi örttü.

“Limonlu su ya da kahve getireyim mi sana?”

“Hayır, çok az içtim.”

“Tamam. Senin için ne yapayım?”

“Saçlarımla oynayıp bana masal anlatır mısın?”

Duraksadı ama hemen sonrasında yatağın diğer tarafına geçip oturdu ve saçlarımı okşamaya başladı.

“Masal peki?”

Çekinerek “Sanırım masal bilmiyorum,” dedi.

“Uydur o zaman.”

Nart masal anlatmaya başladığında pürdikkat dinlemeye başladım.

“Bir varmış, bir yokmuş. Akdeniz sahillerinde çirkin, mutsuz bir kız varmış. Bu kız kayalıkta oturup, dertli dertli düşünürken yakışıklı bir prens ona doğru itilmiş ve çarpışıp suyu boylamışlar. Sonra çirkin kız yakışıklı prensi kendine âşık etmek için büyüler yapmış.”

Ayağına vurarak “Geri zekâlı!” dedim.

“Beceremedim, değil mi?”

“Olsun.”

“Hiçbir şeyi beceremiyorum.”

“Güzel seviyorsun ya,” diyerek kollarının arasında mayıştım. Benim için buraya kadar gelmişti, rüya gibiydi. “Uyandığımda burada ol.”

Derin bir nefes alıp “Başımın belası,” dedi. Hitap şekli kalbimi titretirken hafifçe gülümsedi. “Uyu hadi. Uyandığında burada olacağım. Ve sana söz veriyorum, hiçbir gece bana küs veya kırgın uyumana izin vermeyeceğim.”

Gözlerimi sıkıca yumdum.

“Masalın sonunda çirkin kız, prensin sevgisiyle güzelleşip dünyanın en güzel prensesi oluyordu. Her kadın aşkla güzelleşir ne de olsa. Sen çok güzelsin. Demek ki çok seviyorum seni. Ve daha da çok seveceğim. Mümkünse eğer.”

Defne'den...

“Defne!”

“Seni duymuyorum!” diyerek zıpladım ve kendi etrafımda dönmeye devam ettim. Hakan neredeydi? Ya da Halit mi? Az önce dans ettiğim çocuk, Yusuf geldikten sonra kaybolmuştu. İşletme okuyordu ama ismini şu an hatırlayamamıştım.

“Duyuyorsun güzelim.”

Güldüm.

“Sen niye geldin?”

“Özledim,” dedi dan diye.

Durdum. Zaman da benimle beraber durduğunda, gözlerim Yusuf’un çakır mavi gözlerine ilişti. Beni gerçekten özlemiş miydi? Bu zamana kadar çok erkekle tanışmıştım ama hiçbiri daha önce bana, beni özlediklerini söylememişti.

Tuhaf olan, benim de onu özlemiş olmamdı. Dün gece, beraber çekildiğimiz fotoğraflara bakarak uyumuştum. Kendimi ona hangi ara bu kadar çok kaptırdığım hakkında zerre kadar fikrim yoktu ama inkâr etsem de durum buydu.

Yusuf elimden tutup beni salonun çıkışına doğru götürdüğü sırada Erkan’ın DJ’in yanına gittiğini gördüm. Büyük ihtimalle yokluğumu fırsat bilip partiyi bitirecekti ama şu an bu bile umurumda değildi.

Elimi tutması bile beni heyecanlandırıyordu. Ben ne yapacaktım onunla?

Çok içmiştim, beni tutmasa çoktan yere yapışmışım ama kontrolü eline alarak beni yukarıya çıkardı.

“Odan nerede?”

“Soldaki en son kapı.”

İçeri girdiğimiz an “Bitti Defne,” dedi. Gözlerim kocaman olurken kalbime sanki binlerce kazık saplandı. Bunun için mi gelmişti? Bitirdiğini söylemek için mi? “Eski Yusuf’u unut. Bundan sonra sana ayak uydurmayacağım. Beni sevdiğini biliyorum, ne kadar inkâr etsen de bu böyle.”

Kaşlarım çatıldı.

“Ne?”

Bana doğru gelince geri geri gittim. Sırtım kapıya çarptığında dudakları kıvrıldı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Şimdi nefesi yüzüme çarpıyordu ve bu tüm bedenimin yanmasına, mideme kramplar girmesine neden oluyordu.

“Defne... Çok özledim.”

Gözleri, gözlerimden ayrılıp dudaklarıma doğru indi ve bir anda beni öptü. Birkaç saniye sonra dudaklarımı aralayarak ona karşılık vermeye başladığımda kollarım boynuna dolandı. Ensesinden tutarak onu kendime doğru daha çok bastırdığımda her ikimizin dudaklarından aynı anda bir inleme döküldü.

“Yusuf...”

Nefes nefese geri çekildiğimde “Gitmemi isteme,” dedi yalvarırcasına. “Lütfen.”

Zorlukla yutkundum ve gözlerinin derinliklerinde kayboldum. “Ben de seni özledim,” dedim. Gözlerimi kapatıp, tereddüt dahi etmeden ona sarıldım. “Kal. Gitme.”

Cümlem tüm bedeninin kaskatı kesilmesine neden oldu. Beni daha sıkı sardığında “Teşekkür ederim güzelim,” dedi. “Her şey çok güzel olacak. İnan bana.”

“Her şey zaten çok güzeldi Yusuf. Bu yüzden bitirdim zaten. Her güzel şeyin bir sonu vardır çünkü.”

“Bunun yok,” diyerek önce boynumdan, daha sonra yanağımdan, ardından şakağımdan öptü. “Kötü düşünmene izin vermiyorum.”

“Korkuyorum.”

“Geçecek.”

“Annem ölünce babam delirdi. Biliyor muydun?” dedikten sonra bir anda ağlamaya başladım. “Annemin gözleri mavi, saçları sarıydı. Babam artık bana her baktığında annemi görüyor.” En son ne zaman böyle ağladığımı bilmiyordum ama ağladıkça daha çok ağlamak istiyordum. “Annem öldüğünde, sanki babam da öldü. Aşk bu mu? Aşk bu kadar acı veriyorsa...” Hıçkırıldım. “Ya ikimizden birine bir şey olursa?”

“Defne, senden bir şey isteyebilir miyim?”

“Hı hı.”

“Bir gün saçlarını ve gözlerini eski haline getirir misin? Baban bu şekilde daha çok acı çekiyor ama ikiniz de bunun farkında değilsiniz. Lütfen. Bir gün eski haline dön.”

Dudaklarım büküldü.

“Belki bir gün.”

“Ağla,” dedi yanağımdan öperken. “Birikmesin içinde.”

“Annemi özlüyorum ama babamı daha çok özlüyorum. Çünkü babam hayatta ama artık sadece işine odaklı. Bu, canımı acıtıyor. Eskiden böyle değildi. Bizi pikniğe, restorana ve tatile götürürdü.”

Eliyle ıslak yüzümü okşadı ve tebessüm etti.

“Yasını tutması için ona fırsat tanı. Seni çok sevdiğini Erkan’dan duydum. Emin ol, eskiye göre daha ilgili davranacak. Sadece biraz sabırlı ol.”

“Biraz daha ağlasam olur mu?”

“Omzum müsait,” dediğinde başımı omzuna koydum ve hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Korkuyordum. Onu da kaybetmekten çok korkuyordum ama yokluğuyla savaşmaktan yorulmuştum artık.

BÖLÜM 14

Ertesi gün Nart'la bir taksiye binip araba kiralamaya gittik ve ardından sahil yolunda gezintiye çıktık. Camı açarak deniz havasını içime çektiğim sırada “Kahve içelim mi?” diye sordu.

“Çay içsek nasıl olur?”

Omuz silkerek önüne döndü.

“Nereye gidelim peki? Sen daha iyi bilirsin.”

“Aslında Erkanlarla gittiğim bir yer var. Üniversitenin yanında.”

“Olur.”

Nart'ı bildiğim yollara doğru yönlendirirken içimden çocuklara haber vermek geçiyordu. Ama Nart'la ilk kez İstanbul'daydık ve sanırım yalnız olmamızı isterdi. Bu yüzden susmaya devam ettim. Ve sanki bu beni rahatsız etmiş gibi rahatsızca kıpırdandım.

Nart bana dönüp “Rahat değil misin?” diye sordu.

“Yok,” diye yanıtladım ama daha fazla içimde tutmak da istemedim. “Çocuklara haber versek mi?”

Tepkisini ölçmek adına yüzüne baktığım sırada başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı. Gülümseyerek elime telefonu aldım ve Erkan'ı aradım. Birkaç kere çaldıktan sonra açtı ve “Gül'üm, hayırdır?” deyişi kulaklarımı doldurdu.

“Alo, Tutenstein. Neredesin?”

Sıkkın bir ses tonuyla “Evde takılıyoruz. Defne ve Yusuf’la dışarıya çıkmak istiyorduk. Neden ki?” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Bizim kafeye gitsek diyordum.”

Defne telefonun diğer ucundan “Olur!” diye bağırdı. “Şeyma’yı da alıp geliyoruz.”

Telefonu kapattıktan sonra Nart bana dönüp “Erkan neden Defne’de kalıyor?” diye sordu.

“Senin son dedikodulardan haberin yok tabii sevgilim,” diyerek bedenimi ona doğru çevirdim. “Erkan ve Şeyma sonunda sevgili oldu. Erkan babasının tüm imkânlarından vazgeçip Defne’nin yanına taşındı. Defne’nin babası Hamit amca zaten yurtdışında, ne zaman geleceği de belli değil. Ben de bir süre Defne’de kalacağım.”

“Dedikodu da yapmadık demeyiz artık,” diyerek güldü.

“Sevgililiğin esas olayı bu zaten. Hem dedikodu sevmiyormuş gibi davranmanız yok mu? Aslında kızlardan bile daha çok seviyorsunuz. Erkan’la Serkan da böyle davranıyordu eskiden.”

“Bundan sonra tüm dedikoduları önce benle paylaşırsın o zaman.”

“Sen de benimle paylaşacaksan olur.”

Kahkaha attı.

“Pazarlığa bak ya!”

Omzuna vurup ona göz kırptım.

“Ne sandın?”

“Pekâlâ, o zaman sana dev bir dedikodu geliyor. Emir, Umay’dan hoşlanıyor. Umay da ona karşı boş değil ama bir sorun var. On beş yaşlarındayken Emir ve Gonca birkaç ay sevgili olmuştu. Gonca hâlâ Emir’e saplantılı bir şekilde âşık olduğu için Umay hep geride duruyordu. En sonunda Emir

Umay'a açılmış. Öncesinde gelip benimle konuştu, ben de destek verdim. Gonca'nın daha haberi yok, olduğunda büyük olay çıkacak."

"Oha! Ben hissetmiştim ama Emir'in hoşlandığını anlamadım."

"Emir öyledir, hissettirmez."

"Gonca'ya üzüldüm ama."

"Ben halledeceğim. Önce bizim aramız düzelsin, daha sonra onlarla ilgileneceğim. Bu arada, dün Defne'nin evine gelmeden önce Metin'le buluştum."

"Ne?"

"Tamamen senden uzak durması konusunda onu uyardım. Üstelik kolunda bıraktığı morluğu iade ettim."

"Zaten onu dövdürmüştün."

"O zaman ortalık karışmasın diye karşısına çıkmamıştım ama şimdi tam zamanıydı. Konuştum, morluğunu iade ettim. Bu kadar."

"Peki."

"Baban konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Herkesin toplandığı bir gün gerekeni yapacağım. Daha değil."

"Sen bilirsin. Yardım gerekirse kimse geleceğini biliyorsun Yeşil."

Tebessüm ettim.

"Teşekkür ederim Nart."

"Her zaman Yeşil'im."

Dakikalar sonra kafeye vardık. Çocuklar bizden daha erken gelmişti. Nart'la beraber kanepeye geçtik, o sırada Erkan da Şeyma'yla uğraşıyordu.

"Gamzeli!" diyerek ona seslendi. "Yanıma gel."

Boynuna kadar kızaran Şeyma, yavaşça yerinden kalkıp Erkan'ın yanına geçtiğinde gülümsedim. Erkan kolunu onun sandalyesine yasladıktan sonra Şeyma'nın saçlarına bir öpücük kondurdu.

Bu görüntüyle beraber başımı kaldırıp Nart'a baktım.

“Ben de istiyorum.”

Nart sanki bu anı bekliyormuş gibi saçımdan öptü. Yanağından öperek ona karşılık verdikten sonra başımı Şeyma'ya çevirdim.

“Hadi şu sevgili olduğunuz sahneyi anlat. Bir de senden duyalım.”

“Ben bunu arabada yine delirttim. Her şeyden vazgeçerse bir şansımız olup olmayacağını sordu. Bunu sormasını elbette beklemiyordum. Donup kaldım. Sanki bundan cesaret alıyormuş gibi beni arabadan indirdi. Ben de o malum cümleyi söyledim ona. Ve dünyadaki en saçma tepkiyi verdi.”

Gözlerim irileştiğinde “Ne dedi?” diyerek masanın üzerinden ona doğru eğildim.

“Resmen ‘Beni mi?’ diye sordu.”

“Oha! Peki ya sonra ne oldu?”

Hayatından memnun olduğunu belli eden gülümsemesiyle gamzelerini meydana çıkardı.

“Sonrası malum işte.”

Erkan masanın üzerinde duran elini tuttu.

“Gökten üç paket makarna düştü. Ve hepsini ben yedim.”

Akşama kadar çocuklarla takılmış, daha sonra da Nart'la yine dolaşmaya çıkmıştık. Sahilde yürümeye devam ederken

çantamı omzuna asmıştı ve bu her ona baktığımda gülümsememe sebep oluyordu.

“Bana Erkan’ın makarnaya baktığı gibi bakmayı kes Yeşil.”

Dudaklarımın arasından çıkan kahkahayı serbest bıraktım.

“Ne güzel bir tanımdı o öyle!”

“Çünkü benim adım, Nart Hakyemez.”

Alayla “Ben de seni Brad Pitt sanmıştım, iyi mi?” dedim.

Bana göz kırptı.

“Yakışıklılığım için bundan daha güzel tanım olamazdı. Teşekkürler.”

O sırada gözüm tüm ihtişamıyla sol tarafımızda duran Galata Kulesi’ne ilişti. Kalbim boğazımda atarken bir anda “Benimle Galata’ya çıkar mısın Nart?” diye sordum.

“Bu bir evlenme teklifi mi?”

Nart’ın gözlerindeki kurşun geçirmez ifadeyi görünce olduğum yerde taş kesildim. Gülmüyor, dalga geçmiyordu. Oldukça ciddiydi. Ona nasıl cevap vereceğimi bir anda kestirememiştim. Bu yüzden cevap vermeyip onu sadece yanımda sürükledim. Arkamdan ilerlerken kalbim boğazımda atmaya devam ediyordu.

Hayatımda ilk kez Galata’ya çıkacaktım. Bunun için çok beklemiştim.

Geçen sene bu zamanlar bunu Metin teklif etmişti bana. Öylesine söylemişti belki de. Yorgun olduğumu söyleyip onu geçiştirmiştim. Ben efsaneye inanıyordum ve eğer Galata’ya onunla çıkarsam kesinlikle gelecekte evleneceğimizi düşünmüştüm. Oysa Metin’le evlenmeyi hiçbir zaman istememişim.

Eskiler aklıma hücum edince, silkinip Nart’ı çekiştirmeye devam ettim. Galata’nın önüne geldiğimizde başımızı kaldırıp yukarıya baktık.

Nart “İlk kez mi çıkacaksın?” dediğinde parlayan gözlerimle ona döndüm.

“Evet.”

Yüzünde beliren kocaman gülümsemeyle bana baktığında, onun da ilk kez çıkacağını gözlerinden anlamıştım. Kalbim göğüs kafesimdeki yerinden rahatsızmış gibi isyan ateşini harlayıp, cayır cayır yanmama neden olurken tam tepeye kadar nasıl çıktığımızı bilmiyordum. En tepeye çıkıp tüm ihtişamıyla ayaklarımın altına serilen İstanbul’a baktım. Nart arkamda durarak bana sarıldı ve kulağıma doğru eğilip “Geçmiş yenildi, gerçekler öğrenildi. Kısa ama bana yıllar gibi gelen ayrılık bitti. İstanbul yenildi,” diye fısıldadı.

“Biz kazandık sevgilim.”

Boynumu öptüğünde rüzgâr tenime değip bedenimi ürpertmişti. Dudaklarının dokunduğu yerler alevlenirken dudaklarının temas etmediği yerler âdeta buz kesiyordu. Sanki bırakırsa gidecekmişim gibi sıkı sıkı sarıldı bana.

Sarılışı bana özeldi. Sadece benim sahip olduğum bir hazineydi sanki.

“Baksana,” dedi boğuk sesiyle. “Galata’ya da çıktığımıza göre teklife gerek kalmadı. Kesin evleniyoruz.”

“Sen geç dalganı,” dedim. Gözlerim dolmuştu birden. “Bir daha kavga etmeyelim.”

Beni sıkıca sarıp “Artık kavga yok Yeşil,” dedi. “Anlayış var, aşk var sadece.”

“Seni seviyorum Nart. Ve beni sevdiğini biliyorum. Söylemesen de hissediyorum.”

Yüksek sesli yabancı şarkı kulağıma dolduğunda, Nart'ın eli belimi daha iyi kavradı. Beni iyice kendine yaslarken, gözlerimi kapatarak kendimi sadece anın güzelliğine hapsedmek istedim. Onunla geçirdiğim anlar öyle kıymetliydi ki hiçbir saniyesinin boşa gitmesini istemiyordum.

Yusuf elindeki birayı sert bir şekilde masaya bırakıp, yenisini sipariş ettiğinde yüzüme cilveli bir ifade takınıp Nart'a döndüm.

“Biz seninle hiç içmedik.”

Nart omuz silkip “Ben zaten pek içmem,” dedi.

“Şimdi içsek ya, olmaz mı?”

“Arabayı kim kullansın Yeşil? Cinler mi?”

Gözlerimi devirdim ve şarap kadehini kaldırarak ona gösterdim.

“Şerefe Nart.”

İç çekti ve uzun uzun bana baktı.

“Sen bana hep Nart de. Bu tüm kelimeleri ezip geçiyor. Öyle bir tınıyla söylüyorsun ki yer ayaklarımın altından kayıyor sanki.”

Şaraptan bir yudum alıp, kadehi masaya bıraktığım sırada bir şey söylememe izin vermeden beni kaldırdı ve dans pistine götürdü.

Gözlerimi kapatarak Nart'a ayak uydurduğum zaman, şarkının sözlerine kulak kabartma fırsatım olmuştu.

Belki durup dururken yanına gelince,

“Kendimi bir anda burada buldum.”

Söylediklerimi anlamsız buldun.

“Neden hâlâ kaçırıyorsun benden?”

Oysa vakit yoktu ama sen haklıydın,

“Seni tanımıyorum bile.”

Çünkü böyle şeyler aceleyle gelmezdi.¹⁰

“Yani beni tanısan kaçmayacaksın?”

Anılar film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken, başımı kaldırarak kendimi atmak istediğim derin kuyuya baktım. Gözleri, kendimi atmaktan usanmadığım ve ölmek için seçtiğim derin bir kuyuydu. Kuyunun dibi onun gizlediği ifadeleyiydi fakat ben onun her ifadesiyle çoktan tanışmıştım. Nitekim çoğu zaman sadece bu kuyunun dibinde nefes alıyordum.

Kahverengi güzellikleri, yeşilliklerime dokunduğunda kirpiklerim titredi. Gözleriyle gözlerime dokunup âdeta yeşilliklerimi okşadığında kalbim ağır darbesiyle göğüs kafesimi ezmekten çekinmiyordu.

Şarkıya ayak uydurarak dans ettiğimiz sırada Nart yavaşça kulağıma doğru eğildi. Gözlerimi kapattım. Güzel bir cümle söyleyeceği barızdı ve kendimi buna erkenden hazırladım. Her ne kadar kalbim hâlâ alışık olmasa da bedenim yere yığılmamak için kendini tutabilecekti. Böyle olacağını umuyordum.

“Sen benim kalbime, vicdanıma, içimdeki tüm iyiliklere tutulan aynasın. Sen benim içimdeki tüm iyi duyguların sahibisin,” dedi. “Sen benim her şeyimsin. Bu kavramın ne kadar kocaman olduğunun farkında mısın? Varı yoğu sensin bu adamın. Dünüm, bugünüm, geleceğimsin. Adım attığım yoldaki arkadaşım, ailem, dostum, sevgilim... Her şeyim.”

Omzuna dokunarak titrek bir nefes bıraktım dudaklarımdan.

“Sana dokunduğumda dünyayla olan bağımı kesiyorum sanki. Göklerde uçuyorum. Sana dokunmak öyle tuhaf bir his ki. Tarifi yok Nart. Ölüm gibi. Fakat aynı zamanda yaşam gibi. Cehennem gibi sana dokunmak. Tüm bedenimin yanmasına

¹⁰Pinhani grubunun 2008 yılında çıkan “Zaman Beklemez” albümüne ait, “Ne Güzel Güldün” şarkısı.

sebepe oluyor. Ama aynı zamanda cennet gibi huzur veriyor. İçim gıcıklanıyor sanki.”

Yüzünde peyda olan hakiki gülümsemeyle “Ne güzel konuşuyorsun öyle,” dedi serseri tonuyla. “O ağzını öperim senin.” Utanarak başımı eğdiğimde başımdan öperek “Şarkı bitti güzelliğim,” dedi. “Yerimize geçelim mi?”

Onu onayladığımda elimden tutup beni locaya doğru götürdü. Keyifle gülüp, yerime geçtiğimde yanıma oturarak elimi tuttu. Başını omzuma yaslarken “Elin minnacık,” diye fısıldadı. “Sıcacık. Huzur veriyor.”

Gülümseyerek Nart’ın elini okşadım. “Seninki de kocaman,” dedim. Parmağımı elinde gezdirmeye devam ettim. “Güven veriyor.”

“Nefesimi kesiyorsun güzelliğim. Seninle bu kadar yakın olunca nefes alamıyorum sanki. O kadar güzelsin ki.”

Gülümsedim.

“Ben sadece seninle nefes alıyorum Nart.”

“Nart kurban olsun sana,” diyerek saçıma minik minik öpücükler kondurdu. Sonra saçlarımı okşadığında başımı göğsüne yasladım. Nart iç çekti. “İçim içime sığmıyor ulan.” Kollarını bedenime doladı.

“Nart, İstanbul sana yaramış.”

Gelen sesle irkilip arkamızı döndüğümüzde esmer bir adamla karşılaştık. Elleri ceplerinde, rahat bir tavırla karşımıza geçip oturduğunda oldukça sıkıntılı bir hali vardı.

“Zamir, iyi misin? Hem senin burada ne işin var?”

“Ben her an, her yerde olabilirim.” Eliyle garsonu çağırdı ve kendisine sert bir içki söyledi. Ardından kara gözleri bana değdi. “Yenge, nasılsın? Ben Zamir.”

“İyiyim,” dedim. “Siz?”

“Boş ver sen beni.”

“Yeşil, Zamir benim çok yakın bir dostum, kardeşim.”

“Yüzü çok tanıdık.”

“Zamir Hancıoğlu o.”¹¹

Hancıoğlu... Kaşlarım çatılırken o an hatırladım. Gazete ve haberlerde görmüştüm. Tüm ülkenin tanıdığı, şehit olan Tuğ-general Bilal Hancıoğlu’nun tek oğluydu o. Babasının emanetiydi. İnsanın ona bakınca bile gözleri doluyordu. Ve şu an bu yitik hali istemsizce moralimi bozmuştu.

Bir saat kadar sonra Nart ve Zamir sarhoş oldu. Önce Zamir içmeye başlamıştı ve sonrasında Nart da ona eşlik etmişti. Her ikisi sayamayacağım kadar çok kadeh içki içmişti. En sonunda Nart ayağa kalkıp Ankara havaları çaldırmış, Zamir’le beraber pistte oynamaya başlamıştı. Tüm mekânın havasını bir anda değiştirmişti ikisi de.

Nart ve Zamir’in bu hallerini aklıma kazıdım ve hatta onları videoya aldım. Sarhoş olmak Zamir’e acılarını unutturmuştu sanırım. Çünkü gülüyor, kahkahalar atıyordu.

İkisi de aynı anda “La bize her yer Angara!” diye bağırdığında mekândan alkış tufanı koptu. Acaba Zamir’i tanımış mıydı insanlar?

En sonunda ikisi de sallana sallana yanıma geldiğinde taksi bulmakla meşguldüm. Zamir gideceği yeri bile söyleyecek durumda değildi, bu yüzden her ikisini de mecburen Defne’nin evine götürdüm.

Defne en sonunda hepimizi evden atabilirdi ama başka çarem yoktu.

¹¹Leman Veli’nin “Halef” serisindeki baş erkek karakter.

Ertesi sabah erkenden kalkıp Emine ablayla beraber bahçeye kocaman bir kahvaltı sofrası hazırlamıştık.

Önce Defne, ardından Şeyma aşağıya indiğinde sofrayı görüp çığlık attı. Defne gelip beni öptüğünde “Kusura bakma,” dedim. “Ben ve Nart yetmiyormuş gibi dün gece Zamir’i de getirdim.”

“Saçmalama lütfen. Keyfinize bakın.”

Biz masaya geçtiğimiz sırada Erkan da zıplaya zıplaya yanımıza geldi.

“Hi, girls!”

“N’aber?” derken Şeyma’nın yüzündeki sırıtiş bir an olsun silinmedi. Dirseğini masanın üzerinde sabitledikten sonra çenesini avucunun içine yaslayıp başını tamamen Erkan’a çevirdi. “İyi görünüyorsun.”

Omuz silkti. “Çünkü iyiyim Gamzeli.” Şeyma’nın boşta kalan elini tutarak, dudaklarına götürüp öptü. “Seninle uyudum ne de olsa.”

Şeyma çenesinin altından çektiği elini hızla kızarmaya yüz tutan yanaklarına götürdü.

“Erkan!”

“Efendim makarnam, ne oldu?”

Şeyma gözlerini kapattı.

“Söyleme şöyle. Kalpten gideceğim.”

Erkan elini Şeyma’nın omzuna atarak sırtıttı. “Tatlım benim,” dedikten sonra Şeyma’nın saçlarından öptü.

Defne araya girip Erkan’a “Baban otelinizin yıldönümü kutlamak için organizasyon yapıyormuş,” dedi. “Gidecek misin?”

Başını iki yana salladı. “Annem az önce aradı beni,” diyerek nefesini sikkın şekilde dışarı verdi. “Gidip neden babamın hakaretlerine boyun eğeyim ki? Hiçbir bağım kalmamışken hem de.”

Defne anında “Kan bağınız var,” dedi. “Bunu unutma. Hadi baban ve Serkan neyse de anneni üzme. Pişman olursun.”

Hepimizin yüzü, solan bir gülün boynunu eğmesi gibi düşerken kimseden ses çıkmadı.

Erkan ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi. Şeyma beyaz ellerini onunkilerin üzerine koyarak desteğini belli edencesine sıktığında, ben de elimi omzuna koydum.

Şeyma “Annenle konuşmalısın,” dedi. “Bu şekilde olmanız suçlu hissettiriyor. Beni de anla Erkan.”

Erkan ona dönmeden iç çekti.

“Bilmiyorum.”

Hüzünle gülümseyip “Şeyma haklı,” dedim. “Defne de haklı. Annen seni seviyor Erkan, baban da öyle. Sadece geçmişte yaşananlar aranızı soğuttu. Onların da sorumlusu sen değilsin.”

Boğuk bir sesle “Ama bu hiçbir zaman fark edilmeyecek,” dedi.

Şeyma soran gözlerle bize baktığında başımı iki yana salladım. Erkan’ın başına gelenlerden haberi yoktu. Bunu ona anlatmak da bana düşmezdi zaten. Yeniden sormadan tekrar tüm dikkatini Erkan’a verdi.

“Hayatım?”

Hitap şekliyle beraber afalladığımızda Erkan başını tamamen ona çevirdi. Parmağıyla göğsünü işaret edip “Ben mi?” diye sordu.

Şeyma gamzelerini açığa çıkararak gülümsedi.

“Tabii ki sensin, şapşal.”

Erkan keyifle güldü.

“Efendim hayatım.”

“Ben yanıdayım. Ailenle aranı düzelterek. O davete birlikte katılacağız. Ha?”

Erkan'ın yüz ifadesi donduğunda Şeyma'yla pürdikkat onu izliyorduk. Ensesini kaşıyarak düşünceli bir şekilde homurdandıktan sonra kararsızlığın hâkimiyet kurduğu gözlerini ikimizin arasında gezdirdi.

“Ben bunu bir düşüneyim kızlar.”

Merdivenlerden sesler gelmeye başladı. Nart, Yusuf ve Zamir yavaş adımlarla yanımıza geldiğinde Defne “Günaydın,” diyerek şakıdı. “Hoş geldin Zamir. Ben Defne.”

Zamir “Hoş buldum,” diyerek onun elini sıktı. “Kusura bakma, dün gece habersizce misafirin oldum.”

“Ne kusuru? Geç lütfen.”

Zamir karşıma, Nart da yanıma geçti.

“Yenge, teşekkür ederim. Dün zahmet verdim sana.”

“Eğlendim ben,” diyerek sııttım. “Ankara havalarıyla sadece beni değil, herkesi eğlendirdiniz aslında.”

“Sarhoş olunca oynayanlardanız biz.”

“Fark ettim onu.”

Erkan ve Şeyma, Zamir'e el uzatıp, onunla tanışırken Nart ve Yusuf çoktan tabağını doldurmaya başlamıştı. Defne göz ucuyla Nart'a bakıp aniden “Enişte,” dediğinde gözlerimi belerttim. “Nasıl gidiyor?”

Nart beni şaşırtarak “İyi gidiyor Defneciğim,” dedi. “Senin nasıl gidiyor?”

Yusuf'la ağzımız açık, onları izliyorduk.

“Benim de iyi gidiyor. Dönmek için acele etmeyin diyecektim. Ev müsait, istediğiniz kadar kalabilirsiniz.”

“Çok incesin ama benim bu gece dönmem lazım. Sonra yine gelirim, söz. Ama seni rahatsız etmem, otelde kalırım.”

Defne dudak bükerek “Darılırim ama,” dedi. “O kadar hukukumuz yok mu?”

“Var, var,” diyen Nart ağzına bir dilim salam attı. “Seni mi kıracağım? Bir dahaki sefere de kalırız.”

Zamir kaşlarını çatarak Nart’a baksa da Nart hiç oralı olmadı. Sanırım Zamir hâlâ otel fikrinin arkasındaydı. Sonuçta burada kimseyi pek iyi tanıımıyordu, kalmamak için sebepleri vardı.

Yusuf’la sorgu dolu ifadeyle birbirimize baktık. İkimiz de Nart’la Defne’nin arasındaki buzların erimesine şaşırıyorduk. Bunu gerçekten hiç beklemiyordum. Ne zaman aralarındaki sorunları konuşup çözmüşlerdi? İkiisi de en başından beri birbirlerinden hoşlanmamışlardı oysa.

Nart benden istediği şansı gerçek anlamda iyiye kullanıyordu. Defne’yle bile arasını düzeltmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Nart bana doğru döneüp “Sevgilim,” dedi. “Kahvaltıdan sonra dışarıya çıkalım mı baş başa?”

Zamir “Romantik çocuk seni,” diyerek güldü.

Nart ona bakıp, gözlerini kısarken “Seni de görürüz,” dedi. Ardından tekrar bana döndü ve ifadesi yumuşadı. “Ne dersin Yeşil?”

Tebessüm ederek “Çıkarız tabii,” dedim. “Bir planım yok.”

“Ne güzel olduk böyle. Herkes mutlu. Umarım asla bozulmaz.”

Şeyma’nın sözleriyle Nart ona doğru döndü. “Bozulmayacak,” dedi. “En azından kendi adıma söyleyeyim, bir daha bu şekilde hatalar yapmayacağım. Ben bugünden itibaren terapiye başlıyorum. Zamir birini buldu, yurtdışında ama online seanslar yapıyor. Artık saçma kıskançlıklar ve kavgalar yok.”

Defne “Harika!” diye şakıdı. “İnsanın kendi kusurlarını bilmesi ve bununla yüzleşmesi olgunluk ister. Ben de aynı kişiden seans alacağım, size söylemeyecektim ama Nart’tan sonra saklamak istemedim. Annemden sonra çok farklı birine

dönüştüğümün farkındayım. Bundan da en çok siz ve Yusuf etkilendi. Kimseyi üzmem istemiyorum artık. En çok da kendimi yıpratmam istemiyorum. Eski Defne olacağım. Belki bir gün saçlarım ve gözlerim de eskisi gibi olur. Kim bilir...”

“Sizi çok seviyorum,” dedim bir anda. “İyi ki varsınız. Kusurağımız biz onları fark edene ve onları yok etmek için çabalayana kadar varlar. Çocuk değiliz, bundan sonra her birimiz tüm ilişkilerimizde sağlıklı davranmalıyız. Ne kendimizi ne de karşı tarafı üzmemelim.”

Nart elini omzuma attı ve beni kendisine doğru çekerek saçımdan öptüm.

“Seni bir daha üzmeyeceğim.”

Taksim’in arka sokaklarında rastgele bir kafeye gelmiştik. İçeriden yoğun kahve kokusu geliyordu ama bu beni pek de rahatsız etmemişti.

Orta masalardan birine geçerken mekânı incelemekten kendimi alıkoyamadım. Bu tarz yerler daha çok kahve tonlarında olurdu fakat burada beyaz ve krem renkleri baskındı.

Birkaç dakika sonra garson yanımıza geldiğinde Nart bana dönüp “Ne istersin sevgilim?” diye sordu.

Gülümseyerek garson kıza döndüm.

“Mocha ve yanında sade kurabiye.”

“Siz ne istersiniz?”

“Aynısından.”

Siparişlerimiz kısa sürede gelmişti. Dumanı tüten kahvemizi alıp önce kokladım, ardından bir yudum alıp “En sevdiğin kitap hangisi?” diye sordum.

“Ali ve Nino.”¹²

Gülümseyerek kahvemden bir yudum daha aldım.

“Ben de okudum onu. Efsane bir aşk. Onu okuduktan sonra Batum’a¹³ gitmek istedim. Heykellerini merak ediyorum.”

“Mutlaka beraber gideriz. Savaşa, farklılıklara meydan okuyan bir aşkları vardı,” dedi kısık sesle. “Çok etkiledi o kitap beni.”

“Ben Ali’nin, Nino’ya göre daha fazla fedakârlık yaptığını düşünüyorum sadece. Onun haricinde kitap bende de çok güzel ve derin duygular bıraktı.”

Kahvesinden bir yudum aldı ve birkaç dakika sonra “Yeşil, annen konusunda ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim yüzüm düşerken. “Sana pek anlatma fırsatım olmadı ama annem üzerimde hep çok baskı kurdu. Küçükken bu kadar umursamıyordum ama artık katlanamıyorum. Üniversite son sınıftayım ben Nart. Bu kadarı çok fazla. Hatasını kabul etmiyor, sadece kendi dediklerinin olmasını bekliyor.”

“Ama o senin annen.”

“Biliyorum, onu çok seviyorum elbette ama ben de bir insanım. Benim de arkadaşlarımla ve sevgilimle gezmeye, istediklerimi giymeye hakkım var. Bazen geç gelebilirim, ne var bunda? Bunun cezası bir ay ev cezası mı olmalı? Defalarca bunu yaptı. Kafeye gitmek için ondan izin almamı bekliyor. Bu saçmalık.”

“Evlenelim o zaman.”

Kurduğu cümle olduğum yerde donmama neden oldu.

¹²Ali ve Nino, “Kurban Said” müstear adını kullanan, kimliği tartışmalı yazar tarafından ilk defa 1937’de, Viyana’da Almanca olarak yayımlanmış roman. Bakü’de 1918-1920 yıllarında Bolşevik işgalinin arifesinde Müslüman bir Azeri genci olan Ali Han Şirvanşir ile Hristiyan Gürcü kızı Nino Kipiani arasında yaşanan imkânsız aşkı konu edinir.

¹³Batum, Gürcistan’ın özerk cumhuriyeti Acara’nın başkenti olan Karadeniz kıyısındaki liman kentidir.

“Ne?”

“Evlenirsek üzerinde baskı kuramaz. Hem aranız da bozulmaz.”

“Nart...”

“Günün birinde zaten evleneceğiz.”

“Üniversite son sınıfım.”

“Tamam. Üniversiteyi bitirirsin, işe başlarsın ve sonra evleniriz. Şu an sözlensek de yeter.”

Kaşlarım çatıldı.

“Ciddi misin sen?”

Elimi sıkıca tuttu.

“Tabii ki ciddiylim. Ama tereddütlerin varsa anlarım. Bekleyebilirsin. Terapi sürecimde gözlemle beni. Eğer tek bir hata yaparsam bitir ilişkiyi. Ama yapmazsam... Düşünür müsün evliliği?”

Kalbim tekledi.

“Evliliğe hazır değilim şu an ama sözlenme fikri olabilir sanki.”

Dudakları kıvrıldı.

“Bana şans verdiğin için seni asla pişman etmeyeceğim. Her şey çok güzel olacak.”

BÖLÜM 15

3 hafta sonra...

Her şey gerçekten çok güzel devam ediyordu. Nart Ankara'daydı. Hem onun hem de Defne'nin terapileri çok güzel gidiyordu. İkisinde de çok ciddi değişiklikler vardı. Ve bu hepimizi çok mutlu ediyordu.

Üniversitenin ilk haftasıındaydık. Dersten çıkıp, kantine doğru ilerlerken bir taraftan da Nart'la mesajlaşıyordum. Fakat tam o sırada biriyle çarpıştım.

Metin...

Belli belirsiz gülümsedi.

"Gül, bir dakika," dediğini duyunca güçlükle yutkundum. Cevap vermedim. Yanından geçmek isterken tekrar önümde belirdi. "Özür dilememe izin vermelisin. Beni bu vicdan azabıyla yaşatmaya devam edemezsin."

"Çekil önümden."

Sesimin bu kadar sert çıkmasına ben bile şaşırmıştım. Fakat Metin etkilenmemişti bile.

Başını iki yana sallayarak alçak bir sesle "Özür dilerim," dedi. "Ben çok yanlış yaptım. Affet beni. Beni sevmediğini biliyorum. Zorla güzellik olmuyormuş." Ben hiçbir şey söylemeyince başını eğdi. "Sevilmek çok güzel bir şeymiş Gül. Jale bunu bana hissettiriyor. Seni, beni sevmen için çok zorladım. Affet."

Sırf yanından geçip gidebileyim diye aceleyle "Tamam, affettim," dedim.

Metin'den neredeyse koşar adımlarla uzaklaşıp kantine vardığımda bizimkiler her zamanki yerlerinde oturuyordu. Nefes nefese yanlarına gittiğimde hepsinin gözleri bana döndü.

Kesik nefesler alarak "Merhaba," dedim ve kendimi sandalyeye attım.

Erkan anında elini omzuma koydu.

"İyi misin? Neden kampüsü on kere koşarak turlamışsın gibi nefes nefesesin?"

"Metin çıktı karşıma."

Ve bu cümlem Erkan'ın yerinden fırlamasına neden oldu. Sinirle "Nerede o şerefsiz?" dediğinde kolundan tutarak zorlukla sandalyeye oturmasını sağladım.

"Öyle değil. Benden özür diledi." Erkan'ın kaşları bir santim bile gevşemeyince omuz silktilim. "Sanırım hatalarının farkına varmış."

Erkan sinirle güldü. Onun yüzünden başına gelenleri hata olarak tanımlamama bozulmuş olmalıydı.

"Erkan, iyi misin?"

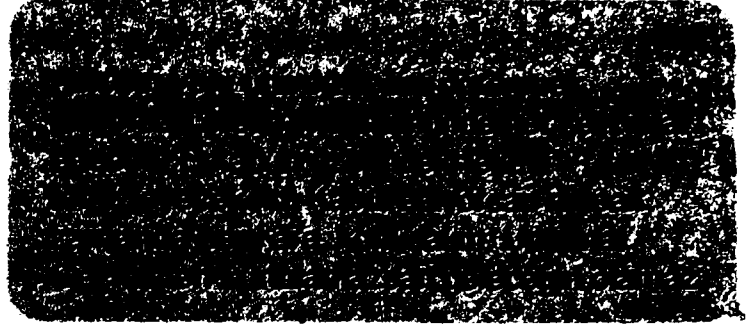
Erkan, Şeyma'nın sesiyle âdeta mayışırken "Sana nasıl evlenme teklifi edeceğimi düşünüyordum da," dedi. Aslında bunu düşünmediğinden ikimiz de emindik. "Bir ömür bana makarna pişirmeyi kabul eder misin Gamzeli?" dediğinde Şeyma ellerini ittirip sırtını sandalyeye yasladı.

"Olur," dedi. "Sen de bana tatlılar yaparsın."

"Baş üstüne."

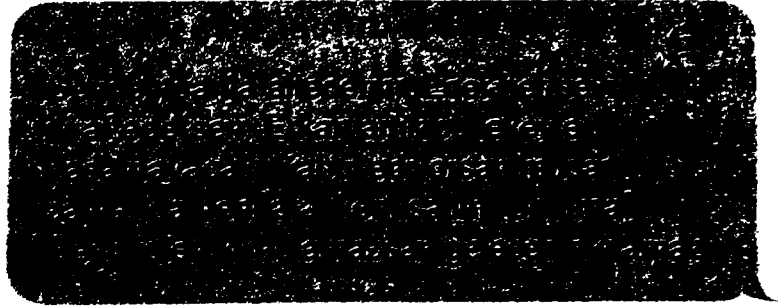
"Bu arada, Aslı başka bir üniversiteye yatay geçiş yapmış," dedi Şeyma. "Ben mesaj attığımda söyledi ama üniversitenin adını sakladı. Serkan her yerde onu arıyormuş, o yüzden."

Tam o sırada aklıma gelen fikirle telefonumu elime alıp Serkan'a mesaj attım.

Elbette Aslı'nın nerede okuduğunu ona söylemeyecektim ki zaten ben de bilmiyordum. Ama sırf bu yüzden belki her şeyi itiraf edebilirdi.

Onun ardından Metin'in engelini kaldırdım ve ona da mesaj attım.

Ve artık günahkârların bedel ödeyeceği zaman gelmişti.

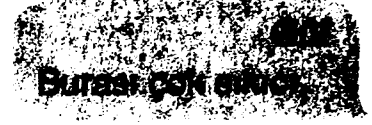

Avuçlarıma geçirdiğim tırnaklarım, tarifi benzersiz şekilde rahatlamamı sağlarken ruhsuz bakışlarımı etrafta gezdirdim. Kulağımı dolduran klasik müzik eşliğinde elimi vişne suyuma uzatıp bardağı dudaklarıma götürdüm. Herkesten uzakta bir yerde oturmuş, etrafı incelerken canımın sıkıldığını belli eden yüz ifademi itinayla koruyordum.

Vişne kokteyli dolu bardağımy dudaklarıma götürüp ekşi sıvının ağzıma dolmasına ve sonrasında boğazımdan geçmesine izin vererek gözlerimi kırıştırdım.

Babam yüzünden otelin yıldönümüne erken gelmek zorunda kalmıştım ve bizimkilerden henüz kimse yoktu.

İstifimi bozmamaya çalışarak, telefonu elime alıp Nart'a mesaj attım.

Birkaç dakika geçmesine rağmen Nart hâlâ mesajı görmemişti. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip sırtımı kanepeye yasladım. Yıldönümü partisi, otelin bar kanadında yapılıyordu. Otel gibi burası da oldukça nezihti ve buraya otel müşterileri haricinde sadece belirli kişiler girebiliyordu.

Bar siyah ve bordo tonlarında olduğundan boğucu görünmesi gerekirdi. Fakat açık renkli ışıklandırma sayesinde bu sorun ortadan kalkmıştı.

Nefesimi vererek bardağımı önümde duran sehpa tarzındaki masaya bıraktım. Aynı anda başımın üzerinde dikilen garson yüzünden gözlerim sağ tarafa çevrilmişti.

“İstedığınız bir şey var mı?”

Elinde tuttuğu tepsideki içeceklere bakarak gözlerimi kısıtım.

“Vişne suyu.”

Birkaç dakika sonra bar yavaş yavaş dolarken, garson vişne suyumunu getirip önümdeki sehpa bırakmıştı. Başımı sallayarak ona teşekkür ettikten sonra gözlerimi etrafta gezdirdim. Erkan'ın babası Taner Yılmaz'la Selin teyze babamla oturmuş, sohbet ediyordu. Annem gelmemişi, babam yavaş yavaş pişman olduğunu belirtmişti ama bazı şeyleri anlayana kadar eve dönmeyeceğimi ona söylemiştim.

Serkan, Metin'in babası İlyas Bey ve annesi Yıldız Hanım'la birlikte ayaktaydı. Gözlerim kapıdan giren ikiliye takıldığında, kendimden bağımsız bir şekilde ayağa kalktım. Erkan ve Şeyma

herkesin gözlerini kendi üzerlerine çekmeyi başararak, Taner Yılmaz'a doğru ilerlerken adımlarımı onlara doğru yönelttim. Ben daha yakın olduğumdan, onlardan daha erken masaya varmıştım. Benden beş saniye sonra Erkan ve koluna giren Şeyma masaya geldi.

Erkan önce papyonunu düzeltti. Gülümseyerek "Merhaba," dedi. Taner Yılmaz sadece başını salladı. Selin teyze ise Erkan'ın sağ tarafına geçerek boynuna sarıldı.

"Oğlum, zayıflamışsın sen."

Babam gülerek "Olacak o kadar," dedi.

Selin teyze babamın imalı cümlesine takılsa bile belli etmeden Şeyma'ya döndü. Kendini zor tuttuğu belliydi. Bariz şekilde yutkunup gözlerini Şeyma'nın üzerinde gezdirdi.

"Güzel olmuşsun."

Cümlesi herkeste şok etkisi yaratırken Erkan memnuniyetle gülümsedi. Buraya gelmesinin karşılığında annesinden Şeyma'ya iyi davranmasını istemişti çünkü.

Erkan başıyla gitmemiz gerektiğini belirten bir işaret yaptığında onların peşine takılıp az önce oturduğum yere döndüm. Defne ve Metin hâlâ gelmemiştii, Serkan ise misafirlerle ilgileniyordu. Açıkçası sabırsızlanıyordum. Eğer Serkan ve Metin plana sadık kalırsa bundan sonrası Erkan ve Şeyma için kusursuz ilerleyebilirdi.

Şeyma "Baban yüzümüze bile bakmadı," diyerek dudak büktü. "İlk adımı sen atsan olmaz mı?"

Erkan başını iki yana salladı.

"Olmaz."

Haklıydı. Yıllarca ezilen bir çocuk olmuştu ve bunun tek sebebi Metin'di. Kendi suçunu Serkan'la bir olup Erkan'ın üzerine atmamış olsaydılar Taner Yılmaz, Erkan'a karşı böyle bir tutum sergilemezdi.

"Hey?" İrkilerek başımı kaldırdım. Defne kaşlarını çatarak beni süzdü ve yanıma oturdu. "Senin gözlerin dolmuş Gül'üm. Ne oldu?"

Başımı iki yana sallayıp parmağımla ıslanan kirpiklerimi sildim.

"Nart'ı özledim sanırım."

Defne gülümseyerek "Ah, tabii," diye mırıldandı. "Ben de Yusuf'u özledim." Saçını geriye doğru savurdu. "Neyse. Nasıl olmuşum?"

Saçlarını geçen seferki gibi kabartmıştı ve üzerine vanilya rengine kısa bir elbise giymişti. Her zamanki gibi asil görünüyordu. Defne duruşuyla bile zengin kesimden geldiğini belli ediyordu. Hamit Demir'in tek kızı ve vârisi olduğunu göz önünde bulundurursak zaten böyle görünmesi gerekirdi.

Birlikte oturup, bir şeyler içtiğimiz sırada Defne'nin şaşkınlık nidasını duyup başımı kapıya çevirdim.

Metin, elini kavradığı Jale'yle içeri girdiğinde doğrudan bana bakıyordu. Sağlam adımlarla annesinin, babasının ve Serkan'ın olduğu masaya doğru ilerleyip Jale'nin elini bıraktı.

Birkaç dakika orada kaldıktan sonra bize doğru dönmüş ve bana doğru gelmeye başlamıştı. Annesiyle Jale'nin bakışlarını üzerimde hissederken, Metin önümde durup ellerini cebine koydu.

"Merhaba."

Erkan tepkisiz kalıp, Şeyma'ya odaklanırken Defne "Merhaba," dedi.

Başımı salladım. Metin yavaşça eğilip "Gösteriyi iyi izle. Geçmişimden kurtulacağım," dediğinde gözlerimi kıstım.

Kısık sesle "Her an vazgeçecek gibi duruyorsun," dedim.

Dudağını yukarı doğru kıvırdı.

"Göreceksin ve tüm yaptıklarımı affedeceksin."

Meydan okuyan tavrına karşılık kollarımı göğsümde birleştirip geriye yaslandım. Metin gözlerini kısarak bize baktıktan sonra tekrar masasına döndüğünde Erkan “Ne söyledi?” diye sordu.

Elimi boş ver dercesinde salladım.

“Özür falan işte.”

Yarım saat kadar sonra salon dolduğunda Nart’tan henüz cevap alabilmişim.

Nart
Sözüm.

Erkan
Hiçbir şey.

Nart
Ne yapıyorsun?

Erkan
Seni özledim.

Mesajıma karşılık gülen emoji yolladığında kalbim sıkıştı sanki. Pek emoji atan biri değildi, eğer gerçekten gülerse atıyordu. Şimdi olduğu gibi...

Gelen sesle iç çekip başımı kaldırdım. Metin bana seslenerek, kalkmamı işaret ettiğinde sağ tarafa dönüp Erkanları çağırdım.

Erkan soran gözlerle bakınca “Gelir misiniz?” dedim. “İşimiz var.”

“Ne işi?”

“Siz bir gelin,” diyerek Erkan’ı kolundan kavradım. Erkan, Şeyma ve Defne’yle beraber bardan çıktığımızda Metin de büyükleri dışarı doğru yönlendiriyordu. Birlikte otelin restoran kısmına geçtiğimizde buranın kapatılmış olduğunu anladım.

Yıldönümü kutlamasından sonra yemek için buraya geçecektik sanırım.

Metin herkesin sorgu dolu bakışları altında ezilirken, bana son kez bakıp Taner Yılmaz'a döndü. "Taner amca," dedi zorlukla. "Sana önemli bir şey söylemem gerek."

Taner Yılmaz "Umarım önemlidir evlat," diyerek güldüğünde birkaç kişi daha ona eşlik etti.

Babam, Taner Yılmaz, Selin teyze, Yıldız Hanım, İlyas Bey ve bizimkiler pürdikkat Metin'e bakarken tekrar derin bir nefes aldı.

"Hatırlarsanız yıllar önce Erkan bir paketle yakalanmıştı." Taner Yılmaz yüzünü buruşturdu. Metin umursamadan devam etti. "O paketi Erkan'ın cebine ben atmıştım. O gün sarhoşum, kendimde değildim. Ben çok üzgünüm. Onun hiçbir suçu yoktu."

Herkes ağzı açık Metin'e bakarken bir tek Erkan'ın yüzüyle benim yüzüm ifadesizdi. Babam neredeyse Metin'i parçalamak istercesine bakarken Defne olası bir hareketi için onun kolunu tutmuştu.

Taner Yılmaz "Sen... Sen nasıl..." diyerek kekelediğinde Serkan bir adım öne çıktı.

"Ben biliyordum baba."

Taner Yılmaz kıpkırmızı oldu. Öfkeyle Serkan'ın üzerine yürüdüğünde Selin teyze zor dizginliyordu onu.

"O zaman neden sustun lan? Neden onu döverken beni izledin?"

Erkan'ın taş kesildiğine kalıbımı basabilirdim. Öylece olanları izlerken Şeyma'nın elini tuttuğunun bile farkında değildi.

Serkan başını eğip sustuğunda, Selin teyze Taner Yılmaz'ı bıraktı ve gözü yaşlı şekilde Serkan'la Erkan'a baktıktan sonra Metin'e dönüp "Yazıklar olsun sana Metin," dedi. "Bu zamana

kadar seni öz oğlumdan ayırdım mı? Nasıl yaparsın bunu Erkan'a? Siz çocukluktan beri birliktesiniz!"

Yıldız Hanım, Metin'in yanına geçerek onu kolundan tuttu.

"Yıllar önce olmuş, bitmiş. Neden çocuğun üzerine gidiyorsun Selin?"

Selin teyze "Ne demek neden?" diye bağırdı. "Benim oğlum herkesin gözünden düştü. Öz babası yok saydı onu yıllarca!"

Erkan annesinin sözlerinden sonra kendine gelmiş gibi silkindi. Dışarı çıkacağı sırada bağırarak onu durdurdum, herkesin dikkatini üzerime topladım.

"Daha bitmedi," dedim. "Dinleyin! O partide herkes hapları tuvalete döktü ama Metin bile isteye Erkan'ın cebine attı. Ben gördüm, beni tehdit edip susturdu. Serkan neden sustu peki? Çünkü biliyordu Erkan'ın gözden düşeceğini. Her şeyin eşit bölünmesini istemedi. Erkan'ın saf dışı kalması işine geldi." Serkan şokla bana bakarken gözlerimi Taner Yılmaz'a çevirdim. "Metin beni ne ile tehdit etti, biliyor musun? Babamın katil olduğunu iddia etti ve bana bir kaza videosu gösterdi." Alayla güldüm. "Taner Yılmaz... Babamın başına ördüğün çorapları öğrenemeyeceğimi mi sandın?"

Taner Yılmaz'ın gözleri kocaman oldu.

"Babam Ankara'da birine çarptı. Ama o adam ölmedi. Sen onu ölmüş gibi gösterdin. Sen onun hesabına paralar gönderdin, adama evler aldın, tatiller ayarladın. Sen benim babama komplo kurup, otellerinde yıllarca üç kuruşa mühendis olarak çalıştırdın! Katil diye vicdan azabından kıvrandı, tek kelime etmedi. Seni kurtarıcısı sandı, bir dediğini iki etmedi."

Herkes şoktaydı.

"Metin yıllarca beni babamla tehdit etti. Videosunu ifşalayacağını söyledi. Ben senelerce babamın birini öldürdüğünü sandım. Sonra da bir komploya kurban gittiğini öğrendim!"

Şimdi hesaplaşın, benden bu kadar.” Babama bakıp gülümse-
dim. “Baba... Sen her zaman masumdun, artık rahat yaşa.”

Arkamı döndüm ve orayı saniyeler içerisinde terk ettim.
Bundan sonrası kesinlikle babamın bileceği işti.

“Gül!” Dışarı çıktığım sırada Erkan’ın sesi arkamdan geli-
yordu. “Dur!” Onun sesini duyduğum an gözyaşlarım akmaya
başladı. “Sen yaptın. Sen itiraf ettirdin.” Gelip tam karşımda
durduğunda o da ağlıyordu. “Nasıl ikna ettin onları?”

“Karşılığında güya Aslı’nın yerini söyleyecektim. Bununla
kandırdım Serkan’ı.” Dudak büktüm. “Her şey için özür dile-
rim Erkan.”

Hıçkırarak ağlamaya başladığımda Erkan beni kendisine
doğru çekip sıkıca sarıldı.

“Nasıl dayandın? Bu kadar şeyi nasıl kaldırdın sen?”

“Affedebilecek misin beni?”

“Saçmalama! Mecbûr kalmışsın kızım! Anlıyorum ben seni.”

“Ben seni, senin dostluğunu hiç hak etmedim Erkan.”

“Bu kadar şeyle tek başına mücadele etmişsin. Asıl ben özür
dilerim. O herife yıllarca mecbur kaldığını anlayamadım.”

Her ikimiz hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ettik. Defalarca
birbirimizden özürler diledik. Ama birbirimizden ayrılmadık.

Çünkü dostluk, ince bir ip olmasına rağmen tutunacak iri
bir ağaçtan daha kuvvetliydi.

Dostluk, aşktan sonra gururu mağlup eden ikinci duyguydu.

Ve dostluk, birçok harabe şehirden geriye kalan, her şeye
meydan okuyup kışın açan çiçek kadar kıymetliydi.

Sessizlik, aldığımız solukların sesleri haricinde bozulmadan hükmünü sürdürmeye devam ediyordu. Derin bir soluk alarak, sırtımı geriye yaslayıp rahatlamak istedim.

Yarım saat daha bu şekilde geçerken hiç konuşmamıştık; ta ki araba durana kadar. Nart arabayı durdurup, kemerini çözerken kalbim yerinden çıkmak istercesine atmaya başladı. Yerinde durmak istemeyip, kendini onun avuçlarına atmak isteyen kalbimin atışlarını dizginlemeye çalışmak adına birkaç nefes verip sakinliğimi korudum.

Arabadan indikten sonra gelip kapımı açmış ve elimden tutarak beni de indirmişti. O an nerede olduğumuzu huzur dolu seslerden anlayabilmişim.

Ormandaydık.

Nart'ın varlığını yanımda hissetmediğimde ellerimi uzatarak onu aradım. Bagajın açılma sesi kulaklarıma dolduğunda dikkatli adımlarla arka tarafa geçmeye çalıştım ama ayağımın sert bir cisme değmesiyle yere kapaklanmaktan kaçamamıştım.

Nart anında yanıma gelerek beni düştüğüm yerden kaldırdı.

“İyi misin?”

“Çok iyiyim!”

Sesimin sitemli tonuna karşılık herhangi bir tepki vermeden, eğilip pantolonumu temizledi ve sonra uzaklaştı.

“Gözlerimi açmayacak mısın?”

Onaylamayan bir mırıltıyla “Hayır,” dediğinde ayağımı yere vurdum. Güldü.

Nart bagajı kapatarak yanıma yaklaştığında varlığını hisseden kalbim, bir ırmaktan daha şiddetli şekilde çoktan coşmuştu.

Yanıma sokularak elimi kavradığında onu takip ettim. Ayağımızın altında hışırdayan yapraklar eşliğinde bir dakika kadar ilerledikten sonra durduk. Daha doğrusu Nart aniden durmuş, ben de ona çarparak yerime mihlanmak zorunda kalmıştım. Nart bana dönerek gözüme taktığı fuları tek hareketle çözdüğünde gözlerimi rahatsız eden aydınlıkla yüzümü buruşturdum.

Gözlerimi birkaç kere kırptırdığımda başını eğip bana bakan kişiyle göz göze geldim.

Nart.

Onu görmek, gecenin tutukladığı ruhumun güneşle kavuşması gibiydi sanki.

Aldığım nefesler onu gördüğüm an düğümlenip bir yerlerde takılı kalmış ve göğsüme ulaşmamıştı. Çünkü kalbimin sıkıştığını hissediyordum. Sarıyla kahverenginin kavga ederek renklerini yaymaya çalıştığı kirpiklerinin üzerinden bana bakıp hafifçe gülümsedi.

“Yeşil.”

Büyülü sesinden etkilenen hava, bana doğru hafif bir rüzgâr savurdu. Böylece saçları hafifçe kırırdar gibi oldu. Birkaç asi tutam alnına düştüğünde gülümseyerek parmaklarımla saç uçlarına dokundum. Parmak uçlarımı yaksa bile saçlarını özenle yana doğru taradım.

Nart, ona dokunduğum an gözlerini kapattı. Bu duygu yoğunluğuna sığınarak, eğilip sol gözkapagını öptüm. Afallayarak gözlerini açmak istediğinde işaretparmağımla tekrar gözünü kapattım ve bu sefer sağ gözüne bir buse kondurdum.

Can çekişir gibi tekrar “Yeşil,” dedi. “Nefessiz kalmış gibi hissetmem normal mi?”

Gülümseyerek tekrar elimi saçlarına götürdüm.

“Normal.”

Soluklarını düzenlemeye çalışarak, gözlerini benden ayırıp saçlarında gezinen elimi tuttu ve geri çekildi. Böylece arkasında sakladığı şeyi görmüş oldum. Önümde oldukça küçük ve tatlı bir kulübe belirince nasıl tepki vereceğimi şaşırmıştım.

Nart elimi tutup, ilerlememe yardımcı olurken “Bu kulübe halama ait,” dedi. “O, ormanlara âşık bir kadın.” Başımı salladığımda elindeki çantayı kavrayıp kulübeye doğru ilerledi. “Ben küçükken bu civarlara pikniğe gelmiştik. Pek ailemle vakit geçirdiğim söylenemezdi tabii. O yüzden nasıl sevindiğimi anlatamam. Neyse işte, geldik ve piknik yapıyoruz. Karşımda duran, tam olarak görmek istediğim aile tablosuydu. Babam mangal yapıyor, abim ona yardım ediyor, annem de halamla beraber diğer işleri hallediyordu. Ben ise o anları beynime kazımak için sadece izliyordum. Babamla annemin her hareketini, mimiğini unutmamak için gözlerimi kısmış onları izliyordum.”

Kulübenin önüne geldiğimizde durup anahtarı çıkardı ve bana uzattı. Anahtarı deliğe sokup kapıyı açtım ve geri çekilip elindeki büyük çantayla içeriye geçmesine izin verdim. Başıyla teşekkür edip geçtiğinde kapıyı ardından kapattım ve onunla beraber içeri girdim.

Gözlerim etrafta gezinirken ağzım açık kaldı. Ahşaptan yapılma kulübenin içi oldukça güzeldi. Dışı kadar içi de bakımlı ve temizdi. Düzenli olarak temizlendiği her halinden belliydi. Kulübenin içinde tek kişilik olmasına rağmen geniş bir yatak, ahşap masa ve sandalyeler, birkaç küçük dolap vardı. Bunun haricinde küçük buzdolabı ve şömine de bulunuyordu. Yatağın üzerindeki örtü pembe çiçeklerle donatılmıştı. Aynı şekilde penceredeki pembe perdeler de şirin görünüyordu. Ben kulübeyi incelerken, Nart çantayı yere bırakarak yanıma geldi ve elimden tutarak beni yatağa oturttu.

Kendisi yere, dizimin hizasına gelecek şekilde oturup başını kaldırdı.

“Sonra ne oldu, biliyor musun? Ben bir kuş gördüm. Bembeyaz bir güvercindi. Hayatımda ilk kez bembeyaz bir kuş görüyordum ve ona doğru yavaşça ilerlemeye başladım. Üstünde tek bir leke bile yoktu. O kadar temiz görünüyordu yani.” Devam et derecesinde yüzüne baktığımda iç çekti. “Ben onun peşinden koşarken o da sanki yetişmemi ister gibi yavaş uçuyor, ara sıra bir ağaca konuyordu. Ben de soluklanıyordum. Sonra yine uçuyordu, ben de peşinden... Nasıl kaptırmışsam kendimi piknik yerinden uzaklaşmıştım. Tepelerin olduğu kısma geldiğimde etrafa bakakaldım. Kimse yoktu. Bir tek beyaz kuş vardı ağacın tepesinde. Ben ilk kez yalnız kalmıştım. Koskoca ormanda küçücük bir çocuktum. Hayatımın en korku dolu gününü sorsalar sanırım bunu anlatırım. İlk kez saatlerce ağlamıştım. Ve en garibi ne biliyor musun? Ben oldukça geç bir saatte bulundum ama o kuş beni hiç yalnız bırakmadı. Altına çöktüğüm ağacın dalında benimle beraber bekledi. Ben polisler tarafından bulunduğumda başımı kaldırıp son kez ona baktım. Aynı anda uçup gitti. O gün bu gündür ormana girmem ben. En büyük kâbuslarımı ormanlarla ilgilidir zaten. Hayatımdaki en büyük travma bu olaydı.” Ağır çekimde elini kaldırıp açıkta olan saçımdan bir tutamı parmağına doladı. “En sevdiğim renkler sıralamasında en sonda hep yeşil vardı.” Bana bakarak kahverengi gözlerini kıstı. “Fakat seni gördükten sonra tüm renklere kör olup sadece senin yeşilliklerinde boğulmayı göze alacağımı fark ettim.”

Gülümsedim. O da gülümsedi ve sanki bundan cesaret alıyormuş gibi “Orman yeşili gözlerine vurgunum ben,” dedi. Eli mi öperek dudaklarını avucuma bastırdı. “Avucunun sıcaklığına muhtacım.”

Yüreğimi yangın yerine çevirmesini umursamadan, cümlelerini arka arkaya kurarken nefesimin kesildiğinin farkında değildi. Fakat ben onun her kelimesinde boynuma geçirilen iple beraber ölüyormuşum gibi hissediyordum. Sanki o konuştuğu

görünmez bir el boğazımı sıkıyordu. Nart benim can çekişmemi görmedi. Belki de görmezden geldi.

“Biliyorsun, değil mi?”

Düğümlenen boğazıma rağmen yutkunarak “Neyi?” diye sordum.

“Sana âşığım.”

Sıcak nefesi yüzüme çarparak huylanmama neden olduğunda çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Söylediği şeyleri hazmetmeye çalışan kalbimin üzerine sanki tonlarca yük oturmuş gibiydi.

Nart bunu ilk kez dile getiriyordu.

Bana âşık olduğunu söylemişti.

Gözleri gözlerimi delip geçti. Düşüncelerimi okurcasına kendinden emin bir ifade takındığında sesle yutkundum.

“Ben orman korkumu senin gözlerinde yendim,” dedi kısık sesle. “Şimdi ise yıllar sonra aynı yerde seninleyim. Gücüme güç katan gözlerinle beraber buradayım. Bu sefer orman beni korkutamayacak. En korkutucu ve imkânsız olanı *yeşili sevmek-ti*... Başardım. Tahammül edemediğim renkti yeşil ama artık gözlerinden başka bir yere bakmak istemiyorum.”

Susuzluktan kuruyan dudaklarımı ıslatarak söylemek için bir cümle aradım. Fakat bulamadığım için sustum. Böyle güzel seven birinin cümlelerine karşılık nasıl tepki verilirdi? Üzerine ne söylenebilirdi ki?

Hiçbir şey söyleyemeyeceğimi anladığında ayağa kalkarak masaya doğru ilerledi ve çantanın fermuarını açarak içinden bir poşet çıkardı. Poşeti bana uzattığında ayağa kalkıp aldım ve içine baktım. İçinde eşofman takımı, iç çamaşırı ve çorap vardı. Poşeti seri şekilde kapatıp ona döndüğümde serseri gülüşü, yüzünde hâkimiyet kurmuştu.

Gözlerimi kısarak “Niye gülüyorsun sen?” diye sordum.

Serseri şekilde sırttı.

“Sana.”

“Komik miyim ben?”

“Çok.”

Tek kelimelik cevaplarına karşılık sinirlenip poşeti ona fırlattığımda omzuna çarpan poşet yeri boylamış ve içindeki kıyafetlerin bir kısmı yere dağılmıştı. Koşar adım Nart’ın önünde durup elimle gözlerini kapattığımda burnundan güldü.

“Bakmıyorum, tamam!”

Sözüne güvenerek, elimi gözünden çekip yere eğildiğimde giysileri hızla poşete doldurdum. Etiketleri hâlâ üzerindeydi. Nart her şeyi düşünmüş olmalıydı. Oldukça tedbirli gelmişti.

Poşeti komodine tıktırarak Nart’a döndüğümde kaşlarını kaldırdı.

“Onları ben aldım Yeşil. Sence görmemde ne tür bir sakınca olabilir?”

“Birçok sakınca var. Hem sana al diyen mi oldu? Bana söyleseydin, hazırlıklı gelirdim. Hep bir gizem, hep bir aksiyon!”

Gözlerini kıstı.

“Hadi, eşofmanlarını giy de hava kararmadan çıkıp dolaşalım.”

Başımı salladım. Poşeti elime alıp diğer kapıya yöneldiğimde buranın banyo olduğunu görmüştüm. Üzerimi değiştirip, kalın çorapları ayağıma geçirdikten sonra spor ayakkabılarımı giyerek ayağa kalktım ve küçük aynadan görüntüme baktım. Saçlarımı üstten dağınık bir topuz yaptım ve kenarlardan çıkan kısa saçları serbest bıraktım. Ellerimi üzerimde gezdirdikten sonra derin bir nefes alıp dışarı çıktım. Nart sırtını ahşap duvara yaslamış, kolları göğsünde bağlı şekilde beni bekliyordu.

Hayran olmuş bir sesle “Eşofman bir insana bu kadar mı yakışır ya Rabbi?” dediğinde kıkırdadım.

“Sen de fena sayılmazsın.”

Üzerindeki siyah eşofman takımını ona gerçekten çok yakıştıyordu.

Nart masanın üzerinden eline aldığı iki şapkayı bana uzatırken kaşlarımı çatarak şapkalara baktım. “Ne?” diye sordu. “Güzel değil mi?”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Sen kovboy şapkası mı takacaksın?”

“İstersen ip sallayıp, belinden tutarak seni kendime çekeyim. Ne dersin?”

Yüzümü buruşturarak, şapkayı alıp taktım.

“Bana yakın olabilmek için bahaneler mi yaratıyorsun?”

Şapkasını taktıktan sonra elini belime atıp beni kendisine çekti.

“Benim bahaneye ihtiyacım yok güzelliğim.”

Başımı kaldırarak cilveli bir tavırla onu süzdüm.

“Hımmm.”

Kapıdan dışarı çıktığımızda beni bırakıp kulübenin kapısını kilitledi ve sonrasında elimi kavrayarak ilerlemeye başladı.

“Sana öyle bakmaman gerektiğini öğretemedim anlaşılan?”

Omuz silktim.

“Belki de iyi bir hoca değilsindir.”

Muzip bakışlarını üzerimde hissettim. Beni baştan aşağı incelerken gözlerinde alevlenen ifade tüm ormanı ateşe verecek nitelikteydi. Gözlerini biraz daha kısarak söylediğim cümlenin altındaki tüm anlamları önümüze sermek istiyormuş gibi beni gözlerinin esiri yaptı.

Sol elimi de kavrayarak tamamen önümde durduğunda dudaklarım kıvrılmamak için âdeta can çekişiyordu.

“Demek iyi bir hoca değilim, öyle mi?”

Yutkunarak gözlerinin içine aynı şekilde bakmayı sürdürdüm.

“Sanırım öyle.”

Dudağını yukarı doğru kıvrırarak başını yüzümün hizasına getirdi. Nefesi tüm yüzüme çarparken kollarının arasında bayılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Muziplik barındıran bir ses tonuyla “Fakat öpüşmek konusunda usta olduğumu inkâr edemezsin, değil mi?” dedi. Arsızlığına karşılık ne tepki vereceğimi şaşırdığımda yüzünde aşına olduğum serseri ifade vardı. Başımı kaldırarak alevlenen gözlerine baktım ve konuyu değiştirdim.

“Neden geldik buraya?”

“Bekle ve gör.”

Onunla beraber ilerlemeye devam ederken, sonbaharı yavaş yavaş misafir eden ormana bakarak derin bir iç çektim.

“Sonbahar çok güzel bir mevsim.”

Elimi sıktı.

“Seninle tüm mevsimler güzel. Hatta ormanlar bile...”

Onun herhangi bir şeyden korkacağını hiç düşünmezdim fakat şu an tüm gardını indirmiş şekilde yanımdaydı. Yıllar önce kaybolduğu ormanda, korkusunu yenmek için şimdi benimle buradaydı.

Biraz daha ilerledikten sonra akarsuyun üzerinden geçen, ışıklarla donatılmış bir köprüye gelmiştik. Ağzımı hayretle açarak Nart’a döndüğümde istifini bozmadı ve ilerlemeye devam etti.

Eski köprünün her tarafından ışıklar geçiyordu. Hatta kenarlarında siyah lambalar bile vardı. Başımı çevirerek etrafa baktığımda birkaç ağacın içinde de fener olduğunu gördüm.

Şu an alacakaranlık olduğu için pek fark edilmiyordu ama gece anlam bulacağına şüphe yoktu.

Nart'la köprüye geldiğimizde sanki göğüs kafesim sıkışmıştı. Koluna yapışarak onunla beraber ilerlediğimde önümüzdeki çardağı yeni fark etmiştim. Çardak küçüktü ama Nart sihirli elleriyle bunu göz ardı edecek kadar güzelleştirmişti. Adım adım çardağa ilerlediğimde görüntü çok daha netleşiyordu. Beyaz yastıklarla çevrilmiş çardakta sadece yerde oturmak mümkündü. Her tarafta fenerler vardı ve ıslıl ıslıl parlıyordu.

Nart'la beraber çardağa geldiğimizde beni aniden kendine çekmesiyle eşzamanlı olarak bir nida kopardım. Fakat o, kocaman gülümsemesiyle belimden kavrayıp beni kendine daha çok bastırdı.

“Güzelliğim benim,” dedi. “Var olma sebebim, kalp ritimlerinin sahibi...”

Gözleri dolmuştu. Her an ağlayacak gibiydi. Yavaşça yüzünü okşadığımda derin bir iç çekti.

Boğuk sesiyle “Seni buraya getirdim çünkü,” diye başladı sözlerine. “Artık en büyük korkumun orman olmadığını kanıtlamak istedim. Benim en büyük korkum, zaafım sensin Yeşil.”

“Nart,” diye inleyip başımı boynuna gömdüm. “Sen şahanesin.”

Kulağıma doğru tek nefeste “Beni şahane yapan sensin,” dedi.

Sessizlik, aramızda birçok kılıf uydurarak sürmeye devam ederken başım boynuna gömülü şekilde durdum.

Nart'ın yutkunma sesini duydum.

“Seninle en başından beri evlilik hayali kuruyorum ben. Bu yüzden sana, benimle evlenip evlenmeyeceğini sormayacağım.”

Elini cebine attı ve yeşil bir kutu çıkardı. Kutuyu açtığında içerisinden çıkan yüzüğe, ardından tekrar ona baktım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, soluklarım düzensizleşiyordu.

“Pekâlâ, soru geliyor. Yeşil'im, benimle evleneceğini biliyorsun, değil mi?”

Hayretler içinde bir ona, bir de gözümü kamaştıran tektaş yüzüğe baktım. Nart'ın yüzündeki ciddi ifade, gözlerimi delip geçmek ister gibiydi. Kahverengi derinliklerini silah gibi bana karşı kullanıyor ve her baktığında gözlerimi kurşun yağmuruna tutmaktan çekinmiyordu.

Kalbim göğüs kafesime ağır darbeler indirirken, dudaklarımı ıslatarak ağlamaklı bir ifadeyle ona baktım.

“Hep biliyordum.”

Nart gözlerini kısarak gülümsedikten sonra yüzüğü parmağıma taktı. Heyecandan ikimizin de elleri titriyordu. Birkaç dakika sadece birbirimize baktık. Bu anın gerçek olup olmadığını sorguluyorduk sanırım. Ardından yüzüğün takılı olduğu parmağımı dudaklarına götürüp öptü. Düşünmeden, kendimi ona doğru itip kolları arasına girdiğimde bunu beklemese bile hemen beni sardı.

Beyaz minderlerin üzerine oturduğumuzda kollarının arasına girmek istemiştım ama eliyle beni durdurdu. Kaşlarını çatarak ne yapmak istediğini çözmeye çalıştığımda arkasını dönüp bir şişe ve iki kadeh çıkardı.

Elimi ağzıma götürerek “Yaa!” diye bir çığlık attım.

Göz kırparak “Benimle içmek istiyordun,” dedi. “Şimdi tam sırası sanki.”

Başımı salladığımda Nart şişeyi açmakla meşguldü. En sonunda başarmış olmalı ki eliyle kadehleri uzatmamı işaret etti. Heyecanla kadehleri ona uzattım. Kadehleri doldururken sabırsızlıkla onu bekledim. Şişeyi yere bırakarak bana döndü.

“Gözlerine...”

“Gözlerime güzel bakan gözlerine...”

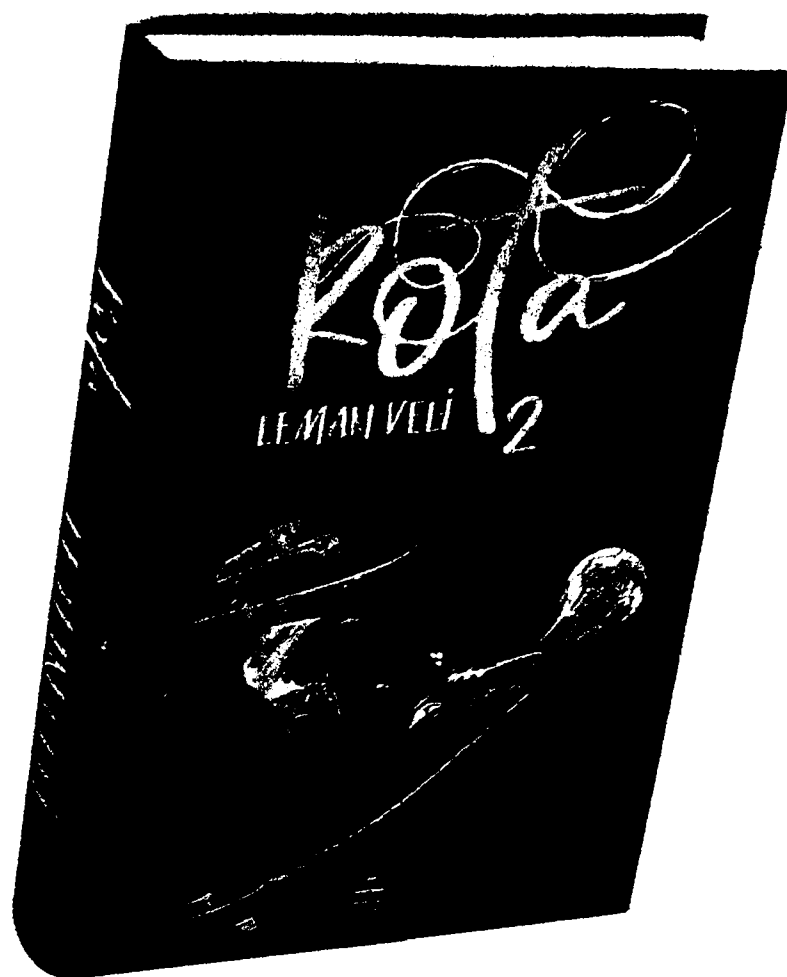
“Bu gözler her zaman sana aşkla bakacak Yeşil.”

“Bu gözler de her zaman sana ait olacak Nart.”

SON

★
Kofa
1
LEMAN VELI

★
Kofa
LEMAN VELI 2

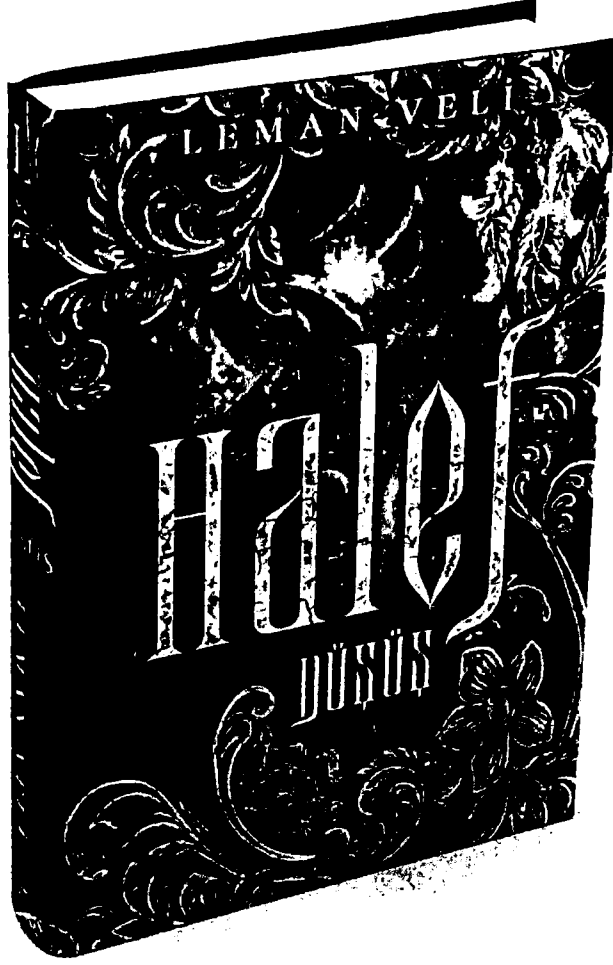
İTİMAN VELLİ

Halef-i

DÜŞ

LEMAN VELİ

Halef-II

DÜŞÜS